

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIŌNIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEXTUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CICIDCCXC

PROFESSOR

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

IN THE DEPARTMENT OF

PHYSICS

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Ε Ι Κ Ο Ν Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἡ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργῶ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἑναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τὸ τοῦ μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος.

ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑπερφυῖς τι τὸ θέαμα φῆς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὔσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μεираκίων καὶ πάνυ ῥαδίως αὐτὸ

Ι ΕΙΚΟΝΕΣ) Vid. Schol. Ι ΥΠ. ΕΙΚ.

Ι Μ Α Γ Ι Ν Ε Σ.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

Lyc. NUMQUID ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, quale usu nuper mihi venit, Polystrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abest, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine sim factus, ac prae admiratione dirigerim.

Pol. Infolitum, Hercle, spectaculum ais, & valde violentum, si quidem Lycinum etiam mulier aliqua percussit. Nam ab adolescentulis tu quidem, idque facile admodum,

Lucian. Vol. VI.

Α

πάσχεις ὥστε θᾶπτον ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστὶ, καὶ πόθεν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γὰρ, οἶμαι, Φθονήσεις ἡμῖν τῆς θεᾶς, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παραπεπηγέναι σοι ἰδόντες.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἶδέναι χρή σε, ὥς καὶ ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπιδῆς ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινήτοτερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνηκώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον, εἰ αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ κείνη προσβλέψει σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γὰρ σε ἀναδυσσάμενη ἔνθα αὐτὴ θέλῃ, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸν σίσυρον.

1 Σίπυλον) Ὁρος Λυδίας παρὰ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾗ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποιῖται. V.

fic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adstes illis hians, & saepe illacrimans etiam, ut illa ipsa Tantalii filia. Verum dic mihi, quae nobis est illa Medusa saxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidetis nobis spectaculum, neque zelotypia accenderis, si ex propinquo nos etiam velimus iuxta te in illo obrigescere.

Lyc. Quin illud scito, illa te, si vel ab alta eam specula adspexeris, attonitum, & magis, quam statuae sunt, immotum redditura est. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipse si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te, quorsum voluerit, abducat, quod magnes facit in ferro.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος ἀνα- 2
πλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστίν;

ΛΥΚ. Οἶε γάρ με ὑπερβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέ-
δια μή σοι ἰδόντι ἀσθενής τις ἐπαινέσαι δοξῶ, παρὰ
τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλήν ἀλλὰ ἥτις μὲν, οὐκ ἂν
εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλή, καὶ ἄλλη περὶ αὐ-
τὴν παράσκευη λαμπρά, καὶ εὐνούχων τι πλῆθος, καὶ
ἄβραι πάνυ πολλαί, καὶ ὅλως μεῖζον γε, ἢ κατὰ ἰδιω-
τικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι.

ΠΟΛ. Οὐδὲ τούνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστὶ. τῶν
θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε,
τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυ-
μαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν
καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος
καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, οὕτως ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

Pol. Define, Lycine, portentosam pulchritudinem effin-
gere; sed dic mihi, quae fit mulier?

Lyc. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui me-
tuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar:
tanto illa apparebit praestantior. Verum quae fit, non ha-
beo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam
apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancil-
lae sane multae, atque in universum maior, quam pro for-
tuna privata, res videbatur esse.

Pol. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur?

Lyc. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Specta-
torum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Ta-
les quidem*, inquit, *sunt formae Smyrneses*; nec mirum, si pul-
cherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit. Vi-
debatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse, qui dice-
bat; adeo illa gloriabatur.

3 ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπεὶ λίθου τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, οὔτε παρακολουθήσας, οὔτε τὸν Σμυρναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἶόν τε ὑπόδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι.

ΛΥΚ. Ὅρας ἡλίκον τοῦτο ἤτησας, οὐ κατὰ λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστα γὰρ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἡ Ζεῦξις, ἡ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενεία τῆς τέχνης.

ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις ἦν τὴν ὄψιν; οὐ γὰρ ἐπισφαλές τὸ τόλμημα, εἰ Φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχει.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινὰς ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα.

7 Ἀπελλῆς) Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν καὶ σιμῶν. G.

Pol. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide fecisti, qui neque secutus sis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quatenus esset: certe formam illius, quantum eius fieri potest, sermone ostende. Forte enim sic eam agnovero.

Lyc. Vides, quantum sit, quod petiisti: non est facultatis dicendi, meae praesertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhasius, apti videantur, aut si quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrumpero exemplum artis imbecillitate.

Pol. Tamen, Lycine, qualis erat specie? Neque enim periculosus ille conatus, si viro amico ostendas imaginem, quomodocunque lineae se habeant.

Lyc. Quin tutius mihi facturum videor, si veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant.

ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο Φῆς; ἢ πῶς ἀν ἀφίκοντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες;

ΛΥΚ. Ραδίως, ἤνπερ σὺ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνεσθαι τί μοι.

ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ Κνιδίῳ; 4

ΠΟΛ. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν;

ΠΟΛ. Νῆ Δία, τῶν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, εἰ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἔρασθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαβὼν ὑπολειφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατὸν, ἀγάλματι τοῦτο μὲν σοι ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ δὲ (ταύτην γὰρ, ὡς Φῆς, εἶδες) ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπό-

Pol. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui?

Lyc. Facile, si quidem tu non graveris aliquid mihi respondere.

Pol. Interroga modo.

Lyc. Peregrinatusne aliquando es, Polystrate, in urbe Cnidiorum?

Pol. Sane.

Lyc. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti?

Pol. Ego vero, ita me Iuppiter, operum Praxitelis pulcherrimum.

Lyc. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea ci-ves, amore aliquem captum statuae, clam cum relictus esset in templo, couisse, quoad eius fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: iam vero, (hanc enim, ut ais, vidisti) age, mihi illud quoque respon-

πρῖναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους
ἑώρακας.

ΠΟΛ. Ἡ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότα-
τος ᾗν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων
παρεῖδον.

ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσο-
μαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν
Καλάμιδος Σωσάνδραν τεθέασαι.

ΠΟΛ. Εἶδον καὶ κείνην πολλάκις.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς τῶν δὲ Φειδίου
ἔργων τί μάλιστα ἐπῆνεσας;

ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι
τοῦνομα ὁ Φειδίας ἤξιωσε; καὶ, νῆ Δία, τὴν Ἀμαζόνα,
τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

5 ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἐταῖρε, ὥστε οὐκέτ' ἄλλων
τεχνητῶν δεήσῃ. Φέρε δὴ ἐξ ἀπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἶόν

de, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti?

Pol. Equidem omnium, Lycine, sum negligentissimus, si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem.

Lyc. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contem-
platus fueris?

Pol. Vidi & illam saepius.

Lyc. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod ma-
xime laudasti?

Pol. Quod vero aliud, quam Lemniam [*Minervam*], cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Iovem, innixam hastae.

Lyc. Pulcherrima, sodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age iam ex omnibus hisce, ut potest, coag-

τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἑξαίρετον παρ' ἐκάστης ἔχουσιν.

ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτ' ᾗ γένοιτο;

ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῶ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἀρμόζειν, ὥς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκείνο, καὶ ποικίλον.

ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἶδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεῖς, οὐκ ἀπάδουσιν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾷν παρέχει γιγνομένην τὴν 6 εἰκόνα, ὥδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν· οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὁ Φρύων τε τὸ εὐγραμμὸν, ἑάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν

mentatam tibi unam imaginem ostendam, quod in singulis eximium est, habeatam.

Pol. Et quomodo illud fieri potest?

Lyc. Non difficile est, Polystrate, si iam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodissime possit, servata simul commiscendi proportione & varietate.

Pol. Recte. Sumas sane atque ostendas. Volo enim videre, quomodo illis usura sit, aut quomodo ex tot diversis componens unam aliquam, non absurdam effectura sit.

Lyc. Atque iam tibi videndam praeber, dum existit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, solum caput sumens; reliquo enim corpore, cum nudum sit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & supercilia quasi ad amussim facta fines eam habere, ut fecit Praxitéles. Etiam

ἄμα τῷ Φαιδρῷ, καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφι-
λάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μῆλα δέ, καὶ ὅσα
τῆς ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κή-
ποις λήφεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν
τὸ εὐρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπα-
λῆγον, παρὰ τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παν-
τὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἀπαλόν, καὶ
ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἐτι. καὶ
στόματος ἀρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς
Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰ-
δοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδιάμα λεπτὸν καὶ λε-
ληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ
κόσμιον τῆς ἀναβολῆς παρὰ τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι
ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλὴν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ
μέτρον ἡλικίον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνιδῷ ἐκείνην μά-
λιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμε-
τρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ καλὴ γενήσε-

oculorum mobilem hilaremque gratiam, prout Praxiteli vi-
sum est, fervabit. Malas autem, & quae in adverso vultu
eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, &
insuper manus extremas, & volarum proportionem, & mol-
les digitos, in tenuitatem exeuntes, haec, inquam; & ipsa ab
Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas
teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phi-
dias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam
ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia orna-
bunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, item-
que compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod
haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi men-
sura quaeenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime.
Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi;

σθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἐτι γὰρ, ὦ γενναϊότατε, καταλέλοιπας τι γὰρ κάλλος ἔξω τοῦ ἀγάλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς;

ΑΤΚ. Τοῦτο μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μὴ σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χροῶς, καὶ τὸ ἐκάστω πρέπον· ὥς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὅποσα μέλανα, λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῆ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει τοῦ μεγίστου ἐτι ἡμῖν προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς γραφεῆς, καὶ μάλιστα ὅποσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὖκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ παρακεκλησθῶ Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἷαν τῆς Ἥρας ἔγραψεν·

Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime, si accuratissima ratione perficiatur?

Pol. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra imaginem, qui sic omnia in illam contulisti?

Lyc. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cuiusque rei condecencia, ut exakte nigra sint, quae sunt nigra, alba autem, quae oportet esse talia, & ruborem ubi decet efflorescere. Et quantum ad haec talia, forte illud, quod maximum est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus? an advocemus scilicet pictores, & maxime, quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtion. At hi divisio operis, Euphranor comae colorem det, qualem Iunonis pinxit, Polygnotus ve-

ὁ Πολύγνωτος δὲ ὁφρύων τὸ ἐπιπρεπές, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἶαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ οὗτος ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμένην, ὥς συνεστάλλαι μὲν ὅσα χρή, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, κατὰ τὴν Πακάτην· μάλιστα μὴ ἄγαν λευκόν, ἀλλὰ ἑναιμον ἀπλῶς· τὰ χεῖλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ 8 Ἀετίων ποιησάτω. Μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ, δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκείνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἥρεμα πεφονιγμένῳ, τοιοῦνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπιν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήφεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεσθαι· καὶ Φιλομειδῇ δὲ Ὅμηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ τὴν τοῦ 7 Ῥωξάνης) Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. G.

ro superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint, quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed in quo sanguinem inesse appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praesente & Apelle, assumimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpurascenti*, tale sit universum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conspiciam: adiuvabit illi opus etiam Thebanus poeta, qui supercilium elaboret. Etiam *risus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roseis digitis*, & aureae Veneri similem faciet iustius multo, quam Brisei filiam. Atque ista qui-

Βρισέως. Ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάζονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἢ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα, ὅπως αἱ χάριτες, καὶ ὅποσοι ἔρωτες περιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσασθαι δύναίτο;

ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκίνε, Φῆς, καὶ δι' ἡμέρας ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσιν εἶδες αὐτήν;

ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν εἶχεν, ἐς δύο συνειλημένον· καὶ ἔωκει τὸ μέντοι ἀναγινώσκεισθαι αὐτοῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνώκεναι. μετὰ δὲ προῦσα, διελέγετο τῶν παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τί οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὁδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπου κάλλιστον ὄρμον εἶδες ἐκ τῶν στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτῶν, οὕτως ἐπὶ στίχῳ ἐπεφύ-

dem statuariorum, & pictorum, poetarumque filii efficiunt. Quod autem in hisce omnibus floris instar enitet, Gratia, quin omnes simul, quotquot sunt Gratiae, & quotquot sunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis possit?

Pol. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Iove revera demissum, quale quid eorum fuerit, quae nascuntur coelitus. Sed quid facientem vidisti?

Lyc. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero iam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita, ut exaudiri posset, loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos, quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad se-

κεσαὶν ἐκασμοῦντο δὲ μάλιστα τῶ τῶν χειλέων ἐρυθρή-
ματι. ὑπέφαινοντο γοῦν αὐτὸ δὴ τῶ τοῦ Ὀμήρου ἐλέ-
φαντι τῶ πριστῶ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν,
οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλ'
λά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος
ἐν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα
καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερ-
πεπαικός.

- 10 ΠΟΛ. Ἐχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἦν τινὰ
καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας,
καὶ τῇ πατρίδι καὶ εὐνούχους δέ τινας ἔπεσθαι αὐτῇ
ἔφης, νῆ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συν-
ῶσαν, ὦ μακάριε, τὴν αἰοίδιμον ταύτην λέγεις.

ΛΥΚ. Τί δέ ἐστιν αὐτῇ τούνομα;

ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρόν, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἐπέραστον. ὁμῶνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκεί-

riem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labio-
rum. Inter illa enim nitebant, *señili* apud Homerum *eborì*
similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes,
aut distantes, quales plerisque; sed quaedam omnium
aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aequè iun-
cti: in univèrsū autem magnum quoddam miraculum spe-
ctaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

Pol. Quiesce. Iam enim apertissime intelligo, quam mu-
lierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti au-
tem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam
quosdam milites: illam Imperatoris coniugem, celebratissi-
mam illam, dicis.

Lyc. Quod vero est illi nomen?

Pol. Valde ipsum quoque venustum, *Lycine*, & amabi-
le. Est enim cognominis pulchrae illi *Abradatae* uxori. No-

νη τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαι-
νούτός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα;

ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω δια-
τίθεται, ὅποτε κατ' ἐκεῖνό που ἀναγινώσκων γένω-
μαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούῃ λεγούσης αὐτῆς, ἃ πε-
ποιήται λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἦν
παραπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστρα- 11
πὴν παραδραμῶσαν ἀπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ
πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν,
ἐπαινέειν. τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶ-
σθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῶ τινι ἁμει-
νον, καὶ θεοειδέστερον τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ
εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνῆς ὢν. καὶ
γάρ, ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἡμέρον καὶ φιλόανθρωπον,
καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν,
πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-

sti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam
quandam & pulchram mulierem.

Lyc. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus
sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum
non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armave-
rit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

Pol. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar il-
lam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in
promptu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum
autem animae eius nihil vidisti; nec nosti, quam longe sit
ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac
divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea,
popularis quippe, locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti,
mansuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, &
temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo:

τα τοῦ σώματος· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐν-
 τέλές κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὅπότεν ἐς τὸ αὐτὸ
 συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετῇ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει
 πολλὰς ἂν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ'
 ἄλλα αἰσχυνοῦσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον Φθεγξα-
 μένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεισθαι, ἐλεγχό-
 μενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἄξιαν συνὸν πονηρᾷ
 τινὶ δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαι μοι δε-
 κοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ
 νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέ-
 σιν ἡσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔν-
 δον δὲ ἦν ζητῆς τὸν Θεόν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἴβις, ἢ τρά-
 γος, ἢ αἰλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἐνεστιν. οὐ τοί-
 νυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις
 κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὄρμοις,

digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irra-
 tionale fuerit & ridiculum, velut si quis vestimentum prae
 corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa
 est, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus &
 forma corporis. Videlicet multas tibi ostenderim, quarum
 forma quidem bene habet, ceterum vero turpitudine for-
 mam afficientes, adeo ut vel loqui exorsis ea emoriatur, &
 marcescat, & ipso indecenti gestu fateatur, praeter dignita-
 tem se cum mala domina, anima, vivere. Et sane videntur
 mihi tales similes esse sacris Aegyptiis. Nam ibi quoque
 ipsum templum pulcherrimum est & maximum, lapidibus-
 que pretiosis exornatum, auro & picturis distinctum. In-
 tus vero Deum si quaeras, aut simius est, aut ibis, aut
 hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non
 ergo sufficit pulchritudo, nisi exornata sit iustis ornamen-
 tis: dico autem non vestitu purpureo & monilibus, sed il-

ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου 12
ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, Φασίν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γὰρ, καὶ τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὥς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν.

ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἐταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάτ-
τεις· οὐ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινεῖσαι, καὶ
τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καὶ μοι δοκῶ συνεργῶν
καὶ αὐτὸς δέησεν· πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐ-
δὲ γραφῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς
ἐκείνων κατόνας ἀπευθῆναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι κατὰ
τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν κατεσκευασμένον. Καὶ δὴ πε- 13
ποιήσθω. αὐθῆσσαν μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ
γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, περὶ αὐτῆς μᾶλ-

ῖς Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασί) Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ προθυμίᾳ. ὥστε
δι' παροιμιῶδες. V.

lis, quae praedixi, virtute, & modestia, & aequitate, & hu-
manitate, & reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

Lyc. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa,
ipsa mensura, aiunt, vel melius etiam, potes enim; & quan-
dam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia mo-
do parte illam admirer.

Pol. Non parvam, sodalis, materiem certaminis iniungis.
Neque enim simile est id laudare, quod in omnium ocu-
los incurrit, & ea, quae videri non possunt, sermone de-
clarare. Et videor mihi adiutoribus ipse etiam opus habere
ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus,
sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum,
& ostendere antiqua illud arte perfectum. Quin iam fiat!
Eloquens primum & arguta: atque illud, *Dulcior a lingua*

λον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἂν εἴ-
 ρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ Φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος,
 οὔτε βαρὺς, ὥς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πᾶν λε-
 πτός, ὥς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ'
 οἷος γένοιτ' ἂν παιδί μῆπω ἡβάσκοντι, ἥδους, καὶ προση-
 νῆς, καὶ πράως παραδύομενος ἐς τὴν ἀκοήν, ὥς καὶ
 παυσασμένης ἑναυλον εἶναι τὴν βοήν, καὶ τι λείψανον ἐν-
 διατρίβειν καὶ περιβομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἡχώ τινα
 παρατείνουσας τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἵχνη τῶν λόγων μελι-
 χρὰ ἅττα, καὶ πειθούς μεστὰ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀπολιμ-
 πάνουσιν. ὁπότεν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ἄδῃ, καὶ μά-
 λιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τότε, ὥρα μὲν σιωπᾶν
 ταῦτα ἀλκωοῖσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα
 γὰρ ὥς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· καὶ τὴν Πανδίωνος εἵπης,
 ἰδιῶτις καὶ κείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυχρῆα τὴν Φω-
 14 νὴν ἀΦίησιν. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίῳν, οὔτερ ἐπαγω-

14 Κἂν τὴν Πανδίωνος εἵπης) Τὴν κινῇ λέγει ἢ φιλεμύλην· εἴτουν ἀν-
 Πρέκνην, ἥτοι τὴν ἀπόσα. V. Πρά- δόνα καὶ χελιδόνα. V.

favis, de ipsa potius, quam de Pyllo illo fene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis, ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut, etiam cum desit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producat auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquit. Cum vero etiam pulchrum illud canit, & maxime ad citharam, tum enim vero tacere propter ea decet halcyones, & cicadas, & cyncnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, istaec omnia. Et si Pandionis *filiam* nomines, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat. Orpheus autem

γύστατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπι-
καλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἰ γε
ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεισαν
σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέ-
στατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ρυθμοῦ,
ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμεμετρησθαι τὸ
ᾄσμα, καὶ συνῶδον εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχροεῖν τῇ
γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφές τῶν δακτύλων, καὶ
τὸ εὐκαμπές τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ
Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὸν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βοι-
κολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἦν ποτε, ὃ
Λυκίνε, καὶ ἀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ τῶν Γορ-
γόνων μόνον ἔση πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος,
ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σειρήνων εἶσῃ, ὅποιόν τι ἦν. παρεστήξῃ
γὰρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπι-
λαβόμενος· καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ

9 Τῷ Θρακί) Τῷ Ὀρφεῖ. V. γῆ, ὃς τὰς Θύβας ἔκτισε τὰς Βοιω-
10 Τὸν Κιθαιρῶνα) Ἀμφιόνα λέ- τας, ὑπὸ αὐτῷ καὶ κιθάρα. V.

& Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus va-
lebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi,
puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audien-
tes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne
quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestitiva ac
positione dimensum habere cantum, & consonare citha-
ram, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, &
faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, un-
de haec contigissent isti Thraci, & illi alteri per Cithaero-
nem inter boum curam meditantī citharam? Itaque si quan-
do, Lycine, etiam canentem illam audieris, non iam il-
lud solum, quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut
lapis fias ex homine; sed etiam, quid fuerit illud, quod de
Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi,
delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obtura-

κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι
 Τερψιχόρης τινός, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς
 παιδεύμα, μυρία τὰ φέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ
 ἔχον. ἐνὶ τε λόγῳ συνελών, φαίην ἂν, τοιαύτης μοι τῆς
 ὥδῃς ἀκούειν νόμιζε, οἷαν εἰκὸς εἶναι τὴν διὰ τοιούτων χει-
 λῶν, δι' ἐκείνων δὲ τῶν ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἑώρακας δὲ καὶ
 15 αὐτὸς, ἦν Φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε. Τὸ μὲν γὰρ
 ἀκριβὲς τοῦτο τῆς Φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικόν, καὶ ὅτι
 ὁμιλῆσαι στωμύλῃ, καὶ πολὺ τῶν Ἀττικῶν χαρίτων
 ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ
 προγονικόν, οὐδὲ ἄλλως ἔχρην, μετέχουσιν τῶν Ἀθη-
 ναίων κατὰ τὴν ἀποικίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο θαυμά-
 σαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ
 ὁμιλεῖ, τοῦ Ὁμήρου πολίτις οὔσα. μία μὲν δὴ σοι, ὦ
 Λυκίε, καλλιΦωνίας αὕτη, καὶ ὥδῃς εἰκὼν, ὥς ἂν τις
 ἐπὶ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας·

veris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus: ta-
 lis auditio est Terpsichorae cuiusdam, aut Melpomenes,
 aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis
 complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim,
 eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit,
 qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti au-
 tem ipse, quam dico: itaque puta, te etiam audisse. Accu-
 ratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in
 consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum
 habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit,
 & ab ipsis tractum maioribus. Neque aliter eam oportebat,
 quae ipso coloniae iure, Atticae civitatis sit particeps. Ne-
 que vero illud admiratus fuerim, si poësi etiam gaudet, &
 multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum
 haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus
 imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed

οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι
διέγνωκα, ἦττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθῆναι,
κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυεῖδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν
αὐτὸ αὐτῷ ἀναμυλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυ-
χῆς ἀρεταί, καθ' ἑκάστην εἰκῶν μία γεγράφεται, πρὸς
τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.

ΛΥΚ. Ἐορτήν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν
μοι τὸ μέτρον. ἐπιμέτρει δ' οὖν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο
ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ- 16
σθαι ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τούτων, ὅποσα μελετητὰ,
Φέρε καὶ ταύτην ἥδη συστησώμεθα, ποικίλην μέντοι, καὶ
πολύμορφον, ὡς μὴδὲ κατὰ τοῦτο ἀπολιποῖμεθα τῆς σῆς
πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ

vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam propria pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum tamen pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa.

Lyc. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est, in quo maiorem a me gratiam inire possis.

Pol. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eruditionem necesse est, earum praesertim, quae meditatione constant; age, hanc quoque iam constituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores simus. Pingatur ergo

τοῦ Ἑλικᾶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειώ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τῇ ἐκάστῃ ἐπισταμένη, ἀλλὰ πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὅποσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξεννόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήμασιν, ἢ φιλόσοφοι παρηνέκασιν, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω· οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιτεκνωθῆναι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιεῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσθαι καὶ συγγνώμῃ, εἰ μὴδεν ἀρχέτυπον ἐπιδείξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἰ γε δοκεῖ ἀνακείσθω καὶ αὐτῇ οὐ μεμπτὴ γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται.

ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

2 Ἐν τῇ ἐκάστῃ) Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλαν ἄλλας φασὶν ἔφερον εἶναι τέχνης λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἥς καὶ εὐρετὴν εἶναι φασί, Θάλειαν κομῳδίας,

Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἑρατώ κομβάλων, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. V.

Ita, ut universim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque sciens, sed quae sunt omnium; & insuper Mercurii, atque Apollinis munera. Quaecumque enim vel poetae versibus ornata protulere, aut retulerunt historici, aut philosophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago esto, non ut colorem tantum traxerit, sed ut alte descendentibus medicamentis ad saturitatem imbuta sit. Atque ignoscendum mihi erat, si exemplum vivum ostendere huius picturae non possem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam, memoratur. Verum, si videretur, ponatur haec etiam imago. Neque enim, puto, est reprehendenda.

¹ Lyc. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως 17
 εἰκὼν γραπτέα. δέησει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν πα-
 ραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἐνὸς μὲν καὶ αὐ-
 τοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχί-
 νης Σωκράτους ἐταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μνημό-
 ταισι τεχνιτῶν ἀπάντων, ὅσω καὶ μετ' ἐρώτος ἐγραΨον.
 τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἥ καὶ ὁ Ὀ-
 λύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ Φαῦλον
 συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, ὅποσον ἐμπειρίας
 πραγμάτων, καὶ ἐξύτητος ἐς τὰ πολιτικά, καὶ ἀγχι-
 νοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τούτω πᾶν ἐπὶ τὴν
 ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ. πλὴν
 ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐχέγραπτο, αὐτὴ δὲ
 κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἐστι.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκίε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι Φημὶ τὰς

Pol. Post hæc vero. sapientiae & prudentiae pingenda
 imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus,
 antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico: pictores au-
 tem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse So-
 crates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quan-
 tum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto
 Aspasiā, quicum Olympius ille, admiratione ipse quo-
 que dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exem-
 plum proponamus, & quantum in illa rerum peritiae, &
 acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando,
 & acrimoniae fuit, illud omne in nostram imaginem accu-
 rata regula transferamus: nisi quatenus illa quidem in par-
 va quasi tabella picta erat, hæc autem Colossæa magni-
 tudine est.

Lyc. Quorsum illud dicis?

Pol. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine esse ima-

εἰκόνας, ὁμοίας οὐσας· οὐ γὰρ ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἢ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὐτὴ, ὡς ἂν ἐπὶ πλατυτάτου πίνακος καταγε-
 18 γραμμένη. Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιός, καὶ Διοτίμα ἐπὶ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανώ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν ἡ Σαπφώ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμα δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπῆνεσεν αὐτὴν, εἰκοῦν εἶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοὶ καὶ αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν.

19 ΛΥΚ. Νῆ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὐσα. σὺ δὲ ἄλλας γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος, ὧς ἑτάειρε, καὶ Φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἡμέρον ἐμφανεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσήνης.

8 Ἡ Σαπφώ δὲ) Ὅσον εἰς σῶμα ἄλλο ἢ ἀνδρῶν, ἀμόρφοις τοῖς πτελοῖσι
 μα εἰδεχθιστάτη Σαπφώ μικρὰ τε ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι περιειλημένη.
 καὶ μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ V.

gines, similes cum sint. Neque enim par est, ac ne prope quidem, Atheniensium quae tum erat respublica, praesentis Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad similitudinem, eadem sit, tamen magnitudine haec praestantior, tanquam in tabula latiore depicta. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbica poetria, & super illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem sensuum conferat ad picturam; Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

Lyc. Admirabilis profecto. Tu vero alias iam pingere, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum.

ΠΟΛ. Εικάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην. Ἐξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἢ τῆς 20
σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν σάφρονα καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου γεγραμμένην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) ἢ καὶ, νῆ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῆς τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν.

ΛΥΚ. Παγκάλῃν καὶ ταύτην, ὦ Πολύστρατε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίωνων περιλείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρῶναι, πι-

Pol. Similis ergo ipsa quoque reddatur cum Theano illi Antenoris uxori, tum Aretae & eius filiae Nauficae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benevolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae; (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini huius, Abradatae coniugi, cuius paulo ante mentionem fecimus.

Lyc. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Polystrate. Et prope iam finem tibi habent imagines: totum enim animum persequutus es, per partes illam laudando.

Pol. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram ef-

στεύσασαν τῇ τύχῃ· φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυ-
τὴν, μηδὲν ἀπειροκαλον ἢ Φορτικὸν Φρονούσαν, καὶ τοῖς
προσιούσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρε-
σθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι,
τοσούτῳ ἡδIOUS τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ παρὰ μεί-
ζονος ὅμως γινόμεναι οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς
ὅποσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπεροψίαν, ἑλλὰ
καὶ πρὸς εὐπορίαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα
τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὥφθησαν. καὶ μό-
νοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ ἐπίφθονον διαφύγοιεν. οὐδεὶς γὰρ
ἂν Φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ἐπὶ τοῖς εὐ-
τυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτην
ἐκεῖνην ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδέεστε-
ρον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν
ἀπειροκαλία τῆς τύχης· ἐπειδὴν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν
τοιούτων ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι,

6 Ὁὐδὲν τραγικὸν) Οὐ προσ- τοι, ἀλλὰ ἐνδιάθετον καὶ ἐξ ἀληθοῦς
ποιεῖν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμε- γνώμης κατορθοῦμενοι. V.

fertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet,
nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque
aequaliter trahat, & in prelationibus salutationibusque
praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui
cum illa versantur, iucundiora, quo maior est, a qua pro-
ficiſcuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo
qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad be-
neficientiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna da-
tis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque
enim *temere* quisquam eminenti invidet, sed moderate illum
uti videat felicitate, nec ad instar Homericæ illius Ates
per capita hominum ingredi, & conculcare, quidquid est
imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperi-
tia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil

καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιρρέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν Φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αἰεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅπερ καὶ ταύτην ἂν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν τὰγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία 22

tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urgent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factas; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni eas foli praebeant: hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona affluere.

Lyc. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim; quippe quae

γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, καλλίῳ δὲ καὶ ἔρασμιωτέρῳ ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ἐπόσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ Φῦναι γυναικα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ πθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο εἴποι, χρυσεῖη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφάριζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἂν τις παραβληθεῖν αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ Φυήν, Φησὶν Ὀμηρος, οὐτ' ἄρ' Φρένας, οὔτε τι ἔργα,

- 23 ΠΟΛ. Ἀληθῆ Φῆς, ὦ Λυκίνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἢν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἀπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν

non corpore modo, ut Helena ista, pulchra fit, sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui fit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & iuncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione aliquis Homericum illud dicat, cum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae. Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. Non membra, ut Homerus ait, aut instar, non mentem, aut denique facta.

Pol. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permixtis iam imaginibus, tum ea, quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, hunc ipsum libellum proponamus, admirandamque exhibea-

ἅπασιν θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρω
 ἔσομένοις. μονιματέρα γοῦν τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρ-
 ρασίου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη
 παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσω μὴ ξύλου,
 καὶ κηροῦ, καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ
 Μουσῶν ἐπινοαῖς εἰκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτῃ εἰκὼν
 γένοιτ' ἂν, σώματος κάλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα
 ἐμφανίζουσα.

mus tum his, qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum.
 Durabilior enim Apellis, & Parrhafii, & Polygnoti *tabulis*
 fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum ha-
 beat, quatenus non e ligno, aut cera, & pigmentis facta
 est, sed *adspirato* a Musis commento efficta, quae quidem
 accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem
 corporis atque animae virtutem simul declaret.

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ι ΠΟΛ. ΕΓΩ' σοι, ὦ Λυκίνε, Φησὶν ἡ γυνή, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπῆναι τις, εἰ μὴ καὶ βετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῆς, τοῖόν δέ ἐστιν' οὐδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικαῖς τὸν τρόπον, ἀλλὰ μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ἔταν τις ἐπαίνῃ με, Φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπι-

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ) Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὴν Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Ὀυήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐπαίνου ἰστίν, ὃν καὶ εἰκόνες ἐπιγράφειν. V. (In Cod. M. additur: ἥς καὶ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἐαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνεται.) In altero vero *Vossiano* in fol. ad

eadem verba ita commentatur Schol. Καλλους γυναικὸς ἀπαρμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θειαινῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἀποδόν συγκρίνας. Ἀντιλίγει πρὸς ταῦτα κομφοῖς τοῖς λόγοις, δεικνὺς συνθετοὺς τηλικαύτας συγκρίσεις.

P R O I M A G I N I B U S.

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

Pol. **M**AGNAM equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perpexi in me benevolentiam ex tuo scripto, & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens

Φράττομαι τὰ ὅτα, καὶ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ εἰκέναι μοι δοκεῖ. Μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι 2 ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων προσὸν ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τούτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν καὶ ἂ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθειή. οἶονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγῆσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὐθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ὤετο. Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει 3 πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατόν ἦν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὁμοίον μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὐμορφὸν ἐπιθεῖη τις Φέρων, ὃ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει Φρονοίῃ, καὶ τὰυτα περιαιρετῷ

vera, erubesco, & tantum non obturo aures: eaque res irrisioni potius, quam laudi, similis mihi videtur. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit, qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, iam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adiungat: verbi causa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut iuvenescant denuo, velut sperabat Pelias. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque & substantiam illius percipere ex tali excessu liceret. Iam vero idem usu illis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa

ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος Φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἷῳ κέκρυπτο· ἢ καὶ, νῆ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος κοθόρουν, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι περὶ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πῆχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γὰρ καὶ
 4 τοιοῦτου τινός. Ἐφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινέϊσθαι πρὸς τινος ποιητοῦ ἐν ᾧσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλὴ τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγεῖρω δ' αὐτῆς εἵκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὴν μὲν δὴ γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ κυζανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείειν τὸν ποιητὴν τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἦδοιτο ἐπαινομένην, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύναντα πρὸς τὸ οὗς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ οὗτος, μὴ καὶ ἀναστήναι

superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Iuppiter, si quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat cum hisce, qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat. Dicebat, mulierem quandam nobilem, pulchram de cetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a iusta statura deficientem, laudatam a poetâ in carmine, cum propter cetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram crederet, & manum movere: poetam vero saepe idem canere, videntem nimirum, quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine*,

ποιήσης τὴν γυναῖκα. Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῶ τού- 5
του γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυ-
ναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτὴν περὶ
ταλάντου, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην.
καίτοι Φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὔσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας
τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω διακειμένη
τὴν κεφαλὴν, ἀπάντων εἰδόντων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς τοῦ-
το ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταράτων ποιητῶν, ὑακινθίνας
τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ οὐλους τινὰς πλοκά-
μους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τοὺς μὲν ὅλως ὄντας
εἰκαζόντων. Ἀπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν 6
παρεχόντων αὐτοὺς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι
μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια
πολλοὶ κολακεύεσθαι τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι.
χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφῶν ἐκείνοις μάλιστα, οἱ

5 Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας) Εἰλη-
πται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντά-
ξεως τῆς πλείστον ὅσον, ἀλλὰ καὶ
κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνθέσεως,
τὸ γὰρ ἀναφορικὸν προὔταξεν, καὶ
κατὰ τὸ ἀντικείμενον τῶ ποσῶ, τὸ

μὲν γὰρ πλείστον ὅσον ἐστὶ, τὸ δὲ
ὅσας, ὀλίγας. V.

9 Τινὰς πλοκάμους) Σημαίνει ὅτι
βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκα-
μοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν εὐσήμως ἂν ῥη-
θεῖεν. V.

quae so, ne facias, ut surgat etiam mulier. Simile huic, & mul-
to magis hoc ridiculum quid Stratonicen fecisse uxorem Se-
leuci. Poëtis enim certamen proposuisse de talento, quis
melius laudaret illius comam, licet calva esset, ac ne pau-
cissimos quidem suos capillos haberet. Et tamen cum sic
affectum caput haberet, scirentque omnes, a longo hoc illi
morbo accidisse; audiebat execrables poëtas, cum hya-
cinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam infle-
sterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omni-
no, compararent. Hos itaque deridebat omnes, qui prae-
berent se adulatoribus: adiungebatque, non in laudibus so-
lum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos
decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis

ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινες, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ρι-
νός, ἢ μελάντερα γράφασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν
ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἴτα λανθάνειν αὐ-
τοὺς ἄλλοτρίας εἰκόνas στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς
7 εἰκυίας. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλ-
λα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, ἐν δὲ τούτῳ οὐ φέ-
ρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν Ἥρα καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκάσας.
ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, Φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρώ-
πινην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σέ οὐδ' ἐκεῖνα ἡξίουں,
ταῖς ἡρώιναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ,
καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὖ
καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως
καὶ ψοφοδῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ τὴν Κασσιέ-
πειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί-
τοι Νηρείσιν ἐκεῖνη ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφρο-

11 Παραθερεῖν με) Ἀντὶ τοῦ
παραβάλλειν, συγκρίνειν. V.

14 Τὴν Κασσιέπειαν) Τὴν Κασ-
σίως λέγει γαμήτην. V.

maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse au-
tem, qui iniungant etiam artificibus, aut auferre quid a
nafo, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse
sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, &
nihil sibi similia. Haec vero ac talia dicebat mulier, reli-
qua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod
Deabus illam Iunoni & Veneri comparasti. Supra me enim,
inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia.
Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me con-
tenderes, Penelope, & Arete, & Theano, nedum ut cum
Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino di-
xit, Religiose admodum & meticulose adversum Deos ani-
mo affecta sum. Metuo igitur, ne Cassiopeiae fatum simile
sustinere videar, laudem eiusmodi si admifero. Et tamen
solis illa se conferebat Nereidibus: Iunonem autem & Ve-

δίτην ἔσεβεν. Ὡστε, ὦ Λυκίῃ, μεταγράψαι σε τὰ 8
τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεάς,
ὥς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιάσει
αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διά-
κειται, οὐ μάλα εὐσεβῶς οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς.
ἐδόκει τε ἀσέβημια ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δό-
ξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέ-
γεσθαι. καὶ σὲ ὑπερίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βι-
βλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης
αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλ-
λὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν,
ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὥς καὶ
θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. Ἡξίου δὲ σὲ μηδὲ ἀξυνετατέ- 9
ραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅς τοῦ ἀρχιτέκτο-
νος ὑπισχνουμένου τὸν Ἀθῶ ὅλον μετασχηματίσειν, καὶ

14 Ἡγεῖσθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου) Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν
καὶ ἐχέφρον Ἀλεξάνδρου. V.

nerem colebat. Talia itaque, Lycine, rescribere te & im-
mutare iussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam
voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse li-
bellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque
pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat au-
tem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cni-
diae, aut illi, quae in hortis colitur, Veneri similem se dici
patiatur: admoneratque te eorum, quae in fine libri de ipsa
a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti,
quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed
volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec
ipsa dicta, supra coelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis
etiam Deabus eam dicas similem. Petebat porro, ne Alexan-
dro imprudentiorem se putares, qui, pollicente architecto,
se, toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum

μορφάσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὅρος ἅπαν εἰκόνα γενέ-
σθαι τοῦ βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χερσίν,
οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ
αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον,
οὐ πιθανῶς Κολοσσούς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω
κατὰ χώραν ἑᾶν ἐκέλευσε, μὴδὲ κατασμικρύνειν ὅρος
οὕτω μέγα πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπήνει δὲ
τὸν Ἀλέξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μεί-
ζω τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν
ἀεὶ μεμνησομένων διανοαῖς· οὐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώ-
10 μης ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ
μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκότων,
μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλι-
κούτων ἀξίαν, μὴδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖ-
κά γε οὖσαν ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ
προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ

ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis,
duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum pro-
missum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quie-
scere hominem iussit, Colossos parum probabiliter effingen-
tem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec mon-
tem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenua-
ret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eam-
que maiorem ipso Atho statuam sibi posuisse aiebat, in eo-
rum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. Neque
enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo hono-
rem despiciere. Se quoque ipsam igitur commentum illud
tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem au-
tem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemo-
dum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit
mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque pri-
migenia illa tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius vir-

ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτήν, μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα
ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίῃ με, Φησιν, ἐμ-
περιπατοῦσαν αὐτῷ. καί κεῖνο δέ σοι εἶπεν ἐνετείλατο.
Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθές, ὑμεῖς οἱ 11
ἄνδρες ὥστε) μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι τοῖς νικῶσι μεί-
ζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ'
ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑπερ-
βάλληται τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων
ἀκριβοστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως.
ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ
μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαί τὴν εἰ-
κόνα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκί- 12
νε, ὅπως μετακοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ
τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ
γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μεταξὺ ἀναγινω-
σκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἰλεως εἶναι αὐτῇ,
καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρῆ

1 Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα) Πάροι- τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὁ ποιεῖν
μία ἐπὶ τῶν ὑπερτείνει ἀξιούντων φιλοῦσιν οἱ αὐχηματῆται. V.

tutes lauda, neque pede maior sit calceus, ne supplantet
me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi
praecepit. Audio, inquit, multis contentibus, (utrum verum
sit, vos viri nostis) neque Olympiae licere victoribus ma-
iores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodi-
cis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum exa-
men institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo
vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac
nostram deinde imaginem Hellanodicae deiciant. Haec illa.
Tu vero vide, Lyceine, ut retractes librum, & talia aufe-
ras, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea
tulerit, & cohorruerit, dum legerentur, & Deas, ut pro-
pitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si
quid muliebri ei accidisset. Ac profecto, si verum fateri-

τάληθες εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπλημμέλησα, ἐνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, καὶ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν περὶ αὐτῶν· καὶ παρὰ πλῆσιόν τι ἔπαθον, οἷς ἐπὶ τῶν ὁρωμένων πᾶσχομεν. ἦν μὲν πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἰδῶμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. 13 Τὸ δὲ ἄνθρωπον οὖσαν Ἀφροδίτη καὶ Ἥρα εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μείζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὥς τὸ μείζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπῶμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζουσιν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαιζήλος, εἴτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὥς μὴ ὑπερέχειν θάτερον τὸν

dum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex iustae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Iunoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahare Deabus? In talibus enim non tam quod parvum est, maius fit illa compositione, quam minuitur maius, dum ad humiliter deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare

ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου τοῦτο γέ-
νοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγεῖρῃ ἑαυτὸν.
ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες Φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεί-
νος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποΦανεῖ ἑαυτὸν. ὡσαύ-
τως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἀνδρω-
πος μείζων γίγνεται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς
τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδόν ἐπικλώ-
μενον. καὶ εἰ μὲν ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐ-
ράνια ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰ-
τίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων
κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἑρᾷ εἰκάσαι αὐτὴν
ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον. Ὡστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπί- 14
φθονον ἀΦαίρει, ὦ Λυκίνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου
τὸ τοιοῦτον, ὅς οὐδὲ ἄλλως ῥάδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ
πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν
πέποιήσαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ
τοῦ τέως Φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαῖνοις ἀναπέφη-

illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, maior ille inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam [*in tali comparatione*] minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad coelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Iunoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc, nescio quomodo, subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigius in laudando exstiteris. Verum neque illud te pu-

νας. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο αἰσχυρῆς, εἰ μεταρρυθμιεῖς τὸν λόγον ἢ οὐκ ἀδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν Φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε ἐξεργάσατο τοῖς Ἡλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπέδεικνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων ἠτιάτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι. εἴτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὐτὸς τὸν Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ρυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' αἰεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοὺς πολλοὺς περιττότερον ὁρᾶν τοῦ ἐνός, καὶ Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἐταῖρός τε, καὶ εὖνους ὢν.

- 15 ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξεπλήρωσας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μὴδὲ ἐλπίδα μοι

deat, si retractes librum iam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic fecisse aiunt, cum Iovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat, parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa afferro, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

Lyc. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defen-

ἀπολογίας ἐτι καταλείπεσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ
δικαστικὸν ἐποίησατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην κατα-
δαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγό-
ρου. ῥᾶστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν,
Μόνον θεόντα κρατεῖν ὥστε οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ καὶ
ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπο-
λογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώ-
τατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ'
οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω,
ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινοδίαν τινὰ συγ-
γραῶ; ἢ δώσετέ μοι ἐφ' ἑστίμῳ τινι γενέσθαι τὴν δίκην;

ΠΟΛ. Νῆ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ
ἀντιδίκους, ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπο-
λογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαι σοι ἑτοιμος ἐπὶ
τῆς δίκης.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀνιερὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ 16

10 Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Σπυρίχορον λέγει. G.

fionis ulla relicta sit. Verum enimvero hoc non pro for-
ma & consuetudine iudiciorum fecistis, tu maxime, quod
indicta causa iudicium dedisti contra libellum, non praesentem
ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex
proverbio, vincere, cum solus curras. Itaque nihil mirum,
si & nos causa cecidimus, neque aqua nobis infusa, ne-
que concessa causae dicendae facultate. Potius autem, quod
quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem
fuiſtis & iudices. Utrum igitur vis, contentus decretis ve-
ſtris quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodiam
scribam; an vero provocandi mihi copiam dabitis?

Pol. Per Iovem, siquidem habueris, quod de iure dicas.
Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos cau-
sam dices. Ego vero idem iudicium tecum subire paratus sum.

Lyc. At illud molestum, Polystrate, quod non illa prae-

ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένειο πρὸς αὐτήν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον.

ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ Φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε.

ΠΟΛ. Μηδამῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἴτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύ-

sente habebō orationem: longe enim sic esset melius. Iam vero necesse est mandata alteri causā defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, iacere aleam audebo.

Pol. Bono animo, quantum ad hoc, esto, Lycine: nec enim malum me defensionis tuæ apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar.

Lyc. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Verumtamen tua causa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia.

Pol. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa præsente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor.

Lyc. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa iam

στρατε, ἡ μὲν πάρεστι, καὶ προεῖρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὅποσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, οὐ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σέ εἰπεῖν ὃ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως Φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἰδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλὴν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὁμῶς· οὐ γὰρ οἶόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης.

ΠΟΛ. Καὶ, νῆ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· Φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσήνης ὥστε Φαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

ΛΥΚ. Ἐγὼ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάληα, ὡς 17
Φῆς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαίνεσας, οὐχ ὁρῶ ὅτι τηλικούτον ἐπῆνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἀπάντων τοῦτο μείζον, ὧν εἴρηκα

adeft, & prior dixit nimirum, quaecunque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero iam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, fudo iam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res obiecit. Verumtamen incipiam: nam subducere me, ipsa iam praesente, non est integrum.

Pol. Ac multam, ita me Iuppiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

Lyc. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video, qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim

περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτην σοι προσέ-
 γραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαβοῦσαν. οὐ γὰρ
 ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτη γε οὐχ
 ὅπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ κα-
 ταδέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν,
 ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν
 τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ
 ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄρι-
 στοὶ ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μετακοσμήσαι δέοι τὸν λό-
 γον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν
 οὐκ ἂν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο,
 ὡς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφὴν. ἐπ'
 ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλὴν σοι εἰδέναι τὴν χάριν
 ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρό-
 που, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετέες, μηδὲ τύφου μεστόν ἐνε-
 ποιήσέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-

illis, quae de te dixi, omnibus illud maius est: & venia mihi
 debetur, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae
 propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante il-
 lam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non exces-
 sisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo te-
 nuus, quam pro dignitate, dixerim. Considera igitur, quan-
 tum hoc *fit*, quod praetermisi, quam immensum ad boni mo-
 ris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicumque
 divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus
 homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare oratio-
 nem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de
 illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque
 verticem adiecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, &
 magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui
 moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum,
 nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu ta-

αὐτὰ αἰτιασμένη τοῦ λόγου, ἐπιπτώσω τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σέ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσω περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινέσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγχάνεις, τοσούτω ἀξιωτέραν ὑπερεπαινέσθαι ἀποφαίνεις σεαυτὴν. καὶ σχεδὸν ἐς τὸν τοῦ Διογένης λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς ἐρομένου τινός, ὅπως ἂν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσεις· φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἰ τις ἐροίτο με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὅποσοι ἐπαινέσθαι μὴ θέλουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἔξα- 18 γάνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὐ χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἡρᾷ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. περὶ

les ob causas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & maiora, quam quae tibi convenient, dicere, id ipsum vero moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac paene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui, interrogante quodam, Quomodo gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemferit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a causa seiuncta. Pro quo autem nunc iam causa dicenda, illud est, quod Cnidiae Veneri, & quae in Hortis colitur, & Iunoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam,

αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνας εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινούντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τούτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτην ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν. Ἐκεῖνο δὲ σε φημί, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινούντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σχεδὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὐεῖκασαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἦν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλῃ, οὐδ' ἦν πρὸς τὸ ὑποδέσπερον ποιῇται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἦν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἶόν τε, προσβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. οἶον, ἦν τις κύνα ἐπαι-

Quamquam antiquum illud dictum est, ad causam dicendam non vocari poetas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, et si humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum, qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne alterius consilii inopia hoc facere tibi etiam videar. At illud dico, tales esse nobis laudandi locos & formas, ut is, qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc laudandi opere illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime iudicetur, non si quis paribus aliquid compareret, neque si ad vilius quid collationem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum eius fieri potest, illud, quod laudatur, admoveat. Velut si quis

ῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἄρά σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκῳ φαίῃ ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδ' οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἦν ὁ κύων τῷ λέοντι εἰκέναι λέγεται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκὴν. ὡς τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὗτος γὰρ δὴ κυνὸς ἐντελής ἐπαινος. καὶ πάλιν εἰ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγει ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶε γελασθῆναι αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμύνω εἶναι αὐτὸν, οὐδ' ἐτοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἐπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδ' Πολυδεύκεος βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδ' ἐσιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος; ὅρας ὅποίους αὐτὸν θεοὶς εἶκασε; μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν

in laude canis dicat, illum vulpe maiorem esse, aut felle, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id, quod proprium est laudis, efficitur? Si canis leonī par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum dominatorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniatem, aut Glaucum ex Carysto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortio-riorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim, dicens, protensuram adversarias illi manus, neque ferreum Alcmenae natum.* Vides, qualibus illum Dīs com-

ἐκεῖνων ἀμείνω ἀπέφηνε. καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος
 ἠγανάκτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινού-
 μενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιη-
 τήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐδοκίμουν
 ἅμω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ἐπὶ τῇ
 ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητῆς, ἐπὶ τε τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ᾄσματι. μὴ δὴ θαυμά-
 σης, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαι-
 νούντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγ-
 20 ματι, τούτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. Ἐπεὶ δὲ καὶ κο-
 λακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κόλα-
 κικούς, ἐπαινῶ μὲν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐβέλω δέ
 σοι διακρίναι, καὶ ὀρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον,
 καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε
 τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλί-
 γον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερέπαινεῖν οἶε-
 ται δεῖν, ἐπιψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' αὐτοῦ τὰ

paraverit, vel potiozem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ultii sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris causa, Glaucus; poëta verò cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore, ratione hoc ipsa subiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatōres, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi iam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis causa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum lau-

πλείω, ὥς μὴ ἂν ὀκνήσαι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα Φάναι τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διόμοσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Φινέα ὀξύτερον δεδωρκεῖναι τοῦ Λυγκέως, ἥνπερ μόνον κερδᾶναι τι ἐλπίσῃ ἐπὶ τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθεῖη τῶν μηδὲ ἄλλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, καὶ μὴ πάνυ μεγάλα ἢ, παραλαβὼν ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινεῖσαι θέλων, φύσει κῶφον ὦν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικόν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἦν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἂν

4 Ὀξυγκώτερον). Ὅτι ὁ Μελάμπος ὀξύκωτος. V.

dando cenfet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Therfiten Achille pulchriorem pronuntiare pigretur, & Nestorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime iuvenem fuisse: iuraverit autem etiam, Croesi filium audire acutius Melampode; & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio suo speret. At alter, qui id ipsum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is est, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adsunt; sed quae natura illi bona insunt, etiamsi non nimis magna fuerint, ea sumit, auget, & facit maiora. Et ausit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus, animalia, & ad cursum aptum,

Per summas currat, nec eas confringat aristas:

& rursus non dubitet dicere procellipedum cursum equorum: &, si domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ζηνός που τοῖγδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

- ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, καὶ περὶ τῆς συβώτου καλύ-
βης εἶποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπί-
σειεν ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κό-
λαξ, ἀπάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν κατανα-
λωμένων, ἐπὶ νει ὑπὸ βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον,
21 ὅτι ἐρμελῶς ἐχρέμπετο. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐκατέρου
αὐτῶν γνώρισμά ἐστι, τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν,
καὶ ψεύσασθαι τοῦ χαρίσεσθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμέ-
νοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶ-
σθαι· ἀλλὰ καὶ κείνῳ οὐ σμικρῶ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ
μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερ-
βολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σω-
φρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ
πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαινοῦ ἀληθοῦς δείγμα-
τα, ὥς μὴ πάντας ὑποπτεύης τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ
διακρίνης, καὶ παραμετρῆς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἐκάτερον.

Talis nimirum Iovis intus Olympii aula est.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat, si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus consumptis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium, quod modulate screaret. Non solum autem hic utriusque generis character est, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere student, quae adfunt: verum etiam illa re non parva distant, quod adulatores, quantum possunt, utuntur hyperbolis; laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt, & intra terminos se continent. Haec tibi pauca de multis sunt adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrum-

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσταγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς 22
 κανόνας ἀμφοτέρους, ὥς μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ
 εἰκόασιν. ἐγὼ γὰρ εἰ μὲν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔβην τῷ
 ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίου
 κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχου-
 σαν, οἷαν πάντες ἴσασιν, οὐ πᾶν ἐκ πολλοῦ διαστήμα-
 τος ἦν τὸ τόλμημα. Τάχα οὖν Φαίης, μᾶλλον δὲ ἥδη εἰ- 23
 ρηκας, ἐπαινεῖν μὲν σοι ἐς τὸ καλλὸς ἐδείσθαι ἀνεπί-
 φθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ
 θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἥδη γάρ με
 προάξεται τὰ ληθές εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε, ὧ βελτίστη, εἴ-
 κασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθου, καὶ
 χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων
 γεγενημένα, οὐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν
 ἔκτος εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηναίαν ὑπείληφας, τὸ
 ὑπὸ Φειδίου πεπλασμένον, ἢ τοῦτο τὴν Οὐρανίαν Ἀφρο-

que mensura metiaris. Age igitur, si videtur, admove his,
 quae dicta a me sunt, regulam utramque, ut videas, huic-
 ne an illi convenient. Etenim si deformem quandam sta-
 tuae Cnidiae similem dicam, impostor fane, & Cynaetho
 ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem
 omnes norunt, non fane magni ille ausus intervalli fuerit.
 At forte iam dixeris, quin iam dixisti, laudare quidem pul-
 chritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non
 obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Dea-
 bus dicere hominem. Verum ego, iam enim *ipsum* me ve-
 rum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o prae-
 stantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum
 operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae au-
 tem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere,
 non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas,
 quod est effictum a Phidia, aut illud Coelestem Venerem,

δίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν
 ἐτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν Θεῶν
 δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
 24 θρωπίνη μιμήσει ἔγω γε ὑπολαμβάνω. Εἰ δὲ καὶ ὃ, τι
 μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἶκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο,
 οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδὸν, ἀλλὰ πολ-
 λοι καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς
 Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύοντά μοι·
 ἢ οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἀλῶναι.
 ἐρήσομαι τοῖνυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, (καὶ
 γὰρ διαμνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα τῶν
 ἐρραψωδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκείνο δοκεῖ, ὅποτεν περὶ
 τῆς αἰχμαλώτου λέγει τῆς Βρισηίδος, ὅτι χρυσὴ Ἀφρο-
 δίτη ἰκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἴτα μετὰ μικρὸν,
 ὡς οὐχ ἱκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ εἰκυνῖα ἔσται·

Εἶπε δ' ἄρα (Φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυνῖα Θεῇσιν.

quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos.
 Sed vide, ne parum deceat, talia de Diis sentire, quorum
 veras imagines supra humanam imitationem esse positas,
 equidem arbitror. Si vero vel maxime illis ipsis *Deabus* si-
 milem te dixissem, non meum istuc fuerit, neque primus
 ego istam viam secuerim; sed multi ac boni poëtae, &
 maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advo-
 catum mihi excitabo, aut fieri non potest, quin ipse me-
 cum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te
 pro illo, (meministi enim, in quo bene facis, venustissima
 quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de
 captiva dicit Briseide, illam aureae Veneri similem luxisse
 mortem Patrocli: tum paulo post, quasi non satis foret,
 si soli similis Veneri sit,

Sic fatur, inquit, lacrimans per sanctis femina Divis.

ἐπὶ τὰν οὖν τοιαῦτα λέγει, μισεῖς καὶ κεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθερία εἶναι ἐν τῷ ἐπαίῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μασιῖξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημνάνμενος τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν. εἴτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεισθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκασαί· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἶπω, διότι μὴ ἀνέχη ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα Φαιδρᾶν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. Ἐπὶ μὲν τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσῃν αὐτὸς 25 φειδῶ ἐποίησατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἵκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διὶ, τῷ Ἀρεῖ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ

4 Οὐδὲ ὁ μασιῖξαι) Ὁμηρομάσας καὶ ἀθετήσας πολλὰ τῶν Ὀμήρου ἐπῶν. V.

Cum igitur dicit talia, odistine ipsum quoque, & abiicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etsi tu non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est, qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuat ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem, aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportionem quadam dispensarit, qui oculis quidem & capite similem eum dicat Iovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno, in sua hominem membra dividens pro toti-

μέλη πρὸς τεσούτων Θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρο-
τολογῶ Ἀρεῖ, Φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλω,
Θεοεῖδῃ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριάμου, Θεοεῖκελον πολ-
λάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ἐπὶ τὰ γυ-
ναϊκεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γὰρ δήπου αὐ-
τοῦ λέγοντος·

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἥ ἐ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ,

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὐρεος.

- 26 Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς Θεοῖς ἀπεικάζει,
ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκα-
σε, καὶ ταῦτα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά
ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὥς μὴδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ
μὴ ταῖς Θεαῖς εἰκόσι διακεκόσμηται· ὥστε ἢ κακείνα
ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. οὐ-
τω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν
ἐστίν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς Θεὰς αὐτὰς οὐκ ὥκησεν
ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας

dem Deorum imaginibus. Ac rursus homicidae Marti simi-
lem ait esse, & alium alii: *Dei specie Phrygem Priami, Dei
similem saepe natum Pelei.* Sed redeo rursus ad exempla mu-
liebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &

Qualis Diana in montibus errat.

Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed
Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infe-
ctam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc gene-
re, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exor-
netur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque
audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum
& similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus
Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Iunonis

ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δὲ τις ἰοβλέ-
 φaron τὴν Ἀφροδίτην ἔφη· τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις
 ἀγνοεῖ, τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὀμήρου ποιήσει ὠμι-
 ληκότων; Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριάτερα, εἴ 27
 τις θεῶν εἰκέναι λέγεται· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς
 πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διουύσιοι, καὶ Ἡφαι-
 στίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ Ἑρμαῖοι
 προσαγορευόμενοι; Λητῶ δὲ, γυνὴ τις ἐγένετο Εὐαγόρου
 τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ
 θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὴν ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀπεργά-
 σασθαι. ἐὼ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ καὶ δεισιδαι-
 μονέστατοι εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς
 κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐταῖς ἐξ
 οὐρανοῦ ἔσπιν. Ὡστε οὐ πρόσγε σαῦ τὸ τοιοῦτον, ψοφο- 28
 δεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγ-
 γράμματι πεπλημμέληται ἐς τὸ θεῖον, σὺ μὲν ἀνέυβυ-

enim oculos comparavit bubulis: alius autem aliquis super-
 ciliis violaceis Venerem dixit: roseis enim digitis insignem quis
 eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poematibus
 versati sunt? Quamquam, quæ ad formam pertinent, ad-
 huc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur:
 verum ipsas appellationes Deorum quot iam imitati sunt,
 Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii, &
 Hermæi cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit
 Evagoræ Cypriorum regis: & tamen non indignata est
 Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omit-
 to enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitio-
 sissimi, tamen divinis nominibus ad fatietatem abutentes.
 Fere enim pleraque apud illos de coelo sunt. Itaque tuum
 non est, meticolose adeo affectam esse ad laudes. Si quid
 enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem

νος αὐτοῦ, ἐκτὸς εἰ μὴ τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι· ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦνται οἱ θεοὶ, ἐπεὶ δὲν πρὸ ἐμοῦ τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύνωνται. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τὸν ἀρίστον τῶν φιλοσόφων ἡμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἐτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνήῃ τὰ εἰρημένα.

- 29 ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατόν ἐτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἴρηται σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχνύομενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἥδη ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μὴ τι παρεμπεσὼν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἰτά μοι συρίττεσθαι συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.

ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἀριστα ὑποκρίνῃ· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ περ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρὰ δέδωκα, νῦν μὲν ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπότεν δὲ

4 Ἀριστοὶ τῶν φιλοσόφων) Τὸν Πλάτωνα δηλοῦσι. G.

rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poemam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poetas ulți fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulți sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati huius causâ desinam, ut meminisse possit dictorum.

Pol. Nescio, si adhuc possim hoc, Lycine. Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides, iam ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exhibiler a spectatoribus.

Lyc. Ipse tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero, quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc sta-

τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς παρέσομαι, ὁψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

tim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt iudicum, tum iam ipse quoque adero, visurus, quis certaminis exitus futurus sit.

ΤΟΞΑΡΙΣ Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Ι ΜΝΗΣ. **Τ**Ι Φῆς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύβαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς;

ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ Μνήσιππε, θύομεν οὐ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοὺς.

ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς;

ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς.

ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν.

ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμε-

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

Mnes. **A**IN' tu, Toxari, sacra facitis Orestis ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos creditis?

Tox. Sacra facimus, Mnesippe, sacra facimus: verum non quo Deos arbitremur esse, sed viros bonos.

Mnes. Lex autem apud vos viris etiam bonis post mortem sacrificare tanquam Diis?

Tox. Non hoc modo, sed diebus festis etiam celebritatibusque illos honoramus.

Mnes. Quid inde venantes? Neque enim fane, ut propitii vobis sint, sacrificatis illis, utpote mortuis.

Tox. Fortasse neque istuc male, si mortui etiam sint no-

νεῖς εἶεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐβελῆσαι γενέσθαι.

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε. Ὅρε- 2
στην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες
ισοθέους ἐπαῖσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπὶ ἡλυδας ὑμῖν ὄντας,
ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἶγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγία
περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὥς
τῇ Ἀρτέμιδι καταθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλα-
ξι, καὶ τῆς Φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τὸν τε βασιλέα
κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὥχοντο ἀποπλέοντες,
καταγελάσαντες τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν νόμου. ὥστε εἰ
διὰ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν Φθάνοιτε πολ-
λοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοῦντεῦθεν αὐ-

15 Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια παρακαλέσιν. V.

bis propitii. Verumtamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, si memoriam virorum praestantissimorum usurpemus, mortuos etiam honore prosequentes: putamus enim, sic futurum, ut plures nobis illorum similes velint fieri.

Mnes. Recte ista statuitis. Sed quo inprimis nomine admirati Oresten ac Pyladen honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent, & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio eiectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdotē, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin multos illis reddatis similes. Atque hinc

τοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καταίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄβαιοι γενέσθαι, τῶν περιλοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἴτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἀπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἦκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε· καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε
 3 ὡς θεοῖς. Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλας οὐ θεοὺς εἶναι δικαιοῦσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δὲν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δοξέει, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι.

ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν

ipſi iam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Diſi eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſa venerint, conſecrabit, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis. Quod ſi enim non harum rerum cauſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praeſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, iam contra ea ſacrificando Deos iudicaſtis, atque his, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria.

Tox. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum vi-

ἀνδρῶν ἐκείνων, ἀ κατέλεξας. τὸ γὰρ, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἑλλήσιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργούς ἐς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέοντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι εἰ διαφεύζονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Ἀρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστά, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὅποσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἤρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο 4

rorum *facta*, quae enarraſſi. Quod enim, duo cum eſſent, magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſceperere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *veſti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes *portentofas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod, capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re ſe geſſerunt, nec ſatis habuere, ſi incolumes ipſi evaderent, verum, vindicata regis iniuria, & ablata Diana, inde ſolverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non iſta nos in Oreſte & Pylade ſpectantes pro Heroibus illos tractamus.

Mneſ. Dic ergo iam, quid praeclarum & divinum aliud

ἐξεργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῶ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἂν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐς τὸν Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὥς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὅψε τοῦ μετοπώρου εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίσσιν. οὐς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

5 ΤΟΞ. Ἄκουε δὴ, ὦ Θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἀργεὶ μὲν καὶ Μυκῆναις, οὐδὲ τάφον ἐνδοξόν ἐστὶν ἰδεῖν Ὀρέστου ἢ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεῶς ἀποδεδείκται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἐταίροις γέ οὐσί· καὶ θυσίαι προσάγον-

perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectioremque, multos ego tibi diviniiores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeonida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero autumnum domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & falsamentarii sint eorum forte plerique.

Tox. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris, quam vos, iudicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis; apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos habetur. Ne-

ται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκρίσθαι. οὐ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιοῦμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ ἄριστοι ἀπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθεταὶ καταστήναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἀπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι. Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, καὶ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μᾶθημα καὶ παιδεύμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα διαμνημονεύσαι. Γὰρ ττον γοῦν τὸννομα ἕκαστος αὐτῶν

que quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri iudicati sint. Neque enim inquirimus, cuiates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legesatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & sic ab optimis quibusque Scytharum coli. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas maiores nostri in aerea columna dedicarunt in Oretheo, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris no-

ἐπιλάβοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεῶ τὰ αὐτὰ, ὅποσα ἢ στήλῃ δηλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέκνυται· πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ Φίλῳ, εἴτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεῶς συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφигένεια ἥδη κατάρχεται αὐτῶν· καταντικρὺ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τοίχου, ἥδη ἐκδεδυκώς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ Φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφигένειαν, καὶ τὴν Θεόν. οἱ Σκύβαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τοῦ σκάφους ἥδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἴτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἐνθα δὲ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὅποσῃν ὑπὲρ ἀλλήλων εὖνοιαν ἐπεδείκνυτο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύβας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γρα-

men unusquisque illorum obliviscatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in confecto etiam templi eadem, quae columna indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur; navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia iam illos immolat; e regione vero in altero muro, iam exutus vinculis depictus est, Thoan-tem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus iniiciunt navi iam eunti, fuspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim iam vulnerati, partim eius rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis, quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos

Φεὺς ἐκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τῶν κατ' ἐαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδενὶ τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν Φίλον, καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι. Τὴν δὲ τοσαύτην εὐνοίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς 7
δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ Φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθές, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾤηθμεν εἶναι, ἀλλὰ τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς Φίλοις ἀγαπκτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπίσης κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως εἰδῆς, οὐδὲν Σκύβαι Φιλίας μεῖζον οἶονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ἐπὶ τῷ συμπονήσαι Φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν ὥσπερ οὐδὲν 7
Φιλέταιρον) Φιλέτερος καὶ φιλεταῖρος. G.

sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praecripiat. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui, haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cuiusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam iucundorum partem veniant: si vero vel paulum quiddam illis reflaverit, *illicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim, ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia maius esse existimant; nec est, in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adverforum illius venire: quem-

ὄνειδος μείζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν Φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν, καὶ τὸν ὄνομα ἐπὶ τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τούτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες.

- 8 ΜΝΗΣ. ὦ Τόξαρι, οὐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἀπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γινώσκοντι, ἥδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὢν. πάνυ γοῦν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ὤήθην ἂν οὕτω ποτὲ περισπού-

admodum maius nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus: id autem est nostra lingua, ut si quis praefides amicitiae genios dicat.

Mnes. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, iam & ipsi recte facere vide-mini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & quae pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita stu-

δαστον εἶναι Φιλίαν ἐν Σκύβαις· ἄτε γὰρ ἄξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν αἰεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κατεσφίασι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

ΤΟΞ. Εἰ μὲν καὶ τᾶλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δι- 9
καίτεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὀσιώτεροι ἐσμεν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι Φιλοτιμηθεῖην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ Φίλοι Σκύβαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων Φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι Φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾶδιον ἐπιδείξαι· καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδὸνα μου ἀκούσης, ἣν εἶπω τι ὧν κατανεύνηκα, πολὺν ᾗδ' χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τοὺς μὲν περὶ Φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λό-

diſe coli inter Scythas amicitiam: quippe ut inhospitales & agrestes, in inimiciis ſemper verſari illos arbitrabar, & ira, & excaſcentia; amicitiam vero neque inter coniunctiſſimos ſuſcipi; colligens iſta tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

Tox. Utrum in reliquis etiam nos & iuſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſumus, de eo in praefenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & maiorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum dixero, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque

γων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινεῖσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστίν· ἐν δὲ ταῖς χρεαίαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὅπταν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς τοιαύτας Φιλίας ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύουσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν Φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε, ἀλλ' ἦν του Φίλος δεσθεὶς τύχη, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνειράτα, οἷχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγωδαί, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις εἰκότας ὑμᾶς ἀπολιποῦσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, ὅσον γὰρ δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ Φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς
 10 πλεονεκτοῦμεν. Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς Φίλους ἀτρεμεῖν ἑάσωμεν, εἴ τινας, ἣ ἡ-

exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus ea est, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut insomnia; aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores forte sumus, tantum rebus ipsis praestamus. Quare, si videretur, ita nunc agamus. Antiquos amicos pariamur quie-

μεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάσαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατὰ γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἂν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπύστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις ραψωδοῦντας. ὀλίγους δὲ τινὰς προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικά, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ἐπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νενικηκώς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἐγώ γε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεῖς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρων ἄλλου κατὰ Φιλίαν πεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλληνας, Σκύθης αὐτὸς ὢν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ Φαῦλον τὸ ἔργον 11

scere, si quos aut nos, aut vos de prisco ævo annu-
 re possimus; nam hac quidem parte vos viceritis, multos
 eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achilles & Pa-
 trocli amiciziam, & Thesei atque Pirithoi, reliquumque so-
 dalitium, pulcherrimis versibus & numeris canant: sed pau-
 eos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt,
 promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythi-
 ca, tu autem Graeca: & uter his vicerit, & meliores pro-
 duxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio patriam
 ornabit, pulcherrimo & honestissimo peractio certamine.
 Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna
 superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae
 genis poena est, quam deterior alio in amicizia iudicari,
 idque Graeco, cum ipse Scythia sim.

Μνῆς. Ἔστι quidem, Τόξαρι, ὅπως minime contem-
 E 2

ἀνδρὶ οἷώ σοι, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάντῃ εὐστόχους
καὶ τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν
ἀγεννῶς γε οὕτω καταπροδοὺς ἐν βραχεὶ τὸ Ἑλληνικὸν
ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ
δυσὶν μὲν ἐκείνοις ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπό-
σους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γρα-
φαί, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγώδησας Ἑλ-
ληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔβη, καὶ τοσαύτας πόλεις
ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δε-
ξιάν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι κα-
λόν. πότερον δὲ ὠρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλι-
κῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσω ἂν τις πλείους ἔχη λέγειν,
τοσούτῳ εὐπορώτερος δοῦναι ἂν πρὸς τὴν νίκην;

ΤΟΞ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὠρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐ-
τῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεροι φαί-
νονται αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώ-

cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire,
qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Ve-
rumtamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens
omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fue-
rit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot
fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paulo
ante praecclare, velut in tragica scena enarraſti: Graecos
vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta causa a
te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos,
sed linguam abscindi, iustum fuerit. Utrum vero finiri no-
bis oportet numerum amicarum actionum; an quo plures
quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur in-
structior?

Tox. Nequaquam. Sed definitum hoc esto, ne in multi-
tudine earum infit robur, sed in eo, quae sint praestantiores:
& si penetrabiliores tuae narrationes tanquam tela meae, ae-

τερα δηλονότι ἐργάζονται μοι τὰ τραύματα, καὶ θάττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς.

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὠρίσθωσαν ὅπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ.

ΤΟΞ. Καί μοι δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἔρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλαττεῖν τὰ τοιαῦτα, οὐ πάνυ χαλεπὸν, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὁμύσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν.

ΜΝΗΣ. Ὁμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;

ΤΟΞ. Καὶ μάλα ἔχω δὲ τὸν ἐπιχώριον ὁμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἔμειντοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἰστω ταῖνον ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὅποσα 12
ἂν λέγω πρὸς σέ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὅπσον οἶόν τε ἦν, δὲ ἀκριβεΐας ἐκπυθνανόμενος, ἔρεῖν, μηδὲν παρ' ἔμειντοῦ ἐπιτραγῶδων. καὶ πρώτην γέ σοι τὴν Ἀ-

quales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.

Mnes. Recte dicis: & finiantur, quot fatis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur sufficere.

Tox. Et mihi videtur. Dic prior, sed iurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero iuraveris, fidem negare irreligiosum fuerit.

Mnes. Iuremus, si quid opus esse iurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius?

Tox. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione iurabo *iusiurandum*.

Mnes. Audiat igitur Iuppiter Philius, me, quaecunque ad te dixerō, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis, quanta fieri potuit cura, exquisiverim, neque quidquam tragicæ fabulositatis additurum. Ac primum Agatho-

γαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγῆσθαι, αἰοῖδιμον ἐν τοῖς Ἰωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ἐς Φιλίαν ὡς ἐδειξε, τᾶλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὰ γένος, οὔτε ἐστὴν ἄλλην περιουσίαν. Δεινία δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίου, Φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτεα ἄρα εἰς ὑπερβολὴν καὶ ὥσπερ εἰκός, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, Φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξητάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπιπεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν, καὶ φορτικὸς ἐδόκει, ὑπομνήσκων αἰεὶ τῶν προγόνων, καὶ φυλάττεν παραγέλλων, ἃ μετὰ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτη-

elis & Diniae amicitiam enarrabo; decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est cum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostendit, praestantissimus, ceterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem, Lyfionis filio, Ephesio, amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, &, quod facile credas de homine divitias nuper demum nactus, multos quoque alios circa se habebat; ad computandum quidem idoneos, & voluptatem suo convivio parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihillo maiore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui maiorum illum admoneret suorum, & servare iu-

πάμενος κατέλιπεν ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ἐπὶ τοὺς κά-
 μους ἐπῆγεν ἐτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκά-
 μαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. Καὶ δὴ 13
 ποτὲ ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς
 ἐρώῃ αὐτοῦ Χαρίκλεια, Δημῶνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπι-
 Φανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά καὶ γραμ-
 ματεῖά τε εἰσεφοῖτα παρὰ τῆς γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέ-
 Φανοι ἡμιμάραντοί, καὶ μῆλ' αἵ ποτε ἀποδοθηγμένα, καὶ
 ἄλλα ὅποσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται,
 κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνῶμεναι τοὺς ἐρωτας, καὶ
 ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγα-
 γότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι
 οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες.
 ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἐταιρικὸν δὲ
 ἐκτόπως, καὶ τοῦ προστυχόντος ἀεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ'
 ὀλίγῳ ἐβελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπέ-

beret, quae multo labore parta pater ipfi reliquisset. Itaque
 propter ista neque ad comissiones amplius illum adhibuit,
 sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli stu-
 duit. Iamque ab adulatoribus illis persuaderi *aliquando* sibi
 miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demona-
 tis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum pri-
 mi. Iamque ventitant illi a muliere codicilli, & coronae se-
 mimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia, quae ma-
 chinantur contra adolescentulos lenae, dum paulatim suis
 artificijs amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se
 putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos
 praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in
 retia incidunt. Erat autem Chariclea muliercula haud ille-
 pida, sed supra modum meretrix, quae eius semper esset,
 in quem forte incideret, etiamsi parvo admodum *amare* quis
 vellet: & si quis aspiceret modo, innuebat statim, nec un-

νευε, καὶ δέος οὐδέν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τὰλλα τεχνίτις, παρ' ἣν τινα βούλει τῶν ἐταίρων ἐπισπᾶσθαι ἐραστὴν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἥδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψία, καὶ τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν, καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστα κατὰ τῶν ἐραστῶν.

14 Ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μεिरάκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῶδουν, συνωθούντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρίκλειας. ἡ δὲ πολλοὺς ἥδη νέους ἐτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑπεκρινάμενη, καὶ αἰκοὺς πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλῃ τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἀπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περι-

12' Ἐτραχηλίσασα) Τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ παιζόμενον ἐκδοῦναι. V.

16' Ἐκ τῶν ὀνύχων. Ὡς ἐπὶ ἄγγρας ἰσχυρὰ καὶ ἂν αὐτῶν μετῴθι τὸν λόγον. V.

quam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam aliquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subiugandi totum, & qui iam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paulo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac tota undique ad haec composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas. Hanc ergo tum adsciscunt Diniæ adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subferviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos iam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum iuvenem, non dimisit ex un-

ἔχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντά-
 πασιν ἐκράτει, αὐτὴ τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ
 τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκείνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ γραμ-
 μάτια, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τὴν ἄβραν, ὡς ἐδάκρυ-
 σε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἢ
 ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπέισθη κα-
 λὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ περιπόθητος. καὶ
 πού συνηέχθη πολλὰ ἱκετευθεῖς. Καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἤδη 15
 ῥᾶον, ὡς τὸ εἶκος, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς
 καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονὴν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ
 ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς
 ὑποστενάζειν, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελ-
 θόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλι-
 στα ἀρέσειε, καὶ πού καὶ ἄσαι, καὶ κιθαρίσαι οἷς ἅπα-
 σι κατὰ τοῦ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἦσθετο πονήρως

guibus, sed complexa undique & configens, cum iam ex
 omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, &
 misero Diniae mille malorum causa fuit. Nam primo statim
 illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam sub-
 inde ancillam, ut lacrimetur, & vigilet, tandem ut suspen-
 sura se sit prae amore misera; donec persuasum est beatu-
 lo, pulchrum esse, & Ephesiorum uxoribus expetitur. Ac
 tandem multis precibus exoratus cum ea congregitur. Et
 hinc iam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra
 muliere, quae sciret ad voluptatem attemperare suos ser-
 mones, & plorare opportune, & inter sermones miserabi-
 liter ingemiscere, & abeuntem iam complecti, & ingredien-
 ti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime pla-
 ceret, & interdum canere etiam, ac citharam pulsare, qui-
 bus illa omnibus adversus Diniam usa est. Et cum senti-

ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸν ἄλιον ἀπαύλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκῆπτεται. ἰκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τάνδρῳ λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα· ὃ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρᾶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὸν ὄνομα τῆς Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν αὐτῆς (ἐπεποίητο δὲ λίβου λευκοῦ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καταβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λῦττα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδото αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὀπόςον ἐβελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ ὁ Λυσίωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντητο ἤδη, καὶ
 16 ἐξεκεκένωτο. Εἶτα ὡς ἤδη αὖτος ἦν, ἀπολιποῦσα αὐτὸν,

ret iam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque esse, aliud insuper excogitat, quo perderet miserum, nempe utrum se etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam ad stolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, custodiri se a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati posse, quod non videret illam, sed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, eiusque statuum (de candido marmore facta erat) amplectens eiulare. Tandem humi se abiiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysionis domus, nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta iam & vacuefacta erat. Dein-

ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρυσῶν ἐβήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, καὶ κεῖνος ἐπίστευεν. ἀμελούμενος δ' οὖν ὁ Δεινίας, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, καὶ κεῖνοι γὰρ ἐπὶ τὸν Κρήτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μετεληλύθεσαν, ἔρχεται παρὰ τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὁμῶς διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερσίαν τῆς γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρήτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ οὐχὶ συνῶν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἀπομνημονεύειν τῷ Δεινίᾳ, διότι οὐ προσέτετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κολάκας αὐτοῦ προετίμα, τότε, ἣν μόνῃ εἶχε πατρίαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἤκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς ποθεν αὐτῇς γε-

de cum iam ficcus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem iuvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum iam amabat, & ille *amari se* credebatur. Dinias igitur, neglectus iam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus, nam hi quoque iam ad Cretensem illum amasium transferant, venit ad Agathoclem, qui iam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adultores, tum vendita, quam solam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias iam non obscurus esse Charicleae, pulcher quodam-

γεννημένος· καὶ αὐθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι
 17 ὄντα τὸν Δεινίαν. Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἔξειν παρ' αὐτήν, καὶ ἦκε περὶ τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημόναξ ὁ τῆς Χαρίκλειας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τὴν τε αὐλὴν ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν πασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν οὐ κακῶν ἦν, μοχλὸν τινα πλησίον κείμενον ἀρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημόνακτα, πατάξας εἰς τὸν κρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, οὐ μίᾳ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημόνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεισαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγ-

modo factus denuo: & rursus ancilla, & codicilli, & reprehensio, quod diu non venisset: adulescentes etiam concurrere, facturi spicilegium, cum viderent, esse adhuc Diniam talem, quem comederent. Cum autem, venturum se ad illam, condixisset, & venisset circa primam quietem, & intus esset; Demonax, Charicleae maritus, sive temere illud senserit, sive re cum uxore composita, utrumque enim dicitur, confurgens velut ex insidiis claudi iubet ianuam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, strictoque velut in adulterum gladio. At ille, videns quantis in malis esset, correpto vecti quodam prope iacente, tum ipsum Demonactem percussio tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adsisterant inopinata re perculsi, iam comprehendere

ματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῆει μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκείνοι μὲν ὑπέφυγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικούτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τῆς ἑω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὃ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παῖσαν, (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβέητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἕξαρον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονεύκεναι, ἀπάγουσι παρὰ τὸν ἀρμωστήν, ὃς ἤρμοξε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμψι αὐτόν· καὶ μετ' οὐ πολὺ κατεπέμψθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον ἥσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ Φεύγειν εἰς αὐτὸν τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς 18 καὶ τᾶλλα μὲν συνῆν, καὶ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ συνεισηλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, καὶ πρὸς οὐδέν ἐνεδέχσεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφυγεν ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἐταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς

12 Γύαρον) *Aude aliquid bre-* vis esse aliquid. Iuvenal. G.
nibus Gyaris & carcere dignum, Si *ibid.* Φεύγων) *Exsulare.* G.

illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias, patrato facinore, clanculum exit, & ad aurores usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus, (re iam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, abducunt. At ille mittit ad Imperatorem: nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exsulare in ea perpetuo iussus ab Imperatore. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in iudicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum iam exsularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui velim ipse se damnans, in

ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, καὶ συνέφευγεν αὐτῷ· καὶ ἔπειδ' ὅτι παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παραδούς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκατεδύετο, καὶ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ἐπιμήκιστον ἐθεράπευσε, καὶ ἀποθανόντος οὐκ ἔτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἡσῷ ἔμεινεν, αἰσχυρόμενος καὶ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ἔργον Φίλου Ἑλλήνος, οὐ πρό πολλοῦ γεγόμενον· ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε.

• ΤΟΞ. Καὶ εἶθε γέ, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, αὐτῷ Σκυθικόν τινα Φίλον τὸν Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγῆσθαι· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19 ΜΝΗΣ. Ἀκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τὸν Χαλκιδικέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυ-

3 Τοῖς πορφυρεῦσι) Τοῖς τὰς πορφύρας ἀνάγουσι, ὅτι τὸ πορφυρεῖν αἰβος. G.

Gyaro moratus, exfularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta, aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles.

Tox. Utinam iniuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum quendam amicum, Agathoclem istum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi similem.

Mnes. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidensem: narravit autem mihi de illo Simylus nauderus.

λος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας
 Ἀθήναζε περὶ δύοσιν Πληιάδος, συλλογιμαίους τινὰς
 ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ
 μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον
 αὐτοῦ ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον
 καὶ καρτερόν· τὸν δὲ Δάμωνα ὑπὸ πᾶν καὶ ἀσθενικόν,
 ἅσπερ ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι
 μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος
 σΦᾶς. ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη
 τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ἐπιπέσειν αὐτοῖς.
 καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἂν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς,
 καὶ στροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειρῶ-
 νος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σΦᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι
 ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς
 ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόβιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὀρμῆς, περὶ
 μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν

Megarensis, iurans, se factum vidisse. Navigasse nimirum
 se dixit ex Italia Athenas versus circa Vergiliarum occa-
 sum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hisce autem
 fuisse Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidensem,
 hunc illius sodalem: fuisse autem aequales, ceterum Euthy-
 dicum valentem ac robustum, Damonem vero subpalli-
 dum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo
 convaluisse. Atque ad Siciliam usque feliciter ipsos navi-
 gasse, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipso
 iam Ionio navigantes, tempestate oppressos maxima. Quid
 attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines,
 & grandines, & reliqua tempestatis mala? Cum vero iam
 prope Zacynthum essent, nude navigantes antenna, & spi-
 ras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, me-
 dia circiter nocte, nauseantem, ut in tanta agitatione, Da-

Δάμωνα, ἐμείν' ἐγκεκυφῶτα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τῆς νεῶς βιαίότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλίθεισας, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄβλιον, ὥς ἂν καὶ ῥᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθύς οὖν βοᾷ· πνιγόμενον, καὶ μόγις αὐτὸν ὑπερέχοντα τοῦ κλύδωνος.

- 20 Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὥς ἤκουσε, (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ρίψαι αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαρηνήχεσθαι, καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε παιῆσαι, φελλούς τε γὰρ πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὥς ἐπὶ τούτων ἀπονήξαιτο, εἴ τινα αὐτῶν περιτύχειεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὔσαν· ἐνόησον τοίνυν πρὸς

monem vomuisse proclinato versus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem, in quam incubuerat, inclinata, & fluctu simul depellente, praecipitem excidisse in pelagus, ne nudum quidem miserum, ut natare posset facilius. Statim igitur clamasse iam suffocandum, & vix supra fluctus se tenentem. Euthydicum vero, cum audisset, (fuisse autem forte in cubili nudum) abiecisse se in mare, & comprehenso Damoni, iam victo ac despondenti animum, (videri potuisse autem pleraque fulgente luna) adnataffe, eumque sublevasse. Illos autem cupiisse quidem opem ferre, & miseratos casum hominum, sed non potuisse, a magno vento actos: at illa certe fecisse, suberis frustra multa illis proiecisse, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, si quid illorum nanciscerentur, & ipsum denique navis pontem non parvum. Cogita iam, per Deos, quod quis

θεῶν, ἢν τινα ἂν τις ἄλλην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας
βεβαιωτέραν πρὸς ἄνδρα Φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς
πέλαγος οὕτως ἡγριωμένον, ἢ κοινωμήσας τοῦ θανάτου;
καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυ-
μάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν ἀφρὸν
περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἴτα ἀπο-
πνιγόμενον ἐκείνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς
χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἐταίρῳ, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα εὐθὺς,
καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δά-
μων. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὥς οὐκ ἀγενῆ σοι καὶ τοῦτον
Φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμεν.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, 11
ἢ τις αὐτοῖς ἐκ παραλόγου σωτηρία ἐγένετο; ὥς ἔγωγε
οὐ μετρίως δέδωκα ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ
νῦν εἰσιν Ἀθηήσιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σί-

4 Καὶ μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν) Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. V.

aliud specimen ostendat firmiter benevolentiae adversus ami-
cum, delapsus noctu in mare adeo efferatum, quam si in
mortis ipsius societatem veniat? Et intueri mihi animo flu-
ctus insurgentes, sonum aquae fractum, circum ferventem
spumam, noctem, desperationem: deinde illum iam suffo-
candum, & vix capite eminentem, tendentemque manus
amico: hunc vero defilientem statim, & parantem una, ac
metuentem, ne ante se Damon pereat: sic enim discas, mi-
nime ignavum me tibi hunc etiam amicum narrasse, Eu-
thydicum.

Tox. Utrum vero interierunt, Mnesippe, illi viri, an
aliqua illis ex insperato salus contigit? nam haud mediocri-
ter equidem illis metuo.

Mnes. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc
adhuc sunt Athenis, ambo philosophi, Simylus enim haec

μυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τῆς νυκτός
 τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ ἐπιπηδῶντα, καὶ νηχομένους,
 ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ
 ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγούνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶ-
 τον, Φελλοῖς τισὶ περιπεσόντας, ἀνέχειν ἐπὶ τούτων ἑαυ-
 τοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι πονήρας· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβά-
 θραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἑω, προσνήξασθαι τε αὐτῇ, καὶ
 τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσεπνεχθῆναι τῇ Ζα-
 22 κύνθῳ. Μετὰ δὲ τούτους οὐ φαύλους ὄντας, ὡς ἐγὼ γ' ἂν
 εἶποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐ-
 τῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ
 Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις ἐκέχρητο εὐπόροις οὔσι,
 πενέστατος αὐτὸς ὢν· ἐπεὶ δὲ ἀπέβησκει, διαθήκας ἀπέ-
 λιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ
 τοιαῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ Φιλίαν τιμῶντι,
 καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένων. ἐγγράπτο
 γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου

sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, exci-
 dere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos,
 quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthy-
 dicus: primo quidem cum in suberis quaedam frustra inci-
 dissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse; postridie au-
 tem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad il-
 lum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii,
 facile ad Zacynthum appulisse. Post hos autem non malos,
 ut ego dixerim, audi iam tertium alium, nihil illis deterio-
 rem. Eudamidas Corinthius Aretaëo Corinthio & Charixe-
 no Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pau-
 perimus ipse. Moriens autem testamentum reliquit, aliis
 forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro
 bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius
 praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo*

τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριζείνω δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὅποσιν ἂν πλείστην ἐπιδόυναι παρ' αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὠραῖον ἤδη γάμου) ἦν δὲ τι ἄτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, Φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεῖσιν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν Φιλίαν δὲ, ἢ πρὸς τοὺς ἀνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαριζείνος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέχονται, λέγοντες, εἴπερ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλη- 23 ρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐθύς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαριζείνος πέντε μόνας ἡμέρας ἐπιβίους, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τὴν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὐτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα

5 Ἐν τοσούτῳ) Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. V.

Aretaeo alendam matrem meam, curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit. Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis iam matura. Si vero alterutri illorum, sic pergit, aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat. His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. Quantam, inquebant, Aretaeus & Charixenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum! At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, hereditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque folis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, &

τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδω-
κεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυ-
γατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ἐπιδόους, καὶ τὸν γάμον γε
αὐτῶν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας ἤξιωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ,
ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἄρα Φαῦλον παράδειγμα
Φιλίας παρεσχῆσθαι, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ
προδοῦς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν
ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τῶν πέντε εἶναι;

ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα
πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ Θάρσου, ὁ εἶχε περὶ τοὺς
Φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἐπραξεν
ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο,
ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν
τοιούτων.

- 24 ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγῆσομαι, Ζη-
νόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν
Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ

filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis
duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tri-
buens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid
tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum
amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito
amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis
calculis, ut de quinque unus sit?

Tox. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo ma-
gis admiratus sum fiducia causa, quam de amicis habuit.
Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum,
etiam si non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec
scriptum talium heredem venturum fuisse.

Mnes. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothe-
min Charmolei filium, Massiliensem. Ostensus autem est mi-
hi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir hone-

μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει παρεκάθητο δὲ αὐτῶν
 γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιποροῦντι, τὰ τε ἄλλα εἰδεχθῆς,
 καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ἀφθαλμὸν ἐκκε-
 κομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον.
 εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς οὗτος καὶ ὠραίος ὢν ἀνέ-
 χεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῶν γυναῖκα, ὁ δειξας
 μοι αὐτὸν, διηγείτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς
 εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενε-
 κράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης Φί-
 λος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος
 ὢν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῆρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ κατα-
 δίκης, ὅτεπερ καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς
 ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. αὐτῷ δὲ οἱ Μασσα-
 λιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυ-
 πείτο οὖν ὁ Μενεκράτης, καὶ ἐπὶ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ

6 Παροχουμένην) Ἡ παρὰ τὴν πλεσιότητα. G. Corrupte. Forfan,
 ἢ παρ' αὐτὸν πλεσιώτατα.

flus, & magnus, & dives, ut videbatur. Affidebat autem
 illi mulier iumentis iunctis iter facienti, tum alias defor-
 mis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excusso oculo
 foeda, contumeliosissime habitum a fortuna, & cui appro-
 pinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer,
 quod pulcher iste & formosus sustineret vehi secum talem
 mulierem, ille, qui virum mihi ostenderat, qui accurata
 nosset omnia, Massiliensis & ipse, necessitatem illarum nu-
 ptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri de-
 formis istius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, ho-
 norato, eiusdem ipse quoque fastigii. *Procedente* vero tem-
 pore Menecrates iudicio facultatibus suis privatus est, quo
 tempore etiam honos illi a sexcentis *senatoribus* ademptus,
 ut qui sententiam contra leges tulisset: ita autem, inquit,
 Massilienses punimus, si quis contra leges aliquid promul-
 get. Tristis ergo Menecrates tum propter damnationem,

ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνόδου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῇ, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδέκεις οὔσα, ἣν αὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέκτητο, ἥξιώσεν ἂν τις τῶν γε ἀγεννῶν καὶ πενήτων ραδίως παραλαβεῖν, οὗτοι κακοδαίμονα οὔσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ
 25 καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπαυδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὐρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἤγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν τε οὐσίαν πολλὴν οὔσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δὴ τινα τῶν ἐταίρων πεπεικῶς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν Φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν,

tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus esset, maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem iam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris substantia, quam ante damnationem habuerat, voluisset aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad lunae incrementa. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *Bono*, inquit, *animo esto, Menecrates, nec enim necessaria tibi deerunt, & filia tua dignum suo genere sponsum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehensa domum secum suam illum deducit: suasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari iussa amicos excipit convivio, ipsumque Menecratem, velut amicorum alicui persuasisset puellae nuptias. Cum vero coenati essent, & Dis libassent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*,

ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ Φιλοτησίαν ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι τοῦ δὲ ἅπαγε λέγοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω μανεῖν, ὥς περιιδεῖν σε νέον καὶ καλὸν ὄντα κόρη αἰσχροῦ καὶ λελωβημένη συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐτήν. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ πάντα ὡς ὁρᾷ περι- 26 αγόμενος αὐτήν. Καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καταφρονεῖ μὲν τῶν ἐν σώματι καλῶν, ἢ αἰσchrῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν Φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· οὐδὲ οἶεται χεῖρῳ πρὸς Φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου τῶν ἐξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕτως αὐτὸν ἡμεῖς πατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς

inquit, a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen: dotem accepi olim, talenta quinque & viginti. Illo vero dicente, Apage, noli hoc facere, Zenothemi: nec ita ego insaniam, ut videre te possim, iuvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae iunctum. At ille, haec dicente patre, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paulo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit, vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens. Et tantum abest, ut huius eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriore ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Verumtamen pro his hoc iam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus

αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῶ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτάς, καὶ συνεκρότει τῷ χεῖρει ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τῶν αὐτὰ ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ Φίλου, ὡς ὄρας, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἀν' Ἰσχυῶν γενόμενα· οἷχε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβοῦς
 27 τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον εἶναι, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ἐπιλαβόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἐταίρῳ ἐκ παιδῶν ὄντι καὶ συνεφίβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἀσκήσιν ἀσκούμενος ὑπὲρ

ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intrulisset in Senatum pater, ramo *olivæ* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem eo *spectaculo* Senatus, damnationem remisit Menecrati; & iam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massiliensis dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non parva, ut vides, neque a Scythiis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere. Superest nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Suniensi Demetrio praetermissio. Cum navigasset enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienfi, suo a pueris inde sodali & aequali, ibi una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse

τῷ Ροδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δὴ ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὐσας, μὴ παρεῖσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. ταύτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλευκεῖ κατὰ τὸν Νεῖλον, ἔκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τὸν Ἀντίφιλον. Ὁ δὲ ἐν τούτῳ συμφορὰ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου 28 τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ Σύρος, καὶ τούνομα, καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισηλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τὸν θεόν, χρυσᾶς τε Φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσῶν καὶ τοῦτο, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἴτ' ἐμπε-

fectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio: Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memnonem. Audierat enim, illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad orientem solem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum iam mensem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deteruerant. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita, ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi, spoliato Deo, phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque, & canino capite figilla Dei argentea, aliaque id genus, depouunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes in vincula,

σόντες (ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐ-
 θὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι
 ἦκον ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ Φάρια ἐξέ-
 φερν ὑπὸ κλίνη τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὁ, τε οὖν Σύρος
 ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· οὗτος
 μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου ἀνασπα-
 σθεῖς ἐβοήθει δὲ αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἐταῖροι, ἀπε-
 στρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα
 αὐτῶν ἠγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε ἢ συνειστιάβησαν
 αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα
 29 ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ὥχοντο Φεύγοντες. Ἐδέ-
 δετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἅπαν-
 των, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, μιαινώτα-
 τος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισι-
 δαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμαρῆσειν τῷ
 θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστῶς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό

(deprehenfi enim fuerant vendentes aliquid) omnia statim,
 rota cum torquerentur, facti sunt, ductique in hospitium
 Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas sub lectu-
 lo quodam in obscuro iacentes. Syrus ergo vinctus statim
 est, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magistrum
 audit, abstractus, auxiliante nemine, fodalibus, qui adhuc
 fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violaf-
 fet, averfantibus, impiatosque se putantibus, si quando
 cum ipso computationem aut coenam obissent. Ceteri au-
 tem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omni-
 bus, aufugere. Vinctus igitur miser Antiphilus iam satis
 diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in car-
 cere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius,
 superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & il-
 lius ulcisci iniurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero

ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος
 ἐδόκει, καὶ πολὺ πλεον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόσει τοι-
 γαρ οὖν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύ-
 δοντα, καὶ τῆς νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμε-
 νον, ἐν τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα· τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας
 ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν
 νύκτα ἔδει ὅλον καταδεδεσθαι· καὶ μὴν καὶ τοῦ οἰκήμα-
 τος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδε-
 μένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων,
 καὶ τοῦ σιδήρου ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάν-
 τα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἷα ἀνδρὶ ἐκείνων αἰθεῖ,
 καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν. Ἀπα- 3σ
 γορεύοντος δὲ αὐτοῦ, καὶ μηδὲ σίτον αἰρεῖσθαι θέλον-
 τος, ἀφικνεῖται ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν
 ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ
 τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσδέχθη,

quando caufam diceret, se nihil tale feciffe, impudens vi-
 debatur, maiorique eam ipfam ob caufam erat in odio. Iam
 igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut proba-
 bile erat, qui iaceret humi, & ne noctu quidem extenden-
 dorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe ner-
 vo: interdium enim numella fufficiebat, & manus altera com-
 pedita; noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam
 foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vin-
 ctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stri-
 dor, & parum fomni; haec omnia difficilia erant atque in-
 tolerabilia, velut infueto talium viro, & ad durum adeo
 victum non exercitato. Iam despondebat animum, iam nec
 cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius,
 nihil eorum fciens, quae contigiffent. Ubi vero refecit ut
 erat, curriculo ftatim veniens ad carcerem, tum quidem non

ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεισμένος τὴν θύραν ἐκάβευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἰκετεύσας· καὶ παρελθὼν ἐπιπολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένον, καὶ περιύων ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἢ δὴ ἐώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς παρατάξεσι. καὶ εἰ γέ μὴ τοῦνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ἐπιπολὺ ἠγνόησεν αὐτὸς ὅστις ἦν, τοσούτον ἤλλακτο ὑπὸ τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν Φωνὴν αἰσθόμενος ἀνέβόησε, καὶ προσιόντος, διαστείλας τὴν κόμην, καὶ ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἅμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ θέρῃ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θάρ-

admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu ianua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui iam prae malis nosci vix poterat, & circumiens singulos victorum inspicit, ut solent, qui suos mortuos, iam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis filium, diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat: adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se, quis esset, ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singula, uti se haberent, ab eo cum sciscitando comperisset, bono

ρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβάνιον, τὸ μὲν
 ἡμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν,
 ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμε- 31
 νος αὐτοῦ καὶ θεραπεύων. παραδοὺς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν
 τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
 ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἴτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέ-
 ρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καταβαλὼν, τι-
 θασσὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοι-
 πὸν δὲ εἰς τὴν τοῦ Φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει,
 καὶ τὰς μὲν ἡμέρας συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμε-
 νος· ἐπεὶ δὲ νύξ καταλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ
 δεσμοτηρίου, στιβάδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα
 ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω
 διῆγον, εἰσιὼν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾶον δὲ Φέ-
 ρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος. Ὑστερον δὲ ἀποθανόν- 32

illum animo esse iubet, & diviso palliolo dimidia ipse par-
 te amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque,
 quos habuerat, pannis. Atque ab eo inde tempore, quo-
 cunque modo poterat, cum illo erat, curam illi & mini-
 sterium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in
 portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam
 pro gestandis oneribus mercedem referebat. Tum rediens ab
 opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum
 sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad ami-
 cum curandum sufficebat. Ac interdum erat cum Antiphilo
 eius solandi causa; nocte autem ingruente non procul a
 ianua carceris, in lectulo, quem substratis sibi foliis fecerat,
 quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixe-
 re, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem
 lenius ita ferens calamitatem. Postea, cum latro aliquis in

τος ἐν τῷ δεσμοπηρίῳ ληστοῦ τινος ὑπὸ Φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, Φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆι τις ἐς τὸ οἶκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιάμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρῆναι τῷ ἐταίρῳ, προσ-
 αγγέλλει ἑαυτὸν προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κε-
 κοινωνηκῶς τῆς ἐπὶ τὸν Ἄνουβιν ἐπιβουλῆς. ὡς δὲ τοῦ-
 το εἶπεν, ἀπήγετο εὐθύς εἰς τὸ δεσμοπηρίον, καὶ ἀχθεὶς
 παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύ-
 σας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλη-
 σίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι)
 εἵθα δὴ καὶ μάλιστα εἰδείξει τὴν εὐνοίαν, ἣν εἶχε πρὸς
 αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνό-
 σησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλι-
 στα καὶ καθευδήσει, καὶ ἥττον ἀνιάσεται· ὥστε ῥᾶεν
 33 ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες. Χρόνῳ δὲ καὶ
 τοιούδ' τι προσπεσὼν ἔπαυσεν ἐπὶ πλεόν αὐτοὺς δυστυ-
 χοῦντας· εἰς γὰρ τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης· εὐ-

carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcere. Qua de re inops confilii & aegre ferens, cum alia conditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae focus fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paulo lenius ferebant mala communia. Aliquamdiu post vero eiusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vincitorum enim unus li-

πορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσ-
 λαβὼν, ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδεκτο ἐξῆς, τῶν
 κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ
 δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας,
 ἐκπηδῶσιν ἄβροοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα
 εὐδύνατο ἑκάστος, διασπαρέντες, ὕστερον συνελήφθησαν
 οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος κατὰ χώραν
 ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπύοντος. ἐπεὶ δὲ
 ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος
 τὸ συμβεβηκός, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξο-
 μένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον,
 ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρα-
 σαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι
 ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ θεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς
 οὐ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέω ἢ ἐπαινώ
 τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφείσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν

mae copiam nescio unde nactus, assumtis in coniurationem
 compeditorum pluribus, difsecat catenam, qua deinceps vin-
 cti erant, infertis in illam numellis, & solvit omnes. At illi,
 interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt.
 Atque isti in praefens dispersi, quo quisque poterat, pleri-
 que postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque An-
 tiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehende-
 rant iam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus
 Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos
 mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis
 liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi
 non satis habebant, se ita dimitti: sed proclamat Demetrius,
 & gravi oratione ostendit, iniuriam sibi fieri non parvam,
 si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi,
 vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coegerunt

δικαστήν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαίνεσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, Ἀθήσι, παραμυθησάμενος ἐπὶ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δέχντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαῖς τὸν Ἀντίφιλον, δις τοσαύταις δὲ τὸν Δημήτριον.

34 Ὁ μὲν οὖν Ἀντίφίλος ἐτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὐτοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὥχετο ἀπὼν εἰς τὴν Ἰνδικήν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσούτον εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομιζοίτο, ἥδη ἀπολιπὼν αὐτόν· οὔτε γὰρ αὐτὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ἢ ὅπερ ἐστὶ, ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυνάμενος· οὔτε ἐκείνῳ ἐτι δεῖν Φίλου, εὐμαρᾶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγεννημένων. Τοιοῦτοι, ὧς Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες Φίλοι. εἰ δὲ μὴ προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ἐπὶ ῥήμασι μέγα φρονούντας, καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄν-

8 Τὰς αὐτοῦ διατριβὰς ἐκείνῳ κ.) Γραι. δραχμάς. G.

denique iudicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; conso-lansque de poena, quam iniuste vincti subierant, & muneribus e sua re familiari afficiens utrumque, Antiphilum decies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui iam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cuius iam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero iam ante nos accusaffes, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos

τας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δέ,
 καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυ-
 τὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφο-
 τέρους ἀφίησιν αὐτούς. Ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους 35
 ἀπὸ πλείονων, οὓς πρῶτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγη-
 σάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοι-
 πὸν ἤδη καταβάς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παρα-
 δίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ
 πολλῶ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ
 τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὥς μὴ ἀποτμηθεῖς αὐτήν. ἀλ-
 λά χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις,
 Ὅρεσθην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέ-
 σας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας Φαῦλος ῥήτωρ Φαινόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με
 πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμη-
 θεῖς τὴν γλῶτταν, κρατηθεῖς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξο-

Demetrius habuit in iudicio, pro se ille quidem causae ni-
 hil dicens, verum pro Antiphilo, lacrimans insuper & sup-
 plicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Sy-
 rus ambos absolvit. Ego quidem igitur paucos hosce de
 multis, quos primos subiecit memoria, tibi enarravi bo-
 nos firmosque amicos. Quod superest iam decedens, agendi
 partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, sed
 multum his meliores, tibi ipsi curae erit, si quidem dex-
 tram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum for-
 tem esse: alioquin ridiculus fueris, qui, Oreste & Pylade
 plane Sophistarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua
 malus orator videare.

Tox. Bene facis, Mnesticus, quod etiam incitas me ad
 orationem, quasi non vehementer labores, ne praecidatur
 tibi lingua, si victus oratione fueris. Verum iam statim in-

μαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα ὑπερφέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκῆσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγχευεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένη θυγατρὶ Φίλου ἀνδρός, δύο τάλαντα, καὶ, ἢ Δί', εἴ τις παρέσχευεν ἑαυτὸν δεδυσμένον, ἐπὶ προδῆλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ
 36 οὐδέν. Ἐγὼ δέ σοι διηγῆσομαι Φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἰδῆς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάβοις, εἰ ἀγαθός

ciptiam, nihil studens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum istuc, praesertim ubi res ipsae magis, quam verba, loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retulisti, cum laudares, si quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut si quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, & per Iovem, si quis vincendum se praebeuit, cum manifestum esset, paulo post solutum iri. Valde enim ista vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam inest. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis susceptas, ut scias, ludum esse vestra, cum Scythicis si comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, sed conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus; ut nec per ferenum discas, bonumne sit gubernator;

ὁ κυβερνήτης ἐστὶ χειμῶνος γὰρ δεήσει σοὶ πρὸς τὴν
 διάγνωσιν παρ' ἡμῶν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἡ ἐπι-
 λαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας, ἢ συμπε-
 - σόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα ἔνθα μάλιστα δεῖ
 Φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαίότατα συντιθέ-
 μεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὄπλον ἄμαχον καὶ δυσ-
 πολέμητον εἶναι νομίζοντες. Πρότερον δὲ σοι εἰπεῖν βού- 37
 λομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν
 πόντων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων
 ᾗν' ἀλλ' ἐπειδὴν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγά-
 λα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύ-
 δομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ
 τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιόϋμεν, ἐπιπολὺ μνηστεύομενοι, καὶ
 πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φι-
 λίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δοῶμεν εἶναι. ἀπείδαν προκρι-
 θεῖς τις ἤδη Φίλος ἦ, συνῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὄρκος
 ὁ μέγιστος, ἦ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ

tempestate enim ad faciendum illud tibi iudicium opus est.
 Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios,
 aut excipiamus, qui nos aggrediuntur, aut subita concur-
 sione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime ami-
 cis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coi-
 mus amicitias, solum hoc telum invictum & vix supera-
 bile esse rati. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione fa-
 ciamus amicos; non de comissionibus, uti vos, neque si
 quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si
 quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis
 aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis,
 hoc nos in amicis conciliandis facere operae pretium cense-
 mus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne exci-
 damus amicitia, nec reiiculi esse videamur. Et si quis prae-
 latus aliis, & iam amicus sit, foedus deinde & iusiurandum

ἀποθανεῖσθαι, ἣν δέη, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἅθ' οὐ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάζωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἅκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφοτέροι ἐπισχόμενοι πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦτο ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφείται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσεῖναι· ὥς ὅστις ἂν πολύφίλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναῖξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν Φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολ-
 38 λὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρῶν γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ Φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὁμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν Φίλων τῶν Σκυθικῶν.

maximum, victurum simul, & moriturum, si opus sit, unum pro altero. Et sic facimus. A quo enim tempore incisus semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiatorum mucronibus, simul ambo admoto ore biberimus; nihil est, quod post ea nos dissolvat. Ac permittum est ternos summum tale foedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aequae firmam illius amicitiam esse, per multas benevolentias divisam. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contingere. Dandamis nimirum in proelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo.—Quin prius iurabo tibi nostrum iusiurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit: Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis.

ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω.

ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὃ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μείζον οὐδὲν ἐστὶ ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπότεν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύομεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἷτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ.

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διὰ γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἀνέχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷός ὁ Ἀκινάκης ἐστὶ, τὸν αἶστον, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κῶνειον, καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδοὺς.

ΤΟΞ. Ὅρας, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικαντικόν, ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἤγον, σοῦ λέγοντος.

ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦ-

Mnes. Equidem non valde opus habeo tuo iureiurando. Interim bene est, quod per Deum nullum iurasti.

Tox. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil maius esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum iuramus & Acinacem, eatenus iuramus, quatenus vitae causa Ventus [aër] est, Acinaces vero mortem efficit.

Mnes. Verum si propter ista, etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est: infinitas praebet, quae ducant ad se, vias.

Tox. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego, dum tu dicebas, quietus eram.

Mnes. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omni-

το, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε Θάρρῶν, τό γε ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μὴδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

- 39 ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς Φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσούτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἳ δὲ οὐ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθῃ διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἀμαξῶν ἦν· οὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δοῦξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθύς οὖν ἢ τε λεία περιηλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνέιχετο, καὶ τὰς σκηνάς διήρπαζον, καὶ τὰς

no enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur, dicito: quasi nec intersum tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

Tox. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra nos venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes huius invasionis opprimerent, vertunt in fugam omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidiis exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva corpora comprehendi,

αἰμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας
 ἀλίσκομένας· καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς
 παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ
 πράγματι. Ὁ δὲ Ἀμζώκης ἀγόμενος, ἐαλάκει γὰρ, 40
 ἐβόα τὸν Φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμί-
 μνησκε τῆς κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὦν ἀκούσας ὁ Δάν-
 δαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁράντων, διανήχε-
 ται εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρ-
 μένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κατακεντή-
 στοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπη, οὐκέτι
 Φονέουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύτροις ἦκον-
 τα. καὶ δὴ ἀναχθεῖς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῆται τὸν
 Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ᾔτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ με-
 γάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον,
 Φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι
 γυμνὰς ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν, καὶ πρόσ-
 ταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου

diripi tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectori-
 bus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus
 nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit. Ami-
 zoces autem cum duceretur, captus enim erat, nomina-
 tim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet
 sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cun-
 ctatus, omnium in conspectu ad hostes transfnatat. Ac Sau-
 romatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confos-
 furi. At ille Zirin clamat. Hoc vero si quis dicat, non iam
 illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa adyenien-
 tem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum
 repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi
 magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit,
ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum sol-
vere, subire vobis paratus sum: & impera, quidquid volueris. Si

λαβῶν, κατάχρησαι πρὸς ὃ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, Οὐδέν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαι σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν Φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὃ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν; ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἤτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς· καίπειδ' ἔξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Ἀμιζώκην, ἐπανήει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξάμε-
 41 νοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. Τοῦτο γεγόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἠττάσθαι ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς Φίλους πίστις, καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους πρὸς οἷους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ ἐν τῷ ἀπροσδοκῆται τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπαλπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἀμά-

vero volueris, pro hoc me tibi habe, & quomodocunque tibi collibueris, abutere. At Sauromata, non oportet, inquit, omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu, parte eorum, quae habes, data, amicum abducas licet. Rogat Dandamis, quid tandem vellet accipere? Hic oculos petit. At ille statim effodiendos praeberet: cumque effossi essent, & iam pretium haberent Sauromatae, assumpto Amizoce redit illo innixus; & simul transnatantes salvi ad nos veniunt. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque iam se victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum esse ab hostibus, manente apud nos honesto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterrituit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi essent, etsi imprudentes tum superaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incensisque plaustris,

ξας ἐμπρήσαντες, ὥχοντο Φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώ-
 κης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς ἐπὶ τυφλῷ τῷ Δαν-
 δάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφοτέροι
 κάβηνται ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσία μετὰ πά-
 σης τιμῆς τρεφόμενοι. Τί τοιοῦτον, ᾧ Μνήσιππε, ὑμεῖς 42
 ἔχετε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ τοῖς
 πέντε καταριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὥς καὶ
 πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; καίτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ
 ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶ-
 दा, ὅποσα ἂν κομίσῃ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἰκέ-
 τευεν ὁ Δάνδαμις, καὶ ὥς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ
 ὥς ἐπανῆκε, καὶ ὥς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ
 Σκύθαι, καὶ ἄλλα ὅποια ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἀκουε γοῦν καὶ ἄλλον ισότιμον, Βε- 43
 λίτταν, Ἀμιζώκου τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ κατασπα-
 σθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν Φί-
 λον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) καὶ ἤδη ὁ λέων, περι-

fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, vide-
 re se, caeco Dandamide; sed ipse quoque se excaecat,
 iamque sedent ambo, atque ex publico a communi Scy-
 tharum cum multo honore aluntur. Quid tale, Mnesippe,
 vos dicere possitis, & si quis alios tibi decem supra illos
 quinque enumerare permittat, & iniuratus, si lubet, ut etiam
 mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam ex-
 posui. Si vero tu talem quendam diceres, bene novi, quan-
 tas venustates admixturus esses narrationi, quibus verbis
 supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, &
 quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum
 Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus
 soleris. Audi iam & alium aequo honore dignum, Belit-
 tam, Amizocae huius consobrinum: qui cum equo detra-
 ctum a leone Basthen amicum videret, (una autem erant

πλακῆς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρασσε, καταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατ' ὅπιν τῷ θηρίῳ, καὶ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, καὶ μετάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, καὶ τὸν Βάσθην, ὡς οἶόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δῆγματος. ἄχρι δὲ ὁ λέων ἀφείς ἐκείνον ἡμιβήητα ἤδη, ἐπὶ τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, καὶ συμπλακῆς ἀπέκτεινε καὶ κείνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γούν τοσοῦτον ἔφθη πατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτούς, δύο τάφους ἀναχώσαντες πλησίον, ἓνα μὲν 44 τῶν Φίλων, ἓνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. Τρίτην δέ σοι διηγῆσομαι, ᾧ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου Φιλίαν, καὶ Λογχάτου, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος ἠράσθη Μαζαίας τῆς Λευκάνορος, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δασμοῦ, ὃν οἱ

in venatu) & iam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: defiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat, eripere morfui tentans: donec leo, relicto illo iam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille iam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumultis aggestis, uno amicorum, altero autem exadverso leonis. Tertiam tibi enarrabo, Mnesippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arfacomae. Arfacomas hic amore incensus fuerat Mazaëae Leucanoris filiae, Bosporanorum reguli, cum legatus ad eum esset tributis causa, quod semper nobis solventes alio-

Βοσπορανοὶ αἰεὶ Φέροντες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερ-
 ἡμεροὶ ἐγεγέννητο. ἐν τῷ δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν,
 μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἥρα, καὶ πονηρῶς εἶχε.
 τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν Φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρη-
 μάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀπο-
 πέμπων. ἔθος δέ ἐστι ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ἐπὶ
 τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἱ τινες ὄντες
 ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ἐπὶ τὸν γάμον. καὶ δὴ καὶ τότε
 ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστήρες παρόντες, βασι-
 λεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λα-
 ζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων,
 καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσ-
 αγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἦκει, δειπνεῖν
 ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὴν δὲ
 παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα Φιάλην ἐπισπεῖσαι
 κατὰ τῆς τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολ-

1 Ὑπερήμεροι) Ὑπερήμεροι, ἐπὶ πάσης παραπροθεσμίας λέγεται. V.

quin Bosporani, tertium iam mensem ultra diem dictum
 debuerant. In coena igitur cum vidisset Mazaeam, magnam
 & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger
 esse coepit. Ac de tributo negotium perfectum iam erat:
 iam responderat illi rex, iam discessus causa convivio il-
 lum excipiebat. Moris autem est in Bosporo, ut proci in
 coena petant puellas, dicantque, qui sint, qui recipi in af-
 finitatem postulent. Iam forte accidit, ut plures in ea coe-
 na proci aessent, reges & regum filii, & Tigrapates in his
 erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae prin-
 cept, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque,
 cum se indicavit, *nimirum* nuptiarum se causa venisse, coe-
 nare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis
 poculum poscere, libare in mensam, & procum se puellae
 profiteri, multum de se gloriari, quam generosus, quam

45 λὰ ἐπαινούντα ἑαυτὸν, ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ
 δυνάμεως ἔχει. Πολλῶν οὖν κατὰ τὸν δὲ τὸν νόμον σπει-
 σάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους
 καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας
 τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν· (οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πιὼν δὲ
 ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου
 Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ἐπιτηδαιότερῳ τούτων ὄν-
 τι, ὅποσα γε ἐπὶ τῷ πλούτῳ καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ
 Λευκανόρος θαυμάσαντος (ἡπίστατο γὰρ πένητα τὸν
 Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου,
 Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἀμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρ-
 σακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· Ἀλλ' οὐχ ἀμά-
 ξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσὶ μοι δύο φίλοι
 καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν
 ἐγελάσθη ἐπὶ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδο-
 ξεν. ἔωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἐμελλεν

dives, quam potens fit. Multi igitur pro illo more cum li-
 bassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias
 enumerassent, ultimus poculo petito Arfacomas, non ille
 quidem libavit, (neque enim solemus effundere vinum,
 quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hau-
 stu uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam*,
ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divi-
 tias & possessiones. Admirante autem Leucanore, qui sciret,
 pauperem esse Arfacoman & de vulgo Scytharum, atque
 interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes*,
Arfacoma? kae enim vestrae divitiae: *At ego*, inquit, *neque*
plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bo-
nique viri, quales Scytharum alii nemini. Tunc igitur derisus
 propter ista est, & contemptus, & pro ebrio habitus. Alte-
 ro autem mane praelatus ceteris est Adyrmachus, abdu-

ἀπάξειν τὴν νύμφην εἰς τὴν Μαιώτιν, παρὰ τοὺς Μά-
 χλυας. Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἶκαδε, μηνύει 46
 τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθεῖν ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γε-
 λασθεῖν ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δοξάς. καίτοι,
 ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὅσος ἐστὶ
 μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὐ-
 νοϊαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιότεραν τῆς
 Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡ-
 μᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ
 Μάχλυι παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς
 γε Φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἀμάξας τετρα-
 κλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς.
 οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα
 πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περιέργα, καὶ ἀμάξας βα-
 ρεῖας. ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλοι, δι' ἀμφοτέρα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ
 ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ
 μετρίως μου καδίκητο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἡδικῆ-

sturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes. Domum vero
 reversus Arfacomas indicat amicis, quam contemtim habi-
 tus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pau-
 per visus esset: Cum tamen, inquit, narrarem illi meas divi-
 tias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & bene-
 volentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporano-
 rum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui &
 contemptui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tra-
 didit sponsam, quod aureas se phialas habere decem diceret, &
 plaustra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque mul-
 tas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula va-
 nae pretiositatis, & plaustra gravia. At ego, amici, duplici de
 causa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot homi-
 num conspectu mihi illata profunde in animum meum descendit.
 Nec minori autem vos iniuria affectos arbitror. Tertia enim con-

σθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετῆν ἐκάστω ὑμῶν τῆς ἀτιμίας,
 εἶγε οὕτω βιοῦμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἰς ἄν-
 θρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιῶμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαί-
 ροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκα-
 47 στος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὅποτε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. Πῶς
 οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώ-
 μεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισ-
 χνοῦμαι Ἀρσακόμα τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκά-
 νορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. Οὕτω γι-
 νέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς
 γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο δεήσειν)
 ἡμᾶς αὐτοῦ περιμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὁ-
 πλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην.
 ῥᾶστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς
 ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ
 καθέξοιο ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν
 ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθύς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχάτης·

*tumeliae pars ad vestrum unumquemque pervenit; si quidem ita vi-
 vimus, ut, a quo tempore coitimur, unus simus, doleamus iis-
 dem rebus, laetemur iisdem. Non hoc solum, subiungit Loncha-
 tes, verum unusquisque nostrum totus iniuria affectus est, cum ista
 tibi evenerunt. Quomodo igitur, Macentes inquit, in praesens
 consulimus? Dividamus, ait Lonchates, opus. Et ego quidem
 polliceor Arfacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem
 oportet sponsam illi adducere. Sic fiat, inquit ille. Tu vero, per-
 git, Arfacoma, interea, cum credibile sit exercitu post haec &
 bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos &
 reliquas copias quam amplissimas. Facillime autem plurimos tibi
 conciliaveris, cum & ipse sis vir bonus, & nos non paucos ha-
 beamus familiares: maxime vero si bubulam pellem infederis. Pla-
 cuerunt ista. Atque e vestigio, ut erat, in Bosporum per-*

ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τοὺς Μάχλυας, ἱππότης ἐκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰκείων· τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐκαθέζετο. Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ 48 τὴν βύρσαν οὕτως ἔχει. ἐπειδὴν ἀδικηθεὶς τις πρὸς ἐτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' αὐτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὢν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας ἤψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τοῦπίσω παραγαγὼν τὴν χεῖρα, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἐκτετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοῦς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὀπλίτας ἢ πεζοὺς, ὅποσους ἂν δύνῃται, ὁ δὲ μόνον αὐτὸν, ὁ πενέστα-

git Lonchates : Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arfacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pellem infidet. Ceterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis iniuria laesus ab alio, & ulcisci volens, videat, se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concifas coquit. Ipse vero stratum humi pellem infidet, manibus post tergum reiectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnum bovis, accedentes familiares, & ceterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, incendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille, neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, aut pedites, quotcunque possit; alius, pauperrimus

τος. ἀβροΐζεται γοῦν ἐπὶ τῆς βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε,
 καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμει-
 ναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν.
 τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τῆς βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρ-
 σακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἡθροίσθησαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν
 ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὀπλίται δέ, καὶ πεζοί,
 49 συναμφοτέροι δις μύριοι. Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος
 παρελθὼν ἐς τὸν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διο-
 κουμένῳ τι τῆς ἀρχῆς, καὶ Φησὶν ἡκεῖν μὲν ἀπὸ τοῦ κοι-
 νοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κο-
 μίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, Φη-
 σὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ
 ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδῖον, ἀλλὰ μέ-
 χρι τοῦ τράχωνος νέμειν τοὺς δὲ ληστὰς, οὓς αἰτιάσθε
 ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὗ Φασιν ἀπὸ κοι-
 νῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ἐπὶ τῷ
 κέρδει κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον

nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna inter-
 dum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad
 una manendi constantiam, tum invictus hostibus, iuratus
 quippe; cum pellem incendere sacramentum fit. In his er-
 go occupatus erat Arfacomas, collectis ad ipsum equitibus
 ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in sum-
 ma viginti millibus. Cum Lonchates ignotus in Bosporum
 delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, &, veni-
 re se a communi Scytharum, ait, privatim autem res illi
 magnas ferre. Dicere autem iussus, Scythae, inquit, com-
 munia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos cam-
 pos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones au-
 tem illos, a quibus percurfari vestram regionem querimini, negant
 publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa
 latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse il-

εἶναι κολάζειν ταῦτα μὲν ἐκείνοι ἐπεστάλκασιν. Ἐγὼ 50
 δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ'
 Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρῶν παρὰ
 σέ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε
 παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ἐπὶ τῆς βύρσης ἐβδόμην ἡμέ-
 ραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατός οὐκ ὀλίγος αὐ-
 τῷ. Ἦκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζε-
 σθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται,
 καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστίν, ἠγνούουν. Ἀλλ' ἐπὶ
 σέ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευὴ ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ
 Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἄχθεται διότι προτιμᾶμαι αὐτοῦ
 ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·
 εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν,
 οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίω ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἤξω,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βα-
 σιλεὺς, μάλα περιδεὴς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν
 τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλ-

*lum punire. Haec quidem illi nuntiare me iusserant. At ego in-
 dico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma
 Mariantae filio, qui legatione non ita pridem apud vos functus
 est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam
 non impetravit, & iam septimum diem pellem insidet, collectum-
 que habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor,
 ipse quoque, colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Ar-
 sacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te, Loncha-
 tes ait, apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & in-
 dignatur, me sibi praeferi ab honoratioribus, & omnibus rebus ha-
 beri praestantiozem. Si vero mihi promiseris alteram filiam tuam
 Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita
 multo post veniam caput tibi illius afferens. Promitto, ait rex,
 valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nu-
 Lucian. Vol. VI.*

λως ὑπέπτησεν αἰετοὺς Σκύβας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὀμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μὴδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σὺγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπιδῇται τῶν ὀρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκωμοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος ταῦτ' εἰσελθόντες, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδεὶς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἄρσακόμας, δέδια μὴ προθύσῃται με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. Εἰσῴωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτῳ μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεῶν, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπισχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὥς μὴ βοήσῃε, παίει παρὰ τὸν μαστόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μεταξὺ διαλεγόμενος δῆθεν αὐτῶ, καὶ διὰ ταχέων ἤξειν λέγων, ὥς δὴ ἐπὶ τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου.

ptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero, iura, inquit, servaturum te passa, neque negaturum. Hic, dum ista iam fierent, & ille extensa in coelum manu iam iuraturus esset, Ne hic, inquit, ne quis forte videntium suspicetur, qua de re iuremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos ianuis iuremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arfacomas, metuo, ne ante bellum me cædat, qui manum non parvam iam circa se habeat. Intremus, rex ait: vos vero longissime recedite, neque in templo adfit quisquam, quem ego non vocavero. Cum vero ipsi quidem intraissent, recessissent autem satellites; stricto acinace, altera manu os, ne clamaret, occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter exeundum velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum lo-

καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον κα-
 ταλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβάς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν
 Σκυθίαν. διώξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ἐπιπολὺ ἀγνοη-
 σάντων τὸ γεγονός τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν,
 ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων. Ταῦτα μὲν ὁ Λογ- 51
 χάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ
 Ἀρσακόμα παραδούς τὴν κεφαλὴν τοῦ Λευκάνωρος. ἡ
 Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενό-
 μενα, ἦκεν εἰς τοὺς Μάχλυνας, καὶ πρῶτος ἀγγείλας
 αὐτοῖς τὸν Φόνον τοῦ βασιλέως. Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ
 Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ἐπὶ τὴν βασιλείαν κα-
 λεῖ, ὥστε σὺ μὲν προελάσας, παραλαμβάνε τὴν ἀρχήν,
 τετραγεγμένους τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ
 κατόπιν σοι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐπέσθω· ῥᾶν γὰρ οὕτω
 πρᾶσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευ-
 κάνωρος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ
 ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· παρ' ἡμῶν γὰρ οὖσαν τὴν Μά-
 στειραν ἡγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἡκω παρὰ τῶν

cum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scy-
 thiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum
 quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bospora-
 nis: tum, ubi rescissent, factiose de regno decertantibus. At-
 que ista quidem Lonchates fecit, implevitque promissum
 tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa
 via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes,
 &, annuntiata primum morte regis, Civitas, inquit, te,
 Adymache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem
 praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium:
 puella vero post te in plaustis sequatur. Facilius enim sic Bospo-
 ranorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego
 vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri ge-
 neris Mastiram duxit Leucanor. Et iam a Mastirae tibi fratri-

Μαστεΐρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Ἀλανία, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βόσπορον, καὶ μὴ περιῖδεν ἔς Εὐβίотον περιελθοῦσαν τὴν ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲν αἰεὶ φίλος ἐστίν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὢν· κοινὰ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἰκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τῆς κόμης, ὑπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τὸν Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστεΐρας καὶ Μα-
 52 ζαΐας συγγενὴς εἶναι. Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἔτοιμος ἄμα σοι ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἣν ἐβέλης, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μάλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐβελήσαιμι ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαΐαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἄμα ἡμῖν ἡς ἐπὶ τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἐνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι

bus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis. Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum similis: communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se his reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scythia comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse. Et iam, inquit, Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim, ait Adyrmachus, te, consanguineus qui sis, puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equate uno plures fuerimus: si vero uxorem

τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γέναιο. ταῦτα ἐγί-
 νετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυε, παραδούς τῷ Μακέντῃ ἄγειν
 τὴν Μαζαίαν, παρβέρον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ
 τῆς ἀμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νύξ κατέλαβεν, ἀναβέ-
 μενος ἐπὶ τὸν ἵππον, (ἐτεβραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν
 ἵππεά ἐπесθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι παρὰ
 τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποτραπόμενος εἰς τὴν με-
 σόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων
 μεταξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων εἰς
 Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῶν, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ
 ὁρόμου, μικρὸν ἐπιστὰς ἀποθνήσκει. Ὁ δὲ Μακέντης, 53
 ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε,
 καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον
 τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦν-
 τας, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ.
 τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοῖον

*mihī adducas, multorum instar mihī fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plau-
 stro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita, (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque infiliisset, non iam iuxta Maeotin pergit; sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interpo-
 sita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paulum stetisset, moritur. Macentes vero, in manum tradens Mazaeam Arsacomae, Habe tibi, inquit, a me etiam promissum. Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, Desine, inquit Macentes, alium me a te facere. Quod enim gratias mihī eorum nomine, quae feci, agis,*

δὲ ἐστίν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδεῖν τῇ δεξιᾷ,
 διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ Φιλοφρόνως
 ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιῶ-
 μεν, εἰ πάλοι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἓνα
 συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζομεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν
 ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ αὐτοῦ
 γὰρ ἔπραττε, μέρος ὃν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν
 ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμα χάριν ὁμολογήσαντι.
 54 Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ἐπιβουλήν, εἰς μὲν τὸν
 Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν, (ἤδη γὰρ Εὐβίотος ἦρχεν, ἐπι-
 κληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν
 αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν,
 διὰ τῆς ὀρεινῆς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίотος
 οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεῖ μὲν
 τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλή-
 τους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύ-
 ματα, ὁ Εὐβίотος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἑνέα μυριάδες

*id eiusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod
 vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit labo-
 rantem. Proin ridicule nos quoque egerimus, si olim permixti, &
 quoad eius fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse pu-
 temus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit.
 Pro se enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum
 est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias
 Arfacomia. Adyrmachus vero, auditis infidiis, in Bosporum
 non iam perrexit: iam enim imperabat advocatus ex Sau-
 romatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in pa-
 triam, ingenti comparato exercitu, irruptionem per mon-
 tana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse
 quoque irruit, adducens omnes quidem sui imperii Graecos,
 Alanos autem & Sauromatas auxiliares cuiusque generis
 vicies militenos. Coniunctis autem copiis Eubiotus atque*

ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδούς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῶ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεύσι συναβροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἶδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἡμῖς, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περισχόντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόως ἀφίεντες τῶν αἰστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονούντο ἡμῶν οἱ περισχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης 55

Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant, quorum tertia pars iaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arfacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emissio duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, iam cedere nostri, iam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum iaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui ita conclusi tenerentur, iamque multi arma proiicere. Forte for-

καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωγτο ἤδη, προ-
κινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν ὁ Λογχάτης,
ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῶ εἰς
τὸν ὦμον ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς
ἄλλοις ὦν, δεινὸν ἡγήσάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν
τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμ-
βοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος,
ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴδὲ ὑποστῆναι τὸ ρόβιον τοῦ θυ-
μοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ
ἀνακτῆσάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας
παρακαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ πα-
τάσας τῇ κοπίδι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέ-
τεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυικὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Ἀλανικὸν οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ
τούτοις ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπέξ-
ήλθομεν ἂν ἐπιτολὴν κτείνοντες, εἰ μὴ νῦν τὸ ἔργον ἀφεί-
λετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιούσαν ἰκέται παρὰ τῶν πολεμίων

tuna in his erant Lonchates atque Macentes, iamque vul-
nerati, cum primi se periculis obrulissent, ambugto *salari-*
ca femore Lonchates, Macentes autem *percussio* securi capi-
te, & hasta humero. Quod sentiens Arfacomas, qui inter
nos reliquos versaretur, indignumque ratus, si relictis ami-
cis abiret, admotis equo calcaribus, & sublatο clamore,
per hostes infensa copide equitat, ut neque animosum il-
lius impetum sustinerent Machlyes, sed transeundi faculta-
tem illi darent. At ille, recuperatis amicis, hortatus omnes
irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem co-
pide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid
erat Machlyum, neque ita multo post Alani quoque dif-
fugiunt, & post hos etiam Graeci. Sic de novo nos supe-
riores, persecuturi illos amplius & caesuri eramus, nisi nox
opus intercepisset. Postridie supplices ab hostibus veniunt,

ἤκοντες ἐδόκοντο Φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανὸς μὲν ὑπο-
τελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες
δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ ἀντὶ τῆς ἐφόδου
ἐκείνης, Σινδιανούς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν ἐκ
πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ ταύτοις ἐπέισθημεν, δόξαν πο-
λὺ πρότερον Ἀρσακόμα καὶ Λογχάτῃ καὶ ἐγένετο εἰ-
ρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. Τοιαῦτα, ὦ Μνή-
σιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν Φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξари, καὶ μύθοις ὅμοια, 56
καὶ ἰλεως μὲν ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἀνεμος εἶεν, οὗς ὤμο-
σας· εἰ γοῦν τις ἀπιστοῖη αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶ-
ναι δοξειεν αὖν.

ΤΟΞ. Ἄλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ Φθόνος ὑμῶν ἡ ἀπι-
στία ἢ πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα
τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα.

ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ οὕτως

amicitiam secum fieri petentes, Bosporani duplum pende-
re tributum polliciti, Machlyes dare obsides parati; Alani
vero pro ista invasione Sindianos, a longo inde tempore a
nobis diffidentes, in potestatem nostram se redacturos re-
cipiebant. His conditionibus persuaderi nobis passī sumus,
cum primo omnium ita visum esset Arfacomae & Loncha-
ti, &c, ipsis tractantibus universum negotium, pax facta est.
Talia, Mnesippe, audent facere pro amicis Scythae.

Mnes. Omnino tragica, Toxari, & fabulis similia. Atque
ignoscat mihi Acinaces ac Ventus, per quos iurasti. Si quis
enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus.

Tox. Quin vide, generose, ne invidia sit illa vestra cre-
dendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda
fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a
Scythis novi.

Mnes. Modo ne longa nimis, vir optime, nec ita solutis

ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω
τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαβέων, καὶ εἰς τὸν
Βόσπορον ἀπιὼν, εἴτ' ἐπανιὼν, πάνυ μου κατεχρήσατο
τῇ σιωπῇ.

ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ
βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερι-
57 νοστῶν. Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σι-
σίννης τούνομα, ὑπρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴ-
κοθεν ἐπιθυμία παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα
εἰς Ἀμαστριν τὴν Ποντικὴν· ἐν προσβολῇ δὲ ἐστὶ τοῖς ἀπὸ
Σκυθίας προσπλέουσιν οὐ πολὺ τῆς Καράμβεως ἀπέ-
χουσα ἡ πόλις. εἶπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῦρος ἐκ παιδὸς
ἔστω. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκε-
ψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι,
ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφωράμενοι· ἐν τούτῳ δὲ
κλῶπές τινες ἀνασπᾶσαντες τὸ κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅ-
παντα, ὡς μὴδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαρκέσοντα.

usus sermonibus, ut modo fursum deorsum Scythiam Ma-
chlyanemque percurrens, & abiens in Bosporum rediens-
que deinde, meo omnino silentio abusus es.

Tox. Obsequendum hac quoque in re est tibi legislatori,
ac dicendum breviter, ne fatigeris, si auribus oberrare no-
biscum cogare. Potius audi, quae mihi ipsi amicus, Sisin-
nes nomine, praestiterit. Cum enim Athenas domo profici-
scerer Graecae disciplinae cupiditate, in Ponticam Amastrin
navigavi: opportune autem obiecta est e Scythia navigari-
tibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur
me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diverfo-
rio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud trans-
latis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero
fures quidam claustris detractis omnia efferunt, ut nec tan-
tum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret.

καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλήν, καὶ τάπηδας τινὰς, καὶ ἄλλα ὅποσα εἶχομεν. Ἐσκοπούμεθα 58 δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι πράζομεν, ἄποροι παντάπασις ἐν τῇ ἑλλοδαπῇ γεγόμενοι· καὶ μοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ παραβύσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὸν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστήναι, λιμῶ ἢ διψῇ πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἰκέτευσεν μηδὲν τοιοῦτον ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ἐπινοήσῃεν ἔλεγεν, ὅθεν ἔχομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἤκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπισιτισάμενος. ἔωθεν δὲ περιῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μο-

Domum ergo reversis, audito, quid factum esset, in ius vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstulisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbarur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam, fame aut siti subigente, admitterem. At Sisinnus consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu baiulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum iuvenum. Hi autem pecu-

νομαχεῖν δὲ οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, ἐς τρίτην
 ἡμέραν διαγωνιῆσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν ὥς εἶχεν
 ἀμφ' αὐτοὺς πυθόμενος, ἐλθὼν ὥς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τό-
 ξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν
 59 πλούσιόν σε ἀποφαινῶ. Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ
 μεταξὺ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα
 καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με ὥς ἐπὶ τερπνόν τι καὶ
 παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον
 καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία κατακον-
 τιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους
 δεδεμένους ἀφιεμένα, κακούργους τινὰς, ὥς εἰκάζομεν.
 ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καὶ τινα παραγαγὼν ὁ
 κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐβέλη τούτῳ
 μονομαχεῖν, ἤκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς ληψόμενος
 μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σι-
 σίννης, καὶ καταπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ

nia auctorati gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Iamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, & *Ne amplius, inquit, pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.* Haec dixit. Atque aegre interiecto tempore vitam tolerantes, instante iam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumptum velut ad iucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Iamque spectamus assidentes, primo bestias iaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut coniiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam iuvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrediretur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sifinnes, ac cum defilisset, pugnatuum se recipit, arma poscit, & merce-

ὅπλα ἦται. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἑμὰὶ
 φέρων, ἐνεχείρισέ· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιοι, ὦ Τόξαρι,
 εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκοῦντα· ἦν δὲ πέσω,
 θάψας με ὑποχάρει ὀπίσω ἐς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ἐπὶ
 τούτοις ἐκάκουν. Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα 60
 περιεδῆσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυ-
 μνῆς τῆς κεφαλῆς καταστάς ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς
 τὴν ἰγνύν, ὥστε αἷμα ἔρρει πολὺ· ἐγὼ δὲ προετθνήκειν
 ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸν ἀν-
 τίπαλον παῖει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτί-
 κα ἐπεπτώκει πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ· ὁ δὲ κάμνων καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπεκάβριζε τῷ νεκρῷ, καὶ μι-
 κροῦ δέειν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχὴ· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμών
 ἀνέστησα καὶ παρεμβυσάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νεκ-
 ρικῶς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπι-
 πολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν

dem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in
 manus mihi tradit: ac, *Si quidem*, inquit, *vicero*, *Toxari*, *si-*
mul abimus, *habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepul-*
cro ad Scythas revertere. Ad haec plorabam equidem. Verum
 ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non im-
 posuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo qui-
 dem vulneratur ipse, curvato ense succisus poplitem, san-
 guis ut copiosus proflueret; & ego prae metu paene ante
 mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius
 adversarium, percussum illius pectus transfadigit, ut statim
 ante pedes illius concideret: ille autem, fessus & ipse vul-
 nere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quo-
 que anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem
 & consolatus sum, & cum iam pro victore dimitteretur,
 sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit il-

Σκίθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χαλὸς δὲ ἐστὶν ὁ-
 μως ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν
 Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶ-
 ναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πά-
 ρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίν-
 61 νου. Πέμπτον ἔτι σοι τὸ Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος,
 παύσομαι. ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθε-
 νιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἥς ἦρα μάλιστα,
 καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ἐπιμαστιδίον ἄρρεν, τὸ δὲ ἕτερον
 κόρη ἐπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἐταῖρος αὐτοῦ Γυν-
 δάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέ-
 τρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ ληστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι·
 διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν,
 ὥστε οὐδὲ εἶσθαι ἐδύνατο ὑπὸ τῆς ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθ-
 ευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερώῳ τινὶ κατοικοῦντες) πυρ-
 καὶὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκλείετο,

le quidem, & est nunc adhuc in Scythia, ducta sorore mea,
 claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Ma-
 chlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, &
 fides illi queat negari; sed multi adfunt Amastrianorum,
 qui meminerunt pugnae Sifinnis. Quintum tibi adhuc Abau-
 chae facinus cum narravero, definam. Venit quondam hic
 Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxo-
 rem, quam maxime amaret, & liberos duo: alter lactens
 adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. So-
 cius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem ae-
 ger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latroni-
 bus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos
 repugnat, feritur illi femur, ut neque insistere prae dolore
 posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim
 in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur

καὶ περιεῖχεν ἡ Φλόξ ἅπανταχόθεν τὴν οἰκίαν ἑνταῦθα
 δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδιὰ
 κλαυθμυρίζόμενα, καὶ τὴν γυναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀπο-
 σείσάμενος, καὶ σώζειν αὐτὴν περικελευσάμενος, ἀρά-
 μενος τὸν ἑταῖρον, κατήλθε, καὶ ἔφθη διεκπαίσας, καθὼς
 μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ
 φέρουσα τὸ βρέφος εἶπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ
 τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τῆς
 ἀγκάλης, μόλις διεπῆδησε τὴν Φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν
 αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καί κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπει-
 δὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τὸν Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ
 τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλ-
 λὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ποιήσασθαι μοι ῥάδιον,
 καὶ ᾄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· Φίλον δὲ οὐκ ἂν εὖ-
 ροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος Γυνδάνης
 ἐστὶ, πείρων μοι πολλὴν τῆς εὐνοίας παρεσχήμενος. Εἰ- 62

2 Διαηγρόμενος) Ἀπὸ τοῦ διαηγρόμετος. G.

magnum: clausa erant circum omnia, circumdederat domum
 undique flamma. Hic ergo excicatus Abauchas, relictis li-
 beris plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxo-
 rem, ipsamque saluti suae consulere iussisset, sublato in hu-
 meros amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua
 nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem
 infantem gerens secuta est, sequi se iussa puella: atque ipsa
 semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam
 transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quo-
 que mortis periculum adducta. Et cum postea obiiceret ali-
 quis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore expor-
 tassset Gyndanem, Verum, inquit, liberos denuo quaerere mihi
 facile est, atque incertum, bonine hi futuri sint: amicum autem
 non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes,
 qui ea mihi benevolentiae experimenta praestiterit. Dixi, Mnesip-

ρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχει-
ρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἶη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν
ἢ τὴν γλῶτταν ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτετμῆσθαι δέοι. τίς οὖν
ὁ δικάσων ἐστίν;

ΜΝΗΣ. Οὐδὲ εἷς· οὐ γὰρ ἐκαθίσταμέν τινα δικαστὴν
τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα
τετοξέυκαμεν, αὖθις ἐλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκεί-
νω ἐπώμεν Φίλους, εἴτα ὅς ἂν ἤττων γένηται, ἀποτε-
τμήσεται τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ
τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ Φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδο-
ξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου
κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι
πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, Φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεῖ
ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἅμω νικήσαντες, τὰ μέγιστα
ἄλλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δε-
ξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ

pe, de magno numero quinque istis depromtis. Iam tem-
pus fuerit iudicari, utri nostrum lingua vel dextra ampu-
tanda sit. Quis igitur iudicabit?

Mnes. Nemo. Neque enim arbitrum quemquam disputa-
tionis constituimus. Sed scin', quid faciamus? Quandoqui-
dem nunc temere nec ad scopum iaculati sumus, rursus
electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui
victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra.
An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu
amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac pos-
sessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni po-
tius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e ve-
tigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores am-
bo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una
dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos qua-

ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα; τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστὶ συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς Φίλοι, ὅποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἐξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον Φίλους γε ὄντας.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ οὕτω ποιῶμεν.

63

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεῶμεθα, τὴν Φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαι μοι δοκεῖ.

ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὤμεν Φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο.

tuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coeuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

Tox. Bene sane dicis: & sic agamus.

Mnes. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad fanciendam amicitiam nostram. Praefens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo, quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito, indigere mihi videntur.

Tox. Laudo ista equidem: & iam simus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris.

Lucian. Vol. VI.

I

ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι
 πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξε-
 σθαι, οἷος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν
 λόγων.

Mnes. At noris, me non pigraturum longius etiam iter
 ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxa-
 ri, de sermonibus tuis cognitum habemus.

ΛΟΥΚΙΟΣ ΗΘΝΟΣ.

ΑΠΗΕΙΝ ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι 1
 συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον ἵππος δέ με
 κατήγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἰς.
 ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδὸν καὶ πῶς ἔτυχον καὶ
 ἄλλοι ἀπionτες ἐς Ὑπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖ-
 θεν ὄντες καὶ ἁλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν
 ἐργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν,
 καὶ γὰρ ἤρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίστανται ἄνδρα
 οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπατα, Ἰππαρχον τούνομα, γράμμα-
 τα δὲ αὐτῶ ἐκόμιζον οἰκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῶ
 οἱ δὲ εἶδέναι τὸν Ἰππαρχον τούτον ἔλεγον, καὶ ὅπη τῆς
 πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχει, καὶ ὅτι μίαν
 θεράπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόναν.

3 Συμβόλαιον) Γραμματεῖον. V.

LUCIUS SIVE ASINUS.

IN Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero
 quoddam ibi paternum negotium cum eius regionis homi-
 ne. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum seque-
 batur unus. Sic via propofita pergebam. Forte quadam alii
 etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quo-
 rum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, pro-
 pe iam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nos-
 sentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine.
 Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diver-
 sarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo lo-
 co urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & ta-
 men unam modo ancillam alere, suamque uxorem. Esse

ἔστι γὰρ Φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς
 πόλεως ἐγγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον
 2 ἀνεκτόν, ἔνθα ὁ Ἰππαρχος ὤκει. Οἱ μὲν οὖν ἀσπασά-
 μενοί με ὥχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν,
 καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶ-
 τα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἡρόμην εἰ ἔνδον εἷς ὁ Ἰππαρ-
 χος; Ἐνδον, ἔφη· σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάγη;
 γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ
 Πατρώως σοφιστοῦ. Μεινόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν
 θύραν συγκλείσασα ὥχετο εἰς τὴν πόλιν· καὶ ποτε ἐξελ-
 θούσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· καὶ γὰρ δὲ παρελθὼν εἰς τὴν
 ἀσπάζομαι αὐτόν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε
 δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ὦν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στε-
 νοῦ, γυνή δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μη-
 δὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέ-
 τυχεν, Ἄλλ' ὁ μὲν Φίλτατος ἐμοί, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλ-
 λήνων ἑξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαυρῶν πέμ-

enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem
 esset, hortus intra eam erat, & domuncula tolerabilis,
 ubi habitabat Hipparchus. Atque illi vale dicto abeunt:
 ego vero accedens pulso ianuam. Ac vix quidem & tarde,
 sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam accessit. Ro-
 go, intusne esset Hipparchus? illa ait, esse; tu vero, inquit,
 quis es? aut qua de causa quaeris? Literas, inquam, illi affero
 a Decriano Patrensi Sophista. Exspecta, inquit, me hic; clau-
 saeque ianua intro rursus abit. Et tandem reversa introire
 me iubet. Ingressus ego saluto hominem, & reddo literas.
 Forte autem coenare inceperat, in angusto accumbens le-
 ctulo: mulier prope ibidem assidebat, apposita erat mensa
 vacua. Ipse, inspectis literis, Enimvero, inquit, carissimus mi-
 hi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fi-

πει παρ' ἐμὲ τοὺς ἑταίρους τοὺς αὐτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ
 ἐμὸν ὄρας, ὦ Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὐγνω-
 μον τὸν οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν ποιήσεις· δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην
 οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην,
 ὦ Παλαίστρα, ὅς τῳ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θές λαβοῦ-
 σα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἴτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλα-
 κεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ἄδῶν. Ταῦτα εἰπόντος, 3
 τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι
 κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, ἐπὶ ταύτης
 τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῳ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ
 παραθήσω, καὶ προσκεφάλαιον ἐπιθήσω. ταῦτα εἰπού-
 σης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίαν
 τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἶσω,
 καὶ κατέβηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἵ-
 σαι εὐδὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἴππαρχός με δεξιωσάμε-
 νος, ἐκέλευε συκανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον
 εὐ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδύς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ
 17 Λιτόν } Εὐτελής. V.

*denter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam,
 Lucī, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diver-
 forem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patien-
 terque diverferis. Et vocata ancilla, Palaestra, inquit, ostende
 meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcini-
 nulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.
 Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pul-
 cherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, tu quidem, ait, hoc
 in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, im-
 positum etiam cervicali. Ista cum dixisset, nos lotum abiimus,
 dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus al-
 lata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus.
 Hic Hipparchus me complexus iubet secum accumbere:
 coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum.*

ἔδεδειπνῆκεμεν, ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ἐπὶ δεῖπνῳ
 ξένου, καὶ οὕτω τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ποτῶ δόντες ἐκοιμή-
 θημεν. τῇ δ' ὕστεραία ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν
 ἔσται ἡ νῦν μοι ὁδός, καὶ εἰ πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ
 προσμενῶ. Ἀπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισσαν, ὅμοια δὲ
 4 ἐνταῦθα διατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν. Ἀλλὰ τοῦτο
 μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθυμοῦν δὲ σφόδρα μέινας ἐνταῦθα ἐξ-
 ευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, καὶ
 θεάσασθαι τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ
 λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θεάς ταύτης δοὺς ἑμαυτὸν,
 περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος,
 ὅμως δὲ περιήειν. καὶν τούτῳ γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦ-
 σαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ τυμβα-
 λειν. ἱμάτια γὰρ ἀνθινά, καὶ παῖδες συγχοῖ, καὶ χρυ-
 σίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσάγο-
 ρεῦμι με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτῇ ὁμοίως· καὶ Φη-
 7 Σκῆψις) Πρόφασις. V.

Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospi-
 tali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi,
 cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quor-
 sum porro irem, & , an toto tempore ibi mansurus es-
 sem? Abeo, inquam, Larissam: puto autem hic me mansurum
 tres aut quinque dies. Verum illa quidem simulatio erat: ve-
 hementer autem optabam illic manens invenire aliquam
 mulierum magicæ artis peritarum, & videre miraculum
 quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mu-
 tatum. Huius me spectaculi amor cum dedissem, circum-
 eo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans:
 circumeo tamen. Inter hæc mulierem video accedere, iu-
 venem adhuc, beatam, quantum ex illo per urbem incessu
 licebat colligere. Vestes enim illi floridæ, pueri crebri,
 aurum multum. Cum vero accessissem propius, salutæ
 me mulier, ego illam vicissim, Tum, Ego, inquit, Abroæ

σὺν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς Φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους Φιλῶν, ὥσπερ οὓς ἔτεκεν αὐτῇ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφη, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδέν· ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα Φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὧ Φιλτάτῃ, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δέ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἰππάρχῳ. Τῷ Φιλαργύρῳ; ἔφη. Μηδαμῶς, εἶπον. ὦ μήτερ, τοῦτο εἶπες· λαμπρὸς γάρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμέ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἡ δὲ μεδιάσασα, καὶ μετῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει πορρωτέρω καὶ λέγει πρὸς ἐμέ, Φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἰππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μὴ τις ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς,

11 "Αγχι ἀπατίρω) Γραι. πορρωτέρω. G.

sum, si quam matris tuae amicam sic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipsa peperit. Quid igitur non apud me diversaris, fili? Ego, Benigne, inquam: sed vereor, cum nihil habeam, quod accussem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, carissima, apud te commoror. Ubi vero, inquit, diversaris? Apud Hipparchum. Avarum illum? inquit. Minime vero, inquam, Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & sumtuosus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accusare aliquis facilius possit. At illa subridens, & manu me prehensum seducens, cave mihi, inquit, omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim est pessima, & lasciva, quae ad iuvenes omnes oculum adiciat. Et si quis illi non obsequatur, illum arte sua ulciscitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adolescens es, fili, & pulcher,

ὥστε εὐθὺς ἀρῆσαι γυναικί· καὶ ξένος, πρᾶγμα εὐκα-
 5 ταφρόνητον. Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζη-
 τούμενον οἶκοι παρ' ἐμαὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν
 ἔτι. ὥς δὲ πατε ἀφείδην, ἀπήεν οἶκαδ', λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύ-
 της τῆς παραδόξου θέας, ἔχειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην
 εὗρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἑρᾶς, καὶ ἐπὶ τὴν
 θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀποδύου· τῆς γὰρ γυ-
 ναικὸς τοῦ ξένου καὶ Φίλου πόρρω ἴστασο· κατὰ ταύτης
 κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκό-
 μενος, εὖ ἴσθι ὡς ραδίως γνώσῃ. δούλοι γὰρ τὰ δεσπο-
 τῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων
 πρὸς ἑμαυτὸν εἰσῆεν οἶκαδ'. τὸν μὲν οὖν Ἴππαρχὸν οὐ
 κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἣ δὲ
 Παλαίστρα τῇ ἐστίᾳ παρηόρευε, δεῖπνον ἡμῶν εὐτρεπί-
 6 ζουσα. Καὶ γὰρ εὐθὺς ἔνθεν ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως,
 ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ

*ut statim placiturus sis mulieri; & hospes, res, quam nemo cures
 magno opere. At ego, audito, domi mihi sedere, quod olim
 quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimissus tandem
 domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age sane tu,
 qui cupidum te esse ais admirabilis huius spectaculi, te mihi
 excita, & sapiens quoddam inventum comminiscere, quo
 ea, quorum amore ardes, consequaris: atque in ancillam
 Palaestram iam accingere, (ab uxore enim hospitii & amici
 longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens,
 huius in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi
 enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum
 agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio,
 neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versaba-
 tur, parans nobis coenam. Atque ego statim inde initium
 sermonis faciens, Quam concinne, inquam, pulchra Palae-*

συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὁσφύς ἡμῖν ὑγράς ἐπι-
κινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφό-
δρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κοράσιον, Φεύ-
γοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἶγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέ-
λοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἦν γὰρ αὐ-
τοῦ μόνον αἴψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυτον αὐτοῦ μοι παρ-
εδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰα-
τρός, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνῃ ἐγὼ, καὶ τὸ παρα-
δοξότατον, ἐγὼ μὲν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τῆς ἀπὸ
τῆς θεραπείας ὁδύνης ἀρδόμενος αἰεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λί-
θοις βαλλόμενος τὴν γλυκεῖαν ὁδύνην Φεύξῃ. τί γελαῖς;
ἀκριβῆ βλέπεις ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα
Φαῦλα ἐδώδιμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἡδὴ τὸ μέγα τοῦ-
το καὶ καλόν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἐγώ γε καὶ σφάττειν,
καὶ δέρειν, καὶ κατακόπτειν, ἥδιστα δὲ τῶν σπλάγχνων
αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἄπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς,
ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὰ πόρρωθεν, καὶ μὴδὲ ἐγγύς

3 Ἰταμὸν) Ἀναιδὶς, σκληρὸν, ὠμὸν, παρὰ τὸ ἴσθαι, ὃ ἴσθιν ὀρμᾶν.
τοιούτοι γὰρ καὶ ἀναιδεῖς. V.

*stra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis
lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contige-
rit. At illa, ut erat dicacula & venusta puella, Quin tu ista
fugis, inquit, adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut
multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vul-
nus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam
te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae
aduffero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum,
tuque dolore ex curatione persusus semper sustinebis; neque, si quis
te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? ve-
ram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro,
sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & iu-
gulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera,
& cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me*

ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ Φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τὰμὰ ρίψασα, Φρύγεις, καὶ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς Θεῶν, ἰασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτῇ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδέαις Θεραπείαις· καὶ με ἥδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δειρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἡδιστον ἐκ τούτου ἀνακαυχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, καὶ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὴν κατακοιμήσῃ τοὺς δεσπότας, 7 ἔλθῃ εἰσὼ παρ' ἐμέ, καὶ καθευδήσῃ. Καίπειδ' ἂφίκετό ποτε ὁ Ἰππάρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, καὶ ποτὸς ἦν συχνὸς ἡμῶν ὀμιλούντων. εἶτα ὕπνου καταψευσάμενος ἀνίσταται, καὶ ἔργῳ ἀπῆειν ἐνθα ὤκουν. πάντα δὲ τὰ ἐνδον εὖ παρεσκευάστο. τῷ μὲν παιδί' ἔξω ὑπέστρωτο· τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρεστήκει, ποτήριον ἔχουσα· καὶ οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἑτοιμον, καὶ ψυχρὸν, καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τῆς Παλαιστρας παρα-

quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adus-
fisti per Iovem, sed in totum coniecisti incendium: & per oculos
meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera
coniecisti, me torres, idque cum nulla te iniuria affecerim. Itaque,
per Deos, sana me amaris illis, quas modo dicebas ipsa, & sua-
vibus curationibus; meque iam iugulatum cape, & glube, ut vo-
lueris. Illa vero in magnum suavissimumque cachinnum ef-
fusa, de cetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum
cubitum redditis heris ministrasset, intus ad me veniret, &
mecum cubaret. Venit tandem Hipparchus, loti coenamus,
crebrescunt inter sermones pocula: deinde somnum fingens
furgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata
erant; puero stratum extra ianuam erat, mensula cum po-
culo adstabat lecto: vinum ibidem appositum, & aqua pa-
rata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaestrae appa-

σκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν ῥύτω γυμνά καθ' αὐτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. καὶ γὰρ τὸ συμπόσιον εὐρὼν ἔτοιμον, ἔμενον τὸν συμπότην. Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε 8 τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. καὶ ἦν εὐφροσύνη ἡμῶν τὸν οἶνον καὶ τὰ Φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὥς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρὸς με ἡ Παλαιίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὡ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαιίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἑφήβοις γοργός, καὶ παλαιίσματα πολλὰ ἑμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφη, Φεύγοντά με τὸν ἑλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαιῶμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὣν ἐβέλω, εὐροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἔτοιμος γίγνου ἐς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελεύό-

II Γοργός) Φοβιρός. V.

ratus erat. Stragula vestis rosis sparsa plurimis, aliis quidem, ut per se sunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam sic computationem invenissem, compotorem iam meum exspectabam. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi iam est, fuerisne acer inter ephēbos, & luctus genera multa didiceris. Tu vero, inquam, non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, iam luctemur. Illa, Sic, inquit, ut ego iubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum, quos volo, inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obe-

μενον. Ἄλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχε-
 9 ρῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαισματα, καὶ εὐτόνως ἔσται. Ἡ
 δὲ ἀποδυσασμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνὴ ἐν-
 θεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὡς μειράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλει-
 ψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνι-
 στῇ, δύο μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος
 ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας, αἰώρει, καὶ τει-
 νε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, κολλᾷ αὐ-
 τῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παν-
 ταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὁσφύς ἰσχυετώ, εἴτα ἐξελ-
 κύσας κατὰ πλάτους διὰ βουβῶνος, δῆζον, καὶ πάλιν
 συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἴτα τύπτει· ἐπειδὴν δὲ χάλασμα
 ἴδῃς, τότε ἤδη ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰζύος δῆσας, σύν-
 10 εχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερή-
 σας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι. Καὶ γὰρ ἐπειδὴ ραδίως
 πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῶν ἔλῃξε τὰ παλαι-
 σματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαιστραν, ἅμα ἐπιγε-

diendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera, inquam, & vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia. Ipsa ergo, exutis vestimentis, nuda tota adhaerens imperare hinc incepit, Adolescentula, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens utrumque supinam reclinat: tum superior ipse subiiciens te inter femora, eaque distinens, tolle & sursum tende crura: tum demittens atque insistens, illi inhaere; ac subiens, feri, iamque vulneratum fode iam undique, donec defatigeris: robusti sunt etiam lumbi: tum extrastum telum secundum latitudinem per ipsum inguen adige: & rursus ad parietem impelle: deinde percutite. Ubi vero laxum quid videris, tunc iam inscendens, & circa lumbos constringens, contine, & tenta non festinare; sed paulum ubi te continueris, tum concurre. Iam dimissus es. Atque ego cum facile in omnibus obscutus essem, & denique finiti nobis essent numeri, ipse quo-

λάσας, Ω διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισται μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαιόματα ὑποβάλλης, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάτεις. ἡ δὲ ἐπὶ κόρῃς πλήξασά με, Ως Φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητὴν· σκόπει οὖν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιταττόμενα παλαιῶν. καὶ ταῦτ' ἐποῦσα, ἐπανίσταται, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτήν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστής, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαιεῖν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξείαν, ἐπίπρωσον, καὶ βάβυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς ἄμμα σφίγγε, εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ συνέχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷται, θάττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάβες, καὶ κρούσας κρῦψον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπᾷσης θάττον, ἢ κελευσθεῖς, ἀλλὰ δὴ

4 Ἐπὶ κόρῃς) Παρίαι. V.

13 Ἄμμα) Δίσμα. V.

que ridens dico Palaestrae, *Vides, Magister, quam dextre & obsequiose mihi pugnatum sit. Vide vero, ne praeter decus numeros subiicias: alia enim post alia iniungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem, inquit, recepi tironem. Vide ergo, ne plures etiam plagas accipias, si alios, nec eos, qui iniuncti tibi erunt, numeros lusteris.* Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Iam, inquit, ostendes, utrum iuvenis sis, & nervosus luctator, lustrine scias, & geniculatum opus edere: atque in lecto concidens in genu, Age sane, ait, luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque iacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur, celerius instans transfer altius, & impulsus occulta: & cave, ne celerius imperato re-*

κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω
 αὐτῷ τὴν παρεμβολήν, συνέχευε, καὶ κίνου, εἴτα ἄφες
 αὐτὸν, πέπτωκε γάρ, καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι
 σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἥδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐβέλ-
 λω, ἔφη, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαισμάτα ὀ-
 λὺγ' ἅττα ἐπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστάσα,
 καὶ κάθησον, εἴτα δοῦσα κατὰ χεῖρὸς, παράψαι τὸ λοι-
 πόν, καὶ καταμάττου, καί με, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους,
 11 περιλαβοῦσα ἥδη κοίμισον. Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ
 παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινούς ἀγῶ-
 νας ἔστε φανούμεθα, καὶ ἦν πολλή μιν ἐν τούτῳ τρυφή
 ὥστε τῆς εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παντάπασιν ἐπιλελή-
 σμην. καὶ ποτε ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα
 ἤθλουν, καὶ φημί πρὸς αὐτήν, ὦ Φιλτάτη, δεῖξόν μοι
 μαγγανεύουσαν, ἢ μεταμορφουμένην τὴν δέσποιναν· πά-
 λαι γὰρ τῆς παραδόξου ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον
 εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι

7 Πάραλαι) Γραι. παρακύψαι. G.

*trahas: sed multum incurvans illum, subtrahere; ac infra rursus
 irruptionem subiiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte.
 Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego
 vero, clarum iam ridens, Volo, inquam, ipse quoque, Ma-
 gister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge,
 & affide, deinde manu praebens, trahere ceterum, & subige, &
 me, per Herculem, complexa, iam sopi. Eiusmodi libidinibus,
 & ludicris collustationibus, nocturna certantes certamina,
 coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re volu-
 ptas, ut itineris Larissam omnino obliviscerer. Ac tandem
 in mentem mihi venit illud etiam discere, cuius rei causa
 veneram. Et dico ad illam, Ostende mihi, carissima, praesti-
 gias facientem aut transformantem se heram tuam: olim enim cu-
 pidus sum admirabilis spectaculi. Potius, si quid tu nosti, ipsa fac.*

ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσθε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἐτέρου μαθὼν, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἑμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεὶ με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς ποτὲ ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῶι πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παύσαι, Φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ᾧδ' ὀνείδιμα μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ Φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν σὴν, καὶ τήνδ' ἐν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει, πειράσομαι παρασχεῖν σοι εἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκτημένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμηθήμεν. Ἡμέραις 12 δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρὸς με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλει ὄρνις γενομένη πέτε-

praeestigias, ut appareat mihi alia ex alia species. Puto enim, te nec imperitam huius artis esse: idque non ab alio auditum, sed a meo acceptum animo scio: quandoquidem me adamantinum illum quondam, uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hofce amatorie intenderim, comprehensum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello anima tibi ipsa devinctum. At Palaestra, Desine, inquit, iocari. Quod enim carmen conciliare amorem possit, artis ipsius dominum? Ego vero, dulcissime, horum nihil quidquam novi, caput tuum iuro, & felicem hunc nostrum lectulum: neque enim literas didici, & irrida hera est, quantum ad illam suam artem. Si vero tempus tulerit, studebo, an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam,

σθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. καὶ γὰρ, Νῦν, ἔΦην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαι-
τῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει,
ἔφη· καὶ περὶ ἐσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν
θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάβευδον· καὶ κελεύει
με προσάγειν ὅπῃ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκο-
πεῖν τὰ γινόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδορμέ-
νην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους
δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου
ἐπέθηκε, καὶ στᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου κατελάλησεν·
εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυ-
ξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ προσφέρει μίαν· ἣ δὲ
εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὃ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τῆς δὲ ὄψεως
αὐτῆς ἐνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦ-
σα χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω,
καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη καὶ

11 Ἀδρὸν) Πολὺ, μίγα, δεφιλὲς, πλούσιον. V.

sumta avis specie, volare ad amasium. Et ego, *Tempus iam est, inquam, Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono, inquit, animo esto; & cum vespera esset, prehensum ducit me ad ianuam cubiculi, ubi illi quiescebant, iuberque applicare oculos rimae in ianua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promittque unam, quae haberet infusum aliquid: quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quae-*

γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα καὶ σύμβολα πάντα εἶχε· καὶ ἦν ἄλλο οὐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώσασα δεινόν, καὶ οἷον ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ὤχετο πετομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος. Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, 13 τοῖς δακτύλοις τῶν ἑμαυτοῦ βλεφάρων ἠπτόμενη, οὐ πιστεύων τοῖς ἑμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὐθ' ὅτι βλέπουσιν, οὐθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὥς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπεΐσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαιστρας πτερῶσαι καὶ με, καὶ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ Φαρμάκου ἑᾶσαι πέτεσθαι με. ἐβουλόμην γὰρ πείρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν ψυχὴν ὀρνίς ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ θαυμάσιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἑμαυτόν· καὶ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλὰ μοι οὐρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, καὶ οἱ δάκτυλοι πάντες ὤχοντο, οὐκ αἰδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον.

cunque avium propria & signa sunt, habet omnia, neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem, pennatam se videret, terribile quiddam crocitans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasisset me non dormire, rogavi tum Palaestram, ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me fineret. Volebam enim experimento discere, utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa, aperto clam cubiculo, affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes, nescio quo, abeunt, un-

καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὀπλὰς, καὶ μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ἄτα δὲ μακρά· καὶ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπου, ἑαυτὸν ἐάρων ὄνον, Φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι τὴν Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἡτιώ-
 14 μην αὐτὴν, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος. Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυφάμενη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἡμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ Φίλτατε· ῥάων γὰρ ἡ τούτου Θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ Φάγοις, ἀποδώσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτήνος, τὸν δὲ ἐραστὴν μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλὰ μοι, Φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρνιθου δὲ δραμῶσα οἶσω σοι ῥόδα, καὶ Φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶ-

gues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes iumentum pedes fiunt, & aures longae, & facies magna; ac circumcirca me adspiciens, asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu deiecto, illam accusabam, quod asinus pro volucris factus essem. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum: prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam, quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime: facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio iumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi, carissime, unicam modo hanc noctem perdura in asino: summo mane curriculo tibi rosas afferam, quibus come-*

πε καταψήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.
 Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ Φρένας καὶ τὸν 15
 νοῦν ἀνθρώπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα τῆς Φωνῆς. πολ-
 λὰ οὖν κατ' ἑμαυτὸν μέμφαμενος τὴν Παλαίστραν ἐπὶ
 τῇ ἀμαρτίᾳ, δακνὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἡπιστάμην
 ἑστῶτα τὸν ἑμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ
 Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἶσω παριόντα, δέισαν-
 τες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα
 κατακλίναντες, ἔτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γα-
 στρί· καὶ γὰρ συνεῖς, πορρωτέρω ποι τῆς Φάτης ὑποχω-
 ρήσας, ἑστῶς ἐγέλων, ὁ δὲ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦ-
 τα γὰρ ἐνεόουν πρὸς ἑμαυτὸν, ὡς τῆς ἀκαίρου ταύτης πε-
 ριεργίας. τί δὲ εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον;
 κινδυνεύεται μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι.
 ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. Ἐπεὶ 16
 γὰρ ἦν ἡδὴ νύξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλή, καὶ ὕπνος ὁ

1 Καταψήσασα) Καταπραῦνουσα. Γραι. καταψήλαψήσασα. V.

sis sanabere. Haec dum dicit, aures mihi & reliquam cutem demulcet. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati causa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes, ne de foeno illorum partem ablaturus advenissem, demissis auribus parati erant pedibus ventrem ulcisci. Quo ego animadverso, longius a praesepe recedens ac stans ridebam: ruditus vero erat risus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempestivam curiositatem! Quid vero si lupus huc intraret, aut alia bestia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix instans malum. Cum enim nox profunda iam esset, & multum silentium, & dulcis

γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διαρυστόμενος, καὶ διαρύττετό γε, καὶ ὁπῇ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνθρώπον δέ-
 ξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἀνθρώπος ταύτῃ παρῆει,
 καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες
 εἶχον ξίφη. εἴτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις
 τὸν Ἱππαρχον, καὶ τὴν Παλαιίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέ-
 την, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκέκον, τά τε χρήματα, καὶ
 τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλ-
 λο κατελείπετο, λαβόντες με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ
 τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατ-
 ἔδησαν ἡμῖν καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύ-
 λοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτω ὁδῷ Φει-
 γεῖν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν
 ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπῳαν, πέ-
 τραις ὀξείαις ἐπιβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλ-
 λύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἔξον κα-

somnus, strepitum dat extra murus, velut perfoderetur,
 & perfodiebatur etiam, iamque lacuna facta erat, quae ca-
 pere hominem posset: statimque homo ea intrat, & alius
 similiter. Iam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum
 victis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaestra, & meo
 servo, sine metu iam domum totam depraedantur, pecu-
 niasque, & vestes, & suppellectilem exportant. Cum vero
 nihil aliud reliquum esset, ducentes me, & alterum asinum,
 & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, im-
 posita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus,
 fustibus tunfos agunt, qui in montem via minus trita fu-
 gere tentarent. Quid reliquis iumentis factum sit, non ha-
 beo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens,
 per acutas rupes ingrediens, tot gerens farcinas, peribam.
 Et saepe offendebar, ac ne licebat quidem cadere, cum

ταπεινῶν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὀπισθε κατὰ τῶν μηρῶν
 ἔπαιε αἰὲ ζύλω. ἔπει δὲ πολλάκις, ὃ Καῖσαρ, ἀναβοη-
 σαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἀγκώμην, καὶ τὸ μὲν Ὡ
 μέγιστον καὶ μεγαλοφρονότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙ-
 ΣΑΡ οὐκ ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο
 ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηβμῷ. μαθὼν
 οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν
 τὸ μὴ παίεσθαι. Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς 17.
 ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμῷ
 ἐπέιχετο, ὡς μὴ περιβόσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον
 ἀναλίσκοιμεν, ὥστε ἔσθην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἔπει δὲ
 ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυ-
 λιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων
 σκοπεῖν. καὶ γὰρ Φιλήμασιν ἡσπάζοντο ἀλλήλους καὶ
 καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς οἱ ἐκ τῇ ἐπαύλει, καὶ παρ-
 ἔθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν παρέβαλον κριδί-

12 Ἐπαυλιν συήθων ἐκείνοις ἀν- ὅς τῃ τὴν αὐλὴν ποιοῦνται αὐλὴς ἀδ
 θράπων ὅσον ἦν) Ἐπαυλις ἡ οἰκία ἡ κοίτη. V.

statim alius a tergo femora fustī subinde percuteret. Cum-
 que saepe, ο *Caesar*! proclamare cuperem, nihil aliud quam
 rudebam, cum Q quidem maximum & vocalissimum exi-
 ret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque
 nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo,
 me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, &
 compendifacere plagas. Inter haec iam dies erat, & nos
 montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro
 erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in
 prandio: itaque pertexi tunc, & mansi asinus. Medio ipso
 die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis ho-
 minum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Ete-
 nim osculo se invicem salutabant, & devertere in stabulo
 illos iubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem iu-

δια. καὶ οἱ μὲν ἤριστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ πώποτε κριβὰς ὤμιας ἤριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καταφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ρόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· καὶ γὰρ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὤμῶν λαχάνων ἐμπλησθυσόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ρόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ραφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὤμια ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ρόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ρόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ρόδα ἐκεῖνα, δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄν· τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. 18 σὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποδνήσκειν αὐτίκα. Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἀρπάσας, εἰσελθὼν

mentis obliiunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero misere efurio: & cum nunquam hordea cruda pransus essem, circumspicio, quod comederem. Video autem hortum ibi post aulam, qui olera multa haberet & bona, rosae etiam super ista videbantur. Hic ego nemini animadversus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati essent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim rosarum causa. Putabam quippe, me, comesis floribus, hominem iterum futurum. Tum ingressus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum rosae illae verae rosae non erant: sed erant e lauro agrestis enatae rosae. Rosam lauream vocant homines: malum hoc prandium asino unicuique & equo: aiunt enim, de eo qui comederit, statim mori. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hor-

εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν ὀλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτῃ λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν Φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ἄτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψε· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὑπτίον ἐπὶ τῶν λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοὶ τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνω ὅτι δὴ διασπᾶσονται με οὔτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινε τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπῆειν, καὶ εἴσειμι αὐθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας δρόμῳ ἐπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι. Καὶ μὴν ὅτε ἀδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτα- 19

tum ingressus, videntque hostem & perniciem olerum, non aliter, quam severus aliquis dynasta, captum furem fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque reiectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret, me cursu abire, clamavit, ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum urfis pugnare idonei. Video igitur, illos me, si capiant, discerpturos esse: paulum itaque circumiens decrevi, quod est in proverbio, retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus, qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem. Verum itineris ingrediendi tempus cum

τα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλείστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· καὶ
 κείμεν τότε οὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἡδὴ,
 παϊόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν
 ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἐγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ
 μὴδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί
 ποτε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ
 βουλεύματος· ὡήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ μὲν
 ἐμὰ σκευὴ διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ τῷ ἡμίονῳ, ἐμὲ
 δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλὰ τις δαίμων
 βάσκανος, συνεῖς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ἐς τοῦναντίον
 περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλῳ παίοντες
 ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς
 πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὠτων, οἱ δὲ τῆς
 οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυσεν, ἔκειτο δὲ
 ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκώς, λογισάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς Φυγῆς

esset, gravissimas qualque rerum furtivarum & plurimas mi-
 hi imposuere; tumque inde sic proficiscimur. Cum vero iam
 despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis in-
 super a via ungulis, procumbere ibi decreveram, nec un-
 quam, si vel interficerent me plagis, surgere; hoc sperans,
 magnam ad me utilitatem reducturam ex eo consilio. Putabam
 enim, ipsos plane victos *mea pervicacia*, sarcinas meas divi-
 furos inter equum & mulum, me autem ibi iacentem relictu-
 ros praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea con-
 silia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim asinus,
 eadem forte, quae ego, cogitans, decumbit in via. Illi primo
 fustium ictibus surgere iubent miserum: nihil obedientem
 plagis, prehensum alii auribus, cauda alii, excitare student.
 Cum nihil proficerent, iaceretque lapidis instar in via, fes-
 sus & sine spe, subductis rationibus, nequidquam se labora-

ἐναλίτκουσιν, ὅνῃ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκομίζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸν δὲ ἄλλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπῆει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. Ἐγὼ 20 δὲ ὄρων ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθῆσεσθαι· καὶ τῶν ληστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἐτι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι, λοιπὸν, ἐνθα καταμένουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα ὁρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῖς δὲ γυνὴ ἐνδον καθῆστο, καὶ πῦρ παλὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἶσω κατέθηκαν. εἴτα ἤροντο τὴν γραῖν διὰ τί οὕτω κατέβη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἀρι-
ς Σπαίροντα) Ἐκπνίοντα τὴν ψυχὴν. V.

re, & fugae tempus perdere asino mortuo affidentes, farcinas, quas ille gestarat, omnes inter me & equum dividunt, miserum vero captivitatis pariter & gestandorum onerum confortem prehendentes, succifis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem saltans descendit. Ego vero animadvertens in socio itineris confiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praesentia, & strenue incedere, qui spem haberem, futurum, ut omnino aliquando in rosas inciderem, ac inde me salutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum superesse viae, & eo die soluturos iumenta, ubi maneant. Itaque omnia ista curriculo gestantes versus vesperam domum pervenimus. Mulier anus intus defederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita sedes, & non paras coenam?

στον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῇ ὑμῖν. ἄρ-
τοι πολλοί, οἴνου παλαιοῦ πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν
τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαν-
τες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος
ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντες, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ κα-
21 ταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο. Εἴτα
ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκευή
πλείστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσ-
μον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινῶνουν δὲ οὗτοι
ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως
ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δα-
ψιλές, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφό-
νων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριβάς παρέθηκεν·
ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριβάς κατέπινε, δεδιώς,
οἷα εἰκός, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴν ἴδοιμι τὴν
γραῦν ἐξιῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτων ἥσθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ
καταλιπόντες τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἓνα, οἱ λοιποὶ

*Illa, quin parata vobis sunt, inquit, omnia, panes multi, vini
veteris doña, & carnes vobis ferinas paratas habeo. Illi, collau-
data anu, exutis vestibus, ad ignem se ungunt, & cum ahe-
num calidam haberet, hausta inde aqua perfusi, extempo-
rali isto utuntur balneo. Deinde paulo post iuvenes veniunt
multi, supellectilem afferentes plurimam auream, argen-
team, vestimenta, mundum muliebrem, & virilem orna-
tum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus
depositis, lavant ipsi quoque. Ceterum post haec coena
fuit copiosa, & sermo multus in homicidarum convivio.
Anus mihi & equo hordea apponit: at ille festinat devora-
re hordea, metuens, ut par erat, me compransorem. At
ego, quoties videbam exisse anum, de panibus, qui intus
erant, edebam. Postridie, relicta anu & uno iuvene, ad opus
reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custo-*

πάντες ἐπὶ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔστεινον ἑμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ Φρουράν. τῆς μὲν γὰρ γραὸς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερόν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος αἰεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν αἰεὶ ἐπῆγε. Τρισὶ δὲ ὕστε- 22 ρον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λησταί, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὠραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαουσάν, καὶ κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον ἐπὶ τῶν στιβάδων, θάρρειν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν Φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν· ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἐστὼς παρὰ τῇ Φάτῃ, συνέκλαιον ἐκείνη τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λησταί ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοῦς

10 Στοιβάδων) Χαμαικοιτίων. V.

diae ingemiscebam: nam vetulam quidem poteram contemnere, & illius fugere ex oculis: at iuvenis magnus erat, & terribile quiddam cernebat, & gladium gestabat semper, & adducebat semper ianuam. Tribus post diebus, circa mediam fere noctem, redeunt latrones, auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam afferentes, sed solum virginem nubilem, vehementer pulchram, plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse iubent, & intus manere anum; puellae custodiendae causa. Sed puella nec cibum capere volebat, nec bibere, sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat; adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe, cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum

Φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύ-
τη παριέναι μέλλαι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ
οὕτως ὥς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὀπλισάμενοι, καὶ μὲ καὶ
τὸν ἵππον ἐπιστάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχῆς, ἐπι-
στάμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκη-
ρῶς προΐειν, ἔνθεν ἐπαϊόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐ-
τῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδόν, ἔνθα ὁ ξένος παρελά-
σειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λησταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐ-
τὸν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα
ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καὶ μοὶ ἐπέθηκαν· τὰ
δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρύψαν. ἔπειτα
ἤλαυνον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, καὶ γὰρ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ
ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὀπλὴν παρὰ πέτρῃν ὀξεῖαν,
καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ
χωλεῦν ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς
ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῶν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦ-
τον, πάντα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κρη-

aliquis, cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians,
peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum
ferret divitias. Hi, ut erant, confurgere, armare se, me au-
tem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infe-
lix ego, qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctan-
ter progredior, itaque fusti, festinantibus illis, pulsabar. Cum
autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus,
irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos in-
terficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi im-
ponunt, reliquas farcinas ibi in silva abscondunt. Deinde
sic retro nos agunt, & ego, cum urgerer & vapularem fu-
sti, acuto saxo impingo ungulam, oriturque ab illa plaga
vulnus dolorificum, ut claudicans, quod reliquum erat viae,
incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquirunt,
nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipietus illum,

μνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθόν· ναί Φασι, ρίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, ὃ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος ἀναισθητοῦ τῆς ὁδῆς ἐθήκεν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἰςω, ἐνθα 23 κατελύομεν, τὰ μὲν σκευὴ τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελάντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπνεύοντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκευῶν ἀνασῶσαι· τὸν δὲ ἄβλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπ' αἶγομεν ἄχρηστον ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος· καὶ ἀπῆσαν, τὸν ἵππον ἄγοντες. νύξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν εἶπον, Ἀθλίε, τί ἐτι μένεις ἐνταῦθα; γυπὲς σε καὶ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις εἴα περὶ σοῦ ἐβουλεύσαντος; θέλεις τῷ κρημνῷ περιπεσεῖν; νύξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή. οἱ δὲ αἴχονται ἀπύοντες, Φυγῇ σώζεσθαι τὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων.

male ominatam bestiam. Ita sane, inquit alius, deiiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus. Atque illi in me iam coibant: verum ego, auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta, ad reliquas sarcinas fervandas abeunt. Miserum vero asinum, infit illorum unus, quid adducimus, ex ungula inutilem? sarcinarum alias nos portabimus, alias equus. Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clarissima. Hic ego intra me, Miselle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. Non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Iam nox est, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis.

ταῦτα πρὸς ἑμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδήμεν οὐδενί, ἀλλὰ με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἱμάς παρεκρέματο, τοῦτό με καὶ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν Φυγὴν καὶ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἔτοιμον, λαμβάνεταιί μου ἐκ τῆς οὐράς, καὶ εἶχετο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνοῦ καὶ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἑνδοθεν τὴν παρθένον τὴν αἰχμάλωτον ἡ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ ὄνου ἡμμένην, τολμᾷ τόλμημα γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενομημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· καὶ γὰρ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἐΦυγον ἵππου δρόμῳ ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἠύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ Φυγῇ πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσης πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μὲν σε παντὸς ἔργου ἀφῆσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ'.

Haec apud me cogitans video, me neque alligatum esse usquam, sed iuxta pendere, quo trahebar alias, lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egressus abibam. At anus, cum fugere paratum videret, a cauda se mea, quam prehenderat, suspendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens, videntque anum caudae instar ex asino aptam, generosum facinus audet & dignum desperato iuvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga fervarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero*

ἐκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς Φονεῖς τοὺς ἑμαντοῦ Φευζόμενος, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔβην τοῦ τραύματος ἀμελήσας. Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐσχίζετο δι- 24 πλὴ ὁδός, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πῶρῶθεν εὐθύς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονται μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ καὶ ἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίξεις ἁωρία ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοκας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· καὶ μὲ ἀποστρέψαντες, εἵλκον ὀπίσω· καὶ γὰρ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεῖς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χῶλός, ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλωκας; ἀλλ' ὅτε Φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος,

11 Σαρδόνιον γελῶντες) Σαρδὸν ἵστος περὶ τὰς Ἡρακλείας στῆλας, ἐνθα βοτᾶται γίνονται ὅμοιαι σελήνοις, ὧν οἱ γενόμενοι σπασμῷ κατεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτω τελευτᾶσι. Τιμαῖος δὲ φησὶν, ἐκείνῳ ὡς τοὺς ὑπὲρ ἧτις γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρένῳ, γι-

λῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καταβοῦντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θηήσκοντες γίροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπ' ἀνθρώπων τελευτῇ, ὅθεν ἡ παροιμία. V.

mediūnus erit tibi in singulis dies prandium. Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adiumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro obliquis vulneris. Cum autem eo veniremus, ubi findebatur via in bivium,prehendunt nos hostes redeuntēs, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes,prehendunt me, dicuntque, Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus, cum Sardonio risu dicebant: meque conversum trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, Nunc, aiunt, claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit;

καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
το, καὶ ἤδη ἔλκος τῷ μηρῷ εἶχον νοθετούμενος. ἐπεὶ δὲ
εἶσω πάλιν ἀνέστρεψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὐρομένῃ ἐκ τῆς
πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δέισασα γὰρ, οἷον εἰ-
κὸς, τοὺς δεσπότας ἐπὶ τῇ τῆς παρθένου Φυγῇ, κρεμᾶ-
σαυτήν, σφίγγασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν
θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες
ἐς τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν
δὲ παρθένον ἐνδόν κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος
25 ἦν μακρὸς. Κεὶν τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς
ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπετίν;
τί δέ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῖ ταύτῃ κάτω ἐπι-
ρήσωμεν αὐτήν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολ-
λά, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργα-
στήριον; εὖ ἴστε γὰρ, ὦ Φίλοι, ὅτι αὐτὴ εἰ τῶν οἴκοι ἐδρά-
ξατο, οὐδὲ εἰς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν

4 Καλωδίῳ) Σχοιρίῳ. V.

15 Ἐδράξατο) Ἐπιλάβετο. V.

*sanus, ocior equo, & volucris eras? Haec verba excipiebat
fustis: iamque ulcus in femore habebam ab istis admoni-
tionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae
resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut veri-
simile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici la-
queo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu
admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem
autem intus vinciunt, postea coenant, & computatione
longa utuntur. Atque interea de puella inter se disputant.
Quid facimus, ait illorum unus, fugitiva? Quid vero aliud,
inquit alius, quam vetulae illam superiniiciamus, quae multas
nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque
nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si do-
mesticos suos affecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrum
nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato ir-*

ἐάλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῶν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνόμεθα μὲν τὴν πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥα-
δίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λίθου· Θάνατον δὲ
αὐτῇ τὸν ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ
ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ Φυλάσας, ὕστερον ἀπο-
λεῖ. εἴτα ἐξήτουν Θάνατον. καὶ τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαι-
νέσεσθε τὸ ἀρχιτεκτόνημα. τὸν ὄνον δεῖ ἀπολέσται, ὁκη-
ρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι. ψευδόμενον, καὶ μὴν
καὶ τῆς Φυγῆς τῆς παρθένου γενόμενον ὑπηρετήν καὶ διά-
κονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ
τῆς γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν,
τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν,
τὴν μὲν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὥς ἂν μὴ εὐ-
θύς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτό-
μενον, ὥς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συρράψαντες
ρίψωμεν ἔξω ἅμῃ ταῦτα τοῖς γυψί, καὶνῶς τοῦτο
ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ Φίλοι, τῆς βασά-
νου τὸ θεῖον· πρῶτον μὲν τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἴτα τὸ,

ruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimi-
cam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mor-
tem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam
tempori & cruciatus servatam tum demum interimat. Deinde quae-
rebant eiusmodi mortem. Et aliquis ait, Novi, vos laudaturos
esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, iam vero &
claudicationem mentitum, & fugae virginis adiutorem ac mini-
strum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, eisdem-
que intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino,
capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo
autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi pro-
be consuerimus, extra utrumque vulturibus proiciamus paratum
nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius
acribitatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aesti-

θέρους ὥρᾳ θερμότητι ἡλίῳ ἐν κτήνι καθεψείσθαι,
 καὶ λιμῶ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτὴν
 ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πείσεται, ση-
 πομένου τοῦ ὄνου τῇ τε ὁδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρ-
 μένη, ἔῷ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες διὰ τοῦ ὄνου παρεισ-
 ῖόντες εἰσῶ, καὶ ταύτην, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν
 26 ἔτι διασπάσονται. Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ
 μεγάλῳ τῷ τερατῶδει τούτῳ εὐρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστε-
 νον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγνόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐ-
 τυχῆς κεισόμενος, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος,
 καὶ θῆκη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι,
 καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς
 μιαινοὺς τούτους ἀφειγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσ-
 μουν, καὶ ἐπὶ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ
 καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐ-
 τὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν ληστῶν μηνύσας.

II Θῆκη) Τάφος. V. 16 Καταγώγιον) Οἰκίαν. V.

is tempore fervidissimo in ipso iumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis consciscendae facultatem habere. Reliqua enim, quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens ver- mibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam, ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt. Clamoribus excipiunt omnes, ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam iugulandus, & qui neque post mortem iacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem suscepturus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Iam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes coniecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Assumptam ergo

παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἤγεν οἴκαδὲ. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἐτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσηγορησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἡσπάζοντο, καὶ ἦγον εἰσω. Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δι- 27
καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνατον συγκινδυνεύσαντος· καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέχετο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην τὴν Παλαιστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταβεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τοῦπτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίῳν νυμφίῳν. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπεὶ δὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-

12 Δοχεῖον) Μαχειρεῖον. V. *ibid.* Λαφύσσοντας) Διαπαρτρέγοντας. V.

virginem & mihi impōitam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis successisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram execrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurerasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponforum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & iustam mihi vicem velle persolvere, iussit pater liberum me dimitti sub divo, &

Δερὸν ἀφίεναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν ταῖς ἀγελαίαις ἵπ-
 ποῖς νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν
 ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτά-
 τη ἀμοιβὴ ἐδόκει τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικα-
 στῇ. καλέσας οὖν τῶν ἵπποφορβῶν τινα, τούτῳ με πα-
 ραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ
 28 δὲ ἤκομεν εἰς τὸν ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμι-
 ξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς τὴν ἀγέλην, εἰς νομόν. Ἐχρῆν δὲ ἅρα
 κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καὶ μοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ
 ἐπιστάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ Μεγαπόλῃ ἐν-
 δον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπέξευγνεν, ὥστε
 ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυροὺς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ἐπι-
 στάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν
 ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τὸν
 μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἑμὸν ἄθλιον τράχηλον·
 καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοῦμὸν ἄριστον φρύγουσα, καὶ μοὶ

*cum gregalibus equabus pascere. Sic enim, inquit, & tan-
 quam liber iucunde vivet, & equas inscendet. Et haec iustissima
 tum gratiae relatio videbatur, si res aſino iudice acta ef-
 ſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gau-
 dente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero
 rus veniſſemus, equabus me admixcuit paſtor, & nos, gre-
 gem, paſtum egit. Fatale autem erat, eadem mihi, quae Can-
 dauili, uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Me-
 gapolae domi me reliquit. Haec vero molae me iunxit, ut
 omne ſibi triticum hordeumque molerem. Atque illud me-
 diocre incommodum erat aſino non ingrato, molere ſuis
 magiſtris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros,
 erant autem ſane quam multi, farinas mercedis loco po-
 ſcens, miſeras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum
 prandium, frixa, ipſa quoque molenda mihi infudit, fa-*

ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, ράζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν ἐμοὶ δέ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἀρσένων, ἀπώλλύμην. αἰεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικὴν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν αὐτῷ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἔνδον εὐφραίνόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαιθρίος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. Καὶ μὲν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ 29 ὅρος ἀνωπέμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ἅμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὅρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἴτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καὶ μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με καὶ τρέχοντα λίαν, αὐτὸ ξύλον

15 Καινῶς) Παράδοξος. V. *ibid.* (Ἐκάστοτε), Ἀσί. V.

Etatque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morfusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum-suspicati equarum, suarum uxorum, persequabantur, utraque in me calces iactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi zelotypiae. Emaciatius ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis. Verum etiam frequenter fursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons ascendendus erat, ardua vehementer via, insuper non calceatus *eram* in monte scrupulo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me semper perderet. Primo percutiebat me, valde

ἀπλῶ, ἀλλὰ τῶ ὄξους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ
 ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέγκτό μοι κατ'
 ἐκείνο ὁ μηρὸς τῇ ράβδῳ, ὁ δὲ αἰὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἴ-
 τά μοι ἐπετίθει Φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέ-
 Φαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ
 καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ Φορτίον,
 καὶ εἰς τὸ ἕτερον ἐπικλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀΦαιρεῖν, καὶ
 τῷ κουΦτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο
 μὲν οὐδέλ τε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ
 ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουΦτέραν καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
 Φορτίου προσετίθει· καὶ κατήειν ἄβλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ
 καὶ λίθους ἀχρεῖους περιΦέρων. καὶ ποταμὸς ἦν αἰένναος
 ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων Φειδόμενος, ἀπίσω τῶν
 30 ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν ποταμόν. Εἰ δέ ποτε
 οἷα κάμνων καὶ ἀχθοΦορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δει-
 νὸν ἀΦόρητον ἦν. οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χειρᾶ μοι ἐπι-

licet currentem, non simplici fuste, sed crebris acutisque
 nodis inaequali, eandemque semper femoris partem per-
 cutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur:
 at ille ipsum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat
 mihi onus elephantum etiam portatu difficile. Eratque descen-
 sus de summo arduus; at ille hic etiam pulsabat. Si quando
 labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare,
 cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adiace-
 re, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit, sed lapides
 magnos de monte sublatos in leviolem & sursum nutantem
 oneris partem addidit: descendebam ergo miser, cum lignis
 lapides simul inutiles circumferens. Erat porro rivus in
 via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna
 mihi infidens rivum traieciat. Si quando vero prae lassitu-
 dine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat
 malum. Cuius enim erat, ut descendens manum mihi inii-

δοῦναι, καὶ μὲ χαμόθεν ἐπεγεῖρειν, καὶ τὸ φορτίον ἀφε-
 λεῖν, ἂν ποτε καὶ δέοι· ἃ δὲ οὔτε κατῆλθεν, αὔτε χεῖρα
 ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ
 τῶν ὠτῶν ὀρξάμενος, συνέκοπτε με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπ-
 εγεῖρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς
 ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συννεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων
 φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγγας, ἀπεκρέμα ὅπι-
 σθεν ἐκ τῆς οὐρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν,
 ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ
 ὅπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύ-
 νατον, τῶν τιτρωσκόντων ἀεὶ μοι ἐπομένων, καὶ μοῦ ἡρτη-
 μένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα προΐοιμι φυλαττόμενος τῶν
 ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην·
 εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἤδη τὸ δεινὸν ὅπισθεν ὀξὺ
 προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ ἀπο-
 κτενεῖν με. Ἐπεὶ δὲ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχαυον πολλὰ, 31

ceret, meque de terra excitarèt, & onere, sicubi opus ef-
 fet, levaret; ille neque descendebat, neque manum prae-
 bebat unquam, sed initio a capite & auribus factò fustī me
 concidebat, dum fuscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in
 me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissima-
 rum fascem, & vinculo confictum, a tergo & cauda mi-
 hi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, per-
 gente me viam, dependentes impingunt, atque affiduo pun-
 ctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me
 ullo modo poteram, instantibus mihi semper, quae vulne-
 rant, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrede-
 rer, appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si ve-
 ro fustim fugerem, tum iam malum illud a tergo acutissi-
 mum ingruerat. Et omnino id operam dabat agasus meus,
 me ut interficeret. Cum autem semel aliquando mala per-

οὐκ ἔτι Φέρων, πρὸς αὐτὸν λάξ ἐκίνησα, εἶχεν αἰ τοῦτο
 τὸ λάξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύεται στυππεῖον ἐξ ἐτέ-
 ρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν. κομίσας οὖν με,
 καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ'
 ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ
 Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προῖεναι λοι-
 πὸν ἔδει, ἐκ τῆς ἐστίας κλείψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπει-
 ὸν πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς
 τὸ στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνά-
 πτεται, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔΦερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπλετο.
 μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι
 βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος εἰς τὸ ὑγρό-
 τατον· εἴτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ
 στρέφω ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖ-
 νο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνό-

2 Στυππεῖον) Στύππην. V.

6 Τυρεύων) Κατασχευάζων. V.

10 Ἀπλετο) Μίγα, ἀπειρον,
 ἀχώρητον. V.

11 Τέλματι) Τέλματα τὰ πη-
 λῶδη καὶ τελευταία τοῦ ὕδατος, ἢ
 βάθρα· Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργί-
 σιμα χωρία. V.

peffus multa, prae impatientia calcem contra illum movif-
 sem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac iuffus ali-
 quando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit
 me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, vali-
 doque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re
 machinatus maximam. Cum vero iam pergendum esset, de
 foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula
 recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero,
 qui enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil
 fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me
 in via affandum, observata forte lacuna palustri, in liqui-
 diffimam illius me partem abiicio: volvensque ibi stuppam,
 meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo
 ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae

τερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνά-
ψαι με τῷ παιδί δυνατόν ἦν τοῦ στυππείου πληρῶ ὑγρῶ
πεφυρμένον. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν
ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐν-
σεῖσαιμι τῇ ἐστίᾳ· καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ στυππείου μὴδὲ
ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεύ- 32
ρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῶ κάκιον. κομίσας γὰρ με εἰς τὸ ὄρος,
καὶ μοι Φορτίον ἄδρὸν ἐπιθεῖς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲν
πιπράσκει γεωργῶ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ
ἄξυλον κομίσας οἰκαδὲ, καταψεύδεται μοι πρὸς τὸν αὐ-
τὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον
οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπ' αὐτὴν γυναι-
κα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὠραίαν ἰδῆ, ἢ παιῖδα, ἀπολα-
κτίσας ἔπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἀνδρω-
πος ἄρρην, ἐπὶ ἐρωμένη γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει

1 Ὑπόλοιπον) Ἐπίλοιπον. G. ἰκθρίχα, πλύνω, συγχίω, ταράσ-
3 Πεφυρμένον) Φύρα, μολύνω, σα, μίγνυα. V.

minori cum periculo absolvo. Nec enim poterat iam puer
iterum accendere stuppam liquido luto subactam. At hoc
certe audax puer, cum delatus esset, quo tendebat, me ca-
lumniatus est, me praetereuntem ultro infricuiffe me foco.
Interea tum e stuppa praeter spem evaseram. Sed aliud im-
purus ille puer contra me longe peius excogitat. In mon-
tem me deducit, gravi lignorum sarcina oneratum: eaque
ligna rustico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum sine
lignis domum deductum apud communem dominum nefandi
facinoris per calumniam reum facit. *Istum, here, inquit, as-
inum, nescio cur alamus, supra modum piger qui sit ac tardus. Ve-
rum nunc aliud quoque sibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut
virginem pulchram ac formosam videt, aut puerum; iactatis calci-
bus cursu eos insequitur, eademque fere ratione, atque amator homo
in amata sibi muliere commovetur: & osculi in morem morficat, &*

ἐν Φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ
 δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων
 ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύ-
 λα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιστοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ
 γυναῖκα εἰς τὴν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως
 ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἡμύναμεν τῇ γυναικί, ἐς
 33 τὸ μὴ διασπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἔραστοῦ. Ὁ
 δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἄλλ' εἰ μῆτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέ-
 λει, μῆτε Φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἔρα, ἐπὶ
 γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρούμενος, ἀποσφάξατε αὐ-
 τόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα-
 τοῖς ἐργάταις Φυλάξατε· καὶ ἦν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέ-
 θανε, λύκου τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρ-
 τος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καὶ με αὐτίκα ἤβelen
 ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτυχε γὰρ τις παρὼν τότε γειτόνων
 γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δει-
 νὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφά-

*vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia facesset, cum insultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna gestans, conspecta muliere rus eunte, humi disperfit excussa ligna omnia, cum muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurren-
 tes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc ama-
 tore laceraretur. Ille vero, his auditis, Si vero, inquit, neque in-
 cedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mu-
 lieres puerosque insaniens, illum iugulate, atque intestina proiicite
 canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste
 perierit? a lupo factum mentimini. Impurus ergo puer, meus
 mulio, gaudere, ac statim me velle iugulare. Sed forte for-
 tuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me
 morte eripuit: dirum tamen contra me consilium subiecit.*

Ξης ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέ-
 γα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἐρώτι καὶ οἰστρω
 φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔκτεμε· τῆς γὰρ ἐπαφροδίτου
 ταύτης ὀρμῆς ἀφαιρεθεῖς, ἡμερός τε εὐθύς καὶ πίων
 ἔσται, καὶ οἷσι φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ
 αὐτὸς ἀπείρως ἔχῃς ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦ-
 ρο μεταξὺ τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καὶ σοι τούτον σω-
 φρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔδον
 ἅπαντες ἐπήνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ
 ἦσθ' ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα,
 καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος, ὥστε
 καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυ-
 τὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὀλό-
 κληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. Ἐπεὶ δὲ ἦν 34
 νύξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν εἰς τὸν
 ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον

14 'Ακέραιος) Ἐκ παραλλήλου. V.

*Nequaquam, inquit, interfeceris asinum, & molere valentem &
 gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore
 atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venero isto im-
 petu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine
 labore onus gestabit. Si vero ipse huius curationis imperitus es,
 intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula
 mitiorem illa sectione praeſtabo. Itaque familiares omnes lau-
 dare consiliarium, bene illum dicere asseverantes. Ego vero
 iam plorare, qui mox perditurus essem latentem in asino
 virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem :
 adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut
 de monte me praecipitare, unde delapsus miserrima equi-
 dem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cada-
 ver, morerer. Intempeſta iam nocte, nuntius de vico ali-
 quis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens*

κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης
 νυμφίον, περὶ δεῖλῃν ὄψιν ἄμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰ-
 γιᾷ περιπατοῦντας, ἐπιπολάσασαν ἄφνω τὴν θά-
 λασσαν ἀρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐ-
 τοῖς τοῦτο τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δέ,
 οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μη-
 ἐτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ
 ἔνδον. Φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ μὲ πα-
 ραλαβῶν, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὰς ἦν συλλαβῶν, ἐπι-
 κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἡχρόμην μὲν, Φέ-
 ρων Φορτίαν ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπό-
 διον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην
 ἐλθόντες ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν
 ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέ-
 35 ροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν
 οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἰδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρά-

nuptam, illam, quae in latronum potestate fuerat, ipsius-
 que sponsum, sero diei ambos & solos in litore ambulan-
 tes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius
 comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis acci-
 disse. Hic illi, velut orbata iunioribus heris domo, decer-
 nunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae
 intus erant, omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem
 pastor, & me assumpto, & convasatis quae poterat omni-
 bus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem
 ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud
 meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem dif-
 ficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum
 superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean,
 magnam ac celebrem. Ibi statuunt, qui nos egerant, & ipsi
 se collocare, & nos. Tum igitur nostrum, iumentorum

σις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωγος ἐν ἀγορᾷ
 μέσῃ ἐστῶς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ
 στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὁδοῦ-
 σιν ἐκάστῳ ἐβλεπον, καὶ τοὺς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλ-
 λον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν
 αὐτὸς ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ
 εὐρίσκει κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινουμένη καὶ με-
 ταπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καὶ μοὶ τὸν δεσπότην, οἷον
 οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναϊδος γὰρ καὶ γέρον ἦν, τούτων εἰς
 τῶν τὴν θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς
 περιφερόντων, καὶ τὴν θεὸν ἐπατεῖν ἀναγκαζόντων. τού-
 τῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχ-
 μῶν καὶ στένων ἤδη, τῷ δεσπότην εἰπόμεν ἄγοντι. Ἐπεὶ 36
 δὲ ἤκομεν ἔνθα ὤκει Φίληβος, (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ
 ὠνησάμενός με) μέγα εὐδὺς πρὸ τῆς θύρας ἀνακέκρα-
 γει, ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν καὶ ἀδρόν,

nempe, instituta auctio : & vocalis praeco, in medio stans
 foro, proclamat. Accedentes autem emptores inspicere nos
 volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus unius-
 cuiusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt.
 Me autem relictum ultimum iubet domum rursus reduci
 praeco, *Vides*, inquit, *hic solus dominum non reperit*. Ve-
 rum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta,
 & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quo-
 que, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim &
 senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vi-
 cos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam co-
 gunt. Huic vendor magno fane pretio, drachmis triginta.
 Iamque ingemiscens ducentem sequor dominum. Cum au-
 tem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen
 habebat, qui me emerat) magna statim ante ianuam voce
 exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compa-*

καὶ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναιδῶν συνεργῶν τοῦ Φιλήβου, καὶ πάντες πρὸς τὴν βοήν ἀνεκρότησαν. ὥντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον· ὥς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τὸν δοῦλον, ἦδη ταῦτα ἐς τὸν Φίληβον ἔσκωπτον, Τοῦτον οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σουτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πάλους
 37 τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων. Τῇ δὲ ὑστεραία συνετά-
 τοντο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐν-
 σκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἴτα τῆς πόλεως ἐξηλεύ-
 νομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὴ δ' εἰς κώμην
 τινα προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ
 δὲ αὐλητῆς ὁμιλος ἐφύσα ἐνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορ-
 ρίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσον-
 τες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις, καὶ τὴν γλῶτ-
 ταν τῶν ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύ-
 την· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλησθαι μαλακοῦ αἵ-

13 Ὅμιλος) Πλῆθος, ὄχλος, ἄθροισμα. V.

*Etum, & gente Cappadocem. At illae puellae erant turba cini-
 aedorum, Philebi fodalium, qui omnes ad illum clamo-
 rem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod
 emtum esset. Cum autem viderent, asinum esse illum fer-
 vum, iam ista in Philebum cavillantur, Hunc non servum,
 o nostra, sed sponsum tibi, unde quaeso acceptum adducis? Fe-
 liciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae, pariasque nobis pro-
 pediem tales pullos. Sic tum ridebant. Postridie ad opus, ut
 ipsi dicebant, suum se accingunt: ornatamque Deam mihi
 imponunt. Tum urbe egressi per agros circumimus. Quo-
 ties vero ad vicum accefferamus, ego Deae gerulus insiste-
 bam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam instante, illi
 capite demisso cervices intorquentes, lacertos sibi vulne-
 rant, & exsertam ultra dentes linguam quisque & ipsam
 incidunt: adeo ut brevissimo temporis spatio molli sangui-*

ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐστῶς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὴν δὲ κατακίψειαν οὕτως ἑαυτοὺς, ἐκ τῶν περιστηκῶτων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, καὶ τυρὸν, καὶ οἶνου κάδον ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐβράπτειον. Καί ποτε 38 εἰς κάμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καταλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπασχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ Φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῇσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἤβέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν Φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ Φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλε-

ne plena essent omnia. Ego vero ista cum viderem, primum adstans tremere, ne forte Deae asinino etiam sanguine opus esset. Ubi vero ita se conciderant, de circumstantibus spectatoribus stipem, obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caseum, & vini cadum dedit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum iuvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Iuppiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdidē-

κότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἰσώ, οὐδενὶ οὐδεν εἰπόν-
τες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι
τοὺς κιναιδούς, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ
τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· καὶ ἐκδραμόν-
τες, ὅλη τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλ-
γειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐληλεγμένα, τῆς
ἐπιούσης νυκτὸς εὐδὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγέ-
νοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο
ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν
ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ
μετὰ τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά· τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου,
καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάν-
τα περισπᾶσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ με-
γάλῳ, εἴτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παί-
οντες, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοι-
ποῦ ἄφρων ἐῖναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάζαι

rant, requirentes amissum, audito me validum clamante,
intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illo-
rum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patran-
tes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant,
oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus dif-
ferunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer pude-
ret, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim in-
de discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt,
& irascuntur mihi, qui mysteria illorum enuntiassem. At-
que illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum
audire; sed quae sequebantur, non iam tolerabilia: Dea
enim ablata a me, & humi deposita, detractisque omnibus
meis stragulis, nudum iam magnae arbori alligant: tum
illo de talis flagello caesum parum abest, quin interficiant,
iubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin

μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτοὺς
βαλόντα πολλήν, καὶ τῆς κώμης οὐκ ἐργασαμένους ἐκ-
βαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοὺς
ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα
ὅπως οἰεῖται. Ἐντεῦθεν οὖν μετὰ τὰς μάστιγας λαβὼν 39
τὴν ποικίαν, ἐβάδιζον, καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤδη κατα-
λύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου· καὶ ἦν οὗτος ἐν-
δον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἄσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο,
καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίν-
δυνον αὐτὸς ὑποστάς· τῶν φίλων γάρ τις τῷ δεσπότη τῶν
ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνου ἀγρίου μῆρόν· τοῦτον ὁ μά-
γειρος σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμία ἀπώλεσε, κυνῶν
πολλῶν λαβραῖως εἰςω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς
πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μέρου, ἔγνω
κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου,
κακὸν ἐξαΐσιον ἔμειν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθνησκε, εἶπεν, ὦ
φίλτατε, μήτε ἀθυμία τοιαύτη δῶς σεαυτὸν· περὶ δὲ

de iugulando me etiam post verbera deliberabant, qui tan-
ta illos affecissem contumelia, & antequam meruissent ali-
quid, vico excussissem. Sed quo minus me occiderent, Deae
verecundia movebantur, iacentis humi, nec habentis quo-
modo iter faceret. Hinc ergo post flagella, recepta domi-
na, pergo. Versus vesperam devertimus in praedio ho-
minis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam
domo recipiebat, offerebatque illi sacrificia. Hic memini
magnum me subire periculum. Miserat domino praedii do-
num amicorum aliquis, femur silvestris asini. Hoc coquus
dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam
ingressis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob
perdixum femur, suspendere se decernit. Verum uxor illius,
inauspdatum mihi malum, *Tu vero carissime*, inquit, *mori*
non, nec desperationi tali te tradideris. *Mihi enim obsecutus bene*
Lucian. Vol. VI. M

νος γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τῶν κιναιδῶν τὸν ὄντη
 λαβὼν ἐξω εἰς ἔρημον χωρίον, κάπειτα σφάξας αὐτὸν,
 τὸ μέρος μὲν ἐκείνο, τὸν μηρὸν ἀποτεμὰν, κόμῃζε δεῦρο,
 καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότη ἀπόδος, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ
 ὄνου κάτω που ἐς τὸν κρημνὸν ἄφες. δοῖε γὰρ ἀποδράς
 οἷχεσθαι ποι, καὶ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρ-
 κος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων, ὁ δὲ μάγει-
 ρος, τῆς γυναικὸς ἐπαίνεσας τὸ βούλευμα, Ἀρίστα,
 ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ
 τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπρα-
 ξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος οὐμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλη-
 40 σίον ἔστω, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλευέτο. Ἐγὼ δὲ
 τὸ μέλλον ἤδη προορῶμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν
 ἑμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος, καὶ ρήξας τὸν ἱμάντα, ὦ διηγό-
 μην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἵεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδεί-
 πνουν οἱ κίναδοι σὺν τῷ δεσπότη τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα
 εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι, καὶ λυχ-
 νίαν, καὶ τραπέζας· καὶ γὰρ μὲν ὦμην κομψὸν τι τοῦτο

*omnia feceris. Cinaedorum illum asinum educ in locum remotum,
 ibique mactati partem illam, femur abscissum huc affer, curatum-
 que redde domino: reliqua asini per praeceps aliquorsum abiice. Vi-
 debitur enim aufugisse, & sic discessisse ex oculis. Vides autem,
 quam sit carnosus, & agresti illo omnibus modis melior. Coquus,
 laudato mulieris consilio, Optime, inquit, ista, uxor: & hoc
 solo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc iam statim perfe-
 ctum dabitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me ad-
 stans, cum uxore deliberabat. At ego quid futurum esset
 prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, ru-
 pto, quo ducebar, loro, & exultans, curriculo irrumpo, ubi
 coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro cur-
 rens evertō insultu meo omnia, candelabrum & mensas.
 Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam*

πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὐρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀν-
 γράων κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ κατακλει-
 σθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλὰ με τοῦτο τὸ
 κομψόν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε κίνδυνον. λυττᾶν γὰρ δοξάν-
 τες με, ξίφῃ πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπᾶσαν-
 το, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον οὕτως, ὥστε ἀποκτενεῖν
 με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τοῦ δεινοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρ-
 ἔρχομαι· ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπότηαι κοιμηθήσεσθαι ἔμελ-
 λον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ
 μάλιστα ἔξωθεν. Ἐπεὶ δὲ ἦδη ὀρθρός ἦν, ἀράμενος τὴν θεὸν 41
 αὐτῆς ἀπῆεν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς
 κώμην ἄλλην μεγάλην, καὶ πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καὶ
 καινότερόν τι ἑτεραπεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀν-
 θρώπου οἰκίᾳ, τῆς δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης
 ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλιστα ἀσ-
 μέναι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ

2 Ἀγέρωχον) Ἀνδρείον, ἡντίμον, ὑπερήφανον. V. 11 Ἀγύρταις)
 Ἀλαζόνοι, ἀπατίωνται. V. 13 Ἑτεραπεύσαντο) Ἐφεύδοντο. V.

invenisse, ac iussurum ruris dominum statim me tanquam
 elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed
 illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Ra-
 biosum me rati, multos iam gladios in me hastasque strin-
 xerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se
 comparaverant. Ego autem, perspecta periculi magnitudine,
 cursu me in eum locum proripio, ubi pernoctaturi erant
 mei domini. Quo illi animadverso, probe ianuas extra oc-
 cludunt. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyr-
 tis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & ce-
 lebrem, in quo novo praeftigiarum genere persuadent ho-
 minibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in
 templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur,
 diversari velle. Illi, ac lubentes quidem, peregrinam Deam
 recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: no-

συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενή-
 των. ἐνταῦθα συγχᾶς ἡμέρας οἱ δεσπότες διατρίψαντες,
 ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπ-
 ῆτουν τοὺς ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ τέμενος παρελ-
 θόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον
 ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελ-
 θόντες, ἀνάθημα Φιάλην χρυσὴν κλείψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ
 θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῶται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθύς
 ἐδίωκον, εἴτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ
 τῶν ἵππων, εἶχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ
 ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπῆτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα·
 καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεῶ.
 θήσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἤγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν
 εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κο-
 μιζομένην ἀράμενοι, καὶ ἄλλω ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσέον·
 42 τῇ πολιτίδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. Τῇ δὲ ὑστεραία, τά
 τε σκεύη καὶ μὲν πιπράσκων διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με

14 Εἰρκτὴν) Φυλακῆν. V.

bis vero domum pauperculorum hominum assignant. Hic
 dies aliquam multos commorati domini mei, abire in vici-
 nam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, at-
 que ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihi que
 impositam educunt. Verum impii, in sacrum illud ingressi,
 donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae
 vestibus ferebant. Sed animadversa re, vicani statim perfe-
 quuntur: deinde, cum prope essent, defilientes ab equis
 illos in viaprehendunt, impios vocant sacrilegosque, sub-
 latum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus
 in sinu Deae invenium. Vincitos ergo effeminatos hosce
 reducunt, atque alios coniciunt in vincula; Deam meo
 gestaram tergo in aliud templum dant; aurum suae civi-
 tatis Deae reddunt. Postridie cum suppellectili illorum me
 quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo

ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχον-
τι ἄρτους πέττειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν με-
δίμνους δέκα ὠνησάμενος, ἐπιθείς μοι τὸν πυρὸν, ὥς εἰαι-
τὸν ἤλαυνεν ὁδὸν ἀργαλέον, ὥς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς
τὸν μυλῶνα, καὶ ὥρῳ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτη-
νῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέ-
φοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε
μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτερον ἀρά-
μενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέον ἀφειγμένον, ἀναπαύεσθαι ἐν-
δον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὁδόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιτε-
τάσαντες ὑποzeugνύουσί με τῇ κώπῃ τῆς μύλης, εἴτα ἤ-
λαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρήσασθαι, πολλάκις
μαθὼν προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπ-
ισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιί-
στανται με, καὶ μὴ προσδοκῆσάντα, ὥς οὐχ ὁρῶντα,
παίουσιν ἀβρόα τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς ὥς-

2 Ἄρτους πέττειν) Ἄρτοποιεῖν.

10 Ὁθήνη . .) Γραι. ὀθήνη τὰ
ὄμματα μου σκεπάσαντες. G.

vico homini, cuius ars erat panes coquere. Hic me assum-
tum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, do-
mum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenisse-
mus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus con-
servorum iumentorum multitudinem, & molae ibi mul-
tae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis
omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique gra-
ve onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requie-
scere intus passi sunt. At postridie eius diei, praetense ocu-
lis meis velo, temoni me molae iungunt, tum agitant. Ac
bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe
didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum fru-
stra aliquid speraveram. Correptis enim baculis domestico-
rum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui ni-
hil viderem, conferta manu pulsan, adeo ut a plagis tro-

περ στρόμβον ἑξαπίνης στρέφεισθαι. καὶ πείρα ἔμαθον,
 ὡς χρὴ τὸν δούλον, ἐς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν
 43 τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. Λεπτὰς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ
 ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆ-
 σαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην·
 οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἰ-
 χόμεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἔωθεν ἐπιθεῖς μοι τὰ λάχα-
 να, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ παραδούς τοῖς ταῦτα
 πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος
 μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἰστήκειν ἀργός. ἦν δὲ μοι δει-
 νῶς ἀλγεῖνός ὁ τότε βίος. πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμῶν ἦδη
 ἦν, ἀκείνιος οὐδὲ αὐτῷ στρώμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅ-
 πως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὕγρον, καὶ πάλιν σκλη-
 ρόν, καὶ ὄξυν ἐπάντουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφο-
 44 τέροις ἦν, θρίδακας πικράς, καὶ σκληράς. Καί ποτε ἐξι-
 ὄντων ἡμῶν ἐς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος,

chi instar subito circumagerer. Itaque experimento tum didi-
 ci, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum
 exspectare heri. Emaciatius ergo & imbecillo corpore cum fie-
 rem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori,
 qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus nego-
 tii. Dominus nimirum mane imposita mihi olera deportabat
 in forum, eaque cum vendentibus tradidisset, retro me in
 hortum agebat. Tum illo fodiente, & plantante, aquamque
 plantis inducente, vacuus ego adstabam. Erat autem vehe-
 menter molesta, quam tum vitam agebam. Primo quidem
 quod hiems iam esset, & ille neque, unde stragula sibi eme-
 ret, haberet, nedum ut mihi: & quod sine soleis, lutum mo-
 do humidum, modo rursus durum atque acutum calcarem:
 cibi vero hoc solum utrisque esset, lactucae amarae ac durae.
 Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adest vir procerus,

στρατιώτου στολήν ἡμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα λα-
 λεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν Φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπου-
 ρὸν ὅποι ἀπάγει τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς Φωνῆς
 ἀνόητος ὢν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὥς ὑπερ-
 ὀρώμενος, παῖει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρὸν· καὶ κείνος συμ-
 πλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπᾶσας, εἰς τὴν
 ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ, καὶ
 ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ
 ἀντεμάχετο, καὶ ἠπεῖλει, εἰ ἀνασταίῃ, ἀποκτενεῖν τῇ
 μάχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ
 ἀκινδυνότατον, σπᾶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ρίπτει
 πόρρω, εἴτα αὐθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη
 ἀφόρητον, ψεύδεται ὥς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς· ὁ δὲ
 δέισας ἐπὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὥς εἶχε, κείμενον ἀπα-
 λείπει, τὴν δὲ μάχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς
 τὴν πόλιν. Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ συνεργῶ 45
 τιμὴν ἐπέδωκε γεωργεῖν· αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς

veste militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur,
 interrogans olitorem, quo me asinum abduceret? Hic, lin-
 guae, puto, ignarus, nihil respondet. Ille vero iratus, velut
 qui contemtui habitus esset, flagello pulsatur olitorem. Hic
 complexus hominem, supplantatum in via extendit, atque
 ita iacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo
 repugnat, & si surrexisset, gladio se hunc interfesturum,
 minatur. At hic velut ab illo ipso edoctus, quid esset tu-
 tissimum, abstractum ei gladium longe abiecit, tum denuo
 iacentem ferit. Ille, intolerabile iam malum videns, plagis
 se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat
 iacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in ur-
 bem pergit. Quo cum venissemus, hortum suum cuidam
 suo socio colendum dat: ipse vero, metu imminentis in via

ὁδοῦ δεδιώς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρὸς τινὸς τῶν ἐν ἄστει
 συνήθων. τῇ δ' ὑστεραία, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιῶσι τὸν
 μὲν ἐμὸν θεσπότην κιβωτῶ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι
 ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι, ἐς οἴκημα
 ὑπερῶν, καί κεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μάλισ ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβα-
 ρῶν ταῖς πληγαῖς, ἤκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώ-
 ταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχῶν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κη-
 πουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ὅθι
 ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι τοὺς τῆς πό-
 λέως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἰσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπου-
 σι, καὶ τοὺς ἐνδον ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν
 ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κηπουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνεται. οἱ μὲν οὖν
 στρατιῶται ἐνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, καί μὲ τὸν
 ἐκείνου ὄνον· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖσθαι ἔλεγον, οὔτε
 ἄνθρωπον, οὔτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ
 πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάν-
 ς Ὑπερῶν) Ἀνάγειν. V. 8 Ἀπίνοιν) Ὑβριν. V.

periculi, se mecum apud quendam in urbe familiarium oc-
 cultat. Postero die, consilio habito, ita faciunt. Meum do-
 minum arca abscondunt, me autem pedibus suspensum per
 scalas fursum portant in supernum quoddam cubiculum,
 ibique supra includunt. At miles, aegre de via cum sur-
 rexisset, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in ur-
 bem venit, & commilitonibus suis collocutus, narrat oli-
 toris audaciam. Illi, coitione cum eo facta, ubi occultati
 essemus explorant, ac magistratus urbis adhibent. Illi lieto-
 rum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus essent,
 omnes iubent: his prodeuntibus, nusquam comparet oli-
 tor. Milites ergo intus esse aiunt olitorem, meque ipsius
 asinum. Illi nihil relictum ibi aliud confirmant, neque ho-
 minem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, cla-
 moreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium

τα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶν-
 τες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με
 ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐαλώκεσαν ψευδῇ λέγον-
 τες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἰσὼ παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνε-
 ρευνῶντες, εὐρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῇ κιβωτῷ ἐγ-
 κεῖμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὰ δεσμωτήριον πέμ-
 πουσι, λόγον τῶν τετολμημένων ὑφ' ἑξόντα· ἐμὲ δὲ κά-
 τω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις ἐπέδωκαν· πάντες δὲ
 ἄσβεστον ἐγέλων ἐπὶ τῷ μνηύσαντι ἐκ τῶν ὑπερώων,
 καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κακτοτε ἐξ ἐμοῦ πρῶ-
 του ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου παρα-
 κύψεως. Τῇ δ' ὑστεραία, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς ὁ 46
 ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με
 ἐγὼ, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ
 δὲ ὠνησάμενος, Φεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου,
 πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης·
 οὗτος τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὅσα τῷ δεσπότηι ἐσκεύα-

curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper
 ad inferiora per fenestellam despicio. At isti, me conspecto,
 statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi
 magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum
 iacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut
 causam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt
 militibus. Ceterum risus compesci non potuit super illo de
 testis indice, & fui domini proditore. Atque ex eo inde
 tempore a me primum in hominum ora venit proverbium,
 De prospectu asini. Postridie olitore meo domino quid fa-
 ctum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, vendit-
 que quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat fa-
 mulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima,
 Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria para-
 bat domino; habebatque conservum fratrem, panes co-

ζε, καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κερνᾶν ἐπιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοί, σύσκηνοί τε αἰεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυνον ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ μεῖ ἴστασαν ἐνθα κατέλυνον, καὶ οὗτοι μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἰσὼ ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην περιστήσαντες, ἀπήεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσποτῶν ἐδίδουν ἑμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμιζομένην ἀνθραπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἰσῶ, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἡσθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καί μοι ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας

1 Μελίπηκτα) Εἶδος πλακοῦντος. V.

quere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eodem utebantur, diversabantur in eodem, & permixta sibi invicem artium instrumenta habebant. Deinde mihi etiam sua in cella stabulum tribuunt. Hi post coenam heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnum alter & piscium, alter panum & placentarum. Ipsi deinde, me cum his intus incluso, dulcissimaque mihi mandata custodia, lavatum abeunt. Et ego, appositis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum tradeo; ac longo post intervallo humano me cibo probe saburro. Illi domum reversi primo nihil de mea liguritione sentire, prae multitudine eorum, quae erant apposita, & quod adhuc cum metu & parsimonia quadam furarer prandium. Cum vero iam omnino, damnata illorum amentia, pul-

τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤσθοντο ἤδη τῆς ζημίας, τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑπόπτον πρὸς ἀλλήλους ἐβλεπον, καὶ κλέπτῃν ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἄρπαγα τῶν κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, 47 καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἔγεγονει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστילβεν. οἱ δὲ γενναϊότατοι, μέγαν τέ με καὶ πίονα ὀρῶντες, καὶ τὰ κριθίδα μὴ δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταύτῳ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβελόντες ὅπῃ τινι τὰ ὅματα τῆς θύρας, ἐσκοποῦντο τῶνδον. καί γὰρ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδώς, ἡρίστων προσελθόν. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὀρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ἐπὶ τὴν ἐμὴν θύαν, καὶ γέλως

cherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum iam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſollicitam uterque de cetero curam, ac dinumerationem partium adhibere. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam, ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurfus fieret, & corium efflorefcente pilo niteret. Illi autem boni viri, obefum me & pinguem cum viderent, nec conſumi tamen hordea, ſed eandem ſervare menſuram, in ſuſpicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progreſſi, tanquam in balneum abirent, occluſa deinde ianua, & oculis rimae cuidam ianuae admotis, quid intruſ fieret, ſpeculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum acceſſeram. Illi vero primo riſcent, incredibile videntes prandium: deinde conſeryos ad

πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, Θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίσταται τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με σὺς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλῳτι ἀναβοήσας, εἰστρέχει εἴσω. καὶ γὰρ σφόδρα ἠχθόμην ἐπὶ τοῦ δεσπότης, κλέπτῃς ἅμα καὶ λίχνος ἐαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἀγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατόν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους. καὶ γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἀπαλόν μοι προσμειδῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως ἡρίστων τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλῳτι. καὶ τις εἶπε, καὶ

13 Νάπυϊ) Σινάπυϊ. V.

spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita, surgit de convivio, & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque carchinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & liguritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem iubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecunque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, iurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns iam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum saluti futurum, licet iam impletus cibis tamen prandebam additans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis,

πίεται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκρασάμενος ἐπι-
 θῶ καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, καὶ γὰρ τὸ προστενεχθῆν ἐπι-
 νον. Ὁ δὲ, οἶον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν 48
 τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τῶν διοικητῶν τινὶ καταβαλεῖν τῷ
 ἐμὲ ὠνισαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσούτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν
 ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἐαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατη-
 χεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην.
 τῷ δὲ γὰρ ῥάδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαν-
 τα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν κατακλίνεσθαι με ἐπὶ
 κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα
 καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ἐπὶ
 τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθόν, καὶ κατανεύειν, καὶ ἀνα-
 νεύειν πρὸς τὰς Φωνάς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὲν,
 καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα περι-
 βόητον ἦν, ὅνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρ-
 χούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς Φωνάς ἀνένευον

6 Κατηχεῖν) Κατηχῶ, προτρέπομαι, παραιῶ αἰτιατικῇ· κατηχῶ δὲ
 ἀπὸ τοῦ κχῶ τῇ γενικῇ. V.

Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.
Iubet dominus, & ego oblatum bibo. Ille, ut facile est
ad credendum, cum singulare & insolitum me animal vi-
deret, pretium meum solvere iubet procuratorum aliquem
ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto
cuidam suo adolescenti tradit, & docere iubet, quibus fa-
ciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia.
Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum ac-
cumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, insinuit.
Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos
pedes erectum stare, & annuere & renuere ad voces, &
quaecunque potuisssem etiam sine disciplina facere. Cele-
bratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, lucta-
tor, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annue-

ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δέ, ὅποτε θελήσαιμι, ἤτουν τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τῇ ἐκείνων ἀγνοίᾳ. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ἐπὶ τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ σκευή μοι ἦν πολυτελής· καὶ στρώματὰ πορφυρεὰ ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινούς εἰσδεχόμεν ἄργυρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντέ μου μέλος μουσικώτατον ἐκΦωνοῦντες. Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτία τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θεῶν παρέξειν ἀνδρῶν, ὅποιοι πρὸς ἀλλήλους μενομαχεῖν εἰδῶτων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφίκετο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν οὖν ἑωθεν· καὶ γὰρ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχή-

16 Ἡ πορεία.) Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. V.

bam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur, ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare disciebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea iniiciebantur, & freno recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur. Venerat autem Meneclis noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali causa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem iam ad pugnam exercebantur; iam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto, sicubi regio esset in via aspera, & ad

μασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσδοον εὔρεν ἐξ 50 ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γὰρ με ἔνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμεζον ἄλλος ἄλλο τι τῶν ἐδωδύμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἥσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, οὐ μετρία κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἰκανή,

vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam, qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim conclusum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiabat ianuam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime, quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis iam evaseram. Aliquando peregrina mu-

παρελθούσα εἶσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς ἑρωτά μου
 θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδούσα τοῦ ἄνου
 τοῦτο δὲ τῷ παραδόξῳ τῶν ἐμῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπι-
 θυμίαν συνουσίας προελθούσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἄδρῶν αὐτῷ ὑπέσχετο,
 εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσε-
 σθαι, καὶ κείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκεί-
 νῃ ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. Καίπει-
 δὴ ἐσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς
 ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν
 γυναῖκα εὐρομεν πάλαι ἀφίγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνὴν.
 ἐκεκόμεστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακά, καὶ στρώ-
 ματα εἶσω κατέθεντο, καὶ χαμεῦνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν.
 εἴτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον
 πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχρον ἔνδον ἔκαιε μέ-
 γαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον· ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρ-

13 Χαμεῦνιον) Ταπεινὴ καὶ μικρὰ εὐνή. V.

lier, non mediocriter dives, specie satis honesta, ingreſſa, ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervi- dum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis arti- bus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum magistro, & mercedem illi luculentam pollice- tur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecif- set. Ille, parum sollicitus, sive illa aliquid a me impetraret, sive minus, mercedem capit. Vespera iam erat, de convivio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redi- mus; & mulierem invenimus, quae diu iam meum ad cu- bile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & stragula vestis incus deposita, & humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam, igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adſtat nuda

ἔστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβά-
στρου προχραμένη, τούτῳ ἀλείφεται, καὶ με δε μυρίζει,
ἐνθεν μάλιστα τὴν ῥινά μου μύρων ἐνέπλησεν, εἴτα με
κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρω-
πον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς Φορβαίας ἐπιλαβομένη
ἐπὶ τὸ χαμεῦνιον εἴλκε· καὶ γὰρ οὐδὲν τρίτου παρακαλέ-
στοντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἶνω δὲ παλαιῷ πολλῷ
ὑποβεβρεγμένος, καὶ τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰσטרημένος,
καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ
σφόδρα ἠπύρου, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. καὶ
γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις
συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην
ἔτι καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ
ὡ χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθεῖη, καὶ γὰρ, ὥσπερ ἄν-
δροφόνος, καλὴν δάσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δε-
διώς. ἡ γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς Φιλήμασι, καὶ τούτοις
ἔρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὡς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥς-

integra, fusloque de alabaistro unguento se ungit, & me
quoque; inprimis vero nares mihi unguentis implet. Dein-
de osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, &
homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in
stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil in-
digens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odora
stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclino-
r. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem in-
scenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem
ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina
fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non medio-
crem incuriebat, ne mulier non capiens me, laceraretur,
& ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignora-
bam scilicet, me sine causa metuere. At mulier multis os-
culis, iisque amatorijs, me alliciens, cum videret me non

περ' ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεται με καὶ ἄρασα εἴ-
 σω ὅλον παρεδέξατο. καὶ γὰρ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκεν ἔτι,
 καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τῆς τε ὁσφύος
 τῆς ἐμῆς ἔχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἶπετο τὸ
 Φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπέισθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν
 πρὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἡδονὴν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοι-
 πὸν ὑπαρέτουν, ἐννοούμενος, ὥς οὐδὲν εἶην κακίων τοῦ τῆς
 Πασσιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, οὕτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀ-
 Φροδίσια ἐτοίμη, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς ἀκό-
 52 ρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. Ἀμα δὲ
 τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα ἀπῆει, συνθεμένη πρὸς τὸν
 ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν οἶκειν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν
 αὐτὸν τῆς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν
 ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπι-
 δειζόμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ κατεχρή-
 σατό μοι δεινῶς. καὶ ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγ-
 γέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον, ὥς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ

iam continere, tanquam ad virum se applicans me ample-
 ctitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulo-
 sus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lum-
 bis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa,
 quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis ac-
 curate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad volupta-
 tem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat
 subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës
 adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo
 infatigabilis eius, quae ex coitu petitur, voluptatis, ut totam
 in me noctem contriverit. Cum luce autem surgens disces-
 sit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus idem noctis
 pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus
 in me novum quiddam dominio, cum muliere me conclu-
 dit, quae gnauiter me abusa est. Aliquando magister do-

ἐμοῦ μὴ εἰδότες ἄγει αὐτὸν ἐσπέρας ἤδη, ὅθι ἐκαθεύδο-
 μεν, καὶ διὰ τῆς ὀπῆς τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ
 μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θεᾷ, καὶ δημοσίᾳ
 με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύει πρὸς
 μηδένᾳ ἔξω τοῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θεᾶς
 παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σὺν τινὶ τῶν κατα-
 δεικασμένων γυναικῶν, καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα ἀναβήσεται. καὶ τίνα τῶν γυναικῶν, ἥτις κατ-
 ἐκέκριτο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμὲ, καὶ
 προσιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. Εἶτα τὸ τελευ- 93
 ταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνστάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας
 ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέα-
 τρον· καὶ εἰσῆεν οὕτω. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης
 Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με
 ἀνακλίνουσι, καὶ κεί μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν.
 εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπὶ τινος μηχανήματος, καὶ

mino rem denuntiat, quasi ipse docuisset, ac me infcio de-
 ducit illum iam vesperi in eum locum, ubi concumbema-
 mus, & per rimam ianuae ostendit me intus cum puel-
 la coeuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me
 ostendere facientem ista cupiebat. Iubet igitur nemini hoc
 enuntiarī, ut, inquit, ipso spectaculi die producamus hunc in
 theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium
 oculis, mulierem inscendet. Iamque mulierum aliquam, quae
 damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere
 ad me iubent, & me mulcere. Denique instante iam die,
 qua munus honoris petendi causa edirurus erat meus do-
 minus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi
 hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus,
 clavis aureis distinctus: in hoc me deponunt; & iuxta me
 mulierem iubent accumbere. Tum, ut eramus, nos in ma-
 chinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, de-

εἰς τὸ θεάτρον παρένεγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέ-
 σῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πά-
 σης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκει-
 το, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυ-
 Φῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρ-
 εστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ δια-
 κονούμενοι. ὁ μὲν οὖν ἐπιστάτης ἐστὼς ὅπισθεν, ἐκέλευέ
 με ἀριστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδούμεν ἐν τῷ θεάτρῳ
 κατακειμένοις, ἅμα δὲ ἐδεδίδειν μή που ἄρκτος ἢ λέων
 54 ἀναπηδήσῃται. Ἐν τούτῳ δὲ τινος ἀνδρὸς φέροντος παρο-
 δεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνδρῶν ὁρῶ καὶ ρόδων χλωρῶν
 φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους
 ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ὥντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον.
 ἐγὼ δὲ ἐν ἑξ' ἐνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθίζόμενος ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἀνθέων τὰ ρόδα, κατέπνινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμα-
 ζόντων ἐπ' ἐμοί, ἀποπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτηνοῦς
 ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι

ponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium
 manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa
 in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines so-
 lent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum no-
 bis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere
 me iubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita
 iacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exfili-
 ret. Inter haec praetereunte quodam, qui flores ferret, alios
 inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil
 cunctatus exfiliens de lecto me proripio. Atque illi putant,
 me consurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero
 percurrens *paribus* florem, captas inde rosas devoro. His
 adhuc in admiratione mei defixis, decidit a me illa iumentī
 species & perit, disparetque ex oculis asinus ille antiquus:

ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἔνδον μοι γυμνὸς εἰστῆκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπισθεῖσιν θεὰ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ Φάρμακα δεινὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι πολύμορφον, ἡξίου ἐνθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνώ- ναι, εἴθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. καὶ γὰρ δραμῶν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρ- ὢν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλή, γυναῖκος Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψα- σα, ὄνον ποιήσσει. καὶ ἰκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν Φρουρᾷ, ἐστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὥς οὐ καταψεύδο- μαι οὕτω γεγονώς. Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, Φησὶν, ἡμῖν ὄνο- μα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τις αὖ Φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. καὶ γὰρ, Πα-

adstatque mihi ipse ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc insperatoque spectaculo perculsi omnes, tumultum dedere horribilem, scissumque in duas sententias est theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & versipelle portentum, postulabant statim hic intus igne me mori; alteri exspectandam dicebant meam orationem, & prius cognoscendum, deinde sic de his ferendam sententiam. Ego vero accurrens ad Praesidem provinciae, qui forte spectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Thessala mulier, Thessalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, asinum fecerit: & supplico, ut in suam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi possem, me de illo facto non mentiri. Et Praeses, Dic nobis, inquit, nomen tuum, & parentum tuorum, & cognatorum, si quos habere te- sis genere tibi coniunctos, & urbem. Et ego, Pater, inquam,

τῆρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ
Γαίος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν·
καὶ γὰρ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεὺς· ὁ δὲ
ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός· πατὴρ δὲ
ἡμῶν, Πάτραι τῆς Ἀχαιίας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦ-
τα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοί, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ
καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμη-
σάντων, καὶ ἐπίσταμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων
ᾧ. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ
πολλὰ ἐφίλει, καὶ με καὶ οἰκαδὲ ἤγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τού-
τῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλ-
λα μοι πολλὰ κομίζων, καὶν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ
πάντων ἀκούοντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατ-
ταν ταῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.
56 Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναι-
κα τὴν ἐρασθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ Φανεί-
σθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπων ᾧ. ἡ δὲ μ' ᾤσμενη τε εἰς-

*mihi est Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reli-
qua nomina communia habemus. Ego historiarum, & aliorum li-
brorum scriptor sum; ille elegorum poeta, & vates bonus: patria
nobis Patrae, urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, Carissimo-
rum longe mihi hominum, inquit, filius es atque hospitum, qui
& domo me exceperunt, & honorarunt donis: & nihil te quidquam
mentiri novi, horum qui sis filius: exfilienisque de sella ample-
ctitur me, & multum osculatur, domumque ad se me de-
duxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecu-
niam mihi & alia multa afferens. Interim etiam Praeses me
publice, audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare de-
scendentes navim circumspicimus, sarcinasque in eam im-
ponimus. Ceterum consultum putabam accedere ad mulie-
rem, quae meo asini amore correpta fuerat, cogitans pul-
chriorem me nunc illi, postquam homini reddurus essem,*

εἰδὲξάτο, τῷ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ἐπιτερ-
πομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἰκέτευσέ,
καὶ γὰρ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄντα
ἀγαπήντα. νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑπερτρύφῃ, καὶ
τὴν ἐρασθεῖσαν ὑπερορᾷ καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ
τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ Φιλτάτῳ
καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ· ἐπεὶ δὲ ἦν νύξ
βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει, καὶ γὰρ δ' ἐπανίσταμαι,
καὶ ὥσπερ μέγα τι ποιῶν ἀγαθόν, ἀπαύομαι, καὶ
ἵσταμαι χυμνός, ὡς δῆθεν ἐτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς
πρὸς τὸν ὄντα συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδε με πάντα ἀν-
δράπινῃ ἔχοντα, πρᾶπτυσάσά μοι, Οὐ φθέρῃ ἀπ'
ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποιᾷ ἀπ-
ελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ ἡμάρτη-
ταί μοι τοιούτου; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ,
ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ
σοί, συνεκάθευδον. καὶ ὥμην σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε

vifum iri. Illa lubens me excepit, miraculo rei delectata, ar-
bitror, ac coenare ſecum & cubare ut vellem rogavit. Ob-
ſequor ego, indignum ratus, ſi is, qui in aſino amatus ef-
ſet, nunc homo factus faſtidire vellet, & amatricem ſuam
deſpicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor, & co-
ronam ſumo de cariffima mihi & ſervatrice roſa. Cum iam
profunda nox eſſet, & ſomni tempus, furgo, & uti ma-
gnum quiddam bonum facturus, exuo me, ac nudus adſto,
magis nimirum ex comparatione cum aſino placiturus. At
illa, ubi videt, omnia me humana habere, deſpuens me,
*Non, inquit, in malam rem a me meaque domo faceſſis, & lon-
ge hinc quocunque abiens dormis? Me vero interrogante, Quod
enim tantum peccatum commiſi? At ego, inquit, non tui, ſed
aſini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: puta-
bamque, te nunc etiam illud certe ſolum magnum aſini inſigne ſer-*

μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σῶ-
 ρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησί-
 μου ζώου εἰς πίθηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη εὐ-
 θὺς τοὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον
 κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἔξωσθεις πρὸ τοῦ δω-
 ματίου ἔξω γυμνός, καλός, ἵστεφανωμένος, καὶ με-
 μυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ σὺνεκέβ-
 ευδον. ἅμα δὲ τῷ ὀρθρῷ γυμνός ὢν, ἔθεον ἐπὶ ναῦν,
 καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἑμαυτοῦ ἐν γέλῳ τι
 συμφορὰν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέ-
 μου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτήρσιν ἔθυον, καὶ
 ἀναβήματα ἔβηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρῶκτοῦ (τοῦ-
 το δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας διὰ μακροῦ
 πάνυ, καὶ οὕτω δὲ μόλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

*vatum adhuc trahere. Iam vero tu mihi venis ex pulchro illo &
 utili animali mutatus in spinturnicium. Et advocatis iam sta-
 tim servis imperat, ut me tergis sublimem domo expor-
 tent. Itaque exclusus, ante domum extra, nudus, pulcher,
 coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac
 dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ri-
 densque fratri, quid mihi accidisset, narro. Deinde vento de
 urbe secundo flante, inde solvimus: paucisque diebus in
 meam venimus patriam. Hic servatoribus Dis sacrificavi,
 & posui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod
 aiunt, verum asini, per longos inanefque labores, & vix
 tamen ita, salvus tandem redissem.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝ. ΕΓΩ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλούτον, ἢ χρυσόν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταϊότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ πάνυ ῥάδια παρασχέιν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἐν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾶστον, ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· οὐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, δέόμενος.

ΚΥΝ. Ἀποκρίναι δὴ μοι πρὸς τινὰ οὐ χαλεπὴν ἐρώτησιν.

ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ εὐχή, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὅποσα ἀν' ἐθέλης.

10 Μετρίων) Ταπεινός, ἐπεικός. V.

IUPPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET IUPPITER.

Cyn. EGO vero tibi, Iuppiter, propter ista non ero molestus, divitiis, aut auro, aut regno petendo, quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim, saepe te preces illorum quasi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere.

Iup. Quid illud est, Cynisce? nec enim repulsam feres, praefertim, si mediocria, ut dicebas, petieris.

Cyn. Responde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem.

Iup. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga, quantumcunque volueris.

ΚΥΝ. Ἰδὸν ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότε καὶ σὺ τὰ Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπέ οὖν μοι, εἰ ἀληθὴ ἐστίν, ἃ περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἔρραψωδήκασιν, ἄφυστα εἶναι, ὅπόσα ἂν αὐταὶ ἐπιηγήσῃσι γενομένῳ ἐκάστῳ.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάντῃ ἀληθὴ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὃ, τι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν· ἀλλὰ πάντα, ὅπόσα γίγνεται, ὑπὸ τῶν τούτων ἀτράκτῳ στρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

2 ΚΥΝ. Οὐκοῦν ἀπὸ ταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγει,

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι,
καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ αὐτῷ γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ

15 Οὐδὲν γὰρ οὕτω Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. V. (Vid. seq. Schol.)
ibid. Ἐξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν Πλατωνικὸν τὸ θεώρημα. G.

ἃ θεός. ἰνδ. Ζ.

θεός. οὐ. Ζ.

Cyn. En ista rogabo, Iuppiter. Legisti nimirum ipse quoque Homeri & Hesiodi poemata. Dic mihi ergo, utrum vera sunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt, evitari non posse, quaecunque illae nascenti unicuique neverint.

Iup. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecunque fiunt, illarum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

Cyn. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus?

Iup. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum

νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅποσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὅποταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὐτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τὰ ληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τῶς παρὸν, ἔρραψώδει δι' αὐτῶν.

ΚΤΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ καὶ κείνός μοι ἀπάκριναί. οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθῶ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος;

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΤΝ. Ἡ Εἰμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυβρῦλ- 3 λητοὶ γὰρ καὶ αὗται) τίνες εἰσιν, ἢ τί δύναται αὐτῶν ἑκατέρω; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκεί-

ς Διεξέρχονται) Διεξίαισι. G. 11 Πάνυ μὲν οὖν) Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἡπέρησι. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς

μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὐσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. V.

legem, neque praeter illud filum. Nempe quae Musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a Deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo; quod, quamdiu praefens erat, per ipsos fundebat carmina.

Cyn. Hoc ergo sic dicemus. Iam vero illud quoque mihi responde. Nonne tres sunt Parcae, Clotho, Lachesis, puto, & Atropos?

Iup. Recte.

Cyn. Fatum ergo, & Fortuna, (multum trita enim ista quoque nomina) quae sunt, aut quid possunt singulae? utrum aequalem Parcis potestatem habent, an aliquid supra il-

νας; ἀκούω γοῦν ἀπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἰμαρμένης δυνατώτερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέμιν ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε, τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησας τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

4 ΚΥΝ. Ἦν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, καὶ κείνο εἶπης, εἰ καὶ ὑμῶν αὐταὶ ἀρχοῦσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἡρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίσας;

ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὀμήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποιήσαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὅποτε ἠπέλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τίνος χρυσῆς ἀναρτησόμενος τὰ πάντα. ἔΦης γὰρ αὐτὸς τὴν μὲν σειρὰν καθήσκειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ ἅπαντας, εἰ βούλονται ἐκκρεμαννυμένους κατασπᾶν βιάζεσθαι, οὐ μὴν κατασπάσειν γε, σὺ δὲ, ὅπόταν ἐβελήσῃς, ῥαδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

8 Τί δ' οὖν ἐμ.) Τοῦ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τοῦ νήματος ἡρτημέθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυ-

νίσκος ἐγέλαι. V.

13 Καθίσκειν) Κρεμάται. V.

las valent? Audio enim dicere universos, nihil esse Fortuna & Fato potentius.

Iup. Fas haud est, Cynisce, scire te omnia. Cuius vero tandem rei causa interrogasti de Parcis?

Cyn. Si prius illud mihi dixeris, Iuppiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminiue vos ab illarum filo pendere?

Iup. Cogimur, Cynisce. Quid vero risisti?

Cyn. Recordabar illorum Homeri versuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia suspensurum. Dicebas enim, illam te catenam coelo demissurum, Deos vero omnes, si velint ab illa suspensi vi te detrahare, non detrahuros: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

τότε μὲν οὖν θαυμάσιος ἐδόκει μοι τὴν βίαν, καὶ ὑπὲρ-
 Φριττον μεταξύ ἀκούων τῶν ἐπῶν. νυνὶ δ' ἐπ' αὐτόν σε ἤδη
 ἔρω μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νή-
 ματος, ὡς Φῆς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον
 ἂν ἡ Κλωθὴ μεγαλαυχῆσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνά-
 σπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς
 ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἔρω-
 τήματα.

ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ
 τῆς Εἰμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσης
 μου τάληθ' μετὰ παρρησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει
 ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν
 ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς,
 τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἐκατόμβας
 προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ

1 Τὴν βίαν) Τὴν δύταμιν. V.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare
 praeditus, perhorrescebamque, versus istos cum audirem.
 Modo vero ipsum te iam video una cum catena illa & mi-
 nis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi
 iustius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque,
 pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine pi-
 sciculos.

Iup. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint.

Cyn. Illud, Iuppiter; & per ego te Parcas, & Fatum ob-
 secro, ne aspere, neque iracunde audias me, quae vera sunt,
 cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia
 in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae
 semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cu-
 iusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatom-
 bas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bo-

ἀγαθά; οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν Φαύλων ἀποτροπᾶς εὐρέσθαι δυνατόν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος Θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

- 6 ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομίσῃ ταῦτα ἐρωτήματα ἐστὶ, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἱ μὲν προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν' ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαίρησούσι γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες.

ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθεῖς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμῖν προῖων εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὐθις δ' εἰ δοκεῖ,

16 Τὰς θυσίας φησὶ) Διηλονότι ὁ λόγος. V.

na? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

Imp. Novi, unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis facerrimis, qui etiam, providere nos hominibus, negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehorrantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* eiusmodi disputationes.

Cyn. Non profecto, per illum Clothūs fufum, Iuppiter, non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere, quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si

διὰ βραχέων ἐρήσομαι σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσης ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέςτερον ἀποκρίνη.

ZETΣ. Ἐράτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

KYN. Πάντα Φῆς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι;

ZETΣ. Φημί γάρ.

KYN. Ὑμῶν δὲ δυνατόν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν;

ZETΣ. Οὐδαμῶς.

KYN. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ δῆλον, καὶ μὴ εἶπω αὐτό;

ZETΣ. Δῆλον μὲν. οἱ δὲ γε θύοντες οὐ τῆς ἡμέρας ἔνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ἀνιόντες τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν. ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον.

KYN. Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ Φῆς ἐπὶ μηδενὶ

1 Μὴ ὀκνήσης) Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσης, ἢ καὶ ὅπως ἀσφαλέςτερον ἀποκρίνη, μὴ ὀκνήσης. V.

12 Ἀντίδοσιν) Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθὰ τὰς θυσίας παρέχοντες. V.

videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & fac ut respondeas firmitus.

Iup. Roga, si satis tibi otii est ad sic delirandum.

Cyn. Omnia ais a Parcis fieri?

Iup. Nempe.

Cyn. In vestra autem potestate est mutare ista, & retrahere?

Iup. Nequaquam.

Cyn. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiamsi non dixerō?

Iup. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non tam indigentiae causa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorē naturam afficiunt.

Cyn. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius uti-

χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τινὶ τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἂν σε καθ' ὅ, τι βελτίους Φῆς τοὺς θεοὺς, καὶ ταῦτα ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀπεχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὥς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῶ χειρόν ἐστιν εἶγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἰδὼς ἢ δουλεία γίγνεται, ὑπὸ μακρῶ τῷ λίνῳ στρεφόμενη.

8 ΖΕΥΣ. Ἄλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδῖον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν.

ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἐνεστί· οὐ μὲν γὰρ εὐδαιμόνων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνα-

litatis causa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorum naturam afficientium. Quamquam si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subiecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis suffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem afferit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna fervitus oritur, quae longo illo filo torqueatur.

Iup. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus.

Cyn. Non omnes, Iuppiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere: puteali

σπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθ-
εῖς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χυλὸς ἐστί, βάναισός τις καὶ πυ-
ρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνέσκολοπίσθη πο-
τέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδῆτην ἔτι ἐν
τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἔρᾶν δὲ Φασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώ-
σκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνότε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις,
ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τῷ Λαομέδον-
τι, καὶ παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δὲ μοι

1 Ἰμονίαν καθεῖς) Ἰμονία λέγα-
ται τὸ σχοινίον εἰς ὃ δεσμεῖται ὁ
κῆδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεά-
των ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ
ἡ διὰ καθύπερθε πύλινος ἀλλοῦ διὰ σχοι-
νίου γῆν ἀντλησις. διότι καὶ ἡμᾶς
λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ τὸ σχοινίον. V.

2 Πυρίτης) Πᾶς ὁ διάπυρος τε-
χνίτης. G. Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις
ἐργαζόμενος. V.

3 Ὁ Προμηθεὺς) Αἰγούσιν ὅτι ὁ
Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ οὐκ ἠνεί-
χετο παρασχεῖν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώ-
ποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ
τούτοις δέωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐδωκεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ
ἔρρι, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθίειν τὸ
ἥπαρ αὐτοῦ. V.

4 Τὸν γὰρ πατέρα σου) Πατὴρ τοῦ
Διὸς ὑπάρχει ὁ Κρόνος, οὗτος ἐγνώ-
κως ὡς εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ γενομένην
τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπει-
δὴν ἔσχηεν υἱὸν, κατήσθιεν αὐτόν.
τοῦτο ἐποίησε δύο υἱούς, τῷ Ἀδῇ
καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ
Ζεὺς, ἡ Ρέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, ὁ-
δωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ

δὲ Κρόνος καταπίων, καὶ τοὺς προ-
τέρους παῖδας ἐξημέσιν. αὐξηθεὶς
ὅν ὁ Ζεὺς τὸν αὐτοῦ πατέρα τῆς
βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμούς βα-
λὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθε-
το. V.

7 Τὸν σὸν ἀδελφὸν) Ὁ Ποσειδῶν,
ἀδελφὸς αἰ τοῦ Διός, μὴ φέρον βα-
σιλείαν τοῦ Διός, διὰ τὸ βαρύτερ ἄρ-
χειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μετὰ καὶ
ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτόν. γινώ-
σκει δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλευομένους
ἐπιμαρτύσασα. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔ-
πεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεύειν
τῷ Λαομέδοντι. V.

8 Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ) Ὁ Ἀσκλη-
πίδης υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, οὗτος
τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρομένην,
ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνή-
σκοντας ἡγείρεν, καὶ ὀργισθεὶς ὁ
Ζεὺς ἐκεράτωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ
λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κύνεω-
πας, τοὺς εἰσθότας κατασκηλεύει
τοὺς κερκυνοὺς, κατετόξενυσιν, καὶ
δυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλ-
λωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεύσαι. ὁ δὲ
Ἀδμήτης ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας.
V.

quasi fune demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex,
& fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam.
De patre enim tuo quid dicam. qui sit compeditus adhuc
in tartaro? Aiunt autem, vos amare etiam, & vulnerari, &
servire interdum hominibus, ut nempe fratrem tuum Lao-
medonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde

οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' εἰκάσιν ὑμῶν οἱ μὲν
τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοῖροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἔγωγε
γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περι-
συλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων
πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε· πολλοὶ δὲ καὶ
κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσαῖ ἢ ἀργυρεῖ ὄντες, οἷς τούτα
εἴμαρτο δηλαδὴ.

9 ΖΕΥΣ. Ὅρας; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε,
φῆς· καὶ σοὶ τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν.

ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν με
πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ
οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους κολαζομένους,
ἀλλ' οἷγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἴμαρ-
το, οἶμαι, ἀλῶναι αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναι-
ρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ;

5 Ἐν ἀκαρεῖ) Ἐν βραχυτάτῳ. μεταφορᾷ τῶν τριῶν τῶν μὲν κα-
λέγεται δὲ ἀκαρεὶς τὸ βραχὺ ἀπὸ ρῆται διὰ βραχύτητα δυναμένην. V.

mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum
fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto di-
cere, quod etiam in latrones inciditis, sicut nos, & spolia-
mini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis mo-
mento fitis. Multi vero iam conflati sunt, aurei cum essent
vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

Iup. Vides, Cynisce, ista iam contumeliosa sunt, quae di-
cis: atque erit forte, cum te illorum poenituerit.

Cyn. Parce minis, Iuppiter, cum scias, nihil mihi even-
turum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quando-
quidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos, sed pleri-
que vos effugiunt; nec enim puto, capi illos in fatis est.

Iup. Nonne praedixi, illorum te de grege esse, qui tollunt
disputando providentiam?

ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτοὺς, οὐκ οἶδ' ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὅποσα ἂν εἶπω, οἷε ἐκείνων παιδεύματα εἶναι. Ἐγὼ δὲ παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τάλῃδες, ἢ 10 παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἢ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστὶ, Μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνη;

ΖΕΥΣ. Ἦδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, οὐ θεμιτὸν εἶναι γνῶντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἐν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσῃς Φήσας, οὐ παύη τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδειῖσαι οὐδενὸς ἡμῶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων.

ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοῖρας εἶναι τὰς πάντα ἐπιτελούσας, ἐκ τὸς εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἰμαριόην.

3. Μοῖρα τις, δ) Πάνυ γηναῖος μένη καὶ τύχη παρὰ τὰς μοῖρας. V, καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ὑπόρη- 14 Κατατίθεσαι) Τουτίστιν με- σπ. εἴτε ἄλλο τε δύναται ἢ εἰμαρ τατίθεσαι. V.

Cyn. Vehementer illos, Iuppiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecunque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse. Ego vero a quonam alio verum, quam a te, discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quae- nam illa vobis sit Providentia, Parcarumne una, an etiam maior illis Dea, & illis quasi imperans?

Iup. Iam ante tibi dixi equidem, non fas esse, scire te omnia. At tu, qui principio unum quiddam te interrogatu- rum dixeras, non definis minutas mihi nugae eiusmodi ob- blaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere.

Cyn. Non meum hoc est; sed tu paulo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poeniter te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum, & Fatum ab ea repellentibus.

11 ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ.

ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρεῖται καὶ διάκονοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι Φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκευὴ τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν.

ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις;

ΚΥΝ. Ὡσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μὲν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν, οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου, ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ· οὕτως ἀνάλογον, ἢ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἰμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν Μοιρῶν καὶ, ὡς εἴκεν, οἱ ἄνθρωποι θεόν τῇ Εἰμαρμένη θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τὰ γαθα'· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐ-

8 Σκέπαρνον.) Ὁ πέλικος, καὶ τὸ ἱερὸν, παρὰ τὸ σκίπτειν τὸν ἄρτε. V.

Iup. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat.

Cyn. Percipio, ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint, quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis.

Iup. Quid ais?

Cyn. Puto, quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines, cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt.

δὲ τὴν Εἰμαρμένην τιμῶντες ἂν, εἰς θεὸν αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατόν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοῖραις ἀλλάξαι, καὶ μετατρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἐκάστου. ἡ γοῦν Ἀτροπος οὐκ ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς τὸναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὰ ἔργον.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶ- 12
σθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' εἰκοις ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἔνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοίμεθα ἂν.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ Φυλάσσασθαι αὐτὰ παντελῶς ἀδύνατον. ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὡς ὁ προμαθὼν, ὡς ὑπ'

14 Εἰ μὴ κατὰ τοῦτα φῆς) Ἀντί τοῦ κατὰ τοῦτο. V.

ibid. Ὑπ' αἰχμῆς) Κροῖσος ἁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτλος αἰχμῇ σιδήρεᾷ τετρήζεσθαι. Φοβηθεὶς οὐκ οὐ συνεχώρει τῶ παιδίᾳ οὔτε κατὰ πολέμιον ἀπελθεῖν, οὔτε διὰ τόπου παρελθεῖν, ἐν ᾧ

ἐπρέματο σίδηρος. σὺν δὲ κατὰ τὴν χάραν φανίτος, πεισθεὶς ἐπιμψεν εἰς θῆραν τὸν παῖδα. καὶ ἐν τῷ θηρεύειν Ἀδραστος εἰς τῶν θηρευόντων ἐρίψας κατὰ τοῦ σὸς, αὐτοῦ μὲν ἤμαρτεν, ἀκαιρεῖ δὲ τὸν Κροῖσον υἱόν. V.

Sed neque, si Farum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est murare, & aliorum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fufum, & Clothonis opus resolvere.

Iup. Tu iam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenfes, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcam, singula praedicimus.

Cyn. In universum quidem inutile est, Iuppiter, praescire futura illis, quibus negarum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit, a mucrone fer-

αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύναϊτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θά-
 νατον καθείρξας ἑαυτὸν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐ-
 τὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ αἰχμῇ·
 καὶ ὁ Ἀδραστος ἐπὶ τὸν σὺν ἀΦεῖς τὴν λόγχην, ἐκείνου
 μὲν ἀμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν
 ἀπὸ ἰσχυροῦ πρεστάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ
 13 ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον. Τὸ μὲν γὰρ Λαίου καὶ γε-
 λοῖον, τό

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα, δαιμόνων βία,

Εἰ γὰρ τεκνώσεις (Φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖς ὁ Φῦς.
 περιττὴ γὰρ, οἶμαι, ἡ παφαίνεσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω
 γενησόμενα. τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμόν, καὶ ἔσπειρε,
 καὶ ὁ Φῦς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὀρῶ ἀνθ' ὅτου
 14 ἀπαιτεῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μακτικῇ. Ἐὼ γὰρ λέγειν
 ὡς λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθα-

2 Καθείρξας) Ἐγκλισιάμενος. V.

καῖκα. V.

9 Ἄλοκα) Τὴν ἀλλοκα, ἥ ἐστὶν
 ἀποτρευθεῖσαν γῆν, λέγει δὲ τὴν γυ-

12 Τοι γάρ τοι) Τοῦ ἱεροῦ. V.
 Τούτου ἱεροῦ. τούτου χάριν. C.

ri se moriturum, effugere mortem includendo se possit. Sed
 fieri non potest, Educit enim illum Fatum, ut venetur, &
 mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo
 aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori
 Parcarum imperio feratur hasta in iuvenem. Illud de Laio
 etiam ridiculum:

Ne sparge fulcum liberam, venant Dii:

Nam si creaveris, ait, natus es filius.

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quæ omni-
 no ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &
 qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video, quo no-
 mine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis. Mitto di-
 cere, quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo so-

τε, οὐ πᾶν ἀποσαφῶντες, εἰ δὲ τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός.

ΖΕΥΣ. Ἦν τις, ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία κατὰ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειράτο ἐκείνος αὐτοῦ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἔψαν.

ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μὴδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπ' ἄλλω, οἶμαι. καὶ ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἢ Εἰμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντική ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμεῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπετε, ἀλλὰ μάτην θεοὶ ἴσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καὶ μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρο-

1 Ἀποσαφῶντες) Φατεροῦντες.

V.

5 Ἀρνεια κρέα) Ὁ Κροῖσος δίλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθὴ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, μίξας ἄρνια κρέα καὶ ἀπὸ χελώνης, ἔψαι αὐτά· καὶ

ἐποίησεν ἀπολθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὃ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὁδμή μ' ἐς φρίδας ἤλθε κραταιρίνοιο χελώνης Ἐφομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. V. 6 Χελώνεια) Χελώνης. G.

leatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium everfurus sit. Utrumque enim significat oraculum.

Iup. Erat quaedam, Cynifce, Apollini irae causa contra Croesum, quod illum tentaverat, coquendis una agnibus & testudinis carnibus.

Cyn. Oportebat quidem, si Deus est, ne irasci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque vestra etiam illa divinatio istius pars est.

Iup. Nobis autem nihil relinquis, sed frustra Dii sumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni sumus vicimis, ut terebrae nimirum aut secures? Et merito vi-

νέειν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὄρας, διηγκυλημένος ἀνέχομαι σου τσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος.

ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι κεραυνῷ πληγῆναι εἴμαρται, καί σε οὐδέν αἰτιάσομαι τῆς πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὴν τὴν διὰ σοῦ τιτρώσκουσιν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν Φαίην ἀν' αἰτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλην ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ᾐρήσομαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἰμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀποκρίναι ἀνέμνησαις γάρ με ἀπειλήσας. Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ ληστὰς ἀφέντες, καὶ τσοῦτους ὑβριστάς, καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, ὄρῳν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεῶς ἰστὸν, οὐδὲν ἀδικαύσης; ἐνίστε δὲ χρηστόν τινα καὶ ἄσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾶς, ὦ Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θεμις εἰδέναι;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἤκεις μοι συμπεφορηκώς.

1 Διηγκυλημένος) Ἐν ἰστοίῳ ἔχον. V.

Διηγκυλόμενος) Ἀντὶ τοῦ ἐν μάχῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. V.

deris me contemnere, quod fulmine iam ad iactum parato adstans, fero te ista contra nos disputantem.

Cyn. Feri, Iuppiter, si mihi fatale est fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accusabo, sed vulnerantem per te Clotho: scilicet neque ipsum fulmen causam mihi vulneris fuisse dicam. Verum illud quidem vos rogaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis. Quis tandem, omiſſis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & per iuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quandam & sanctum viatorem? Quid taces, Iuppiter? numquid hoc etiam me scire nefas est?

Iup. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μὴδὲ ἐκείνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἰμαρμένην, τί δήποτε Φωκίων μὲν ὁ χρηστός, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μεράκια, ὑπερεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστής, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῶ ἀπεκτονώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἑνδεκα, Μέλिटος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανάπαλος μὲν ἐβασίλευσε θῆλυς ὢν· Περσῶν δὲ τοσούτοι καλοὶ καὶ γαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρεσκοντο τοῖς γιγνομένοις;

4 Καλλίας δὲ Ἀλκιβιάδης Κλειρίου, Σκαμβανίδης τὸν ὄμιον, τραυλὸς ἦν, ὥς Ἀριστοφάνης Σφηξί. γήμας δὲ τὸν Ἰπποκίτου θυγατέρα, Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲν ἐπιστήγεν ἱταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπειράτο διὰ τὰ χρήματα ἀνελθεῖν, καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἰπποκίτῳ ἐνέτριψεν, καὶ βαδίζον εἰς τοὺς τῶν ἐραστῶν ἀγρούς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεχόμενος, ἔβη μετὰ τῶν ἐραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὗτος δὲ Ἀκάτιος ἐκαλεῖτο, ἥτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλουε, ἢ

ὅτι ἀπὸ Ἀκατίου χωρίου ἦν. V.

8 Παρέδωκε τοῖς ἑνδεκα) Οἱ ἑνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίους, τῶν ἐν τῷ δευκατηρίῳ ἐπιμελούμενοι, καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνύραποδιστάς, ἢ λαποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, θανάτῳ ζημιούσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικάστηριον εἰσάγουσι, καὶ ὁ δ' ἂν κριθῇ περὶ αὐτῶν ποιούσι, καὶ εἰ τις ἄλλος κατακριθῇ θανάτου, οἱ ἑνδεκα τοῦτον παραλαμβάνουσιν. V.

10 Ἀνεσκολοπίζοντο) Γύγης ἀνὴρ ἐνάρτεος ἀνεσκολοπίσθη πρὸς αὐτοῦ. V.

Cyn. Igitur neque illud vos interrogaverim, teque, & Providentiam, & Fatum, quī tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rufus, Socrates undecimviris capitalibus traditus sit, Melitus autem traditus non sit? & Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit; Perfarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti sint, quod praesens rerum status illis displiceret? Ne vobis praesentia

17 Ἴνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιὼν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ Φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πεινῇ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους.

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὧσιν οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονία διατρίβουσιν;

ΚΥΝ. Ἄσθην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὲν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἶσομαι τὸ σαφές· ἐπειδὴν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὀποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἑκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ἀποθανὼν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἥλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος.

8 Τιτυοὺς) Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν Ἀντὴν γυναικὰ οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπέλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται-

ται ἐν τῷ ᾄδι, αὐτοῦ γὰρ ἐν τῇ εὐάφει ἔξηλασμένου, παρακαθήμενοι οἱ γύπες τὸ ἦπαρ αὐτοῦ κατεσπίουσι. V.

dicam, percurrans singula, malos homines atque avaros, eosdem esse felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis, & malis sexcentis oppressos.

Iup. Ignoras enim, Cynisce, quanta post hanc vitam supplicia mali sustineant, aut in quanta felicitate versentur boni?

Cyn. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem sitne tale quidquam, dilucide sciam, cum ero mortuus. Ut autem nunc res sunt, optem, *ea lege*, hoc quantumcunque est temporis feliciter transigere, ut mortui iecur a sexdecim vulturibus tondeatur: sed nolim *ea conditione* Tantali instar hic sitire, ut in beatorum insulis, in Elysio prato accumbens cum Heroibus bibam.

ΖΕΥΣ. Τί Φῆς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις, καὶ 18
τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἐνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἐκά-
στου βίος;

ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ
τοιαῦτα· καὶ μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ
υἱὸς εἶναι λέγεται.

ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε;

ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα;

ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ
ἑεροσύλους.

ΚΥΝ. Τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει;

ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθοὺς τε καὶ ὁσίοις, καὶ κατ' ἀρετὴν
βεβιωκότας.

ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ;

ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι.

ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαστο, κολά-
ζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ;

γ Τί δὲ κἀκεῖνον ἐρωτᾷς) Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. V.

Iup. Quid ais? non credis esse poenas quasdam, & prae-
mia, & iudicium, ubi vita uniuscuiusque examinetur?

Cyn. Audio, a Minoë quodam Cretensi iudicari talia apud
inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo: tuus enim
filius esse dicitur.

Iup. Quid vero de illo interrogas, Cynisce?

Cyn. Quos punit maxime?

Iup. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos.

Cyn. Quos autem dimittit ad Heroas?

Iup. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt.

Cyn. Cur hoc, Iuppiter?

Iup. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt.

Cyn. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri-
ne hunc etiam aequum putat?

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν;

ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οὖν.

ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα;

ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἐκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλὰ τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθὴς ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἐμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἦν Φονεύσῃ τις, ἐκεῖνη ἐστὶν ἡ Φονεύσασα, καὶ ἦν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένοι αὐτῷ δρᾶν ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἰμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πεισθέντες τοῖς ἐπιτάγμασιν;

Iup. Nequaquam.

Cyn. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur?

Iup. Nempe.

Cyn. Itaque nullum, Iuppiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit.

Iup. Quomodo neminem?

Cyn. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cuiusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causam omnium: & si quis caedem faciat, illa est, quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem iuste iudicare Minos voluerit, Fatum puniet pro Sisypho, & Parcam pro Tantalo: quid enim iniuste fecerunt illi, obsecuti imperiis?

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀποκρίνεσθαι σοι ἄξιον τοιαῦ- 19
τα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καὶ σε ἄπ-
εμι ἤδη καταλιπών.

ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἔρεσθαι, ποῦ αἱ
Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ
τῶν τοσούτων ἐς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὐσαι;
ἐπίτονον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἄμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν
τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν,
οὐ πάνυ οὐδὲ αὐταὶ ὑπὸ χρηστῇ Εἰμαρμένῃ ἐγεννήθησαν.
ἐγὼ γοῦν, εἰ μοι αἴρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην
πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέ-
στερος διαβιῶναι, ἢ περ καθῆσθαι κλάθων ἄτρακτον
τοσούτων πραγμάτων μιστὸν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ
μὴ ράδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ
τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφα-

5 Ἐφικνοῦνται) Ἐφάπτονται, 15 Ἀγαπήσομεν) Ἀρκεσθῶσι-
καταλαμβάνουσιν. V. μεθα. V.

Iup. Nec responsione iam porro dignus es, qui talia in-
terrogas: audax enim es, & Sophista. Itaque iam, relicto
te, discedo.

Cyn. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi
versentur Parcae, & quomodo pares esse curationi tot tan-
tarumque rerum ad minutias usque possint; idque cum tres
modo sint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam
mihi vitam videntur agere, quae tot sustineant negotia;
& ut videtur, Fato ipsae non valde propitio natae sunt.
Equidem, si detur mihi optio, non permutaverim meam
cum illis vitam, sed vel pauperior etiam vivere praeopta-
verim, quam sedere fufum torquens, tot rerum plenum,
& intentus omnibus. Si vero tibi facile non est, Iuppiter,
respondere ad haec, etiam illis, quae respondisti, contenti
simus, ut quae sufficiunt ad explicandam illam de Fato &

222 LUCIANI IUPPITER CONFUTATUS.

νίσαι τὸν περὶ τῆς Εἰμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ
λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἴμαρτο ἀκούσαί μοι.

2 In fine huius libelli Collectanea G. versus sequentes exhibent :

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδὲν ἔστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·

Εἰ δ' οὐ σθένουσιν, μᾶλλον ἔστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Iovem nihil respondere,
magna existente quaestione haesitationeque. G.

Providentia disputationem: reliqua audire fortasse fatale mi-
hi non fuit.

Ζ Ε Υ Σ Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ο Σ.

ΕΡΜ. **Ω** Ζεῦ, τί σύννοους καταμόνας σαυτῷ λαλεῖς, ἰ
 Ὠχρὸς, περιπατῶν, Φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
 Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
 Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου Φλυαρίας.
 ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείόντων,
 Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
 Ἐξαύδα, μὴ κεῖθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἥδη,
 Τίς μῆτις δάκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν;
 Ἡ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρὸς τέ σε εἶλε παρείας;
 ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδέν δεινόν, ὧδ' εἰπείν ἔπος,

1 ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔ.) Ἡ τραγῳδία πεπληρωται συμφορῶν. ἐπεὶ οὖν ἐν συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεὺς ἵστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγωδῶν ὑποτίθε-

ται. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ διὰ ἱάμβων τραγικῶς διαλέγονται αὐτῷ Ἡρᾶ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ἱάμβων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. V.

IUPPITER TRAGOEDUS.

MERCURIUS, MINERVA, IUPPITER, IUNO, NEPTUNUS;
 VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES,
 HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Merc. **Q**UID ita cogitabundus, Iuppiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens? mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas fervuli contemnere.

Min. Eia, pater noster, Saturnie, maxime regum,
 Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
 Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,
 Quod tibi consilium rodant praecordia, mentemque:
 Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?
Iup. Non est mali quidquam, brevi versu canam,

Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγωδική,

ἥς οὐκ ἂν ἄροιντ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλων, οἷσις Φροϊμίσις ἀρχὴ λόγων.

ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σὺτ', ὦ Προμηθεῦ, οἶά μ' εἴργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στεροπαῖς ροίζημα, τί
(μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὄργαν, εἰ μὴ καμωδεῖν ὥσπερ οὗ-
τοι δυνάμεθα, μηδὲ τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκα-
μεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν.

2 ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης,
ἥτις ἐστὶ σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶσθ', ἐπεῖτοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

7 ὦ μεγαλοσμαράγου) Ἀδια-
νόητος ὅλος ὁ στίχος, ὡς τοῦ Διὸς
καὶ τὸ τραγωδεῖν ἀγνοοῦντος. V.

11 Ὑποδραματουργεῖν) Τὸ δρα-
ματουργεῖν τοῦ ὑποδραματουργεῖν
ταύτη διαφέρειται. δραματουργεῖ μὲν
γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τῆς ὑποθέσεως
ἑλπίς, καὶ τῶν ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης,

Εὐπολὺς, Ἀριστοφάνης, καὶ εἰ τις
τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰ
ὑπὸ τῶν δραματουργῶν τούτων εἰρη-
μένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ
τοῖς οἰκείοις αὐτὰ πάθεισιν ἐναρμότ-
των, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις
ἀφομοιοῦμένα. V. (γράφεται, ὑπο-
τραγωδῶν. C.)

Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,

Cuius Deum natura onus non sentiat.

Min. *Apollo! quanta ordire iam prooemia?*

Iup. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*

Tuque, o Prometheus, quod dedisti mi malum!

Min. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

Iup. *Magnicrepi o tonitru stridor mihi quid praestas?*

Min. *Compelce imperum, si non comoedias agere sicut
isti possumus, nec Euripidem totum devoravimus, ut sub-
servire fabulae tuae queamus.*

Iun. *Ignorare nos putas causam tui doloris?*

Iup. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὦν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικὸν ἔστιν, οὐ μὴν κακῶς γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη παλ-
λάκεις ὕβρις θείῃσ' ἀπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι
Δανάην τινα, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὐθις εὐρόντα σε
ἀνιάσθαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἴτα βουλευέσθαι ταῦρον,
ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ρῆναι διὰ τοῦ ὁρόφου εἰς
τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ
στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλ-
λου του, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἔρωτι καὶ ταῖς τοιαύ-
ταις παιδιαῖς οἶε τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιά σε, Δία ὄντα;

ΖΕΥΣ. Ἐν ἰσχάτοισι, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, 3
καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ἐπὶ ξυροῦ ἔστηκεν, εἴτε χρὴ
ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε
καὶ ἡμελῆσθαι παντάπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν.

14 Ἐπὶ ξυροῦ ἔστηκεν) Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν ἰσχάτι ὄντων κιν-
δύνα λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
τὸν ξυρὸν ἰστασθαι. V.

Iun. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe iam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaënam quandam, aut Semelen, aut Euro-
pen te reperisse, cuius amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurusne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasrae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei, quam amoris sunt.

Iup. Inepta, quae in amore & eiusmodi lufibus res potius versari existimes.

Iun. Verum quid aliud, quam hoc, te angit, qui sis Iuppiter?

Iup. In ultimis, Iuno, periculis versantur res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteatne nos colī adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri.

Lucian. Vol. VI.

P

ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, καὶ τῆς Φρευρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἵρονται τὰ ὄπλα;

ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρβην ἀσφαλῶς ἔχει θεοὶς.

ΗΡΑ. Τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυπεῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4 ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, ὦ Ἡρα, ὁ Σταϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθές, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, προνοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συγχῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅπερ μάλιστα καὶ ἡνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὐτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὐδ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν· εἰ-

4 Τὰ νέρβην) Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. ἔκεί γάρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἰδίδοντο. V.

6 Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ οὖν ὁ Ζεὺς τραγικούς ἰάμβους ἔλεγε αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτε ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἰφάνη ἢ Ἀριστό-

δημος. Πῶλος δὲ καὶ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ περιφανεῖς. ὑπεκρίνοντο οὖν ἐν ταῖς τραγωδαῖς καὶ κομῳδαῖς καὶ θεοῦς. καὶ τοῦτο νῦν Ἡρα γυναικεῖα κρατουμένη ὀλιγοῦρα, καὶ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισέρχονται πρόσωπα ὑποκνιζομένη περιπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

Iun. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes, ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt?

Iup. Quiesce; nil metus Dīs ab inferis.

Iun. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Iove prodieris.

Iup. Timocles, Iuno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri, nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime molestum mihi fuit. Ac Damis quidem, nos esse Deos, dixit, nec omnino ea, quae fiunt; inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles causam

τὰ ὄχλου πολλοῦ ἐπιρρύνεντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ εἰσαυθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δοῖται λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὥς ἐν στενῷ παντάπασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύοντα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δοξάντα, ἢ τιμᾶσθαι ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχη λέγων.

ΗΡΑ. Δεινότατα, ὥς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην, ὦ Ζεῦ, ὧς πέτραγώδεις αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὦου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
ναί μοι λόγον ἐν ταράχῃ τοσούτῃ. τί δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ,
καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ, πράττοιμεν ἄν; συνευρίσκετε γὰρ
καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος.

3 Καὶ νῦν μετέωροι) Πρὸς ἀκρόασιν. V. (Aut deerat in eius Codice, aut Scholii pars reliqua perit. Solan.)

nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condito, reliqua etiam se confideraturos. Et iam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videris periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

Iun. Gravissima sane, Iuppiter, sunt, quae narras; nec frustra in illis agebas tragoedias.

Iup. Tu vero putabas, Danae cuiusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo, Mercuri, & Iuno, & Minerva, facimus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid.

ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κοινόν Φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

ΗΡΑ. Κάμοι ταῦτα συνδοκεῖ, ἄπερ καὶ τούτω.

ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμὲ τἀναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ συντάραττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβοῦμεν τῷ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς ἄπεισιν ἐκ τῆς συνουσίας.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν Φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς Φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινοῦμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

6 ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες ὀρθῶς γὰρ λέγεις.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ

9 Ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται) Τὸ ἰδίᾳ τὴν πράττειν καὶ μὴ τοῖς ἀρχοῖς αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. V.

Merc. Equidem ad commune *Deorum* puto confederationem huius rei referendam, convocata concione.

Iup. Etiam mihi eadem, quae huic, probantur.

Min. Sed alia omnia mihi videntur, pater: non perturbati coelum, *conseo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat.

Merc. Verum neque ignorabuntur ista, Iuppiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

Iup. Ergo iam praeconium fac, & adfunto omnes.

Merc. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite

μεέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἤκετε, περὶ μεγάλων ἐκ-
κλησιάζόμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀπλοῖκὰ καὶ πε-
ζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς;

ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιοῖ; ἀποσεμνύναι Φημί δεῖν τὸ κή-
ρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς
μᾶλλον συνέλθειεν.

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ραψωδῶν τὰ
τοιαῦτα ἔγῳ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ
τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως
ἔσται παρ' αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν
καὶ τὸν Ἀπόλλω γελῶμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν,
καίτοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἄσα-

3 Ἀπλοῖκᾱ (Ἀπλούστατα, ὑπελῆ, V. 12 Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ) Γραι. ἐπὶ
τῇ ἀμουσίᾳ, V. ibid. Τῶν ἐπῶν) Τῶν μέτρων. G.

Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis
rebus concionem habebimus.

Iup. Ita nude, Mercuri, & simpliciter, & pedestri ora-
tione praeconium facis, idque cum de maximis rebus Deos
convoces?

Merc. Quomodo igitur iubes, Iuppiter?

Iup. Quomodo iubeam? Gravitatem conciliandam aio
praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poetica,
ut magis conveniant.

Merc. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad vir-
gam canentium: at ego minime aptus sum ad poeticam:
itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram
versus, vel deficientes confarcinans: & risus orietur ab il-
lis propter imperitiam carminum. Video enim, ipsum quo-
que Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam

Φείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τῶν Ὀμήρου ἐπῶν ἐγκαταμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνησθαι δέ σε εἰκός.

ΕΡΜ. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δέ ὅμως.

Μῆτε τις αὖν θήλεια θεὸς, τόγε μῆτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω νόσφ' Ὀκεανοῖο,
Μηδὲ τε νυμφαίων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἐκατόμβας
Ὅσσοι τ' αὖ μέσαιοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ

10 Ἄλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες)
Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, παλ-
λον δὲ μανία τῇ περὶ τοὺς λεγομέ-
νους θεοὺς, καὶ Πριάπην τινα θεὸν
εἶναι Ἕλληες μεμυθολογήκασιν, ἐν
οἷ μὲν αὐτῶν τὴν αὐτὴν φασιν εἶναι
τῇ Διοδόσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τοῦ-
του δῶθεν Πριάπου καλουμένου, ἄλ-
λοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ
ἢ Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μινασίας δὲ
ὁ Παταρεὺς ἱερμαφρόδιτον τὸν Πριά-
πον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν.

καὶ ἔριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας,
ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδέων αἰδοῦ
ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν
μεγάλην καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῶ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστέρας καὶ μίξεως,
ἀμειψτικὴν ἔχει τὸν βίον. V.

12 Πάγχυ νάνυμοι) Ἄνευ ὕ-
μων. V. In altero Vossiano sic:
Νάνυμοι) Γράφεται νάνυμοι. τούτ-
ῳ ἐστιν ἄνευ ὕμων.

multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos.

Iup. Ergo, Mercuri, de Homeri carminibus multa admisce praemonio, ut ille nos convocabat: meminisse autem te credibile est.

Merc. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de stirpibus ipsius patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum: verum ad Iovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medi, qui postremi, qui nomine nullo,*

Νώνυμοι, βωμοῖσι παρὰ κτίσῃσι κάθησθε.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ 7
 συνθέουσι γὰρ ἤδη ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτοὺς,
 κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ· ἐν
 προεδρία μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ἐπὶ τούτοις τοὺς ἀργυ-
 ροῦς, εἶτα ἐξῆς, ὅποσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς,
 ἢ τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν, ἢ
 Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων
 τεχνιτῶν, προτετιμῆσθων· οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ
 ἄτεχοι πόρρω που συνασθέντες καθεδόνται σιωπῇ,
 ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδόνται ὡς προσήκει.
 ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἶδέναι, ἣν τις αὐτῶν χρυσοῦς
 μὲν καὶ πολυτάλαντος ἢ τὴν ὁλκήν, οὐκ ἀκριβὲς δὲ τὴν
 ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ

3 Συναίσι.) Γράφεται συνθίου-
 σι. V.

7. Οἱ Φειδίου μὲν.) Οὗτοι ἀγαλ-
 ματοποιοὶ ἥσαν ἄριστοι. V.

Ora supinati nidore sedetis ad aras.

Iup. Eugene, Mercuri. Optime functus es praeconio. Ete-
 nim iam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro di-
 gnitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent,
 vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum
 post illos argenteis, deinde iuxta hos, qui sunt eburnei,
 tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt,
 aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut simi-
 lium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis
 expertes, porro in angulum aliquem contrusi silentio, con-
 cionis modo explendae causa, affideant.

Merc. Fient ista: sedebunt, ut convenit. Verum illud non
 expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit,
 & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose
 elaboratus, sed plebeius omnino, & parum commensu sibi

τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λίθινων καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην;

ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσοῦς ὁμῶς προτιμητέος.

ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἤκετε οὖν εἰς
8 τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. Ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τοὺς γε Ἕλληνας ὅρας ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δέ, ἢ χαλκοὶ ὁμῶς ἅπαντες, ἢ οἷγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρᾶσθαι καὶ ἐπηυγᾶσθαι μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόζυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέπον-

2 Προτιμητέαν) Γράφεται προ- ἀπὸ τοῦ πλουσίως. V.
τιμητέαν. V.

6 Πλουτίνδην) Ἀριστίνδην, ἀπὸ 14 Ἐπηυγᾶσθαι) Ἠλύχῃ ἢ
τοῦ κατ' ἐκλογὴν. Πλουτίνδην δὲ σκοτία. V.

respondens, hicne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis affidebit? an putandum, praeferendam esse artem?

Iup. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum.

Merc. Audio. Nempe ex divitiis atque censu iubes, non ex nobilitate & praesantia, illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei. Videntur proinde, Iuppiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi rempublicam habentes, tegunt. At illa Ben-

τες. ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκείνεσσι, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μῆν ἔλοι ὀλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πελύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ. Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸν κυνο- 9
πρόσωπον ταῦτον προκαθίζειν μου τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος;

ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. οὗτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ ἀγανακτεῖν εἰ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῇν ἔχων προτιμήσεταιί σου.

1 Ἡ Βενδὶς δὲ αὐτῇ) Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακίᾳ θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι καὶ κυνοπρόσωπον φασίν. Ὁ Μίθρης Περσικός. Ὁ Μῆν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρην, ὁ αὐτὸς οὗτος τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ οὖν αἱ βάρβαροι πλοῦτον ἐκώμων, εἰκότως καὶ πολυτελεῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς κατεσκευάζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Ξηλοδρίαν ὑπὸ Ῥέας τῆς τῶν θεῶν ἀποκοπῆς πάντα μητρὸς ἐφ' ᾧτε ἐρώμενοι αὐτῆς

ὑπάρχει. Ἐγὼ δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνην παθεῖν αὐτὴν φασί. τούτῳ ἱερτικῶς λειτουργοῦντες ἐκτεμενόμενοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθενται οὕτως, διὰ ταῦτα καὶ νῦν παίζεται τοῦτο κατὰ πάντων εὐνούχων, ὥς τῷ Ἄττιδι ἐπιτηδεῖον ἀνακείσθαι, ἀρμεδύστεροι δὲ, εἰ χιναῖσθουσιντο, καθ' ὅτι καὶ αὐτὰς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρω τῷ μύσει ἐξεταζόμενος. V.

2 Ὁ Μίθρης) Ὁ Μίθρης ἱστῇ παρὰ Πέρσας ὁ ἡλῖος. V.

4 Κυνοπρόσωπον) Ἄνουβιν. V.

dis, & Anubis iste, & iuxta illum Artis & Mithres, ex auro solido toti, & graves, & multi revera pretiū.

Nept. Et ubi hoc iustum est, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim?

Merc. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre itaque oportet, te submoveri, nec indignari, si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praefertur.

10 ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, καί με λαβάν, ἐν τοῖς προε-
δρίοις που κάθιζε· χρυσῇ γάρ εἰμι.

ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, καί με ὄραν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν οὕτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης.

ΑΦΡ. Καὶ μὴν ἀξιοπίστον σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τῶν ραψωδιῶν χρυσῇ με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα.

ΕΡΜ. Καὶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὅψει καί κεῖνον ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρας περισσευ-

2 Χρυσῇ γάρ εἰμι) Χρυσῇ ἔλα-
γει Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀπὸ
τοῦ καλῆν. αὕτη δὲ ἔλθει προκαθί-
σαι, ὅσον ἐκ τοῦ ὀνόματος. V.

4 Πάνυ λημῶ) Λημῶ δὲ ἴσθιν ὁ
ἐν τοῖς ὄμμασι ῥυτίς. V.

ibid. Πεντέληθεν) Ἀπὸ Πεντέλης.
Πεντέλη δὲ ἴσθι λίθος παρ' Ἀθη-
ναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος.

V.

5 Πραξιτέλει) Οὗτος ἀγαλμα-
τοποιοὺς ἀριστὸς, ὅστις κατεσκεύασε
τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἀγαλ-
μα. V.

13 Τοὺς κόλλοπας) Οὗς κολλά-
βους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πασσάλιοι,
οἷς ἀποτείνονται αἱ νευραὶ. V. (ἐπι-
τείνονται αἱ χορδαί. C.)

Ven. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subselliis:
etenim aurea sum.

Merc. Non, quantum ego quoque videre, Venus, pos-
sum. Sed, si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico
arbitror, excisa, deinde, cum ita Praxiteli videretur, Ve-
nus facta, & tradita es Cnidiis.

Ven. At ego fide dignum tibi testem Homerum adducam,
qui hinc inde suis in carminibus auream me Venerem esse
dicit.

Merc. Nimirum idem etiam Apollinem multi esse auri di-
cit ac divitem. Sed iam videbis illum quoque sedentem in-
ter iugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis ly-

λημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνν ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δὲ τίς ἀν' ἐρίσαι τολμήσειεν, ἥλιώ τε ὄν- 11
τι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾷ,
μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαι με ἡξίω-
σαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς
ἐπεποίητο ἄν' ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερος ἂν νομι-
ζοίμην, καὶ πρόσεστιν ἡ τέχνη, καὶ τῆς ἐργασίας τὸ
ἀκριβές ἐν μεγέθει τοσούτῳ.

ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ
γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομι,
χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὅπως ταλάντων
κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, καὶ τὴν
ἰππάδα ἂν εἴη.

1 Ἐν τῷ θητικῷ) Ὅπως ἐκα-
λοῦντο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάν-
ταν πενίστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ-
στις μισθῷ δουλεῖν, τρεφόμενοι. ἐν
τῷ θητικῷ οὖν ἐκκλησιάζειν λέγει
ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πενιχρῷ τάγματι, V.

6 Ἰσοῦ τελέσματος) Δαπανήμα-
τος. V.

13 Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμ-
νους) Εἰς τέσσαρα διηρητο τὰ γένη
πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεν-
τακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάν-
τες πλούσιοι. εἰς ἰππεῖς, ἥττον πλου-
σίους. εἰς ζευγίτας, ἥτοι ἥττονας. εἰς
θῆτας, τοὺς πένντας. εἰπὼν οὖν
ἀνωτίρω τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν

rae a sacrilegis spoliatum: itaque contenta esto, quod non
omnino in capite census fers suffragium.

Col. Mecum vero certare quis aufit, qui & Sol sim, &
tanta magnitudine? Nisi enim portentose magnum & men-
suram omnem supergressum exstruere me voluissent Rhodii,
de aequali impensa sexdecim aureos facere Deos poterant:
hac itaque proportionis regula maioris ego pretii iudicer,
Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium,

Merc. Quid agendum, Iuppiter? difficile enim mihi iu-
dicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, ae-
neus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra
primum pariter censum & equestrem fuerit.

ΖΕΥΣ. Τί γάρ ἔδει παρῆναι καὶ τοῦτον ἐλέγχοντα τὴν τῶν ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἄλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προτιμητέος εἴ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ πραιοδρεύοις, εἰ μὴ δέησει ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζεοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θάτερα τῶν πυγῶν ἐπιλαβάν; ὥστ' ἄμεινον πειήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

- 12 ΕΡΜ. Ἴδού πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτα. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἔστων, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἐκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος οὐτοσί, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος αὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; Φιλονεικῶσι γὰρ, ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλας δέον ἐκκλη-

εἰς τὸ θητικὸν τελεῖν, εἰς πενταχο-
σιομεδίμους εἴπει τοῦτον ὡς πλού-
σιον. V. Ἐν τινὶ ὑπὲρ πενταχο-
σιομεδίμους τὴν ἵππυσιν ἂν εἴη }
Ἦτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ
τίμημα. εἰς πέντε γὰρ τῆς πόλεως
τῶν Ἀθηναίων συστήματα διηρημέ-

της, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πενταχοσι-
μεδίμοι. G.

5. Τὴν πνύκα) Πνύξ λέγεται ἡ
ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὰ
πεπυκνωσθαι τοὺς συνερχομένους ἐν
αὐτῇ. V.

Iup. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & confessum turber? Verum heus ju, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis, quomodo tandem sedem primam occupabis, nisi debeant surgere omnes, uti solus affideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus confessum inclinato.

Merc. En tibi aliud, soluru difficile & ipsum. Aerei enim sunt ambo, & artificii eiusdem, Lyssippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Iovis, hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem sedem occupabit? contendunt enim, ut vides.

Iup. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit

στάζειν ὥστε νῦν μὲν ἀναμῖξ καβιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαυθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· καὶ γὰρ εἰσομαι τότε, ἢν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, διανομάς, ποῦ τὸ νέκταρ, καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας.

ΖΕΥΣ. Κατασιώπησον αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἔνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες.

ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆσιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολὺ γλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

ἢ Ἀλλ' Ἡράκλεις) Εἰάθειςαν οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλῆα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμάρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρα-

κλῆα, παρὰ τῶν θείων ἐνοχλούμενον. V. 11 ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνῆσιν) Ἀντὶ τοῦ τὰν Ἑλλήνων γλώσσαν. V.

concionem habere. Itaque nunc promiscue sedeant, ubi quisque voluerit: in posterum concio de his dabitur: atque ego tum constituam, quis ordo in illis sit servandus.

Merc. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia ista & quotidiana clamantes, *viscerationes, ubi nettar & ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!*

Iup. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cuius rei causa huc collecti sint, nugis hisce omisissis.

Merc. Non omnes, Iuppiter, Graeco intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum sum, ut concionari possim, quae etiam Scythae, Persae, Thraces, & Cetae intelligent. Melius igitur, puto, fuerit, manu silentium poscere.

Iup. Sic facito.

14 EPM. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγέννηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημηγορεῖν ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σέ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τί καὶ ἔρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σέ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἷσθα ὅπως θαρράλεος αἰεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν;

EPM. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος· καὶ μάλιστα ὅποτεν ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τὴν χρυσὴν καθεῖς.

ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτῃ γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) διατετάραγμαί τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλυσμαι τὸ προοίμιον ἀπάντων τῶν λόγων, ὃ

Merc. Euge, magis muti tibi facti sunt, quam Sophistae. Itaque iam concionis habendae tempus est. Vides, olim te adspiciunt, quid dicturus sis, expectantes.

Iup. Sed quid mihi usu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Nosti, quam audax semper, & magniloquus fuerim in concionibus.

Merc. Novi, & metuebam, si quando audirem te concionantem: praesertim cum minareris, te de fundamentis suis extracturum terram & mare cum Diis, demissa illa catena aurea.

Iup. Ast iam, fili, nescio, utrum a magnitudine instantium malorum, an a multitudine praesentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio est) perturbatus sum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium est absurdissimum, oblitus sum

παρεσκευασάμην, ὥς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γέ-
νοιτο πρὸς αὐτούς.

ERM. Ἀπολάλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα; οἱ δὲ ὑποπτέ-
ουσι τὴν σιωπὴν, καὶ τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι
προσδοκᾶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις.

ZEYS. Βούλει γοῦν, ὦ Ἑρμῇ, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο
προοίμιον ἀναρράψωδῆσω πρὸς αὐτούς;

ERM. Τὸ ποῖον;

ZEYS. Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θείαιαι.

ERM. Ἀπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρώδηται
σοι τὰ πρῶτα, πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν Φορτικὸν τῶν μέ-
τρων ἄφες· σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν τῶν κα-
τὰ Φιλίππου ἢν τινα ἀν' ἐβέλαις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλ-
λάττων. οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν.

ZEYS. Εὖ λέγεις, σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥα-

1 Εὐπροσωποτάτη) Εὐπρεπής. V.	10 Πεπαρώδηται) Ὑβριστικῶς
4 Προῦσιθαι) Ἀντὶ τοῦ προῖσθαι. V.	πίπραται. V.
5 Διαμέλλεις) Βραδύνεις. V.	13 Σύνειρε) Σύναπτε, σύμπλα- ξε. G.

prooemii totius orationis, quod paraveram, ut speciosissi-
mo apud illos principio uterer.

Merc. Corruptiſti, Iuppiter, omnia. At illi suspectum ha-
bent silentium, & aliquod ingens malum se audituros ex-
spectant, in quo tu cuncteris.

Iup. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium
apud illos rursus cantem?

Merc. Quod igitur?

Iup. Huc omnes patri auscultate Diūque Deoque!

Merc. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantasti. Ve-
rum, si videretur, carminum illam molestiam omitte; sed il-
larum Demosthenis contra Philippum concionum quam-
cunque volueris, paucis immutatis, confarcina. Ita enim
plerique iam oratores faciunt.

Iup. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi ar-

15 διουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις. Ἀρξομαι δ' οὖν ποτε Ἀντὶ πολλῶν ἀν, ὧ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ Φανερόν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι δήποτε ἄρα τοῦτο ἐστίν, ἐφ' ὅτῳ νῦν συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαι μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς, ὧ θεοὶ, μονοσυχὶ λέγει Φωνὴν ἀφίεις, ὅτι τῶν παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον ἡμῖν ἐστίν· ἡμεῖς δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθεῖς, συνήγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθες γάρ, ὡς ἴστε, Μησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγου δεῖν ἀπολουμένη περὶ τὸν Καφη-

2 Ἀντὶ πολλῶν) Initium sum-tum ex I Oratione Demosthe-nis. G.

8 Ὀλιγώρως) Καταφροντικῶς. V.

13 Περὶ τὸν Καφηρία) Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει μὲν ἰδίως καὶ Εὐβοία ἐν τῇ ἕξῃ θαλάσῃ Καφηρία, Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ τιναχόνης, σκοπέλοις διειλημῆνος, καὶ ἔρμασι καὶ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ἀπὸ πρῶτατος, ἅτε

χρηματοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἐπὶ καὶ δινηκίσει τοῖς ἀνέμοις καταπνέμενος, ὥς ὁ παρ' Ὀμήρῳ προβλῆς σκόπελος, τὸν οὐποτε κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτός. καὶ ἴσως ἔρηται Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καταπιεύσθαι ἀνεύστως, κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ Ὀμηρὸς Αἰάντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κακαφρότα νίκη, οἷονα πνευστίσ-τα, ἥτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάρῳ, ἢ τῇ ἀγερῳχίᾳ τῆς νίκης,

te, & commento laborantibus opportuno. Sed tandem aliquando incipiam. Prae multis vos, viri Dii, opibus praeoptatu-ros puto, si manifestum vobis fiat, quid tandem illud sit, propter quod iam congregati estis. Quae cum ita sint, convenit propenso animo me audire dicentem. Praefens igitur tempus, Dii, tantum non emissā voce dicit, praesentibus fortiter admovendam esse manum: at nos negligenter admodum affecti ad ea videmur. Volo autem iam (deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Misesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa

ρέα, εἰσιτώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὅπόσους ἡμῶν ὁ Μνησί-
θεος ἐπὶ τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἴτα μετὰ τὰς σπονδὰς,
ὑμεῖς μὲν ἄλλος ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἐκάστῳ ἔδοξεν.
ἐγὼ δὲ (οὐδέπω γὰρ πᾶν ὃ φέη) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ,
ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅ-
μα τοῦ Μνησιθέου τὴν μικρολογίαν· ὃς ἐκαίδεκα θεοὺς
ἐστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέδυσε, γέροντα καὶ κείνον
ἤδη καὶ κορυζῶντα, καὶ λιθανατοῦ χόνδρους τέτταρας,
εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ
ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρα τῇ ῥινὶ ὁσφραίνεσθαι τοῦ κα-
πνοῦ παρασχόντος· καὶ ταῦτα ἐκατόμβας ὅλας ὑπο-
σχόμενος, ὅποτε ἡ ναὺς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,

τῆς χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστι-
κοὺς πόρους κατευρύναντες, καὶ πέρα
τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα
κατεπειγούσης, παρ' ὃ δὲ καὶ τινες
ἔλαβον τελείας ἐκπνευστότεας, μὴ
δυναθῆντας τοσοῦτον τὸ ἔκτοσθεν ἐπι-
σπᾶσθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεισε
τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πλη-
ρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐδύ-
τατι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ λυ-
χικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπὸ τινος παρα-
λόγως ἐκφυγόντος στόματος ἀμύ-

τρως ἐκχέομενον. V.

5 Ἐν Κεραμεικῷ) Δύο ἦσαν Κε-
ραμικοὶ παρ' Ἀθηναίους, ὁ μὲν ἐν
τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐν-
ταῦθα οὖν τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει τό-
πον. V.

6 Τὴν μικρολογίαν) Τὴν σκιωπί-
τητα. V.

8 Ἦδη καὶ κορυζῶντα) Ὑπὸ τοῦ
γῆρας μύξας ἐκχλόντα, κορυζαί γὰρ
αἱ μύξαι. V.

9 Εὐρωτιῶντας) Σαπίντας. G.

Capharea perierat, epulabamur in Piraeo, quotquot no-
strum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post li-
bationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est,
disceffistis. Ego vero (neque enim valde ferum erat) in ur-
bem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesi-
thei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim
Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque
vetulum, & pituita iam laborantem; tum turis grana qua-
tuor, bene sane mucida, ut statim exstinguerentur in car-
bonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas fe-
rire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas
promississet, quo tempore navis iam ferebatur ad scopu-

16 καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἐρμάτων. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐνοῶν γίγνομαι κατὰ τὴν Ποικίλῃν, ὁρῶ πλῆθος ἀνθρώπων πάμπολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἐνδον ἐν αὐτῇ τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῇ ὑπαίθρῳ· καὶ τινες βοῶντας, καὶ διατεινόμενους ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν, φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβουλήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλῃν τῶν παχειῶν περιβεβλημένους, σχηματίσας ἑμαυτὸν εἰς τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πύργονα ἐπισπασάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ παραγκωνισάμενος τοὺς πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοοῦμενος ὅστις εἶην. εὐρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἰδρου, καὶ τὴν

1 Τῶν ἐρμάτων) Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

2 Ποικίλῃν) Ποικίλῃ στοᾷ ἦν παρ' Ἀθηναίους, ἐκαλεῖτο δ' οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Καὶ διατεινόμενους) Ἀμφισβητοῦντας. V.

9 Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

12 Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν) Ἐπι-

κούρειοι καὶ Στωϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἀνευ προνοίας ἤλεγγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ ὑπὸ προνοίας. V.

ibid. Τὴν ἐπίτριπτον) Τὸν ἄξιον τοῦ ἐπιτριβεῖναι, τοῦτέστι πληγῆναι. V. Πάγκαλον. C.

13 Ἐκθύμως) Προθύμως. G.

lum, & intra vada erat. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contententes, qui in sedilibus affidebant. Coniiciens ergo, quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, fatis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoicum, virum optimum, serio valde contententes. Nam sudabat Ti-

Φωνὴν ἤδη ἐξεκέκοπτο ὑπὸ τῆς βοῆς· ὁ Δάμις δὲ, τὸ
 Σαρδώνιον ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμο-
 κλέα. Ἦν δὲ ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν 17
 γὰρ κατάρατος Δάμις οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν
 ἀνθρώπων, οὔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῖς,
 οὔδεν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων. τοῦτο γὰρ
 αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἱ ἐπὶ ἡνῶν
 αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ
 ὑπερμαίχει, καὶ ἡχανάπτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγω-
 νίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιῶν, ὡς ἐν
 κόσμῳ τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ
 διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινὰς καὶ αὐτὸς τοὺς
 ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως
 ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεῖς
 δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνεύον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα περιχυ-
 θεῖσθαι διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τὴν

2 Σαρδόνιον ἐπιγελῶν) Σαρδάνιος γέλωας λέγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γι-
 νόμενος. V.

mocles, vocemque clamore iam obtuderat. Damis autem
 Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem. Erat au-
 tem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille
 Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere
 adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam
 nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat dis-
 putatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui
 a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indigna-
 batur, & omni modo pro causa nostra decertabat, cum
 nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto or-
 natu, quam ordine convenienti regamus omnia atque in-
 stituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam lau-
 datorum; verum... fessus enim iam erat, & male clamabat,
 & multitudo respiciebat ad Damin. Intellecto periculo, no-
 stem ego iussi circumfusam solvere disputationem. Disces-

ὑστεραίαν συνβέμενοι εἰς τέλος ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, καὶ γὰρ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπίοντων οἰκάδε παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη παρὰ πολὺ αἵρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκατεγνώκεναι τῶν ἐναντίων,
 18 ἀλλὰ περιμένειν εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς πῶριον ἐρεῖ. Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοί, εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσδοξ, οἱ ἄνθρωποι εἰσιν. εἰδ' οὗτοι πείσθαιεν ἢ μηδὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄβυτα καὶ ἀγέραστα καὶ ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καβεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἐρτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ παννυχίδων, καὶ πομπῶν στερούμενοι. ὥς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων Φημί δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' οὗτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τι-

2 Παρομαρτῶν) Συναχλουθῶν. V.

ferunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos questionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum, dum domum eunt, sermones, probantium partes Damidis, & multo iam maiori numero ad illas se adiungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie. Haec sunt, propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut, si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipimus, & frustra desideramus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiiliis, & pompis carentes. Tanquam igitur de rebus tanti momenti, aio, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cuius ope superior discedat

μοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πᾶν τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καὶ ἑαυτὸν, ἢ μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένῃται. κήρυττε, ᾧ Ἑρμῇ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλευέσθην.

ΕΡΜ. Ἀκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὰ μέγεθος τῶν ἡγυελμένων ἐκπεπληγμένοι;

ΜΩΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένονοιθε. Ἐγὼ δὲ, ἔγωγε μοι μετὰ παρρησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ᾧ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Λέγε, ᾧ Μῶμε, πάννυθάρρῶν. δῆλος γὰρ εἶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παρρησιαζόμενος.

§ Τὸ κήρυγμα) Τοῦτο λέγεται ὅτι καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφ' ἑαυτοῦ νόμος, ὃς ἱκανὸς γινώσκων εἰσφέρειν ἀνιστάσθαι ἑρῶν ὅτι καὶ ἔχει.

V. § Τῶν τελείων θεῶν) Νόμος ἐκίλει παρ' Ἀθηναίοις, πρῶτους λέγειν

τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἐν γενοίτας, καὶ μετ' αὐτοὺς τοὺς λοιποὺς. Οὐκ ἐξῆν δὲ δημηγορῆσαι, οὔτε τοῖς ἀτίμοις, οὔτε τοῖς ξένοις, οὔτε τοῖς μὴ καταλαβοῦσι τὴν ἐννομον ἡλικίαν. τὸ οὖν γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, τὴν παρὰ τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

Timocles; & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timochi, futurum ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid auxilii accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causa.

Merc. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum iustae aetatis, quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed taceatis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

Mom. At vestrum iam quisque lutum fiat & humor! Ego vero, si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Iuppiter, habeo, quae dicam.

Iup. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causa fiduciam sumere.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ πάντες, τὰ γε ἀπὸ καρδίας, Φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμνηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστάς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὀμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὅποταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· παμπονήρους δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς κρείττοσι· καὶ τοὺς μὲν ἱεροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ διαλαβάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμ-

1 Ὡς θεοὶ, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν) Λόγῳ ἐπὶ τῶν ἀντιπυρῶν, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένου τοῦ λόγοντος, ἀλλ' ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. V. (quaere in Paroem. C.)
3 Περιστήσεσθαι) Εἰς τὸ ἵναντίον

ἰλθεῖν, καταντᾶν. G.

5 Καὶ μὰ τὴν Θέμιν) Θίμις ἰστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὁμοσεῖν ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολαμβανόντων, ὅτι αὐτοὶ ἡμαρτον. V.

15 Τυμπαρίζομένους) Ἱεροσύλους. G.

Mom. Audite ergo, Dii omnes, quae ex animo, aiunt, proferam. Ego enim, & valde quidem expectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos,

πανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοί-
 νυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὥς οὐδὲ
 ὅλως ὄντων. Καὶ μάλιστα ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν 20
 λεγόντων Ὡς διαβάς τὸν Ἄλυν, μεγάλην ἀρχὴν κα-
 ταλύσει· οὐ μέντοι δηλούντων, εἴτε τὴν αὐτοῦ, εἴτε τὴν
 τῶν πολεμίων; καὶ πάλιν,

ὦ θείη Σαλαμῖς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα
 ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν ραψῶδων ἀκούουσιν, ὅτι
 καὶ ἐρῶμεν, καὶ τιτρωσκόμεθα, καὶ δουλεύομεν, καὶ
 δεσμούμεθα, καὶ στασιάζομεν, καὶ μυρία ὅσα πράγ-
 ματα ἔχομεν, καὶ ταῦτα μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξι-
 οῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ ἐν οὐ-
 δενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν.

4 Τὸν Ἄλυν) Κροίσω τῷ τῶν Λυ-
 δῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ διαβῇ τὸν
 Ἄλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βα-
 σιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι διαβῆς μι-
 γάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοή-
 σας ποῖαν ἀρχὴν, διαβὰς τὸν Ἄλυν,
 τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. V.

7 ὦ θείη Σαλαμῖς) Περσῶν καὶ
 Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι

μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ
 Ἀπόλλων τούτον τὸν χρησμόν. λέ-
 γεται δὲ αὐτὸν Οἰμιστοκλῆς ὁ Ἀθη-
 ναῖος νοῆσαι, οὐκ ἂν γὰρ, φησὶ,
 εἴσαν ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν
 αὐτῇ πίπτειν ἔμελλοι Ἕλληνες, πό-
 λιν οὕσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν
 Περσῶν προσημαντεύσατο θάνατον.
 V.

qui nihil iniuste egerunt? Merito igitur, ea cum vident, ita
 de nobis cogitant, quasi omnino non sumus. Praesertim si
 audiant oracula dicere, *Qui superabit Halyn, magnam per-*
vertet opum vim; nec tamen indicare, suamne, an hostium?
 Et rursus,

O Salamis, perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore
 nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt,
 nos & amare, & vulnerari, & servire, & vinciri, & dis-
 fidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati &
 immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos
 derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero in-

εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δεόν ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

- 21 Καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ, (μόνοι γὰρ ἐσμέν, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ συλλόγῳ, ἔξω Ἑρακλέους, καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμήδους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὥς ἐξετάσαι οἱ τινες αὐτῶν οἱ Φαῦλοι, ἢ οἱ τινες οἱ χρηστοί εἴσῃ· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροίζῃνος εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδοῦ πάρεργον ἐξεκοίφε τοὺς κακούργους, ὅσον ἐπὶ σοὶ καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντροφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶ βαδιζόντων σφαιγαῖς,

2 Δίοι ἀγαπᾶν) Ἀρκιῶσαι, εὐχριστοῖν. V.

6 Τῶν παρεγγράπτων τούτων) Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματεῖᾳ ἐνγράφοντο. εἴ τις οὖν μὴ ὢν πολίτης ἐνιγράφη παρ' ἄλλαν, παρὲγγραπτος ἐκαλεῖτο. διὰ τοῦτο τούτους παρεγγράπτους ἀνέμασι. V.

10 Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεύς) Ὁ Αἰγέως Ἀθηναῖος ὃν ἐν Τροίζῃνι πέλει τῆς Πελοποννήσου συνεκαδεύθησεν Αἰθρα τῇ θυγατρὶ τοῦ Πιττίως. ἡ δὲ Αἰθρα ἐγέννησε τὸν Θησίαν. ὁ τοῖνον Θησεύς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς ληστὰς εὐρῶν, πάντας ἀπέκτεινε ἐν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

dignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum fatis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant. Atque hic mihi, Iuppiter, (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireret, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezenae Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari

τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυκάμπτην, καὶ Κερκύονα,
καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος,
καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ Φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος
τὰ παρ' ἐκάστοις, ἐξέπεμπε τούτῳ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ,
ἐργαστικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ
Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ἰδρας, καὶ τῶν ἐν
Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ
τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παρονίας. Ἀλλ' εἰ χρὴ τὰ 22
ληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ἐπιτηροῦντες, εἴ τις

1 Τὸν Σκείρωνα) Λησται ἦσαν οὗτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροίης εἰς τὰς Ἀθήνας ἀγούσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων ληστής ὢν ἠνάγκαζε τοὺς παρόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆς θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἱρρίπτεν, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ δεχομένη καθόδι. V.

ibid. Πιτυκάμπτην) Πιτυοκάμπτης δὲ, καὶ οὗτος ληστής ὢν, ἱκαμπτε πίτυν, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παρόντας κρατεῖν, οἱ δὲ μεταωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

ibid. Καὶ Κερκύονα) Ὁ δὲ Κερκύων, καὶ οὗτος ἀδίκος ἦν. ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίην ἠνάγκαζε. καὶ τὸν οὐ βουλούμενον δειφθεῖρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ ἔκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. δειφθεῖρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλιν, πλὴν Θεσέως, Θεσέως δὲ κατεπάλασεν αὐτὸν σοφία πλεον.

παλαιστικὸς γὰρ εὗρεθι Θεσέως καὶ μεγέθει πρῶτον καὶ ῥῆμα χρόμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἂν δὲ καὶ ἑτέρος τις ὄνομα Διτυίρης, οὗτος σπείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παρόντας θηρίσειν τοῦ θέρους ἐνισταμένου, εἰ δὲ ἀντίτεινον ἔχτειν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπὸκτείνει. V.

2 Τοὺς ἄλλους) Phalar hic, & Bufirin, Echeturque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Iot. β. 18, 19, 20.) Echetur solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἐχέτος τῆς Ἠλείου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ, 83 &c.) Haec inferuerat Solan. Nos vero illa Scholia iam dedimus ad 2 Ver. Hist. Reitz.

4 Τούτῳ) Τὸν Ἡρακλῆα. V.

Scironem, & Pityocampthen, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus, vir iustus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum hominem, & ad labores promptum, tu, Iuppiter, parum curaffes Hydram, & illas in Strymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem ex-

θύει, καὶ κνιστᾶ περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὥς ἂν τύχοι ἕκαστον παρασυρόμενα. τειγάρουιν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύντοντες εὐρίσκωσιν, οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν. εἴτ' ἐν βραχεὶ ὅψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατούμενους δέ, καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμέτερους συνηγόρους, ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰασθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μῶμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμωμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

- 23 ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὥς ὁ θαυμαστός Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψα-

1 Καὶ κνιστᾶ) Καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. V.

13 Καρπουμένων) Γράφεται καὶ

τὰς θυσίας μόνον ἰστιωμένων. G.

15 Ἔστι μὲν γὰρ) Γραι. ἔστι γὰρ

ὡς θαυμαστός Δημοσθένης. G.

citet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur, unumquodque ut fors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, cum apertis paulatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum paulo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis iugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum imminet periculum, si honore carebit: neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

Iup. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis vir Demosthenes dixit, accusare quidem, & reprehendere,

σθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥάδιον καὶ τοῦ βουλομένου παν-
τός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένηται, συμβου-
λεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου· ὅπερ οἱ
ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος.

ΠΟΣ. Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, 24
καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἑμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυ-
νατὸν, σῶζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ
πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' οὖν
(μέλει γάρ μοι καὶ τῶν ἐνταῦθα) Φημί δεῖν τὸν Δά-
μιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὴν ἔριν ἤκειν,
ἥτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρσχη λέ-
γων. (Φῆς γάρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἄ-
μα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ
τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίξεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλῃσαι, 25
ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι

& increpare facile, & uniuscuiusque, qui modo voluerit :
sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, il-
lud demum prudentis re vera consilarii est: quod vos re-
liqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

Nept. Ego de cetero submersus sum, ut noftis, & in
fundo maris verfor, pro me, quantum possum, servans na-
vigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim
tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio, oportere hunc
Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem ve-
niat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo su-
peret. (Dicis enim, Iuppiter, probabilem esse hominem.)
Simul ostenderimus illis, quam ulcisci soleamus eos, qui
talìa contra nos disputant.

Iup. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium
in nostra potestate esse, sed nere unicuique Parcas, ut alius

ἐκαστῶ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῶ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῶ, ἢ Φθόῃ ἀπαθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἷοι τοὺς ἱεροσύλους πρῶην ἀπλθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἐξ μνᾶς ἑκάτερον ἔλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεΐδες ἂν ἐν Γεραιστῶ τὸν ἀλιέα τὸν ἐξ Ὀρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαينαν; ἄλλως τε, καὶ δοξομεν ἀγανωκεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, οὐ περιμείναντες ἀντεξέτασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δοξομεν;

4 Ἐξ Ὀλυμπίας) Γράφεται ἐκ Πίσσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἡλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν καὶ ἀγῶν ἰτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. V.

5 Μνᾶς ἑκάτερον) Ἡ μνᾶ ἔξ δραχμῶν ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἴχεε δραχμῶν ρ', ὥς φησι ὁ Πολυδούκης. Εὐπολις Κόλαξι, δειπνον δὲ ρ' δραχμῶν, καὶ ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον δὲς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρηκε καὶ τὰς προτέρας ρ' δραχμῶν. ἡ μνᾶ εἰχεν δραχμῶν εἴχεν ἑβολους σπ', ὅθεν καὶ ἐπιθεσία τὸ ἔκτον τοῦ τιμήματος. V.

6 Ἐν Γεραιστῶ) Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, οὕτω μέχρι τῶν λεγομένην, καὶ ὁ Ὀρεὶς, πόλις Εὐβοίας, ὥς οἱ πολῖται Ὀρεῖται λέγονται. V. (Mominet Demosthenes, addit C.)

9 Ἀποσκευάζεσθαι) Αποτιθίνας ἀνελόντας. G.

11 Ἐξ ἐρήμης) Ἐρήμη λέγεται ἡνίκα ὀρισθεῖσιν περὶ τῆς δίκης ἡμέρας, ὁ εἰς τῶν ἀντιδίκων ἀπολειφθεῖν· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τοῦ ἀπολειφθέντος ἐρήμην. V.

fulmine, gladio alius, alius febris aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tune ipse neglecturus eras in Gerastro piscatorem ex Oreos, qui tridentem tibi subduxit? Ceterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare, ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur?

ΠΟΣ. Καὶ μὲν σύντομόν τινα ταύτην ᾠμην ἐπινενοη-
κέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὃ Πόσει-
δον, καὶ κομιδῇ παχὺ, προαναρεῖν τὸν ἀνταγωνιστὴν,
ὡς ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφήριστον ἔτι, καὶ ἀδιάκριτον
καταλιπὼν τὸν λόγον.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ἐπινεοῖτε ἄλλο, εἰ τὰ-
μὰ οὕτως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ καὶ τοῖς νέοις ἔτι καὶ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖ- 26
το' ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἰπὸν τι συμφέρον
εἰς τὴν διάσκεψιν.

ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὃ Ἀπολλων, οὕτω περὶ με-
γάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κεῖσθαι τὸν λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ καὶ περὶ τῶν ἐσχά-

3 Θυννῶδες) Ἐπειδὴ τοὺς θύντους
οὐ λέγει καὶ ἀμφισβητήσει νικᾶμεν,
ἀλλὰ τρισίναις ἀναιρούμεν, εἰκότως
τὸ φονεῦσαι τὸν Δάμιν θυννῶδες
ἀτόμασιν. V.

5 Ἀμφήριστον) Ἀμφισβητήσι-
μον. V. (C. Ἀμφίβολον.)

14 Χαρίεν γὰρ) Γελοῖσθες, ἀνέη-
τον. V.

Nept. At ego compendiarium hanc excogitasse mihi vi-
debar ad victoriam viam.

Iup. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & ni-
mis pingue, ante interficere adversarium, ut invictus mo-
riatur, disputationem relinquens non diiudicatam, & de
qua contentioni adhuc locus sit.

Nept. Ergo melius vos aliud excogitate, si mea adeo ad
thunnos a vobis ablegantur.

Apol. Si iuvenibus etiam, & adhuc imberbibus nobis
permisum lege esset concionari, forte dicerem aliquid uti-
le ad nostram deliberationem.

Mom. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est;
ut non secundum aetatem, sed communis omnibus dicendi
facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit, si, cum in

των κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμι-
κρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος,
πρόπαλαι μὲν ἐξ Ἑφύβων γεγονώς, ἐγγεγραμμένος δὲ
ἐς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικόν· καὶ ὀλίγου δεῖν, τῆς ἐπὶ
Κρόνου βουλῆς ὢν. ὥστε μὴ μείρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλ-
λὰ λέγε Θαρρῶν ἤδη τὰ δοκούντα, μὴ αἰδεσθεῖς, εἰ ἀ-
γένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ
εὐγένειον οὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ

4 Ἐς τὸ τῶν δώδεκα) Ἄφ' οὗ οἱ
δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δη-
λονότι παυθείσης τῆς Κρόνου ἀρ-
χῆς. V. (De XII Diis lege in ὄρ-
νισιν Aristophanis. C.)

ibid. Ληξιαρχικόν) Δύο ἦσαν
γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις.
καὶ ἐν τῇ ἐνὶ ἐνεγράφετῳ ἅμα τῇ
γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῇ ἐτέρῃ, ἡλικία τῆς
ἐννόμου ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ
ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. Ἐπεὶ δὲ οἱ
ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῇ κύριοι ἐγί-
νοντο τότε τῆς πατρῆας λήξεως,
τουτέστι τοῦ κλήρου καὶ τῆς ὑπο-
στάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πα-
τρῶα κληρονομία. ἐπὶ οὖν τῶν ὀρ-
φανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρό-
πους παρεπέμπετο τὰ πατρῶα, ὡς
ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροιτο τὰ
τῶν ὀρφάνων, εἴτα ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιε-
τῆς οἱ ὀρφανοὶ ἤβησαν, ἐξῆν αὐτοῖς
ἀπὸ τῶν νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικόν
ἐγγραφέντας ἀναλομβάνειν τὰ πα-

τρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τῆς λήξεως, ἥτοι
τῆς αὐτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦ-
το γὰρ ἐνταῦθα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
φασὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ καὶ ἀγένειος εἶ,
καὶ τοῦτο αἰτιᾷ, τὸ μὴ ἐξὸν εἶναι σοε
λέγειν, ἀλλ' οὐκ ἔξεστι. πάλαι γὰρ
τῆς αὐτεξουσιότητος ἐπελάβου, ὡς
καὶ ὑπὲρ ἄλλου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐξ-
εῖναι σοὶ λέγειν καὶ γνωμὴν εἰσπγι-
σθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ ὀλίγου
δεῖν τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὢν, ἀπὸ
τοῦ σχεδόν τῶν ἐπὶ Κρόνου τὴν βου-
λὴν συμπληροῦνται θεῶν. ὁκτὸς γὰρ
ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς καὶ Ἡροδό-
τῳ δοκεῖ τῷ Ἀλικμαστασί. V.

ibid. Τῆς ἐπὶ Κρ. βουλῆς ὢν) Ὁ
Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρῶτος
ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλ-
λους δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦν-
τας, διαχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ἐκ
τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς
τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλ-
λη συνίστη βουλὴ τοῦ Διός. V.

extremis versetur periculis, de potestate legitima subtiliter & ieiune disputemus. Tu vero etiam omnino iam legitimus concionator es, qui ephebis olim excefferis, & in duodecim *Deorum* album relatus, atque tantum non de illo sub Saturno consilio *unus* sis. Quare noli apud nos adolescentuli pudorem simulare, sed audacter iam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, si imberbis concionare, praefertim cum promissa adeo barba, & menti probe hirsuti filium habeas Aesculapium. Ceterum decet te nunc

πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάλιστα ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμ- φιλοσοφῶν.

ΑΠΟΛ. Ἄλλ' οὐ σέ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφί- ναι, τὸν Δία δέ. καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι οὐκ ἄ- μουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον.

ΖΕΤΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος εἶκει χρηστὸς ἀνὴρ καὶ 27 φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊ- κούς· ὥστε καὶ σύνεστιν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τούτῳ ἐκλέγει, σφό- δρα πιθανὸς ὢν, ὁπότεν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πληθεί δὲ εἰπεῖν ἀτολμώτατός ἐστι, καὶ τὴν Φωνὴν ιδιό- της καὶ μισοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκάνειν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνεύρων, ἀλλὰ βατταρίζων

4 Ἐφίημι) Συγχωρεῖν, ἐπιτρέ- τα. V.
πειν. V.

6 Ἐν τῷ Ἑλικῶνι) Βοιωτίας ὄρος,
ἐν ᾧ διατρίβειν αἱ Μοῦσαι ἐλέγον-

14 Γέλωτα ὀφλισκάνει) Γέλωτα
χρηστοῦ, ἀπὸ τοῦ γελάται. V.

15 Βατταρίζων) Τὸ ἐν τῇ συνη-

praefertim tuam proferre sapientiam, nisi frustra in Heli- cone resides, & philosophare cum Musis.

Apol. Atqui tuum non est, Mome, eam facultatem dare, sed Iovis. Hic si iusserit, forte aliquid dixero a Musis non alienum, sed exercitatione, quam in Helicone instituimus, dignum.

Iup. Dic, fili: permitto enim.

Apol. Bonus vir videtur esse iste Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque mul- tis cum iuvenibus philosophiae causa versatur, mercedef- que eo nomine non parvas conficit, qui sit probabilis ad- modum, cum privatim disputat cum adolescentibus. In tur- ba autem dicere minime audet, & vocem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat

καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὅπότεν οὕτως ἔχων καὶ καλλιρρήμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι βούληται· συνεῖναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὅξυς ἐστὶ καὶ λεπτογνώμων, ὥς Φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἐρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας διαφθεῖρει αὐτὰ καὶ συγχῆ, οὐκ ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. εἰ δὲ, οὐ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, εἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μάλιστα ποιῆσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

28 ΜΟΜ. Τούτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἀπολλων, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ

θεῖα βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ οὗτος τῆς κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἀγασκτο, μογιλάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυστόμους, μηδὲ τραγῆ πεχρημένους τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρμένως φθεγγόμενους, καὶ παρὰ σήμους, βατταρίζειν φασίν. V.

2 Συνεῖναι μὲν γὰρ) Ἀπὸ τοῦ δασκαίου, ἐκπαιδευαίν. V.

14 Λοξὸς ὢν) Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι στρεβλὰ καὶ ἀδύνα. Γρίφος δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης οὖν εἶπαι, ἀπὸ τοῦ ἀσαφούς. V.

& perturbetur : & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare, quid sibi velit, explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, eiusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant, qui audiunt.

Mom. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis, obliquus, & perplexus, & qui in medium inter cer-

μεταίχμιον ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ἐπὶ τούτῳ συμβουλευεῖς; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τῆς Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

ΑΠΟΛ. Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθεῖμεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεῖς ὑποβάλη.

ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγῷ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ Φιλοσόφων παραστήσασθαι ἐρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέχειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὗς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα τὸν ὑποκριτὴν δὲ ρητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὃ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἄλλως ἐπινοήσομεν. Σὺ δέ, ὦ Θαυμάσιε, 30

tantas locum tutus ipse multa proiciat, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

Apol. Patronum, Mome, si qua possemus illi adiungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecunque iste excogitata illi subiecerit.

Mom. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subiicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse, quae audivit, intellexerit. Ista quomodo non rifus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus. At tu, praestantissime, (dicis enim, te vatem esse,

(Φῆς γὰρ καὶ μάντις εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ἐπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶσθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὢν.

ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατόν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν;

ΜΩΜ. Ὅρᾳς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος.

ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τῷ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ἐπὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, στερησόμενόν σε τῆς τέχνης.

ΑΠΟΛ. Ἀμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κο-

2 Καὶ πλίνθους χρυσᾶς) Κροῖστος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσήγαγεν. V.
15 Ἐν Δελφοῖς) Ἐν τούτοις γὰρ

τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἱμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φωκίᾳ, ἢ δὲ Κολοφῶν ἐν Ἀσίᾳ. V.

& mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis) quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis.

Apol. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius?

Mom. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus.

Iup. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tanquam in tripode, & aqua, ac turē positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas.

Apol. Melius quidem erat, pater, Delphis aut Colopho-

λοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκειος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· ἀνέξεσθε δέ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι.

ΜΩΜ. Λέγε, σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἀπολλων, καὶ μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ ἡ ἐρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδία ἔψεται· ἀλλὰ οἶσθαι περὶ οὗτου ἡ σκέψις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη Φοβερὰ· ἡ χροὰ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς, κόμη ἀνασφουμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ Φρικώδη, καὶ μυστικά.

6 Οὐκ ἄρνεια κρέα) Κροῖστος γὰρ ἀποπειρώμενος τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντιῆος εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Θεοπρόπτης εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθετον, ἀνέρεσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν διατελεῖ πράτταν ὁ Κροῖστος; ἐποίει δὲ ταῦτα τινικάδε Κροῖστος. λέβητα εἰς λέβητα ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ ἄρ-

νίου συγκατακόψας, καὶ τῷ λέβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, ἤπει. ἅπαντα ἡ Πυθία ἀνεῖλεν ὡς ἐπράτατο, μάλιστα περὶ τῶν τῆς χελώνης κρέων. ἰδὲ μ' ἐς Φρένας ἦλθε κρατερύνοιο χελώνης. V.

11 Ἀνασοβ.) Διαραπτομένη. G. *ibid.* Κίνημα κορυβαντῶδες) Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονες εἰσι περὶ τὴν Ῥίαν. Κατόχιμα δὲ, μανιῶδη, Φοβερὰ. V.

ne talia facere, ubi praeſto mihi ſunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen ſic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cuius futura ſit victoria: ſuſtinebitis autem, ſi non fatis modulata dixerō.

Mom. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec patrono atque interprete ipſa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut teſtudo nunc coquitur in Lydia: verum ſcis, quae de re deliberetur.

Iup. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia iſta, iam adſunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in univerſum poſſeſſi hominis omnia, & horribilia, & myſtica.

31 ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θεόφατον Ἀπόλ-
λωνος,

Ἄμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο

Ὀξυβόαι, μύθεισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.

Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτερακλεί κλωγμῶ,

Ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτης.

Ἄλλ' ὅταν αἰγυπῖος γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ τότε λαΐσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσιν κορῶνας.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὃ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνέκαγχασας, ὦ Μῶμι; καὶ μὴν
οὐ γελοῖα τὰ ἐν ποσὶ παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγή-
σῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος.

ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ
καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη καὶ ἡμῖν ἑρμηνεύεις ἀν' αὐτὸν ὃ
τι καὶ λέγει.

ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστο-
17 Θεμιστοκλῆς) Καὶ γὰρ μό- τος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ
τοῖς Θεμιστοκλῆς συνέχευε τοῦ δεῖν- Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξου ἱμαντεύοντο

Apol. Percipite, o superi, quae iam canit augur Apollo,

Lite super rigida, quam constituere valentes

Arguto clamore viri, verbisque petulci.

Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,

Non sine lucentis flivae terroribus, implent.

Curvo at ubi vultur comprehenderit ungue cicadam,

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

Iup. Quid pleno ita rictu rides, Mome? Verum ridicula
non sunt praesentia. Define, infelix, suffocaberis a risu.

Mom. Et quid possim desinere, Iuppiter, super oraculo ita
claro ac dilucido?

Iup. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit.

Mom. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit

κλέους δέησει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον οὕτως· διὰ ῥήδην, γόη-
τα μὲν εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους κανθηλίους, νῆ Δία,
καὶ ἡμίονους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρί-
δες τὸν νοῦν ἔχοντας.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοιχός εἰμι, οὐκ 32
ἀκνήσω ὅμως τὰ δοκούντά μοι εἰπεῖν. ὁπότεν γὰρ ἤδη
συνελθόντες διαλέγωνται τηνικαῦτα, ἣν μὲν ὁ Τιμοκλῆς
ὑπέρσχη, ἑάσω μιν προχωρεῖν τὴν συνουσίαν ὑπὲρ ἡμῶν
ἣν δέ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν στοὰν αὐτὴν ἔγω-
γε, εἰ δοκεῖ, διασεύσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμειδι, ὥς μὴ
κατάρατος ὦν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς.

ΜΩΜ. Ἡράκλεις, ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τοῦτο εἶ-

Ἰ Αθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς ἐκλιπεῖν
τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλιν ἡ Πυθία τὸ,
Τεῖχος τριτογενεῖ ἔθλην διδοῖ εὐ-
ρύπα Ζεὺς, καὶ, ὦ θεῖν Σαλαμίς,
ἀπολείς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὥς
οὖν μόγου Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος
ὅ, τι καὶ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ'
ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο καὶ νῦν
διασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σφίστερά
πάντα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὥς μὴ
δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ.

V. (Historia late apud Herodo-
tum C.)

2 Κανθηλίους) Μεγάλους. G.

5 Εἰ καὶ μέτοιχός εἰμι) Ἐπειδὴ
ἄνθρωπος ὢν, ὥς λέγουσι, πρῶτον γέ-
γονε θεός, καὶ εἰς οὐρανὸν μετέκ-
σεν. V. (Inquilinus. C.)

12 Ἡράκλεις ἰὼ) Τοῦτο εἰάθασιν
ἐπὶ θαυμασμῷ λέγειν. ἴσθιν οὖν
ἐπίφθιγμα ἐκκλητικῶν. ἐκκλητικῶ-
μος οὖν τοῦτο εἰς Ἡρακλῆα. V.

Themistocle: adeo disertè dicit oraculum, hunc praestigia-
torem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Iuppiter,
& mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis, quan-
tum cicadas, habere.

Herc. Ego vero, pater, quamquam inquilinus modo, ta-
men non cunctabor, quid mihi videatur, dicere. Nempe cum
iam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles
superaverit, procedere sinam *institutam* pro nobis disputa-
tionem: si vero quid fecius evenierit, tum iam ego ipsam
concussam, si ita videtur, porticum in Damidem iniciam,
ne homo exfecrabilis contumeliis porro nos afficiat.

Mom. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, quod

ρηκας, καὶ δεινῶς Βοιωτίον, ξυνάπολέσαι ἐνὶ πονηρῶ τῶν-
ούτους, καὶ προσέτι τὴν στοᾶν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ
Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναίγειρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμ-
πεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τὴν μεγίστην εἰς τοὺς
λόγους ὑπόθεσιν ἀφηρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μὲν σοι δυ-
νατὸν ἴσως ἦν τι πράξαι τοιοῦτο· ἀλλ' οὐ δὲ θεὸς γεγένη-
σαι, μεμάρηκας, οἶμαι, ὥς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦ-
τα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ἐσμέν.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν καὶ ὅποτε τὸν λέοντα, ἢ τὴν ὕδραν
ἐφόνευσον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκείνα ἔπραττον;

ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα.

ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἦν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ περισυλῶν μου

1 Καὶ δεινῶς Βοιωτίον) Εἰς ἀμα-
θίαν ἐσκάπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' οὗ
καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὕς. Ἐπεὶ
οὗτ' Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ' Ἀλκμήνης
γὰρ, ὁρμῆως πάνυ ἐπέσκωπται. τὸ
μὲν γὰρ προφατὶς ἐπὶ
τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν
διασύρει ὡς Βοιωτὸν. V.

2 Καὶ προσέτι τὴν στοᾶν) Τάχα
ἐν τῇ στ:ᾶ τῇ λεγομένῃ ποιχίλῃ τὰ
περὶ Μαραθῶνα ἐγίγραπτο. διὸ ταῦ-
τα φησὶν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι

Πέρσας ἐνίκησαν. Κυναίγειρος δὲ εἷς
τῶν ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κα-
τὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρα-
τηγὸς ἦν τότε τῶν Ἀθηναίων. διασύ-
ρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνου καιροῦ
ῥήτορας, ὡς συχρότερον τούτων με-
μνημένων οὐδὲν δεῖν ἐν ταῖς δημογο-
ρίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τοῦ
χυδαίου ὁμίλου. ὅσπερ καὶ αὐτὸς
οὗτος φησὶ διαπαίζων ἐν τῇ Ῥητό-
ρων Διδασκαλῇ. V.

dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot
homines, & insuper totam porticum cum suo Marathone,
& Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereun-
tibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo
illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem
cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem
tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse
taliam, nos autem eorum esse expertes.

Herc. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Par-
cae illa per me faciebant?

Iup. Omnino.

Herc. Et iam si quis contumeliosus in me sit, aut tem-

τὸν νεῶν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοῖ-
ραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ἐπιτρέψω αὐτόν;

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς.

ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας.
ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἀγροϊκὸς εἰμι, τὴν σκά-
φην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μα-
κρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσσῃ,
καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν ἄδην, ὅπου με γυ-
μνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἰδῶλα φοβηθήσεται τῶν
ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θνητῶν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, Φασίν' ἀπέσωσας
γούν τῷ Δάμειδι ταῦτα εἰπεῖν ὑποβάλλων. Ἀλλὰ τίς 33
ὁ σπουδῇ προσίων οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὐγραμ-
μος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κό-
μης; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγο-

11 Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς) Παρ-
οιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὐτῶν φερόντων
μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνήθειᾳ ἐξ οἴ-
κου ἡ μαρτυρία. καλῶς οὖν ἐχρήσα-
το αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τῶν Θεῶν νῦν
ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλῃσιν. V.

15 Ὁ ἀγοραῖος) Ἑρμῆς ὁ ἀγο-
ραῖος ἐτιμάτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις,
ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως
δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τοῦ Ἑρμοῦ τὸ
ἄγαλμα αὐτοῦ. V.

plum spoliando meum, aut evertenda statua, nisi Parciis
olim ita decretum fuerit, illum non elidam?

Iup. Nequaquam.

Herc. Itaque audi, Iuppiter, libere dicentem. Ego enim,
ut ait Comicus, *sum rusticus: scapham voco simplex scapham.*
Si haec est vestra conditio, longum ego valere iussis ve-
stris istis honoribus, & nidore, & victimarum sanguine,
ad inferos descendo, ubi me, nudum si habeam arcum, um-
brae certe interfectarum a me belluarum metuent.

Iup. Eugene, domesticus, aiunt, testis! compendifecisti
enim Damidi, ne illa dicat, cum ipse subiicias. Sed quis est
ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis
omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille pri-
sco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, fo-

ραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλη-
σται, ὅσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν.
τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ που τι ἐκ γῆς νεώ-
τερον ἀναγγέλλεις;

ΕΡΜΑΓ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας τῆς σπου-
δῆς δεόμενον.

ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστά-
μενον λέληθεν.

ΕΡΜΑΓ. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑπο

Πιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον

Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι

Πλασθεῖς, παρηώρητο μιμηλῇ τέχνῃ,

Σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος.

Ὅρῳ δ' ὄχλον στείχοντα, καὶ τινας δύο

Ὡχροὺς κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων,

1 Πίττης γοῦν ἀναπλάσται) Οἱ
γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας καὶ
τὰ ἀγάλματα, εἶδος εἶχον περιπλάτ-
τειν τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίση,
καὶ οὕτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύ-

πωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσασιν. V.

9 Ὑποπιττούμενος) Πίσση πλατ-
τόμενος V. (Περιπλαττόμενος C.)

15 Κεκραγόντας) Τοὺς τὰ μεγά-
λα κράζοντας. V.

rensis ille, iuxta Poecilen: pice enim oppletus est, qui quo-
tidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos
venisti? Num quid novi nobis de terra affers?

Herm. Ingens quiddam, Iuppiter, & infinita diligentia
dignum.

Iup. Dic iam, num quid praeterea seditionis nobis im-
prudenter ortum est?

Herm. Statuarii modo pro more prae bui

Pice oblinendum pectus atque tergora.

Lorica corpori tenax, risum movens,

Afficta iam pendebat arte simia,

Signum velut totius aeris exprimens.

Turbam venire cerno, & inter hanc duo

Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,

Δάμιν τε καὶ —

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδῶν.
οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ
πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις.

ΕΡΜΑΓ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀ-
ποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί, ἡ ἀκροᾶ-
σθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρεῖτωσαν αἱ ὦ-
ραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπε-
ταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ἡράκλεις, ὅσον τὸ 34
πλῆθος ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς
οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμε-
νος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστίν οὐδὲ
ἀντάρασθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν
δυνατώτατον, εὐχόμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

1 Δάμιν τε καὶ) Μίλλοντος εἰ-
πεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμο-
κλῆα, ὃ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνα-
κρίπτει αὐτόν. V.

3 Εἰ πάλαι) Εἰ ἐκ πολλοῦ. V.

5 Ἐν ἀκροβολισμοῖς) Ἀκροβο-
λισμὸς ἐστίν, ὅτε πρὶν συμβάλλου-
σιν οἱ πολέμιοι ἀλλήλοις, ἐάλλουσι
τοῖς βέλεσι καὶ τοῖς λίθοις. V.
(praeludium. C.)

Damisque & —

Iup. Define, optime Hermagora, tragoedias agere. No-
vi enim, quos dicis. At illud mihi dic, an diu commissa est
illis pugna?

Herm. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fun-
dis petentes se invicem, conviciis e longinquo iactandis.

Iup. Quid ergo iam faciendum superest, Diī, quam ut
prospicientes illos audiamus? Quare iam removeant Ho-
rae obicem, reductisque nubibus portas coeli pandant. Her-
cules! quanta turba auditum convenit. At iste Timocles
non valde mihi placet contremiscens & perturbatus: cor-
rumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque con-
tra Damidem ausurum se attollere. Verum quod maxime
possumus, vota faciamus pro illo,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθεται.

35 TIM. Τί Φῆς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων;

ΔΑΜ. Οὐκ' ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀποκριναί μοι, ὦ τι νι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς.

TIM. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκρισαι.

ΔΑΜ. Οὔμενον, ἀλλὰ σύ.

ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ εὐφωνότερον τραχύνεται. εὖ γε, ὦ Τιμόκλεις, ἐπίχει τῶν βλασφημιῶν' ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὥς τά γε ἄλλα ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

TIM. Ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναιῖ μην σοι πρότερον.

ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώται' ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκῶς' ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

Ι Ἡμείων Ὑ Ἡμῶν. G.

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

Tim. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus?

Dam. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris.

Tim. Non ita. Sed tu, impure, responde.

Dam. Non, inquam. Sed tu.

Iup. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge, Timocles:ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet.

Tim. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

Dam. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe iuratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

TIM. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, οὐ δοκεῖσί σοι, ὦ 36
κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί;

ΔΑΜ. Οὐδαμῶς.

TIM. Τί Φῆς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττεται ἡ τῶν ὅλων
ἐπιμέλεια;

ΔΑΜ. Οὐ.

TIM. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ Φορᾷ;

ΔΑΜ. Ναί.

TIM. Εἴτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε,
καὶ οὐ καταλεύσετε τὸν ἀλιτήριον;

ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τι-

11 Εἴτ' οἱ ἄνθρωποι) Εὐρον οὐ-
τως οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἡ σχετλιαστι-
κὸν ἐπίρρημα συναλιμμένον τῷ ἄν-
θρωποι. εἰάθαι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦ-
το ποιεῖν καὶ ταῖς παραθέσειν. V.
C. G. sic habent: Ἰσάνθρωποι,
ἰὼ ἄνθρωποι) Τὸ ἐντελὲς, ἰὼ καὶ οἱ,
σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα συναλιμ-
μένον τῷ ἄνθρωποι. Consueverunt
metrici hoc facere καὶ ταῖς παρα-

θέσειν, ὁποῖον καὶ τὸ ἀληθινὸν (sic
corrupte) καὶ τὸ ἐν Πειραιεῖ. δῆ-
πουσι κανθάρλιμον. (& hoc ite-
rum corruptum) καὶ ἔτι οἱ κατα-
λογάδην utuntur hoc. Plato, ποῖ
φίρεσθε ἄνθρωποι; ἔστι γὰρ τὸ ἐν-
τελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim
invenire est apud Oratores τ' ἄν-
δρὸς pro τοῦ ἀνδρός. G.

12 Καταλεύσετε) Λιθάζετε. G.

Tim. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur ti-
bi, homo exsecrabilis, providere Dii?

Dam. Nequaquam.

Tim. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia?

Dam. Sane.

Tim. Neque a quodam Deo igitur procuratio univerfo-
rum ordinatur?

Dam. Non.

Tim. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu?

Dam. Nempе.

Tim. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus
obruitis impium?

Dam. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut

μόκλεις; ἢ τίς ὧν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν Θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἱ γε οὐδὲν δεινὸν διατεθήκασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι.

TIM. Ἀκούουσι γὰρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καὶ σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

- 37 ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκείνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τσαῦτα, ὡς Φῆς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἅπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἡμύναντο ὧν ἐπιорκεῖς αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκεείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ ἢν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κακὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημῶντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας.

4 Καὶ σε μετίασι ποτὶ) Ἡ μετέρχονται, ὅ ἐστι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔστι Πρόνοια καὶ καλῶς διέταξι

τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς δίδει καὶ βούλεται.

οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναβρύνῃ

πίθειν τὸν ἔχθρὸν, ὃ Τιμόκλεις, εὐλόγως. G. & C.

Καὶ σε μετέρχεται) Ὁ ἐστὶ τιμωροῦνται. V. 14 Ἀμύμονας) Ἐπαυρέτους. G.

quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant.

Tim. Enimvero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscuntur.

Dam. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res huius universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ultimi sunt ob perpetua tua periuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae maiorem possint edere, quam malum te mortalem male obtinendo. Sed apparet, illos peregre abesse trans Oceanum forte apud Aethio-

ἔθος γούν αὐτοῖς συνεχῶς ἵεναι παρ' αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα,
καὶ αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἵποιμι, ὦ 38
Δάμι;

ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν
ἀκούσαί σου, ὅπως ἐπέσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς.

TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, ὃ
ἥλιος αἰεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταυτὰ,
καὶ ὥραι τρεπόμεναι, καὶ Φυτὰ Φυόμενα, καὶ ζῶα γεν-
νώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχάνως κατεσκευα-
σμένα, ὥς τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ
βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τὰ λ-
λα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναι μοι δοκεῖ.

ΔΑΜ. Αὐτό που τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρ-
πάξεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοία τούτων ἕκαστον
ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστὶ τὰ γιγνόμενα,

pas Heroas crimine puros. Mos enim illis frequenter ad illos abi-
re coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

Tim. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami?

Dam. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cu-
pιο, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos
providere.

Tim. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit:
sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, &
tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes
animalium, eaque ipsa animalia tanto artificio perfecta, ut
nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam
facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae ope-
ra esse mihi videntur.

Dam. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, pro
argumento arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an
providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia qui-

Φαίην ἂν καὶ αὐτός· οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ τινὸς προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτῶν ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαίνουντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοία διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικόν, Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

- 39 TIM. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐπὶ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' οὖν ἐρῶ, ἀποκρίναι γὰρ μοι. Ὁμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι;

DAM. Καὶ μάλα.

TIM. Οὐκ οὖν ἐκεῖναι ἐπέειπθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι.

DAM. Ἄλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὁ-

9 Ὑπομόχθηρον) Ἀνόητον. G.

dem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est, ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea, quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: affer alterum.*

Tim. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim responde mihi. Homerusne videtur tibi optimus poeta fuisse?

Dam. Sane.

Tim. Illi ergo credidi, providentiam Deorum declaranti.

Dam. Verum enimvero, homo admirabilis, poetam qui-

μηρον γενέσθαι, πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυ-
 ρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὐτ' ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλον
 ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας μέλει αὐτοῖς, οἶμαι,
 ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ διὰ τοῦτο μέτροις
 τε κατὰδουσι, καὶ μύθοις κατηχοῦσι, καὶ ὅλως, ἅπαν-
 τα ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται. Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκού- 40
 σαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείσθης τῶν Ὀμήρου· ἄρα οἷς
 περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἢ
 θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἶγε μὴ τὸν
 Βριάρεων ἢ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον,
 ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθεὶς.
 ἀνθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν,
 ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῇ ἐπιπέμ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποβάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνα-
 τον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν

4 Κηλεῖν) Θέλγειν. V,

8 Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός,
 καὶ ἡ γυνή) Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδών, καὶ ἡ Ἥρα. V.

13 Ὀνειρόν τινα) Πάντα ταῦτα

Ὀμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς
 δὲ πάντῃ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν κατὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἤνεγκε μάρτυρα. V.

dem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: te-
 stem autem idoneum talium, neque illum, neque alium
 quemcunque poetam. Neque enim veri illis curam esse pu-
 to, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, ver-
 sibus occinunt, & personant fabulis, & in universum iu-
 cunditatis causa machinantur omnia. Verum libenter au-
 dierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num
 illis, quae de Iove dicit, insidias illi fecisse, ut ligarent, fi-
 liam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset
 Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis
 esset Iuppiter optimus. Pro quo etiam beneficio gratiam
 relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio
 mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non pote-
 rat nempe iaculo fulmine ipsum comburere Agamemnonem,

Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἴτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηναῖς παρακελεύσει, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ἐμονομάχουν ἀναμῖξ ἄρρενες τε καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηναῖα μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἄτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκεῖνη μεμψιμοιροῦσα ἡγανάκτησεν οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἐστίασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σὺν τινι ὑπερφυᾷ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, ἐπαφῆκεν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτοῦ. ἄρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

41 ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἤλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν' ὃ δ' ἡμέτερος, ἀπορουμέ-

9 Σῶκος) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἰονεὶ Σωσίσιχος. V.

ibid. Ἐριούνιος) Ὁφέλιμος. G.
12 Ἀνυπόστατον) Ἀφώρητον. G.

ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paulo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii proelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; Latonam at contra fletit utilium dator Hermes. Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob causam aprum horribili magnitudine, & robore, cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Numquid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

Iup. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur: metuit enim, & ali-

καὶ ἔοικε δέδιε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδὺς ἀποδράσεται.

ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρά σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγίης, ὅπταν αὐτοὺς ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνήν, δεικνύη σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δέ, καὶ τὴν ἀσέβεια κατὰ σέ ἐπιτρίβοντας;

ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντές οἱ τραγωδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγείσθαι σε θεοὺς εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβάτας, καὶ τοὺς ποδήρεις χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωματία, καὶ τᾶλλ', οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγωδίαν, ὅπερ καὶ γελοιότατον οἶμαι.

2 Παρεκδὺς) Παρεξηλθόν. G.

5 Ἐπιβάτας) Γραι. ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς. G.

9 Οἱ τραγωδοὶ) Οὗτοι ὑποκρίται ἥσαν ὑποκρινόμενοι τὰ τῶν τραγωδῶν δράματα. V.

12 Ἐμβάτας) Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγωδοί, ἵνα φαῶσι μακρότεροι. ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱματία. V.

13 Χειρίδας) Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. V.

quantum tremat, & apparet, abiectum esse clypeum: & iam circumspicit, qua se subducens queat aufugere.

Tim. Neque Euripides igitur tibi sanum quid videtur dicere, cum Deos ipsos in scenam productos ostendit, ut servant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua est, obterunt?

Dam. Sed o generosissime philosophorum, Timocles, si, haec dum agunt, persuasere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Aristodemum, & Satyrum, putare te Deos esse tunc, aut ipsas Deorum personas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia, quibus illi tragoediam ornant:

Lucian. Vol. VI.

S

ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὀπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης
τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγει, ἀκού-
σῃ αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου,

Ὅρας τὸν ὕψου, τὸν δ' ἀπείρον αἰθέρα,

Καὶ γῆν περίξ ἔχονθ' ὕγραῖς ἐν ἀγκάλαῖς,

Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

καὶ πάλιν,

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς.

Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύων.

καὶ τὰ τοιαῦτα.

- 42 TIM. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξ-
πάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες.

ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν
κατὰ τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις
αὖν, ὥς γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει.
πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι,

quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro
se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi
videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronuntiantem:

Sublime fufum cernis, immensum aethera,

Cuius tenetur mollibus complexibus

Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Iovem.

& rursus,

O Iuppiter, quicumque demum es Iuppiter;

Nec enim, nisi sermonibus, mihi notus es:

& similia.

Tim. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui
Deos esse putent, ac celebrent.

Dam. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae in-
ter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus ni-
mirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa,
quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, &

Σκύθαι μὲν Ἀκινάκη θύοντες, καὶ Θραῖκες Ζαμόλξι-
 δι, θραπέτη ἀνθρώπων ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἤκοντι,
 Φρύγες δὲ Μῆνη, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρα, καὶ Κυλλήνιοι
 Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστέρα, καὶ Πέρσαι πυρὶ,
 καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καίτοι μὲν ἅπασι κοινὸν τοῖς Αἰ-
 γυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς
 θεός· Πηλουσιώταις δὲ κρόμμον· καὶ ἄλλοις ἰβις, ἢ
 κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ
 πίθηκος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος
 θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἄτερος. καὶ ἄλ-
 λοις κεφαλῇς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμέ-
 ον, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἐστίν, ὦ καλὲ
 Τιμόκλεις;

ΜΩΜ. Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς
 τοῦμφανες, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι;

1 Σκύθαι μὲν) Φρυγῶν φακέ-
 λους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ
 τῶν αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκην ἰδρύσαν-
 τες σιδηροῦν, θυσίας ἱερείους προσ-

άγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομί-
 ζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρειος τὸ
 ἄγαλμα. V.

12 Τρύβλιον) Πινάκιον. G.

alii alia fanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, id est, Lunae; & Diei Aethiopes; & Cylleni Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicis aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, sinister; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher Timocles?

Mom. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur?

ΖΕΥΣ. Ἐλεγεσ, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἣν τὸν ἐν ποσὶ κίνδυνον διαφύγωμεν.

43 ΤΙΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοῦς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμούς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ Θεῶν καὶ τῆς προνοίας τῆς ἐκείνων;

ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαι σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνήσθαι ἀξιόις; ἄρ' ἐκείνου, ἐν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὅς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, πρὸς ὁποῦτον αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖ-

10 Ἄμφηκς) Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἤκων, τουτίστι βοῶν. οὐδεὶς γὰρ ἔδει περὶ τινὸς ἔλαυν, ὅτι τὸν Ἄλυν διαβὰς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπος. γράφεται δὲ ἀμφήκης, ἢ ἢ ἀφ' ἑκατέρου ἐρίδα ποίαν. V.

ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρ. ἔνιοι) Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίοντες ἦσαν παρὰ τοὺς ὁδοὺς ἰδρυμένοι, ἅνα πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχοντες ἀνθρώπου μεμικημένον τὸν λῆγον. ἐνίοτε μὲν οὖν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων ἀνθρώπων. ὥστε

δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους αἰνιττετο δι' αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτοὺς τετράγωνος ἂν καὶ παρὰ τὰς ὁδοὺς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἰσημαιοὶ οὖν τὸν βίον, ὃν διὰ τῆς ὁδοῦ παρεδύλου, οὐκ λόγῳ καὶ μετὰ λόγου πορεύεσθαι, καὶ τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἰσοαῖον τὸ τετράγωνον ἀπεσάφει τοῦ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποίητο, εἰς ἔμφασιν τοῦ χεῖναι τοῖς φίλοις, ἥτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου εἰσιούσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀπουσιν ὁμοίως κατὰ διάθεσιν μένειν. V.

Imp. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac flu-debo corrigere ista, modo praefens periculum effugerimus.

Tim. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cuius opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae?

Dam. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cuius illorum maxime velis mentionem fieri? num illius, quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcunque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye,

σος διαβάς τὸν Ἄλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὄλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο.

ΜΩΜ. Αὐτά παυ, ὦ Θεοί, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδῖεν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαριστὴς; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα.

ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

TIM. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονου- 44
χὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν Θεῶν ἀκατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν.

ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἐκώγε τοὺς βωμοὺς, ὦ Τιμό-
κλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίνεται, εἰ θυ-
μιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; τοὺς δ' ἐν Ταύροις
τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἀν' ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφα-

2 Ὁ Σαρδιανὸς) Ὁ ἀπὸ Σαρ-
δίας, ἐν Σάρδισι γὰρ ἦν τὰ τοῦ
Κροίσου βασιλεία. V.

3 Τὸ ἀμφιδέξιον) Ἀμφιδέξιος
λέγεται ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς διεξίαις
χρόμενος. ἀμφιδέξιον οὖν ἐνταῦθα

τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν ποιοῦμενον. V.

10 Ἐδὴ αὐτὰ) Ἐδὴ τὰ ἀγάλμα-
τα λέγει, παρὰ τὸ ἰδρᾶσθαι. V.

14 Ἐν Ταύροις) Ἐν γὰρ τῇ Σκυ-
θίᾳ τοὺς κρατουμένους ξένους ἰθὺς
τῇ Ἀρτέμιδι. V.

suum imperium an Cyri dissolver? Atqui non paucis talen-
tis Sardiana illa perniciēs ancipitem istum versum emerat.

Mom. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego ma-
xime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoe-
dus? Descende, responde isti pro te ad haec crimina.

Iup. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehē-
sionibus tuis.

Tim. Vide, quid agas, execranda Dami, tantum non se-
des ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque
altaria.

Dam. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim
mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed
illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in

λήν ἀνατρέπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρβένος εὐω-
χουμένη ἔχαιρε.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐπὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν;
ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης
παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅστ' αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναίτιους
εὐροῖς ἐν ἡμῖν καὶ που τάχα προῖων ὁ ἄνθρωπος ἀψε-
ται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

45 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ
θεομάχε Δάμι;

ΔΑΜ. Καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τι-
μόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ ἂν ἄμεινον
εἰδείης, ἐκείθεν ποθεν παρὰ τῶν θεῶν ἀφίγμενος. ἐπεὶ
οἱ γε ἐκ Κρήτης ἤκοντες ἄλλα ἡμῖν διηγοῦνται, τάφον

3 Ἐπυχιῖ) Ἐπῆλθεν. G.

4 Ἀλλ' ἐξ ἀμάξης) Ἐν τῇ ἱερῇ
τῶν Διουσιῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις
ἐπὶ ἀμαξῶν καθήμενοι ἱσχωπτον
ἀλλήλους καὶ ἐλοιδороῦντο πολλά.
Παροιμία οὖν ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑ-

βριστικῶς χρημάτων, τὸ ἐξ ἀμά-
ξης. V.

15 Τάφον τινὰ) Τάφος ἦν ἐν τῇ
Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐν αὐτῷ,
ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς
αὐτὸν νῦν ἀποτίνεται. V.

caput everfa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est.

Iup. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nul-
li Deorum vir parcat! sed tanquam e plauastro confidenter
maledicit,

Et lacerat deinceps infontes atque nocentes.

Mom. Verum paucos sane, Iuppiter, inveneris inter nos
infontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum
quendam.

Tim. Neque tonantem ipsum Iovem audis, hostis Deo-
rum Dami?

Dam. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero
Iuppiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis
alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis

τινὰ κείῃ δεικνυσθαι, καὶ στήλην ἐφωστάναι δηλοῦσαν
ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, τεθνεὺς πάλαι.

ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἠπιατάμην ἐροῦντα
τὸν ἄνθρωπον. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ
συγκροτεῖς τὰς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ,
καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν.

ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ
ὄρᾳς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη
καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναδησάμενος τῶν ὥτων
ὁ Δάμις;

ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπότεν, ὦ Ζεῦ, θελήσης σειρὴν
χρυσεῖην καθεῖς, ἅπαντας αὐτοὺς

Αὐτῇκεν γαίῃ ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; 46

ΔΑΜ. Καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις.

ΤΙΜ. Οὐκαὺν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος ἐμπίπτων

narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam
adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Iovem,
qui olim sit mortuus.

Mom. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid
ergo, Iuppiter, expalluisti nobis, & dentes tremore colli-
dis? Bono animo oportet esse, & eiusmodi homunciones
contemnere.

Iup. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot
ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos
occupati sint? abducaturque illos auribus devinctos Damis?

Mom. At tu, cum volueris, Iuppiter, catena aurea de-
missa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

Tim. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti?

Dam. Et saepe, Timocles.

Tim. Nonne ferebat tum vos ventus, in lintheum irruens,

τῇ ὁβόῃ, καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἣ οἱ ἐρέττοντες; ἐκυβέρνηα δὲ εἰς τις ἐφαστάς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν;

ΔΑΜ. Καὶ μάλα.

ΤΙΜ. Εἴτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἶει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι;

ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

- 47 ΔΑΜ. Ἄλλ', ὦ Θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, τὸν μὲν κυβερνήτην ἐκείνον εἶδες ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπιποῶντα, καὶ πρὸ τοῦ καιροῦ πάρασκευάζομενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελές δὲ οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρησίμων πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὃ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νῆϊ ἐφαστάναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν

1 Καὶ ἐμπιπλὰς } Ἀκάτια οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενα κάροια ἀκά-
μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μέσους κα- } τια φασίν, οἷς ἡ κίρατα ἐνέλκεται.
λοῦσιν ἰστίους. εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὰ } V.

& implens vela, magis quam remigantes? gubernabat autem quidam gubernaculo admotus, navemque servavit?

Dam. Sane.

Tim. Tum navis quidem non navigasset, nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris?

Iup. Euge, prudenter ista, Timocles, & valide disputas similitudine.

Dam. Verum, carissime Diis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad navigationem. At tuus iste gubernator, quem magnae praeesse navi postulas, & focii illius nautae, nihil

ἄξιαν διατάττουσιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχῃ, ἐς
τὴν πρύμνην ἂν ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐς τὴν πῶραν
ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνί-
σκος δὲ μολιβδόυς· καὶ τὰ μὲν ὕψαλα κατάγραφα,
τὰ δὲ ἐξάλα τῆς νεῶς ἄμορφα. Καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυ- 48
τῶν ἴσοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον
πρὸς τὰ ἔργα, διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην· τὸν δὲ κατακο-
λυμβῆσαι τε δεῖνόν, καὶ ἐπὶ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι
ῥαδίον, καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον
ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβά-
ταις, μαστιγίαν μὲν τινα ἐν προεδρίᾳ παρὰ τὸν κυβερ-
νήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίνα-

1 Πρότονος) Τὸ σχοινίον ᾧ δεσ-
μοῦσι τὸν ἰστόν. V.

3 Ὁ χηνίσκος) Τὸ τῆς πῶρας
μέρος οὗ ἀπέρηνται αἱ ἄγκυραι. ὁ
καὶ τῆς πρύμνης ἐστὶν ἀρχή. χηνί-
σκος δὲ ἐλέγεται, ὅτι χηνὸς κεφα-
λὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπιτί-
θησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς
χηνὰ ἀπεικάζοντες, ἢ τοῦ εὐοισμῆ-
μου χάριν, ὡς ἀβέπαιστος αὐτοῖς ἡ
ναῦς διατελοῖν, τρόπον χηνὸς ὑπερ-
ρέουσα τῶν κυμάτων. V.

7 Διμοιρίτην) Διμοιρίτης ὁ τοῦ

διμοίρου τῶν ἐν τῇ νηὶ ἀρχῶν. τρι-
μοιρίτης δὲ, ὁ τοῦ τρίτου μέρους ἀρ-
χῶν. οὗτα δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τὸν ἐν-
τελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶ-
ται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν
ἀρετὴν τέλειοι. V.

ibid. Τὸν δὲ κατακλυμβῆσαι)
Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τῶν
ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς
ἐπὶ ἀνθρώπων νοητέον. ὅτι οἱ μὲν
ὀφείλοντες καλῶς πράττειν; ἀτυ-
χοῦσιν· οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττου-
σι. V.

ratione neque pro dignitate constituunt. Sed protonus for-
te funis ad puppim tentus est, pedesque ad proram utri-
que: & ancorae interdum aureae, cheniscus autem plum-
beus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent,
deformia. Inter ipsos vero nautas videas alium quidem pi-
grum atque inertem, & ad opera suscipienda timidum, di-
midiae esse vel tertiae parti navis praefectum: alium vero
ad natandum strenuum, ad exiliendum in antennas agilem,
& utilium omnium scientem, solum exhaurire sentinam ius-
sum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum
quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli;
aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, fu-

δον, ἢ πατραλοῖαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεῶς κατεilahφόται· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῶ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἐπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφита διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτείνειν τοὺς πόδας δυνάμενοι ἐπὶ γυμνῶν τῶν σανίδων παρὰ τὸν ἄντλον· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος ἐντρυφῶντες, καὶ τῶν ὑφ' αὐτοῖς
 49 καταπτύοντες. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηὶ σου γίγνεται, ὦ σφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο αἱ ναυαγίαι μυρίαί. εἰ δὲ

4 Ὅπως Σωκράτης) Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι, ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. V.

5 Φωκίων) Ὁ Φωκίων οὗτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἢ καὶ ἰάλω Καλλίας. G.

8 Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.) Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὥς Κρατίνος φησὶν, Ἱπποκίου υἱὸς ἦν, τὸν δὴμον Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ πασχητιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων διαφωρούμενος, καὶ κίλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατίνος κομωδεῖ, ὥς ἵνα τῶν κατὰ χρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτῆσεις ὑπετίθεισαν, καὶ ἐπύγραφον αὐτὰς εἰς τὸ

γινώσκουσθαι ὅτι υποθήκαι εἰσιν. ὁθεν καὶ Μένανδρος ἄστικτον χάριον εἰάθει λέγειν τὸ ἀντιπιδάνεστον. κομωδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατίνος, καὶ ὥς Φώκου γυναῖκα μοιχεύσαντα καὶ τρία τέλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μειδίας ὀρτυγόκοπος ἦν, ὥς Πλάτων περιαλγεῖ, καὶ ὥς ποτηρὸν δὲ καὶ κύβαλον, καὶ τῶν δημοσίων νοσησιτὴν Φρύγιχος καὶ Πλάτων διαβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν Ἀνακυνθαράξου τοῦ Μήδου, καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ πεπραμένος, καὶ γυναιξὶ τὸν πάντα βίον ἐκδραπανῶν. οὐδὲ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. V.

pra reliquos honorari, & summa navis occupare; honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum fatis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis fuerint Callias, & Midias, & Sardanapalus luxuriantes, eosque, qui sub se erant, despuentes. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, ac propterea nau-

τις κυβερνήτης ἐθεστὼς ἑώρα καὶ διέταπτεν ἕκαστα,
 πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἱ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἱ
 τινες οἱ Φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἕκαστῳ κατὰ
 τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἂν, χώραν τε τὴν
 ἀμείνω τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς
 χείροσι, καὶ συσσίτους ἔστιν οὗς ἀμείνους καὶ συμβού-
 λους ἐποίησεν ἂν καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ
 πρῶρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἂν, ἢ τοίχου ἄρχων,
 ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος,
 ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τῆς ἡμέρας τὴν κεφα-
 λήν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεῶς τοῦτο παρά-
 δεῖγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ κυβερνή-
 του τετυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δά- 50
 μιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τὴν νίκην φέρεται.

8 Τοίχου ἄρχων) Οὐ μόνον ἐπὶ ἴδιον πλοῦν ἀνύουσιν. Διότι δὲ ἀπὸ
 οἴκου τοίχου λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ πλοῦ γὰρ παράδειγμα. διὰ τοῦτο
 πλοίου. V. καὶ νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσατο.

14 Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ) Κατὰ V.
 ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων ὁ 15 Πλησίστιος) Ὁ φορὸς ἀνε-
 λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμενοι τὸν μος. G.

fragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & con-
 flitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni,
 quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro digni-
 tate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem
 melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; &
 convictores quosdam ex melioribus confiliariosque faceret;
 atque inter nautas promptus ille aut proram curare, vel la-
 tus, aut omnino praeesse aliis iuberetur; contra iste piger
 & omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Ita-
 que haec tibi nāvis comparatio, vir optime, ne evertatur
 periculum est, quae malum adeo gubernatorem nata sit.

Mom. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, ple-
 nisque ad victoriam velis invehitur.

ΖΕΥΣ. Ὅρθῳς, ὦ Μῶμε, εἰκάξεις. ὁ δ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

51 TIM. Οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς νεῶς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεράν, Φασιν, ἄγκυραν, καὶ ἣν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις.

ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα καὶ ἐρεῖ;

TIM. Ἴδοκς γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πη αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέψαι. εἰ γὰρ εἰς βωμοὶ, εἰς καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰς βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκρινούμαι σοι.

TIM. Ἄλλ' ἔοικας οὐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι.

6 Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν) καὶ τελευταίον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. V.
 Ἄγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλ- 10 Εἰ γὰρ εἰς βωμοὶ) Chrysip-
 ρι hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. G.

Iup. Recte coniicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

Tim. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi iam sacram, aiunt, ancoram, quam nulla machina abrumpas.

Iup. Quid tandem dicet?

Tim. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis?

Dam. Cum primum satis risero, tibi respondebo.

Tim. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi.

ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰσθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξα-
ψάμενός σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὔσαν. τὸ
γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοῦς εἶναι συνδῆσας, ἰσχυρὸν
οἶε ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν τὸν ὄρμον. ὥστε ἐπεὶ μὴδὲν
ἄλλο τούτου φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττησθαι προαπιῶν; 52

ΔΑΜ. Ναί, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπὸ
τινῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευ-
γας. ὥστε, νῆ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσα-
σθαι ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν τε τῶν βωμῶν, ὡς μηκ-
ετι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν.

TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμέ, τυμβωρύχε, καὶ
μαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρ-
μαῖ οὐ γὰρ ἴσμεν οὐ τινος μὲν πατὴρ εἶ, πῶς δὲ ἡ
μήτηρ σου ἐπορευέτο; καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεπας,
καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μεϊράκια διαφθείρεις, λιχνότα-

12 Ἐπὶ τυμβωρύχει) Καλῶς πάντῃ τραπίντα. τοῦτο γὰρ ἔθος τοῖς ἡτο-
κόσῃ γαίῃ τὸν Τιμόκλεια εἰς ὕβριν ταμίνοις. V.

Dam. Quod non sentis, a tenui te filo suspendisse anco-
ram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse,
ad illud akerum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his
te funem fecisse. Quando igitur negas, quidquam te his ha-
bere sanctius, quod dicas, iam abeamus.

Tim. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas?

Dam. Recte, Timocles. Tu enim, ut illi, quibus vis ab
aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per an-
coram illam sacram, volo iam foedus tecum ad ipsa illa
altaria libatione interposita facere, nos non amplius de his
ce rebus tecum velle contendere.

Tim. Cavillaris ista ad me, sepulcrorum effossor, & im-
pure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne
enim scimus, quo sis patre natus, ut meretriciam mater
tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter

τε καὶ ἀναισχυντότατε. μὴ Φεῦγε δ' οὖν, ἕως καὶ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ ὀστράκῳ ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

53 ΖΕΥΣ. Ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολουθεῖ λoidoρoύμενος, οὐ φέρων κατατρυφῶντα τὸν Δάμιν· καὶ ἔοικε πατάζειν αὐτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τὴν κεφαλὴν. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ἐπὶ τούτοις;

ΕΡΜ. Ὅρθῳς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποῖῃ. τί γὰρ καὶ ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ τὰναντία γινώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεῶς καὶ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε πάντες.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμῆ, τὸ τοῦ Δαρείου πᾶν καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου· ὥστε καὶ αὐτὸς

5 Οὐ φέρον κατατρυφῶντα) Πάνυ
ἐπὶ τῇ νίκῃ καταγελῶντα. V.
12 Καὶ ὁ σύρφαξ) Ὑποκορισμὸς

τοῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. V.

15 Ἐπὶ τοῦ Ζωπύρου) Τοῦ Δα-
ρείου πολιορκουῦντος τὴν Βαβυλῶνα,

sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere, quam plagis a me acceptis abeas: iam enim hac tibi testa cerebrum impuratissimo dispergam.

Iup. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec?

Merc. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, iniuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari.

Iup. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum ta-

ἔβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν οἶον τὸν Δάμιν, σύμ-
μαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

καὶ μὴ δυναμῖνον παραλαβεῖν αὐ-
τήν, ὁ Ζάπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ
ᾄτα καὶ τὴν ῥῆνα, καὶ μαστιγώσας
ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις,
ὡς παρὰ Δαρείου ταῦτα παθάν· οἱ
δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῶς λέγειν,

κατεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ἥ δὲ
προΐδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα.
καὶ διὰ τοῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος,
εἶπεν, ἔβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν
τὸν Ζάπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶ-
νας ὑπάρχειν. V.

lem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas
mihi Babylo nes effe.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

1 ΜΙΚ. **Α**ΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυῶν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψει, Φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἴωθεν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὔπνιος

3 ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Σκυτοτόμιος ἦν Μικυλλός, ut testatur ipse circa finem. Et in Tyranno (Καταπλ.) de hoc quære nonnulla. Ex Cebetis Tabula multa huc transla-

ta in Charontem. Icaromenippus multum confert ad hunc Dialogum. G.

6 Διάτορον) Ὁξύφωνον. V.

SOMNIUM SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS, ET SIMON.

Mic. **Α**Τ te, scelestissime galle, Iuppiter ipse obterat, invidum adeo & clamosum *animal*, qui me divitem, & iucundissimo in somnio versantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniicere, & frigore, quod nondum me, ut solet mane, enecat, (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox fit. At

οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γέ ἀμυνοῦμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα γένηται, συν-
τρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκοτίῳ.

ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριεῖσθαι σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅπόσον αὖν δυναίμην, ὥς ἔχοις ἀρβρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἦν γοῦν πρὶν ἀνα-
τεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, προσδοῖ ἔση τοῦ-

1 Ὡσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώ-
διον) Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασι-
λεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν,
καὶ τοῦτο ὀράκην περιφύλαττον
αὐτός. (εἰς τὸ αὐτὸ) τὸ χρυσοῦμα-
λον φασὶ δέρος, ὃ Φρίξου μὲν ἦν τοῦ
Ἀθιάμαντος παιδὸς τοῦ παιδαγωγοῦ
δὲ Κρίδος ἀνέματος δόρα. θυβέντος δὲ
κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδα-
ρύντος καὶ ἐπεὶ, ὥς ὁ μύθος, χρυσοῦ-
μαλλον. ἐφ' ὃ ὕστερον ἴασαν μετὰ
τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποστα-
λαὶς ἐφάτε κομίσασθαι καὶ εἰς τὸ
Ἄργος ἀποκαταστήσαι, εἴτα Μη-
δείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ
βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ
Ἀφύρτου, δὲ ἐπεπίστευτο τὴν φυλα-
κὴν τοῦ δέρου, διὰ τὸν εἰς Ἰάσωνα
αὐτῆς ἔρωτα δόλῳ μὲν τὸν πατέρα
μετελθοῦσας, Ἀφύρτου δὲ τὸν ἀδελ-
φὸν ἀποκτεινᾶσας καὶ οὕτως συναρ-
γασάσας Ἰάσωνι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος
λαφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος δια-

σθῆναι. V.

4 Πράγματα παρέξεις) Ἐὰν θε-
λήσω, φασὶν, κρατῆσαι σε νῦν δυο-
χερανῶ, πῶδ' ἂν ἐν τῇ σκοτίᾳ
δύνη διαφυγεῖν. V.

9 Πρὸ ὁδοῦ ἔση) Τὸ ἐν τῇ συνθειᾷ
προκόψαι ἔση ἐν τῷ ἔργῳ, τοῦ προ-
φῆν ἀνίστασθαι πεπορικῶς ἑαυτοῦ.
Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιώδεις ἴστε
λεγόμενοι ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι προτί-
λειον ἐκτελουμένων τῶν μετὰ ταῦτα
γινομένων. συμβαλλόμενον μόντος
τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ πάρερ-
γον, ὥσπερ καὶ εἰ εἰς ὁδὸν προ-
κείται ἐπιτελεσθεῖν τι τῶν συνεγε-
κεῖν ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ
πρὸ οὐδ' εἰρήται. ὃ δὲ γοῦς, πρὸ τοῦ
ὀφειλομένου ἔργου ἔση τοῦτο κατὰ
πάρεργον πεπονηκὸς, ὃ, σοι τυχὸν
τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ
Πλάτων ἐν συμποσίῳ. σὺν τε οὗ ἔρ-
χομένη, πρὸ ὁδοῦ βουλευομένη ὃ τε
ἐρούμεν, ἀλλ' ἴσμεν. V.

hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a
vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ul-
ciscar enim te, cum primum illuxerit, & baculo tibi disper-
gam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsi-
liendo in tenebris.

Gall. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum;
si noctis quantum possem cantu anteverterem, ut posses
ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera abso-
vere: si enim ante solis exortum crepidam unam perficias,

Lucian. Vol. VI.

T

το ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἤδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμνῶν τῆς ἀνεγρόμενος.

- 2 ΜΙΚ. Ω Ζεῦ τέραςτιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι;

ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν.

ΑΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκηναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ

5 Ω Ζεῦ τέραςτιε) Εἰάθασιν οἱ ἀρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξίον, ἐκάλουν Δία Ξένιον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τέραςτιον, τὸν ἀποδιδάσκοντα τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει

τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυῶνα χρῆσασθαι. V.

ibid. Ἀλεξίκακος) Ὁ ἀποδιδάσκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. V.

lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde efurias.

Mic. O Iuppiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est!

Gall. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem, qua vos, voce utor?

Mic. Quî enim non fit prodigium? Sed averruncate, Dii, a nobis malum.

Gall. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achilles equus, valere longum iussu hinnitu, stetit medio in bel-

πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ραψιδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἀνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἔμαντεύετο ἐκείνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεβέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παρὰ δόξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξικάκον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργούσας τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωρος ἔμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλίστατου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδαίτιος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἐμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἔχε-

5 Ἀποτρόπαιον) Ὁ ἀποτρέπεται τις. V.

6 Ἡ τῆς Ἀργούσας τρόπις) Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου. Ἀργὰ δὲ ἴσθι τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἠπλευσεν. τούτου δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαρτυρεῖται δὲ λέγει τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου φηγὸς ἴσθι δρυς, εἰς ἣν ἔμαντεύοντο. V. (Apollonius Rhodius in I. G.)

8 Καὶ βοῶν κρέα) Παρὰ Ὅμηρον ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, οὓς οἱ ἱταῖροι τοῦ Ὀδυσσεύς σφάξαντες ἔθυσαν, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινούντο τε καὶ ἐβίον, ὥσπερ ζῶντες ἐνούσης αὐτοῖς. V.

12 Οὐ χαλεπῶς) Οὐ δυσχερῶς. V.

13 Εἰ δὲ ἐχμευθήσῃ) Σιωπήσῃ, φυλάξαι τὸ μυστήριον. V.

lo loquens, versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos; verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiaspas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac ceteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si ve-

μυθήσκειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι σοι τὴν ἀλη-
θεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ
ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν.

- 3 ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὼν
οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρ-
μοῦ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἰ-
τιον. ὥς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε
χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι διη-
γοίμην ὥς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς;

ΑΛΕΚ. Ἀκούε τοίνυν, παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ
οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὕτοσί γὰρ ὁ ὦν σοι ἀλε-
κτρυὼν Φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν.

ΜΙΚ. Ἦκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ
ὑμῶν, ὥς Ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ
Ἄρει, καὶ συμπίνει τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζει, καὶ

τῷ φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει) Λί-
γεται ὅτι ὁ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον
εἶχεν ἄνδρα, καὶ ὁ Ἄρης ταύτην ἐμοί-
χισεν. κατὰ κοινὸν δὲ τὸ ὥς, ἢ ὅ-
τι

τα, καὶ ὥς συμπίνοι καὶ ὥς συγκα-
μάζει, καὶ ὥς κοινωοῖν τῶν ἐρα-
τικῶν. V.

ro sanctum mihi silentium promiferis, non pigrorum ve-
riorem tibi causam meae cum sermone vestro communio-
nis dicere, & unde sic loqui mihi contigerit.

Mic. Verum nonne somnium & hoc est, gallus ita me-
cum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae
etiam alia tibi sit loquelae causa. Ut vero taceam, & ad
neminem quidquam dicam, quid est, quod metuas? Quis
enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gal-
lo ista dicente audierim?

Gall. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione esse,
quod tibi dico, bene novi, Micylle. Hic enim, qui nunc
tibi gallus esse apparet, non ita multo ante homo erat.

Mic. Audivi quiddam tale olim sane de vobis, Gallum
quendam iuvenem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo
& comissatum ivisse, & amoribus illius subservisse. Quo-

κοινωνίῃ τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ ἐπειδὴ περ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφειράτο, μὴ κατιδὼν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἕξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἴτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ προδοῦναι τὴν Φουράν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαβόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μηνῦσαι αὐτὸν, εἰ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὸν Ἡφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφθεντά δὲ, [ὡς ἀφείθη] τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρούνο, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτ' ὅρνεον αὐτοῖς ἔπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὰν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ'

8 Λαβόντα) Ἀγνοήθηκα. V.

ties enim abiret ad Venerem Mars adulterii causa, adduxisset etiam Gallum: cumque Solem praefertim suspectum haberet, ne rem visam Vulcano enuntiaret, extra ad ianuas reliquisset semper iuvenem, indicaturum sibi, quando Sol appareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum, suumque praesidium imprudentem prodidisse: Solem vero non animadversum adstitisse Veneri & requiescenti sine cura Marti, qui crederet indicaturum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum, a Sole edoctum, ipsos comprehendisse, iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset. Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis cum armis in avem cognominem mutasse, ut pro galea cristam haberet in capite, Eam ob causam vos, ut excusetis vos Marti,

οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἡλίον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

- 4 ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκατρυόνα σοι μεταβέβηκα.

ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μησαρχίδην Σάμιον;

ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζονά, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἡδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛΕΚ. Ἰσθι δῆτα καὶ κείνο, ὥς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο.

1 Ὀφελος) Τὸ ἐξῆς· καὶ τι οὐδὲν ὄφελος. τί γὰρ μετὰ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελος; V.
12 Ἐκτράπεζον) Ἐξω τῆς τρα-

πέζης. V.

15 Εὐφορβος γένοιτο) Οὗτος εἶε ἂν τῶν Τρώων, ὅστις καὶ πρῶτος δόρατι τὸν Πάτροκλον ἐπληξεν. V.

cum nihil iam prodest, cum sentiat is orientem Solem, capere diu ante, eiusque ortum significare.

Gall. Aiunt quidem & ista, Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim.

Mic. Quomodo? velim enim hoc maxime scire.

Gall. Nosti igitur Pythagoram Mnesharchi filium, Samium?

Mic. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur.

Gall. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum.

ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον,
ὦ ἀλεκτρυών.

ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας,
ὥστε παῖον, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον.

ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλε-
κτρυὼν φιλόσοφος. εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου
Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐ-
δὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρη-
κέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου.

ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα;

ΜΙΚ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ
σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ
παντελῶς παράνομον. οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοι παραβά-

7 Ὁ Μνησάρχου παῖ) Μνησαρ-
χος πατήρ ἦν Πυθαγόρου, καλῶς οὖν
παίζων Μνησάρχου παῖδα τὸν ἀλεκ-
τρυῶνα ἐκάλεσεν. V.

8 Ἀντὶ Σαμίου Ταναγραῖος) Σά-
μος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας·
Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ
Μίκυλλος. V.

Mic. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse homi-
nem, o galle.

Gall. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque define,
bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus mo-
ribus fuerim.

Mic. Hoc iam multum illo portentosius, gallus philoso-
phus! Verum dic tamen, Mnesarchi fili, quomodo nobis
pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia,
cum praesertim duo iam mihi observasse in te videar plane
a Pythagora aliena.

Gall. Quanam?

Mic. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tace-
re per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum
autem omnino etiam legibus illius adversum. Cum enim

λοιμι, κυάμους χθες, ὡς οἶσθα, ἔχων, ἤκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτούς· ὥστε ἢ εἰφεῦσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδεδόκεις.

5 ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτίας τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἰ σοι Φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἐκάστης.

ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερῆδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἰ τις αἵρεσιν προβείη, πότερον

3 Ἡ Πυθαγόρα ὄντι) Πυθαγόρειον ἐστὶ τοῦτο τὸ δέγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κε-

φαλὴν τοῦ πατρὸς. V.

9 Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή) Οὐκ ἀπηγορευμένη. V.

non haberem, quod tibi obicerem in cibum, fabas heri, quod scis, habens domum veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, & aequae factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis edisses.

Gall. Videlicet non nosti, Micylle, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae convenient. At ego tum fabas non edebam; philosophabar enim: iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed, si placet, audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit.

Mic. Dixeris: nam mihi quidem, supra quam dici potest, iucundum fuerit audire, adeo ut si quis mihi optionem

μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸν μικρὸν ἔμ-
προσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἐλοίμην, οὕτως ἀδελ-
Φά ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις Φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ
τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις
ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδαλματα μάταια δια-
φυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενη-
νὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιδώκων;

ΜΙΚ. Ἄλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυὼν, 6
εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν
τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ὥχεται, ὡς μόγις
ανοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κα-
τασπώμενα. οἷον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται
στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ
ὀράμενα.

1 Ἡ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον) λούντα. V.
Καλῶς σὺ ποιεῖν. ἄμφω γὰρ τερα- 6 Ἀναπεμπάζῃ) Τὰ προειρη-
τάδη καὶ εἰς φάσμα φιλὸν ἀποτε- θέντα ἀναμνησκέ. V.

proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an il-
lud beatum undique somnium, quod paulo ante *mihī obtigit*,
rursus somniare, nesciam, utrum praeoptem: adeo geminos
arbitror tuos *sermōnes* visis iucundissimis, & in aequali vos
honore habeo, te, & pretiosissimum illud somnium.

Gall. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcun-
que demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam
simulacra illius fervas, inanem, & poetico verbo fugacem
quandam felicitatem memoria persequens.

Mic. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris,
illius visi: adeo multo mihī melle in oculis relicto abiit,
ut vix aperiā prae illo palpebras, in somnum rursus tra-
ctas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae effi-
ciunt, talem illa visa praestitere mihī titillationem.

ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα Φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὦν, ὡς Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς Φαινόμενος· ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστίν, οὕτω σοι τριπόθητος ὦν.

ΜΙΚ. Ἐτοιμος λέγειν. ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνήσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος.

1 Δεινόν τινα φῆς) Μίγει, θαυμαστόν. V.

3 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾶ) Φαυλὸς τις ἔγινετο, ὅστις ἐπὶ πόδα πολλὰ. τῶν οὖν πρὸ αὐτοῦ σκαπτίνων γ' πόδας, καὶ τούτους πηδῶνται ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς γ' πάνυ ἐπὶ πόδας· ἐκράτησεν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ὀρισμένον τι ποιοῦντων, ὑπὲρ

τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. V.

11 Ἀποψήσῃ) Ἀπομάξῃ. V.

12 Τῶν ἐλεφαντίνων) Λέγει Ὀμῆρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὄνειρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. V. (Sed & quæ Maro noster dicat in fine VI legito, & quæ Servius. G.)

Gall. Mirum, Hercule, mihi narras amorem infomniū; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, iam transilit lineam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se præbens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile.

Mic. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones?

Gall. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterferis mel a palpebris. Iam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium.

ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὲν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει.

ΜΙΚ. Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰ-
δότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιού-
των ἐκφοιτῶσιν, οἴους ἐκείνος εἶρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς,
τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ διὰ χουστῶν τινων πυλῶν ὁ ἡ-
διστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάν-
τα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀ-
τεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ
μέταλλα ὅλα χρυσοῦ κεκοιμῆσθαι μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· 7
πῶς οἶε καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτων; τί ποτε

6 Τυφλὸς αὐτὸς ὢν) Ἱστοροῦσιν
Ὅμηρον οἱ μὲν καὶ ἀπὸ γενεᾶς τυ-
φλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τού-
τω γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων
Δαρίωιν τοὺς τυφλοὺς. Ἡρόδοτος
μνῆται τὸν Ὅμηρον γράφων βίον,
οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ,
ἀλλὰ πολλὴν ἀλάμνον γῆν ἱστορίας
χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀττικὴν,

καὶ καὶ νοσήσαντα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς
νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. V.

9 Παῦε, ὦ Μίδα) Λέγεται ὁ Μί-
δας πάνυ ὢν φιλόχρυσος εὐξασθαι
πᾶν πᾶν, οὗ ἂν ἄλγεται, χρυ-
σοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ
τούτου ἀπίθανε, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρο-
φή, ἥς ἤπτετο, χρυσοῦ ἐγένετο. V.

12 Πολὺ) Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ. V.

Mic. Per neutram harum, Pythagora.

Gall. Verum Homerus solas istas duas refert.

Mic. Valere iube nugatorem illum poetam, somniorum
imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qua-
lia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At
mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum
& ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri
secum afferens.

Gall. Define, bone Mida, aurum loqui. Sine dubio enim
ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla so-
mniasse mihi videris.

Mic. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam
putas pulchrum! quo splendore fulgens? quid tandem Pin-

ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπῶν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων πάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοῦμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀκουσον, ᾧ σοφώτατε ἀλεκτρυῶν. ὅτι μὲν οὐκ οἰκίστις ἦν χθὲς, οἶσθα. Εὐκράτης γὰρ μὲ ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

6 Ἄριστον μὲν ὕδωρ) Ἡ σύνταξις οὕτως. Ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ διαπρέπει κατὰ τὴν ἔξοχὴν τοῦ

πλούτου. V.

13 Εὐκράτης) Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίους ἦν πλούσιος. V.

darus in illius laude dicit? in memoriam me reponere, si nosti, cum, ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium.

Gall. Num illud quaeris?

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, aridida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclita munera Pluti est.

Mic. Per Iovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero iam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν 8.
 ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβε-
 βρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ
 πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀβλητῇ ποτε γε-
 νομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ.

ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάβευδον εὐ-
 θύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν
 Ὅμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς,
 ὄνειρος ἐπιστάς . . .

ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλ-
 λε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν
 τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δει-
 πνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου ἐκείνου προάγον-
 τα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγοῦμενος. 9
 ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυ-

² Ὑποβεβρεγμένος) Ἀντὶ τοῦ φαῖς καὶ ἑκαούσας. V.
 μισθών. V. ¹⁶ Ω Πυθαγόρα) Περὶ πλουσίῳ
⁵ Οὐκ ἀφανῶς) Ἀλλὰ περι- οἶμαι καίσθαι τὸ ἀληθές. G.

Gall. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec
 mihi, fero vespere aliquantum vino madidus domum ve-
 niens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lau-
 ram Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria
 certaverit Olympia.

Mic. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum
 statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub am-
 brosia divinum*, vere, *somnium adesse* . . .

Gall. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micyl-
 le, narra, & coenam, qualis fuerit, & convivii rationem
 universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus
 denovo coenes, & tanquam somnium quoddam illius coe-
 nae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

Mic. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam
 enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam

θαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧ παντὶ τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ καταισχύνομαι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐστὶν γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δὲ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μετ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἢ μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῆειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπιάλόν τινα, ἢ πλευριτίν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ, αἰῶνα μῆκιστον ἐτίθέμην, συνε-

4 Σὺν τριβακῷ) Ἐν πενιχρῷ. V.

12 Ἠπιάλον) Ρίγος πρὸ πυρ-
τοῦ. V.

13 Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ) Ἠνίκα δύο
παλαίουςιν ἀθληταί, κάθηται τις

ἔξωθεν ἄλλος, ὁφείλων τῷ νικῶντι
παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιούτος καλεῖται
ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἡττημένου εἰσερ-
χόμενος. V.

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenasset, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasset Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detricto palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt, quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse, qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculofum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad balneum,

ἔξ ἐπισκοπῶν, ὅπως ἄπουν τὸ στοιχεῖον εἶη, καὶ πη-
 νικά ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶ περὶ δὲ ποτε ὁ καιρὸς ἀφί-
 κето, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
 κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τρι-
 βάνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή.
 Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολ- 10
 λους, καὶ δὴ καὶ κείνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκο-
 μισμένον, ὃ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον
 καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γοῦν, καὶ ὑπέ-
 βητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον,
 ὥχρὸς ἂν ὅλος, καὶ διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη
 σχεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ
 μεράκια Φλυαρούντων. ὁ γοῦν πάγων μάλ᾽ τραγικῶς
 ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου

1 Ὅπως ἄπουν τὸ στοιχεῖον εἶη)
 Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡ-
 λίου σκιάν. εἰσθασί γὰρ ὀρίζειν ἡνί-
 κα τυχὸν ἢ σκιά γίνηται πάντα πούς,
 συνελθεῖν. οὕτως δὲ εἰσθασί οἱ πα-
 λαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιάν
 τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λε-

γόμενον, ὅσπερ βρωδὺς κατὰ τὴν κί-
 νησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντες
 τινὶ, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ἄρας
 μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγαῦνται. V.

14 Εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν) Κα-
 ρῆται δέομενος. V.

seculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot
 pedum umbra solaris esset, & quando me lotum esse oport-
 teret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pe-
 des conicio, ab eo, in decentem maxime habitum compo-
 situs, converso palliolo, ut purior pars extra obversa es-
 set. Ac deprehendo ad ianuam cum alios multos, tum il-
 lum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui
 ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare
 dicebatur: & manifestum erat, illum male habere; subin-
 de enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita
 ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque
 tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus
 esse de eo genere, qui garrere solent apud adolescentulos.
 Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonso-

τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρίαὶ νόσοι ἐμποδὼν ἰστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπὲρ εὐαῤῥᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. οὐ μὲν οὖν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἣν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐβέλης, ἥπερ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ Φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λουόμενος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν, (τοῦτο γὰρ ὁ Φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι εἴγε-νετο, καὶ ἀποῦτι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσθίει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ

II καὶ τοῖς οἰκέταις. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπένειμι παρεσκευαζό-μην· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μί-

14 Ἐπερειδομένη· Ἐπανακλινομένη. V.

rem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se habens veniret, officium, inquit, non decet deferere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contentum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin, dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extuffiens. Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum diffimulabat. Adest vero paulo post lorus Eucrates, ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram: & cum his verbis intrat manus illi praebens fervis insuper innixo. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, Accede, inquit, tu

κυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὥς σὺ χῶραν ἔχῃς. εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. καὶ περὶ δὲ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπὶ πολὺ καρτερεῖν δύναίτο. εἴτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὥς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τούντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυψόν τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσῷ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἥδιστη τις ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με-

3 Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχάνοντων. V.

eiām, Micylle, & coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitiide epulari cum matre, ut locum tu habeas. Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupus, erubescens, quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo situ maneret, ac durare aliquamdiu posset. Deinde quod nemo prope illum accumbere sustineret, me eo detrudunt, ut eadem mensa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & ministri formosi, & symphoniaci, & ridicularii: atque in univrsū, suavissime tempus traducebatur; nisi quod unum male me habebat, nempe non me-
Lucian. Vol. VI. V

ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
τινα πρὸς μὲ διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρας
ἐστὶ, νῦν οὐκ ἐστίν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶ-
ναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλο-
σοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ
ἔων ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τοῦτο μὲν σοι,
ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα
ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

- 12 ΜΙΚ. Ἄκουε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὥμην γὰρ τὸν Εὐ-
κράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν,
εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς
ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀπο-
θανεῖν ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν
χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπὶ ῥέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν

diocriter molestus mihi Thesmopolis, qui quandam mihi
virtutem narraret, doceretque, negationibus duabus unam
effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam
mihi non petenti impertiens, continuato sermone blate-
bat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam
pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam.

Gall. Non iucundissimam, Micylle, maxime cum fors te
ad delirum illum senem detulerit.

Mic. Iam audi etiam somnium. Videbatur mihi ipse Eu-
crates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me,
&, testamento condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
paulo post mori. Me autem, adita hereditate, aurum quidem
& argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo
& copiose affluens: reliqua autem, vestem, mensas, po-

ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπάσματα, καὶ διακό-
νους, πάντα ἕμα, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. εἶτα ἐξήλαινον
ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι
τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπίθονος. καὶ προέβον πολλοὶ, καὶ πε-
ρίίππευον, καὶ εἶποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν
ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα
ἐξημμένος τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίαςίν τινα λαμ-
πρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς
ἐν ὀνείρῳ εἶκος, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνε-
κομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με,
καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
στω τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομέ-
νου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον
ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύα-

10 Πότος) Πότον παροξυτόνως μὲν
σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ
αὐτὸ τὸ πόμα καὶ τὸ πίνειν ὀηλοῖ.

V.

11 Φιλοτησίας) Φιλοτησίαν προ-

πίνειν ἐστὶν ἵνῃκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ
τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πίων μί-
ρος, τὸ λοιπὸν παράσχοι φίλῳ, καὶ
τὴν φιάλην χαρισάμετος. V.

cula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eve-
hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus, qui me vi-
derent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa
me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem, ve-
stem habens illius & anulos, quam graves! sexdecim, aptos
digitis, iuebam convivium quoddam splendidum parari,
ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri*
probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam
instaurabatur potatio. In hoc iam eram, & amicitiae po-
culum in aureis phialis propinabam praefentium unicuique;
iam placenta efferebatur: cum tu intempestivo cantu per-
turbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas
dissipasti, &, ut ludibrium ventis volaret, effecisti. Numquid
sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis

σας. ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς
 τριεσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

13 ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλουτος, ὦ
 Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος θαυμάζεις, καὶ
 ἡγῇ εὐδαίμων εἶναι τὸ πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον;

ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ
 καὶ σὺ αὐτὸς, ὅποτε Εὐφορβὸς ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄρ-
 γυρον ἐξημερέους τῶν βοστρύχων, ἐξήεις πολεμίσων τοῖς
 Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἐνθα σιδηροΦορεῖν μάλ-
 λον ἢ χρυσοΦορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίους
 χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων διακινδύ-
 νεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσι
 ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ
 ἐσφῆκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώ-
 τεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ
 συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυ-

noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud
 viderem?

Gall. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle,
 & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse pu-
 tas multum possidere aurum?

Mic. Non ego solus, Pythagora, hoc facio, sed tu etiam
 ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cin-
 cinnis fufpensum gerens in pugnam contra Achivos exhibas,
 in bello, inquam, ubi ferrum gestare, quam aurum, prae-
 stabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincin-
 nos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum
 familes Gratiis vocasse comas tuas Homerus, quod argento
 constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur & amabiliore, implexae auro & cum illo lu-
 centes. Atque illud de te quidem mediocre est, si, Panthi

αἰόν. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ, καὶ ἀνδρῶν ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεί-
ρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μετα-
βάλοι, οὐδὲ ἔπως αὖν διαφθείρει τοῦ Ἀκρισίου τὴν Φρου-
ρὰν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεῖς διὰ
τοῦ τέγου, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι τὸ
ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ
χρυσός· ὡς δὲ οἷς αὖν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, καὶ σο-
φοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν
συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίστε περιβλέ-
πτους καὶ αἰοιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι. Τὸν γείτοκα γοῦν 14
μοι τὸν ὁμότεχγον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ
δεκτῆσάντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτνος ἤψου τὰς Κρο-
νίαις, δύο τόμους τοῦ ἀλλαντος ἐμβαλόν.

2 Τῆς Ἀργολικῆς) Τῆς Δαναΐς
τοῦ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασι-
λεὺς ὦν τοῦ Ἀργους, ἔλαβε χρησμένον,
ὅτι ὁ γενόμενος ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
αὐτοῦ Δαναΐς φονεύσει αὐτόν· καὶ
διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐ-
τὴν ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς

αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ
ἔφθειρεν αὐτήν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ
δάματος. V.

13 ἔτνος) Πρωτόγονον. V.

ibid. Τοῖς Κρονίοις) Ἐν τῇ ἑορτῇ
τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τμήματα. ἔλ-
λαντα ὁ συνθεῖα λοχάνικα. V.

filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deum pater atque
hominum, Saturni ille & Rheae filius, qui quondam Ar-
golicæ illius puellæ amore captus est, cum non haberet,
in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam
quomodo corrumperet, iam audisti alicubi, ut aurum fa-
ctus, illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit.
Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum uti-
litates præstet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos
& sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & glo-
ria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspi-
cios brevi reddat ac celebres? Nosti enim vicinum meum,
artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
mecum coenavit, cum coquerem ex fractis leguminibus pul-
ticultam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κερα-
μεῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὰς,
ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλείψας, εἴτα ἐπωμόσα-
το θεοὺς τοσοῦτους; ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυνες, καὶ ἐβόας
τότε, ὦ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν;

ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τί
δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν.

ΜΙΚ. Ἀνεψίος ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δρι-
μύλος τούνομα. οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σί-
μωνι· πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν χρημάτων;
ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νό-
μους, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ τρύβλιον πε-
ριλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ
ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώ-

15 Ἄλουργῃ) Πορφυρᾶ. V.
ibid. Καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχό-
μενος) Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἰοικὸς

ὑακίνθου βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ ἀπὸ
χοιρίων αἱμάτων βαπτόμενα. V.

Gall. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem, quam
folam habebamus, patellam furatus, & sub ala occultans
abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle.

Mic. Igitur ille furatus, tot deinde perieravit Deos? Sed
cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari
nos videres?

Gall. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid
ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid.

Mic. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomi-
ne. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quo-
modo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam
vero nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo ille
cum pannis sordidis, ille, qui patellam ligurriebat, laetus
domo exigit, purpuras indutus & hysgina, servos, & bigas,

ματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσίοντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἵπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρωσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπεροῶ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἱλεώς ἐστίν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κροτός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

ᾧ χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας. καὶ,

Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

& aurea pocula, & mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque respiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat*: neque enim *Simon* vocor, sed *Simonides*. Maximum vero illud est, quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum se facit, easque despicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem sibi consciscant, si porro negligentur. Vides, quantum bonorum aurum causa sit; siquidem deformes etiam refingit, &, ut poëticus ille cestus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &

Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15 ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἰς ἕκαστα.

ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγης, καὶ ἅ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστῳ.

ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακένας.

ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ ἀλεκτρυόν; οὕτω σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσει τοῖς βίοις.

2 Τοῖς πολλοῖς) Τοῖς ἀνότοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavifque & stultis. G.

Gall. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, fimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miseriorem, quam vos, vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives saepe fuerim, & vitae uniuscuiusque fecerim experimentum: paulo post autem tu quoque scies singula.

Mic. Sic per Iovem: tempus enim iam est, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi sis conscius.

Gall. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi visum, te qui viveret beatior.

Mic. Me, galle? Ita tu beatus sis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic, ab Euphorbo inde facto initio, quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est, multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχὴ 16
μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδῃ ἐς ἀνθρώπου σῶ-
μα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη
λέγειν, ἄλλως τε οὔτε ἄσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην. . . .

ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν,
τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσ-
περ σύ.

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.

ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

ΑΛΕΚ. Σὺ, μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνο-
ρυττόντων.

ΜΙΚ. Εἴτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγ-
μάτων ἥκειν ἐς τόνδε τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος;
ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι

Gall. Quomodo ex Apolline primum anima mea devo-
lans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam
luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi
talía fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem...

Mic. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim,
hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, im-
mutatus sum?

Gall. Ita sane.

Mic. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim
hoc scire.

Gall. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum ef-
fodiunt.

Mic. Tum pigratus sum miser, paucarum micarum sumto
inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid post
ero, mihi dic: verisimile enim est, te scire. Si enim bonum

σε. εἰ γὰρ τι ἀγαθὸν εἶη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας.

17 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμίᾳ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπεῖπερ Εὐφόρβος ἐγενόμην, (ἐπ' ἀνέμιμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανῶν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐστώς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηται μοι τὸν οἶκον.

ΜΙΚ. Ἀσιτος ὦν, ὦ τῶν, καὶ ἄποτος;

ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἢν οἶα Φησὶν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά;

ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γε

6 Περιέμενον ἄοικος) Πρὸ τούτου φησὶν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Πυθαγόρου ἐπλανώμενη, οἶκον ζητῶν, ὃ ἐστὶ σῶμα, ὥς ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τουτέστιν ἐσπεύρι με. V.

9 ὦ τῶν) ὦ ἰταῖρε. V. In altero Voff. in Folio sic: ὦ τῶν)

ὦ τῶν σημαίνει τὸ ἰταῖρε. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τὸν συγγενῆ, κασιγνήτου τε ἔται τε. ἐξ αὐτοῦ γίνεται ἰτατῶν, ὡς μέγιστος μεγιστῶν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἰτάν. καὶ ἡ κλητικὴ ὦ ἰτάν, καὶ ἀποβολὴ τοῦ E τῶν. V.

quid fuerit, furgam statim, & ab ipso illo, in quo tu modo infistis, clavo me suspendam.

Gall. Nullo istud modo resciscas. Verum enimvero cum Euphorbus essem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfecтусque a Menelao, interiecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero sine domo mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domicilium.

Mic. Cibine, o noster, experts & potus?

Gall. Nimirum. Neque enim indigebat his, nisi solum corpus.

Mic. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt, quales gestas esse Homerus ait?

Gall. Unde iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent,

γνωμένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι φημὶ ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὥς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὥς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὴν σχεδὸν τῆς Ἐκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἴλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγείτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μεираάκιον ὦν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.

ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;

ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαι-

V. ¹ Ἐν Βάκτροις) Χάρα Περσική.

³ Αἴαντα) Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ καὶ ὡς περισφύρων τὰ τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἐν σχήματι παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἴσαν

τὰ τοῖς ἐκείνῳ συγγραφῆσι καὶ παραδοθεῖσιν ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρῶτον ὑφ' Ἡρακλέους σκέθην ἡ Τροία. G.

Camelus esset in Baetris? Ego vero tantum tibi dico, supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cyceni filiam agnosceres, ceterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Troiam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem.

Mic. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta?

Gall. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dice-

οἷς λέγειν· πόθεν γὰρ, πολέμιος ὢν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.

ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶν εὐχερέστερον ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

- 18 ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, ἤρη γὰρ, οἶμαι, τάληθῃ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' ἀμελέτης τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην ταῖς προφῆταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδύτα κατελθὼν, ἐξεμαθὼν τὰς βίβλους τὰς Ὠροῦ καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.

ΜΙΚ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δοξείας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανῶν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδειξάσθαι

1 Πολέμιος ὢν) Ὁ γὰρ Εὐφορ-
βος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν
Ἑλλήνων. V.

6 Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν) Καθό-

λου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατη-
τας διὰ τῶν λόγων. V.

10 Ἀδύτα) Ὅτι Ὠρος καὶ Ἰσις
περὶ τῶν ἀδύτων παρέδωκαν ἐν βί-
βλοις αὐτοῖς. G.

re. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta traiecitum interemi.

Mic. Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic de Pythagora.

Gall. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim; puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Ifidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent.

Mic. Audi vi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum il-

ποτε αὐτοῖς. ἐκείνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιή-
σασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν;

ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυῶν;

ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλή-
θειαν ὑπὲρ αὐτῶν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
σύνοικον, καὶ Φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι.

ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιές, οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι
εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι,
ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θάῤῥμα ὅσῳ
δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καίνότερος ὦμην αὐτοῖς ἐσε-
σθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρρητον ποιη-
σάμενος τὴν αἰτίαν, ὥς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅ-
παντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν
χρησμάτων.

huc mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres
de carnibus fabisque non edendis?

Gall. Noli perquirere talia, Micylle.

Mic. Quid ita, galle?

Gall. Quia pudet me verum tibi de illis dicere.

Mic. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contuber-
nalem & amicum: dominum enim non amplius dixerim.

Gall. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si
confueta, & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in
admirationem me non perducturum esse homines. Quo ma-
gis autem peregrina statuerem, tanto magis novum atque
admirabilem me illis putabam futurum. Itaque novare quae-
dam institui, arcanam eius rei fingens causam, ut coniectu-
ris utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut
in obscuris oraculis.

ΜΙΚ. Ὅρας; καταγελάς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσούτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντιῶν, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοὶ ἐπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημ-
19 Φιάσω μετ' αὐτόν;

ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταῖραν.

ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις, ὃ ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα Περικλεῖ, Ἀσπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἐξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν;

ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποιοῦν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς.

1 Κἂν ἐν τῷ μέρει) Καὶ ἐκ μέρους φησὶ καταγελάς μου καὶ σὺ, ὅσον κατηγέλασας Κροτωνιατῶν καὶ τῶν ἄλλων. V.

14 Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ) Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. καὶ αἶνεν ὄργι-

σθεῖσα μετρίβαλει αὐτὸν εἰς γυναι-
κα. V.

15 Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς) Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμοση αὐτῇ πρότερον, ποιήσειεν ὃ

Mic. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas, & Metapontinos, & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia. Exuro vero Pythagora, quem post ea induisti?

Gall. Aspasiā, meretricem Milefiam.

Mic. Vah, quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pares, gallorum generosissime. Confuevisti itaque cum Pericle, cum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti?

Gall. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam

ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ.

ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ᾤπυιεν;

ΑΛΕΚ. Ὅρας, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν;

ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στήναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν.

ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσας ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις.

ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμε-

βούλεται. ὁμόσατος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἀνδρά με ποίησον. ὁ δὲ διὰ τὸν ὄρκον ποιήσας οὐκ ἰδυνήθη συγγενίσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καίριον ἐκ γυναικὸς εἰς ἀνδρά μεταβαλλόμενον, καὶ γυναιότατον γενέσθαι ὑπὸ κενταύρῳ γε μὴν ὀλίσθαι Ἐλάταις ἀλοόμενον. V.

5 Οὐδὲ τῇ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦ-

σαν) Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἑλληλοῖς ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή; καὶ ἔλαβον δίκαστῃν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφην, ὡς ἐντεταπλάσιον ἢ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. V.

Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecunque igitur in me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris.

Mic. Quid ergo? utra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles?

Gall. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsum?

Mic. Sed etsi tu non dicas, fatis Euripides illud diremit; cum dixit, malle se ter cum clypeo stare in acie, quam semel parere.

Gall. Quin admonebo te, Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & saepe, in multiplici illo orbe.

Mic. Non abis in malam rem, galle, qui putes, omnes

νος Μιλησίους, ἢ Σαμίου εἶναι; σὲ οὖν Φασι, καὶ
 Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπα-
 20 σίαν γενέσθαι τῷ τυράνῳ. Τίς δὲ δὴ μετὰ τὴν Ἀσπα-
 σίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῷ ἀνεφάνης;

ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.

ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος, ἐξ ἑταίρας
 Φιλόσοφος;

ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα πένης, καὶ μετ' ὀλί-
 γον, Σατράπης, εἴτα ἵππος, καὶ κολοῖς, καὶ βάτρα-
 χος, καὶ ἄλλα μυρία μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμή-
 σασθαι ἕκαστα τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλά-
 κισ' ἥσθην γὰρ τοιούτῳ τῷ βίῳ καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλ-
 λοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν ὅσημέραι
 σοῦ ποτνωμένου καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς

6 ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος)
 Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ.
 τοὺς Διοσκούρους δὲ παραλαμβάνει,
 ὡς σωτῆρας ὄντας, ὡς ἂν μὴ τῇ με-

ταβολῇ τῶν βίων ναυάγιον ὑπο-
 σταθῇ, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θά-
 λασσαν μεταγόμενοι. V.
 15 Ποτνωμένου) Ὀδυρομένου. V.

Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam, cum Pytha-
 goras esses, & forma splendida, saepe Aspasiā fuisse ty-
 ranno. Ecquis vero post Aspasiā vir, aut quae mulier de-
 nuo prodiisti?

Gall. Cynicus Crates.

Mic. O Iovis pueri! quae dissimilitudo, ex meretrice
 philosophus.

Gall. Tum rex, deinde pauper, & paulo post Satrapa,
 deinde equus, & graculus, & rana, & sexcenta alia. Sed
 longum fuerit enumerare singula. Denique vero gallus fae-
 pe fui, (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios fer-
 viens, reges, pauperes, divites; postremo nunc tecum vi-
 vo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam

πλουσίους θαυμάζοντας, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-
όντων κακῶν. εἰ γοῦν ᾔδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς
ἔχουσιν, ἐγέλασας ἀν' ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰθθέντι ὑπερ-
ευδαιμονεῖν αἰεὶ τὸν πλούσιον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαί-
ρεις καλούμενος, ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλ-
λοτε ἄλλον καλῶν.

ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἣν τε Εὐφῶρβον, ἣν τε
Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κράτητα,
πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἀν' ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτι-
μάζοις εὐτελές εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἀπάντων σχε- 21
δὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράβης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις
ἀν' ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βίου-

paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum,
quae ipsis adfunt. Si enim scires curas illorum, quas ha-
bent, ipsum te rideres, qui prius putaveris, ex omni par-
te beatum semper esse divitem.

Mic. Igitur, Pythagora, aut quo maxime nomine gau-
des, ne confundam sermonem, alias alium vbcans.

Gall. Nihil quidem interfuerit, sive Euphorbum, sive
Pythagoram, sive Aspasiā vocaveris, sive Cratetem:
omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod nunc vi-
deor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelio-
sus sis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in se
animas habeat.

Mic. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera ex-
pertus sis, & omnia noveris, dic mihi iam diserte & se-
paratim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pau-

σιν, ἰδία δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.

ΑΛΕΚ. Ἴδου δὴ οὕτως ἐπίσκεισαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢ λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ζυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβούντασι μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὄραντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ Φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δεῖ, μόνοι καλοῦνται ἦν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγούντες ἢ ἱππαρχοῦντες· σὺ δὲ οἰσυνὴν ἀσπίδα ἔχων,

14. Σὺ δὲ οἰσυνὴν ἀσπίδα ἔχων) Τὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἐστὶν ἀκανθάδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία. V. In altero vero Vossiano, in Folio sic legitur : Οἰσυνὴν) Οἰσυνὴ ἢ ἐκ λύγων ἀρχαιο-

τρόπος πεπλεγμένη. ἰσοῖα ἰσθ' ὅτε καὶ ἐξ Αἰγύπτου κομίζεται κοτιδίαι τοιαύτης ἐργασίας. ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῆς οἰσῦας. οἰσῦα δὲ ἐστὶν ἀκανθάδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ σχοινία.

perum; uti cognoscam, verene dicas ista, cum beatiorē me divitiis pronuntias.

Gall. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne, irruptione facta, agrum populentur, aut hortos conculcent, aut excindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis causa convertas, & periculum effugas: at illi & sibi timent, & anguntur, cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero, scutum habens vimineum, expe-

εὐσταλὴς καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἑτοιμος ἐστιάσθαι
τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὴν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰ- 22
ρήν τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὦν, ἀναβάς εἰς ἐκκλη-
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ Φρίττουσι, καὶ ὑπο-
πτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἰλάσκονται σε. λουτρά μὲν
γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα
διαρκῆ ἅπαντα ἐκεῖνοι κenoῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ
δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μετα-
δίδους ἐνίστε, καὶ σοὶ δοκῇ, κατεχαλάζης αὐτῶν
ἀφρόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας·
οὔτε δὲ συκοφάντην δέδκας αὐτὸς, οὔτε ληστὴν, μὴ ὑφέ-
ληται τὸ χρυσίον, ὑπερβάς τὸ θρυγκίον, ἢ διορύξας τὸν
τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν,
ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς
τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συν-

7 Γκονοῦσι) Κατασκευάζουσι. V.

9 Κατεχαλάζης) Κατέχεις.

V.

14 Διαπυκτεύων) Ἀπλ τοῦ δια-
σκοπούμενος καὶ ἐξακριβῶν. ἐπὶ καὶ

οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται
τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κα-
τακαίριον ποιεῖσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην
μηδὲ εἰς αἶρα ὕρειν τὴν πυγμὴν
πέμψαντα. V.

ditus ac levis ad evadendum, paratus ad obeundas epulas,
cum post victoriam triumphale imperator sacrificium cele-
brat. In pace rursus tu quidem, de plebe unus, in concio-
nem escendens tyrannidem exerces in divites: at illi hor-
rent, & metuunt, & placant te divisionibus. Balnea enim
ut habeas, & certamina, & spectacula, & reliqua, quan-
tum fatis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque
censor acerbis, tanquam dominus, ne sermonem quidem
interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos
lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero ca-
lumniatorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi,
vel lorica domus superata, vel pariete perfosso, furripiat:
neque molestias habes putandi rationes, aut debita reperen-
di, aut cum-scelestis dispensatoribus conficiendi, nec in-

τελέσας, ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς
 περὶ δέϊλῃν ὀψίαν, λουσάμενος, ἦν δοκῇ, σαπέρδην τι-
 νὰ, ἢ μαινίδα, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριά-
 μενος, εὐφραίνει. σωτῶν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ
 23 βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν. Ὡστε διὰ ταῦτα
 ὑγιαίνει τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς
 πρὸς τὸ κῆρος. οἱ πόνει γὰρ σε παραδύχοντες οὐκ εὐ-
 καταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δο-
 κούντα τοῖς ἄλλοις ἁμαχα εἶναι. ὥστε οὐδὲν σοι τῶν
 χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἦν πο-
 τὲ κούφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετή-
 σας αὐτῷ ἀνεπηδήσας εὐδύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσι-
 τία, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε Ἰσχυροῦ τε ὄρωα

2. Σαπίρδην) Εὐτελεὶς βρῶμα ἀπὸ
 ἰχθύων μικρῶν τιταριχομίνων, οἷα
 εἶναι τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἦτοι ἰγγραύ-
 λεων ἢ τῶν σαύρων διειρημένα καλα-
 μοῖς πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπίρδην εἰρή-
 κασι τὸ ἐκ τοῦδε τάρματος, ὃ εἶναι γίν-
 ῃσι Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται.
 μαινὶς δὲ καὶ αὐτὸ εἶδος τι τῆς κα-
 λουμένης μαινομένης. V. Σαπίρδην)
 Εἶδός τι ἁλιστοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον
 οἰκοῦντες τὸν χαρκίνον ἰχθύν. ἄλ-

λας δὲς. οἱ δὲ ἀκριβοτάτοι σαπίρ-
 δην φασὶ τίμαχος τιταριχομίνον
 ἰχθύος. τὸν γὰρ κοράκινον ἰχθύν
 σαπίρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G.
 (Vid. Athen. 308. Et Casaub. qui
 apud Hesych. κοράκινον legere in-
 bet, uti recte in posteriori parte
 Scholii legitur. Persius, Saperdam
 adreche Ponto. Solan.) Κοράκινον
 igitur & illic scripsissem, non
 κοράκινον. Reitz.

ter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obo-
 lorum mercedem habens, circa seram vesperam surgens,
 & lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot,
 aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens sæpe,
 & cum optima illa paupertate philosophatus. Itaque his
 de causis bene vales, & robusto es corpore, & frigoris pa-
 tiens. Labores enim acuunt te, & adversarium non con-
 temnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis insidiatur. Sed
 si quando levis te febricula invadat, pauxillo interiecto
 tempore, tuo solius ministerio usus, statim iterum depul-
 so per inedia morbo exulis. Nempe e vestigio ille fugit,

ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄβλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ Φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων ἀείπων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοῦς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωστα αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνόησε τὸν πᾶταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρῶσχεια, ὡς κοτίζεσθαι ἐνόησε τῇ ἀλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὰ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.

ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις.

ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ᾧ Μίκυλλε, τὰς

τῇ Ἐπιεικίᾳ) Τὸ ἐπιεικὲς τρία
διλοῖ, τὸ τὰς τρόπων ἀχαθὲν, ὡς
ἔστιν λέγομεν ἐπιεικὲς ἀνδρῶσι.
καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ἔστιν λέγεται
ἐπιεικὲς οὐδὲ ζῆ, ἀντὶ τοῦ συμμέ-

τρου. καὶ τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυμ-
βιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν ἀλλ'
ἐπιεικὲς τοῦτ' ἔστιν ὁ δυσμαχότατος
ἐστίν, ἀντὶ τοῦ πᾶν δυσμαχότα-
τόν ἐστι. V.

te metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bibere, & plotare iubere medicos illos circuitus. Verum isti per intemperantiam suam miseri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque alii illorum Icarum instar cum multum se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari, cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum nonnunquam strepitum, praecipites in mare delapsi, excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant.

Mic. Aequos nempe & prudentes viros dicis.

Gall. Verum ceterorum naufragia turpia sane videas;

ναυαγίας πάνυ αἰσχροῦς ἰδοὺς αὐτὸν, ὅταν ὁ Κροῖστος περι-
τετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀνα-
βαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἣ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυ-
ραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλ-
καύτην ἀρχὴν παιδίᾳ συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

- 24 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασι-
λεὺς ἦσθα, (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς
ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ
κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων.

ΑΛΕΚ. Μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω
τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔΦησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαὶς ἀνίαις συνών.

ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ
πιστὰ Φῆς.

ΑΛΕΚ. Ἡρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε,
παμφόρου τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει

ἰ Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ Ἄν- ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μετὰ
τὸ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασι- ταῦτα ἐλέσας ἴσασιν. V.
λείας, νικήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος

cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in
rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corin-
thi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas col-
ligere cogat pueros.

Mic. Dic mihi, galle, tu cum rex esses; (nam regnasse
etiam te dicis) qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex
omni parte beatus fuisti, cum, caput quod est bonorum
omnium, haberes?

Gall. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum
eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas,
beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer
miseriis.

Mic. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia.

Gall. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle,
fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pul-

τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὀρᾶν ὥντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν Ἑφестρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπασα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλεον, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷους ἡ Φειδίας, ἡ Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκ-

6 Τραγωδία πᾶσα) Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγωδίᾳ κομπά ἐστιν, εἰκότως τραγωδίας τὸν αὐτοῦ κόμπον ἐκάλεσαν. V.

11 Τὴν Ἑφестρίδα) Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. V.

15 Ἡ Φειδίας) Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. V.

chritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitativissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innummerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii chorgium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam, testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similis essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. It-

τός, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυνόν, ἢ ἀστραπήν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, οἶφει μοχλοὺς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἡλους διαμπᾶξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικαυροῦσαν· ἑὼ λέγειν μυῶν πλήθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

- 25 ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν. ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχόντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίῳ, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἥδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

10 Καὶ τοὺς γόμφους) Τουτέστιν, οὕτω ἡμῖν εἶπας τὴν οὖσαν ἐνδοῦ τῆς ἀρχῆς συμφορὰν. V.

lorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iuppiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vestes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & stipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mustelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

Mic. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vestes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud inveni in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari, sic satis simile est Colosaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque huius Colossi dicito.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω σοί, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑπόψιας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κενόν, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα. καὶ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς Κωφὸς ὧν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίῳ, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρα-

14 Τὸν Πέρσην δὲ) Ἀρταξέρξου στρατόπεδον. V.
Περσῶν βασιλευδόντος, Κύρος ὁ αὐτοῦ ibid. Κύρῳ ξενολογῶν) Ξένους
φῆς τὴν βασιλείαν ἀποσπάσαι βυ- στρατιώτας συνάγων, καὶ εἰς ἀνα-
λόμενος διὰ Κλεάρχου πολὺ συνῆξε κοινούμενος. V.

Gall. Quid primum tibi dicam, Micylle? metus, & morfus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum & placidum, & plena terroris insomnia, & cogitationis multiplicas; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & iudicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumera- biles habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

idque stertentibus Achivis omnibus. Dolo autem afficit Lydum mutus filius; Persam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracusanorum

κουσίῳ κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαι-
νούμενος, καὶ Περδίκκῃ Πτολεμαῖος, καὶ Πτολε-
μαῖον Σέλευκος· ἄλλα καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ
ἀποστήσασθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν
δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγι-
στον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς Φιλτάτους μάλιστα, καὶ
ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ
παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ
τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοίотροπος θάνατος
κατέλαβεν.

26. ΜΙΚ. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ
γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ
πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιάλης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνα-

1 Καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινού-
μενος) Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτου
γὰρ στρατηγὸς ὦν ὁ Παρμενίων, πά-
νυ νύδοχίμει. V. (Immo Alexan-
drum ipsum. Solan.)

2 Περδίκκας, Πτολεμαῖος καὶ
Σέλευκος) Οὗτοι εἰ τρεῖς διάδοχοι
ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκ-
κας συνιδίωκει Ἀριδαίᾳ τῇ βασι-

λεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ
ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολε-
μαῖος ἤρχεν Αἰγύπτου· καὶ Σέλε-
κος τῶν περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς
ἱστορεῖ Δέξιππος. V.

14 Πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς Φιάλης)
*Nunquam fœtibus aconitea bibun-
tur. Illa time cum pocula sumes.*
(Juven. X, 25.) G.

quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, &
Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum il-
la quoque dolorem afferunt, si amasius coactus praebeat,
& alio gaudeat pellex, & si defesturi dicantur quidam, &
duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero
maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, &
ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a
filii sui veneno mortuus est, hic & ipse a suo amasio; al-
terum vero similis forte mors oppressit.

Mic. Apage, tristia sunt, quae dicis, galle. Mihi ergo mul-
to securius est inclinato corpore scindere coria, quam au-
rea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amici-

πακραθεῖσαν Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρ-
 ολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ'
 εὐθῦ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ
 δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυ-
 ρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μά-
 λιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολ-
 λούς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σι-
 σύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφῃ
 ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα
 χρυσόπαστον. ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρού-
 σας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα
 δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συν-
 τριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς
 κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυ-
 μνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
 ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀ-

2 Καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς) Τὸ 10 Κενιμβατήσας) Κενιμβατεῖν
 ἔξῃς τῆς ἐπ' εὐθῦ τομῆς. V. αἰς κινὰ βαίνειν, κινὰ ἐπιχειρεῖν. V.

tiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scal-
 prum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnuscule
 parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulan-
 tur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum
 cecidere, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum
 multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
 cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere &
 gladios eburneis capulis, & iubam fluctuantem, & chla-
 mydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt,
 fallente inani vestigio illorum aliquis in media scena con-
 cidat, risum nempe praeber spectatoribus, fracta cum ipso
 diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, &
 cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interio-
 ra vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subli-
 gationem deformissimam, nec ad pedis rationem respon-

μορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὅρᾳς ἄπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὦφθη οὔσαι ἵππος δέ, ἡ κύων, ἡ ἰχθύς, ἡ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν;

- 27 ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξε μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖαις ἐμμετρημένος· τελώνην δέ ἵππον, ἡ συκοφάντην βάτραχον, ἡ σοφιστὴν κολοῖον, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κιναιδὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

- 28 ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὁ-

9 Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις) Πάνυ καταλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἢ θείαις, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἤρμοσε. τῇ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῇ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἀπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν.

τῇ κοτίλῳ τῶν κολοίων καὶ δορυβάδει τὸ σοφιστικόν. τῇ δηκτικῇ τῶν κωνόπων, καὶ παντὸς οὐτινος οὐν προσαπτικῇ, τὸ μαγειρικόν. τῇ πρὸς ὀχείαν ἐτοιμίᾳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῆς κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

dentem. Vides, quomodo iam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

Gall. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

Mic. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affe-

γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σέ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλὰ μοι καὶ τούνυπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις.

ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ περ ἔτι νύξ ἐστιν, ἔξαναστὰς ἔκου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί.

ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;

ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὐπερ ἱερός εἰμι, ἔξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἣν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπές ἐστί.

ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστί σοι τοιαῦτα.

Etus sim, dicere apud te non erubescō. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & infomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de execrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit.

Gall. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox est, surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.

Mic. Quomodo hoc clausis ianuis? nisi forte parietes perfodere me cogas?

Gall. Minime. Sed Mercurius, cuius facer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda penam, quae propter molliem inflectitur...

Mic. Duae sunt tales.

ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός.

ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὢν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν τοῦτο ἀπαξ παράσχης, ὅψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεὶ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετόισω γὰρ αὐτὰ παρελθὼν. ὁ δὲ αὐτῷ περιτρώζεται ἀποτείνων τὰ καττύματα.

ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταδωρᾶσαι αὐτόν.

ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις κλέπτῃν τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμην δ' ὅμως ἀφ' ἑξομαί γὰρ τοῦ χρυσίου, ἦν δύναμαι.

ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας.

Gall. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire ianuam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia.

Mic. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas.

Gall. Nefas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.

Mic. Non est verosimile, quod dicis, furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus: abstinebo enim auro, si potero.

Gall. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas.

ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύεις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ 29 παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων;

ΜΙΚ. Οὐμένουν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάροισμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο;

ΑΛΕΚ. Ἐπίβες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

ΜΙΚ. Ἴδου δὴ. ὧ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὥς περ κλειδὶ ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ἦγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον;

ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὀπόθεν, ὧ ἀλεκτρυῶν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς

Mic. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

Gall. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum?

Mic. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrissyllabus iam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post haec agam?

Gall. Admove pennam ad feram.

Mic. En tibi. O Hercules! aperta est velut clavi ianua.

Gall. Praecede porro, viden' illum vigilantem & subducentem rationes?

Mic. Video, per Iovem, ad obscuriusculam quidem & sitientem lucernam. Est autem pallidus, nescio unde, galle;

ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο.

ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἅ Φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει.

ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρεται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ Φάτῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ Φιλόπρονος ἄν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τὰμὰ οὗτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλῇ μοι ἀπόκειται, τσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθο-

10 Ὁ Τίβιος) Οἰκίτου ὄνομα. V. ὡς δὲ ἄκρῳ, βαλλόμενον. V.
11 Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον) Ἐνά- 12 Οὗτοι σπαθῶσι) Μετὰ τρυ-
τιον τὸ ἐν τῇ λαβῇ, ὅ ἐστι τῇ τοῦ φῆς διαπαύσει. V.

& totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus est.

Gall. Audi, quae dicit. Scies enim, unde sic habeat.

Sim. Ergo talenta quidem septuaginta illa secure omnino sub lecto sunt defossa, & nemo omnino vidit. Sed sexdecim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occultare sub praesepio. Semper enim nunc circa stabulum versatur [*in stabulo occupatus est*], qui alias omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans. Verisimile autem est, multo his plura esse direpta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum obfonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam inaurem emisisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur, ne quis, perfosso pariete,

νοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γεί-
των Μίκυλλος.

ΜΙΚ. Ἡ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια
ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων.

ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ
παρόντας ἡμᾶς.

ΣΙΜ. Ἀριστον γοῶν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν ἅπα-
σαν περίεμι διαναστάς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος;
ἔρῳ σέ γε, ὦ τριχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ἂν τυγ-
χάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον,
μή τι με πρῶην διέλαθεν. ἰδοῦ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ’
ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκεῖμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς
ἐπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτω-
μεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. 30
ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ’ ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς
νυκτὸς λοιπὸν ἔστιν.

ea subducatur. Multi invident mihi & infidantur, & maxime
Micyllus vicinus.

Mic. Ita me Iuppiter: tui nempe similis ego, & patellas
sub ala habens abeo.

Gall. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat.

Sim. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineream:
omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te
video, perfoissor parietum, per Iovem... Quandoquidem
columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum au-
rum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum
oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehen-
dero. Sepeliamus rursus aurum.

Gall. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam
ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

Lucian. Vol. VI,

X

ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόρρης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχής.

ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκῶς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστήν ἰδῶμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31 ΑΛΕΚ. Ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δέήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα ληπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι;

ΜΙΚ. Ὅρῳ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέθηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

12 Σίλφην) Σίλφη ζωφισιοῖς καὶ κανθάρα. λέγεται δὲ καὶ σίλφθ, ἐμπίς δὲ ζωφισιον εἰσὶ καὶ κύνες,

γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. V. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

Mic. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere.

Sim. Quis me percussit? a latronibus miser pereoi!

Mic. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur, Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

Gall. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paulo post oportebit, relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri?

Mic. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem: quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ καὶ ἰδοῦ 32
γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσιῶμεν.

ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἐμπροσθεν ἐμὰ ἦν.

ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς
γούν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύ-
την ἄνθρωπον;

ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγούνην τινὰ, καὶ πα-
σχησιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην τὴν γυναῖ-
κα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί σὺν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, ὦ 33
Μίσυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους;

ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυὼν λιμῶ πρότερον ἀπο-
λοίμην ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ
τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον,
ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

γ Καταπυγούνη) Καταπυγού- γεία, οὐκ οὖν οὐδὲ ἀνθρωπίνη εἶναι
νη καὶ. οὐ συνίσταται γε τῇ ἀσελ- νομίζει. V.

Gall. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est
ianua. Ingrediamur ergo.

Mic. Isthac omnia paulo ante mea erant.

Gall. Adhuc enim divitias tu somnias? Vides igitur Eu-
craten ipsum a suo servo... hominem senem?

Mic. Video, ita me Iuppiter, paedicationem, & mor-
bum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero
altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

Gall. Quid ergo, velisne istorum quoque heres fieri, Mi-
cylle, & omnia habere Eucratis?

Mic. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam
tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divi-
tiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur
a servis.

ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυ-
γὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ
εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

1 Τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ) Τὸ ἐκθινόν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας οὔσης. V.

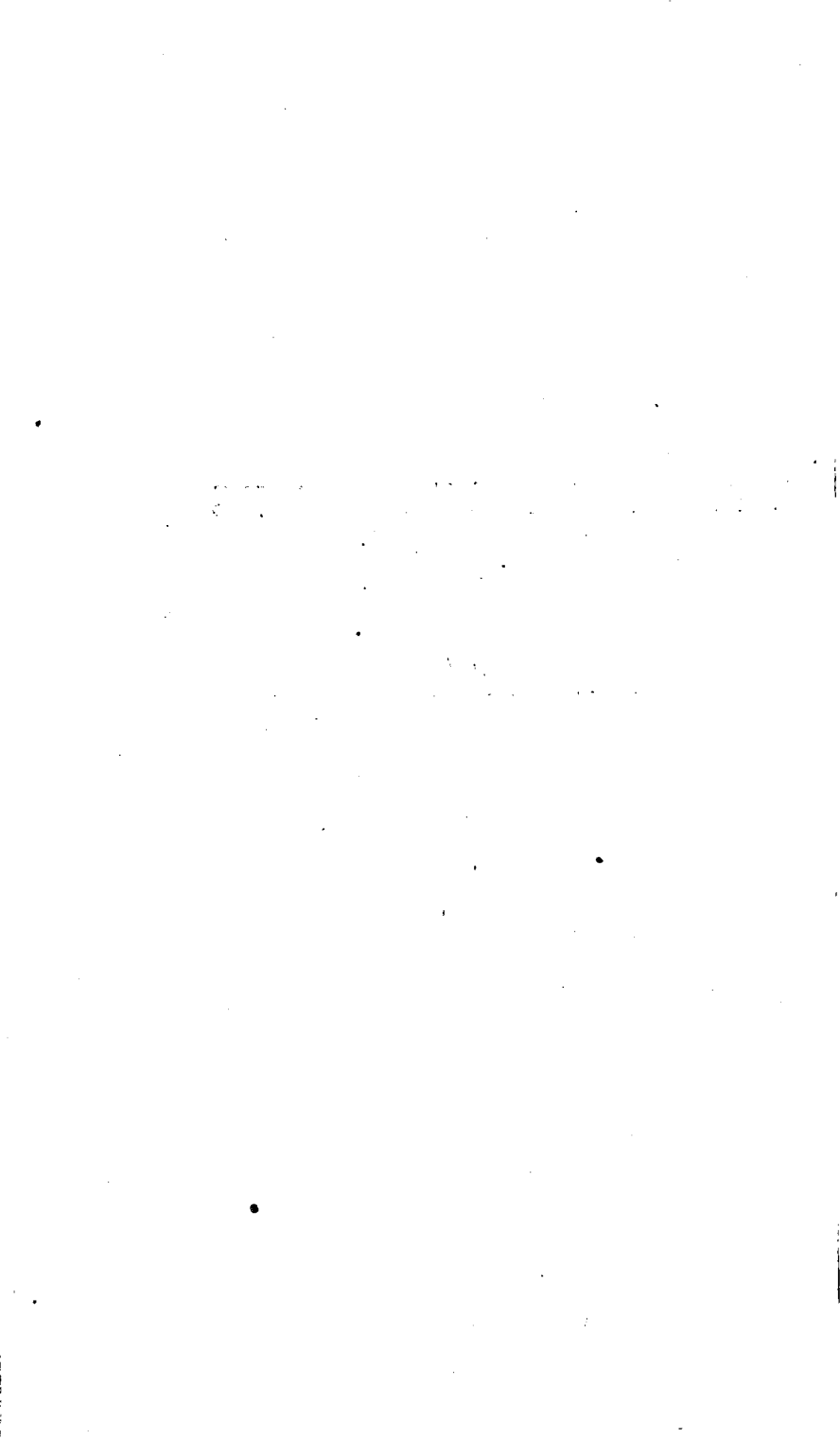
Gall. Sed nunc, dies enim iam circa ipsum diluculum est,
domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN IMAGINES.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) *Περὶ εἰκόνος* Th. Magist. v. Γοργώ.
l. 3. Τοιοῦτόν τι ἄρα ἐπάσχον) *τοιοῦτό τι ἐπάθον* Th. Mag.
Nihil mut. edd. vett. l. 10. Μὲν) *Deest in S. Pag. 2. l. 1. Τὸν Σίτυλον*) *Artic. τὸν abest a S. l. 3. Κεχηνήτα*) *κεχηνήτα*
male l. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) *ἐκ περιωπῆς male l. l. 13. Προσβλέ-*
ψείσε) *Sic etiam habere l. Fl. B. 2. V. 2. & S. notat Solan.*
Sed & sic P. S. &c. Pag. 3. l. 1. Ἀναπλάττων) *ἀναπλάττων*
male l. Pag. 4. l. 1. Ἐπεὶ) *Ita iam optime l. cum Fl. & Ald.*
Ἐπὶ male B. 2. Fr. P. S. H. l. 2. Οὔτε παρακ.) οὔτε male l.
ead. Ἐκείνον) *Omissum in l. Adeft in Fl. V. 2. B. 2. Fr. P. S.*
l. 3. Ὅστις) *ὅστις l. Fr. Fl. B. 2. P. S. Ἦτις ἴσως l. l. 11. Ἦν*)
Male abest a Fl. Adeft in P. P. l. &c. l. 14. Αὐτὸς) *οὕτως ad-*
scripserat Solan. Sed nihil mutant edd. Pag. 5. l. 6. Κνιδίων)
Leg. Κνίδω adscriptum marg. l. Sed in Κνιδίων conspirant
edd. Pag. 6. l. 8. Σωσάνδραν) *Δωσάνδραν male Fl. Σωσ. recte*
cett. l. 15. ΛΥΚ.) Deest male in Fl. & alibi passim. l. 16.
Δεήση) *δεήσει legendum monebat marg. l. Sed in δεήση con-*
spirant edd. Pag. 8. l. 10. Σωσάνδρα) *Δωσάνδρα iterum male*
Fl. ac tertium paulo post. Sed bene cett. Σωσ. l. 11. Λεπτὸν)
Sic edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. A. l. W. ead. Καὶ λελη-
θὸς) *Καὶ deest in Fl. & λεληθὸς male habet eadem pro λελη-*
θὸς, quod recte legitur in cett. æque ac in P. & A. l. 17.
Καλὴ) *πολὴ A. P. Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει &c.) κινδ. γοῦν τ.*
μ. Pell. Vid. nort. ead. Προσδεῖν) *Sic P. S. Fl. B. 2. Προσδεῖ*
male reliquæ. l. 11. Ἦ) *Deest in Fl. Adeft in Coll. & edd.*
cett. l. 12. Γραφείας) *συγγραφέας male Fl. Vulgatam tenent*
cett. & P. Pag. 10. l. 2. Δέσχη) *Nihil mutare edd. notat So-*
lanus. ead. Ἐποίησε) *ἀποίησε male l. l. 9. Ὀμηρον*) *Sic edd.*
praeter l. quæ μῆρον. ead. Δεδέγμεθα) *δεδέγματα l. sola.*
l. 15. Ἰοβλέφαρον) *τὸ βλέφαρον male edd. priores. l. 16. Ὀ-*
λως) *Bene sic P. ἀλæque. Ὀλος l. l. 17. Τὴν*) *τὴν edd. male.*
Pag. 11. l. 3. Ἀπάσαι) *Sic recte S. & A. Male cett. δ παῖσαι.*
l. 9. Συνειλημὲνον) *συνειλημὲνον υπο μ. l. Ald. V. 2. P. Συνει-*

λημμένον *geminata* *confona* *Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ*) Sic dedi ex *Fl. Αὐτῶ* enim ceterae. *l. 4. Οἱοί*) οἶα *P. l. 7. Καὶ θέαμα*) Defunt haec verba in *Fl.* Adfunt in cett. & *P. Pag. 13. l. 3. Διατίθεται*) Bene sic edd. & *P. Διατέθειμαι* *Ex. Fl. l. 4. Ἐκεῖνό που*) ἴσως ἐκεῖνον *L. Pag. 14. l. 5. Ἠκούσας*) Sic edd. & *Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως* *L. Pag. 15. l. 2. Ὅπως ταῦτα*) Sic edd. praeter *Fl.* quae ὁπόσα ταύτης. *Gr. Ὅποσα ταύτων. I. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅριος. *l. 16. Γλυκίων*) γλυκίον *G.* Nihil mut. edd. *l. 17. Προθυμῖα*) προθυβία editum ante, sed correctum ex *C. & V. Pag. 16. l. 5. Προσπνῆς*) Bene sic *P.* aliaque. *Προσπνῆς* male *I. l. 6. Παραβυόμενος*) παραδύμενος *P. G. & marg. A. 1 W. l. 10. Ἀπολιμπάνουσαν*) Ita dedi ex *Fl. P. S. Ἀπολιμπάνουσα* *I. l. 12. Τότε*) Restitui ex *L. & B. 2. τίποτε* enim erat in cett. edd. ne *Fl.* quidem excepta. *ead. Σιωπῶν*) σιωπῶν male *I. l. 13. Ταῦτα*) *Constans* lectio. Sed *ταῖς* corrigit *Solan. l. 15. Ἰδιώτης*) ἡδιώτης male *I. Pag. 17. l. 1. Ἀκρατῶν*) ἀκρατῶν male *I. l. 4. Ἀκρόμενοι*) ἀκρώμενοι male *I. l. 14. Εἶση*) ἔση male *I. ead. Παρεστήξῃ*) Sic edd. excepta *I.* quae *πανεστήξῃ*. *Palm.* emendat *παρεστήξῃ. l. 18. col. 1. Λέγει*) Non erat in editis hoc verb. Adidit *Solan.* non dicens unde. *Pag. 19. l. 4. Αὐτὸ*) Deest in *Fl. ead. Ἀναμιλλόμενον*) ἀναμιλλ. *I. & Ex. Fl.* Sed prius est in cett. & *P. al. ἀναμιμώμενον* *G. Pag. 20. l. 3. Πασῶν*) *Constans* lectio. *l. 6. Παρηνέκας*) Nil mut. edd. & *Ex. Fl. Παρηνέγκ.* *P.* Item marg. *A. 1 W. l. 10. Ὅ, τι*) Sic *P. Ὅτι* *S. aliaque* quaedam. *l. 11. Παιδείας*) Sic recte *P. A. & Fl. Παιδίας* *I. H. S. Ald.* male. *Pag. 21. l. 6. Ὅσφ*) ὅσοι adscripsit *Solan. l. 8. Φαῦλον*) φαῦλον *Th. Mag.* vid. not. *l. 9. Προθέμενον*) Nil mut. edd. *Προθέμενοι* *Ienf. & Pell. l. 13. Αὕτη*) αὐτή edd. priores. *l. 14. Ἔστι*) ἐστίν *Fl. Pag. 22. l. 1. Ἰση*) Sic edd. *constanter. Ἰσον* *Codd. G. P. L. & marg. A. 1. l. 3. Τῶ*) Sic recte *L. P. S. Τὸ* male *Fl. I. H. l. 11. Αὕτη*) *Ex* emend. *Ienf. Edd. αὐτή. l. 14. Γράφε*) *Personam Π. & Πολὺ* hic addit *Fl. & pro γράφε* habet *γράφου. l. 17. col. 2. Πίλοις*) *Lege* *πτίλοις. Solan. l. 18. col. 1. Εἰδεχθεστάτη*) ἐνδεχθ. prave *V.* In impresso recte mutatum est. *Solan. ead. col. 2. Περιελημένη*) *περιελημμένη* *V.* prave; quod in impresso recte mutatum est. *Solan. Pag. 23. l. 7. Σάφρονα*) σαφόρονα *P.* *Vulgatam* servat *Fl. cum I. P. &c. l. 9. Ἡ*) Nihil mut. *P.* at *Fl. Ἡ* adspirat, male. *Pag. 24. l. 1. Φυλάττειν*) φυλάττει *P.* Nil mut. *Exc. Fl. l. 5. Ὅσω*) *Vulgatam* hanc servat *P. Ὅσα* *Ex. Fl. l. 6. Οὐδέν*) Sic *Fl. Fr. P. S. Οὐδὲ* *I. & V. 2. l. 10. Διαφύγοιεν*) Sic *S.*

Διαφύγειεν cett. omnes. *Pag.* 26. *l.* 2. Καλλίω) καλλίων edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. *ead.* Ἐρασμιωτέραν) ἰσως —να *L.* 8. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl.* *l.* 9. Αὐτὴν) αὐτῇ *Fl.* *l.* 15. Τῆς ψυχῆς) τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praeferat. *Pag.* 27. *l.* 3. Αὐτὴ ἐκείνη) αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. *l.* 3. Σοι) σου *lens.* Nil mut. *Fl.* nec *M.* *l.* 10. Ὁταν) ὅτ' ἂν *W.* Et sic semper haec vox in illo *Mf.* Sic & γ' οὖν pro γοῦν, teste *lensio.* *l.* 14. *col.* 1. Σμυρνάϊαν) Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas nostras. *Solan.* *Pag.* 30. *l.* 3. Κεκρυπτο) Nil mutant edd. nec *M.* *l.* 5. Καὶ) Deest in *Fl.* *l.* 11. Αὐξανόμενην) αὐξομένην *Ex. Fl.* Nil mut. *P.* nec edd. *Pag.* 31. *l.* 3. Προβείναι) *Ex* emend. *Solani.* Προσδεῖναι edd. priores. *l.* 7. Τοῦτο) τὸ τοιοῦτο *W.* *l.* 8. Ὑακινθίνας) Nihil mutare *Fl.* *l.* *Fr.* & *M.* notat *Solan.* Sed & idem habent *P. S. H.* *l.* 20. *col.* 2. Εὐσήμως) ἐπισήμως *Exc. G.* *ead.* ῥηθεῖεν) ῥηθεῖαν ante editum. Correxuit *Solanus.* *Pag.* 32. *l.* 10. Δέ σε) Sic edd. & *M.* *l.* 14. Κασσιέπειαν) Sic *Fl. Fr. l. P. H. &c.* *Sch.* & *M.* *l.* 16. Ἀντεξῆτ.) ἀντεξήτ. *W.* male. *Pag.* 33. *l.* 2. Μαρτύρασθαι) μαρτύρεσθαι *W.* *ead.* Τὰς θεὰς) ταῖς θεαῖς *P.* & marg. *A. l. W.* *Pag.* 34. *l.* 2. Ἐχοντα) Sic esse in *l. Fr. Fl. V. 2.* & *M.* notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S. &c.* *l.* 9. Τοῦτον) Sic restitutum ex *W.* Τοῦτο edd. priores. *l.* 15. Σοι) Forſan σου, adlevit *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 2. Καὶ) Recte sic *M.* & edd. plurimae. Δὲ male *P.* *l.* 5. Τοῖς) Nihil mutat *W.* *Fl. l. V. 2.* *P.* male ταῖς *S.* *l.* 6. Ἀνεστάναι) ἐστάναι *W.* *Pag.* 36. *l.* 1. Τοιοῦτόν τι) Sic & *Fl.* cum *l.* & *M.* habere notat *Solan.* *ead.* Εἰπεῖν) παθεῖν *L.* *l.* 2. Ἐπλημμέλησα) Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B. 2. S. P.* & *M.* Ἐπλημέλ. male *l.* *Pag.* 37. *l.* 2. Ἀκροποδῆτι) Sic edd. & *M.* *l.* 9. Ἐκτείνοιτο) ἐκτεῖνοι *W.* Nil mut. *Fl.* nec *l. P. &c.* *l.* 10. Ὑπὸ) ἀπὸ *P.* *Pag.* 38. *l.* 3. Ἐξεργάσατο) ἐξεργάσατο *M.* *l.* 12. Ὑπάρχειν) ὑπάρχει *W.* *l.* 13. Ἀπ') Sic edd. Παρ' *W.* *Pag.* 39. *l.* 6. Ἐγχυθέντος) ἐγχυθέντος male edd. priores. *l.* 9. Ἐγνωσμένοις) ἐγνωσμ. male *l.* (sola. *l.* 11. Τίνα) Deest in *W.* Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι. *Pag.* 42. *l.* 1. Προσέγραψα) προέγραψα *P.* sola. *Pag.* 43. *l.* 6. Τυγχάνεις) Ita dedi ex *B. 2.* & *M.* Τυγχάνης *Ald. Fl. l. P. S. H.* *ead.* Τοσοῦτῃ ἀξιοτέραν) τοσοῦτον ἀξιώτεραν ἂ. ὡ. αὐτὴν *Fl.* At vulgatam etiam servat *M.* ἀξίωτ. με-

dia correpta male *I.* *l.* 7. Σεαυτήν) αὐτήν *Ex. Fl.* Vulgatum σεαυτήν tamen etiam est in *P.* *l.* 16. Ἐμμετρα) Sic *Ald. l. Fl. Fr. P. H. S. A. & M.* Ἐμμετρα ed. Marcil. male. *Pag.* 44. *l.* 5. Βραχύτητα) βραδύτητα male *W. & Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec *P.* *l.* 10. Τὰς ἀφορμὰς) παρασχηκέναι addit Marcil. Sed non adest in ulla ed. nec in *M.* *l.* 13. Τοῖς) Abeft ab *I.* Adest in cett. & *M.* *l.* 16. Προσβιβάζη) Hoc praetuli ex marg. *A. i W. & Codd. G. M. P. W.* Ἐμβιβάζη edd. priores. *ead.* Ἦν τις) εἴ τις *W. Pag.* 45. *l.* 2. Ὁ) Δ. ὁ *W. ead.* Εἰδέναι) δέναι misere *I. Ald. P.* Recte εἰδέναι cett. & *M.* *l.* 6. Τὸν) ὁ *W.* *l.* 12. Ἀνοία) διανοία *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum edd. lect. faciunt *M. P. Pag.* 46. *l.* 1. Ἀμείνω) Redditum Luciano ex *Fl. & W.* Aberat ab edd. reliqq. *ead.* Ἀπέφηνει) ἀπέφαινε *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl.* *l.* 4. Εὐδοκίμου) Sic *l. Fl. Fr. B. 2. H. Ald. P. S. M.* *l.* 13. Διακρίναι) διακρίναι marg. *A. i W.* *l.* 17. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. vulgo, quod emendandum Guyet. monuit. *Pag.* 47. *l.* 2. Φάναι) Ita *Cod. L. Φᾶναι* edd. *l.* 5. Φινέα) Restitut. ex *W. Fl. & V.* 2. Ἰφνέα ceterae omnes male. *l.* 12. Ζώνη) Sic etiam esse in *Fl.* notat Solan. quid tum? *l.* 14. Φάναι) Ita dedi ex *L. Φᾶναι* edd. *Pag.* 48. *l.* 4. Ὀπου) Nil mut. edd. nec *M.* *l.* 9. Ψεύσασθαι) ψεύδεσθαι *W.* *l.* 16. Ὑποπτεύης) ὑποπτεύσης *W. Pag.* 49. *l.* 1. Ὑπ') ἀπ' marg. *A. i W. & Ex. Fl.* Sed vulgatam tuetur *P.* eaque melior. *l.* 2. Μάθοις) μάθης *W.* *l.* 7. Οὖν) *Ex L.* restitut. ὁ νῦν edd. priores. *Pag.* 50. *l.* 3. Εἰκόνας) εἰκόνας male *I.* Recte cett. & *M.* media brevi. *l.* 5. Σε) Restitut. ex *W. Γε* edd. priores. *l.* 8. Συναγορεύσοντα) συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & *M.* *Pag.* 51. *l.* 12. Τοι) γε *W. l.* 17. *col.* 2. Τῶν) τοῦ legebatur in editis. Mutavit Solan. cui obsecundavi, etsi non addidit, unde habeat, quia res est parvi. *Reitz. l.* 18. *col.* 1. Ζηνόδοτος) Restitutum ex *C. Ζηνόδοτος* enim ed. Cler. *Pag.* 52. *l.* 2. Ἀρεῖ) Ἀρή *Hom.* At prius edd. Luciani, & *M.* *ead.* Ἄλλω) ἄλλως *W.* *l.* 3. Θεοείκελον) καὶ θεοείκελον *W.* *l.* 14. Ἐξαλληλίφθω) Sic *l. Fl. H. P. & c.* Ἐξαλληλίφθω *W.* *Pag.* 53. *l.* 7. Ἑρμαῖοι) Sic edd. omnes. Ἑρμαῖ *W.* *l.* 9. Κυπρίων) Κυπρίου *P.* sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. *Pag.* 54. *l.* 4. Τῶν) Deerat artic. in edd. additus nunc ex *Coll. & M.* *l.* 10. Ἐγχευόμενον) Restitutum ab Solano. Ἐγχν. edd. priores. Ἐκχεόμενον *V.* 2.

I N T O X A R I N.

Pag. 57. *l.* 2. Τιμῶντες ἀποθ.) τιμῶμεν edd. omn. male. Τι-

μέμνηται Ienſ. At reſtituta lectio eſt in Coll. l. 7. Ἐποιήσαſθε) ἐποιήſατε Ex. Fl. Nihil mut. edd. nec P. l. 14. Νόμου) Deefſt in Fl. l. 17. Φθάγουτε) φθάνητε ed. Cler. quod mutavimus, ut Lucianeſo textui congrueret. Reitz. Pag. 58. l. 7. Οὐσί) Non adeſt in Fl. Pag. 59. l. 10. Διαφυλάττονται) Sic edd. Διαφύττονται L. rectius. l. 16. Ἡδὴ) Deefſt in Fl. Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Adeſt hoc in I. Fl. Fr. V. 2. B. 2. P. H. S. l. 12. Ω) Non adeſt in Fl. l. 17. Γς) τε Fl. male. Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυδῶν &c.) Nihil mutare I. Fl. Fr. notarat Solan. Sed & ita P. H. S. l. 15. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Fl. Pag. 62. l. 5. Αὐτῶν) αὐτῶ Ex. Fl. Sed cum vulgata conſpirat P. l. 6. Συνειλημμένος &c.) συνειλ—ους & παρεσκ—ους Marſil. Nil mut. edd. l. 12. Πλέοντος) πλέοντες Ex. Fl. male. Vulgatam aſſerit P. Pag. 63. l. 13. Ἀντιπνεύſειν) ἀντιπνεύſοι Fl. Pag. 64. l. 2. Ταῦτα) τοῦτο Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 6. Φωνῇ) φωνῇ I. male. Pag. 65. l. 1. Ἀξένους) Ex emend. Solani. Edd. priores ξένους. l. 3. Μηδὲ) μὴ δὲ I. H. ut fere ſemper. ead. Ἐπαναιρίſθαι) Et ſic eſſe in Fl. aequae ac in I. notat Solan. Sed & eſt in H. P. &c. l. 16. Αὐτῆς) αὐτοῖς male Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. ead. Λόγων) ἄλλων marg. A. i W. & Ex. Fl. Vulgata etiam eſt in P. Pag. 66. l. 14. Ὅσον) ὅſω L. P. & marg. A. i. Pag. 67. l. 4. Καὶ τὴν ἄλλην) Non comparent in P. G. Sed adſunt in edd. omn. l. 5. Ἐταιρίαν) ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit Fl. l. 7. Διηγηſάμενοι) διηγηſώμεθα P. & marg. A. i W. Pag. 68. l. 15. Τομώτεραι — ſαί) τιμώτεραι male P. Sed pro ſαί, ſὲ Ex. Fl. Vulgatae adſtipulatur P. Pag. 69. l. 1. Τὰ) Non adeſt artic. in Fl. l. 4. Πέντε) Perſona TOΞ. ante πέντε erat in edd. quam Gronovii monitu ſuſtuli, & uno verſu ſerius, ubi MNHΞ. legebatur, collocavi: nec erat TOΞ. in Fl. ead. Ἐκατέρῳ) ἑκατέρως Fl. Nil mut. cett. nec P. l. 9. MNHΞ.) TOΞ. edd. excepta Fl. quae MNHΞ. ead. Τίς) MNHΞ. τίς edd. demta Fl. itaque perſonae nomen & hic ſuſtulimus. Pag. 70. l. 5. Τὴν ἄλλην) τῶν ἄλλων L. l. 14. Ἐδόκει) ἐδόκοι male Fl. Pag. 71. l. 2. Ἐπῆγεν) Sic edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. A. i. l. 4. Ο) Non adeſt artic. in Fl. l. 6. Πολιτικὰ) πολιτικὰ P. & marg. A. i. ead. Γραμματεῖα) Sic P. & L. cum marg. A. i. Γραμματία edd. Pag. 72. l. 2. Ἦν) Sic recte Fl. P. S. &c. ἦν I. male. l. 6. Τῷ) τὸ male Fl. l. 7. Συγκεκρότητο) συγκεκρότητο I. H. & Fr. male. Prius P. S. Fl. aliaque recte. l. 18. col. 1. Ἐκδείραſαι) Sic Solanus correxit, cum ante editum legeretur ἐκδείραſα. ead. col. 2. Λόγον) λόγον C. mendoſe. Pag. 73. l. 2. Ἀπόλετο) ἀπὸλετο Fl. l. 4. Γραμμάτια) γράμ-

ματα P. & marg. A. 1 W, Nil mutant ceteri, nec edd. 1. *ἡ* Καί) Abest a Fl. *ead.* Τὸ ἐντεῦθεν) Sic Fl. P. Τοντ. iunctim plurimae. Pag. 74. l. 5. Ὑπὸ τ') Sic P. Ὑπὸ τ' I. Fl. Fr. H. V. 2. B. 2. S. l. 15. Ἐθελήσεις) ἐθελήσει Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. *ead.* Λύσωνος) Ita iam edd. cum supra Λυσίωνος haberent. [At in S. & Bas. 4 & h. l. legitur Λυσίωνος.] l. 17. Ἐξεκένωτο) Sic L. & P. Ἐξεκένωτο edd. Pag. 75. l. 1. Ἄλλον) ἄλων male I. & Fl. *ead.* Ὑποχρύσων) Constans edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. l. 6. Πάλαι) πάνυ Fl. l. 8. Διηγῆτο) διηγῆτο male Fl. l. 13. Τότε) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) Ita P. & L. Γραμματεία edd. l. 3. Ἐπικαλαμψόμε.) Sic emend. Menag. & ita Fl. Ἐπιπαλαμψόμενοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμενοι marg. A. 1 W. l. 5. Τὸν) Abest a Fl. l. 7. Συνθήματος) συνθήκης P. & marg. A. 1. l. 8. Αὔλιον) αὐλειον edd. priores. Pag. 77. l. 3. Ὑπεξέρχεται) ἐξέρχεται Ex. Fl. Nil mut. edd. nec P. l. 5. Ἀναλογιζόμενοι) ἀν—ος Fl. Pag. 78. l. 9. Ἐτι) Sic restitui ex P. I. H. S. Ἐτι enim male P. & Ex. Fl. Pag. 79. l. 5. Τὸν) Deest in Fl. l. 19. Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.) Nil mutare I. Fl. Fr. P. not. Solan. Sed & sic H. S. &c. Pag. 80. l. 4. Τὸν) Fl. omisit. l. 15. Τούτων) Sic edd. & P. Τούτοις Ex. Fl. Pag. 81. l. 1. Ἐπίδειξιν) Non habet hoc nomen I. Habet Fl. H. P. Ald. S. l. 8. Ἐπιπιδῶντα) Et Fl. sic habere notat Solan. l. 13. Ἡ τις) ἢ τίς Ex. Fl. Nil vulgatam mutat P. l. 14. Ὑπὲρ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 82. l. 2. Ἐπιπιδῶντα) Sic etiam Fl. l. 4. Διηγοῦνται) Consentire Fl. Fr. & I. notat Solan. l. 6. Πονήρως) πονηρῶς Exc. Fl. & marg. A. 1 W. Vulgatae adstipulatur P. l. 12. Χαριζείνω) Χαριζένο P. Nil mut. Fl. *ead.* Ἐκέχρητο) Sic Fl. V. 2. B. 2. P. Ἐκέχρητο male I. H. Fr. S. Ἐκέχρητο Amst. Pag. 83. l. 5. Καί) Deest καί in Fl. l. 6. Ἀναγνωσθεῖσων) ἀ—ησῶν male I. l. 8. Ἡ) Recte sic Fl. P. H. &c. Ἡ male I. l. 14. Διαιτῶντες) Sic edd. omn. praeter Fl. quae διαιτοῦντες. *ead.* Χαρίζεινος) Nihil iam a vulg. abit Fl. l. 18. Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum; sed merito πάθει delerat Solan. etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum Scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. Reitz. Pag. 84. l. 9. Εὐδαμίδα) Ex emend. Graev. Εὐδαμίδα edd. priores. l. 10. Περὶ) ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 3. Ἐκκεκομμένη) Recte P. S. B. 2. Ἐκκεκομμένη male I. Fl. H. Fr. l. 5. Οὗτος) αὐτὸς Fl. l. 15. Καί ἐπεὶ) καί abest a Fl. Pag. 86. l. 3. Ὁκτωκαιδεκέ

715) ἡκτωκαὶδεκάτης *Fl.* Vulgatae assentitur *P.* *l.* 5. Ἀγεν-
 τῶν) Restituit, ex *P.* *L.* *I.* *V.* 2. marg. *A.* 1. & *Mf.* *Gr.* Εὐγενῶν
 male *Fl.* *Ald.* *Fr.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *A.* *l.* 8. Ἀπαδύρετο) Ex *B.* 1.
 & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *l.* 11. Αὐτὸν) Deest in *Fl.* Adest in
 cett. & *P.* ead. ἤγεν) Restituit, ex *L.* ἤσεν *P.* ἤκεν edd.
 omnes. *Pag.* 87. *l.* 10. Οὐκ) Non adesse in suo *Cod.* adlevit
 collator in marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 88. *l.* 2. Εἰς) Restitui ex *l.* &
S. Nam omissum in *P.* *H.* &c. *l.* 7. Ἐπίτιμος) Et sic habe-
 re *Fl.* ac *Fr.* cum *l.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P.* *H.*
B. 2. aliaeque. *l.* 15. Ἀλωπεκῆθεν) Constans edd. lectio.
Pag. 89. *l.* 15. Κυνοκεφάλους) κεκυφάλους *P.* & marg. *A.* 1.
 Nil mut. *Fl.* *I.* *P.* &c. *Pag.* 90. *l.* 1. Ἀπεμπολοῦντες) Deservi
 scripturam ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa: pro qua
 • est in *l.* aliisque. *l.* 4. Τινὶ) τῇ *Fl.* Τινὶ etiam *P.* *Cod.* cum
 cett. edd. ead. Οὐν) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἀνασπασθεῖς) ἀναρπα-
 σθεῖς *Fl.* cum marg. *A.* 1. Vulgatae suffragatur *P.* *l.* 14. Δε-
 σμῶν) Et sic habere *Fl.* cum *l.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P.*
H. &c. *l.* 16. Ἀπολογοῦτο) Et hic vulgatae assentiri *Coll.* *Fl.*
l. notat idem. *Pag.* 91. *l.* 5. Κατακακλεισμένα) ἀποκεκλ. *Fl.*
 Vulgatam tuerur *P.* *Pag.* 92. *l.* 1. Δεσμοφύλαξ) Sic *l.* *H.* *P.*
S. *B.* 2. Δεσμοφύλαξ *Fl.* *l.* 6. Εἰώθασιν) Sic recte *P.* & marg.
A. 1 *W.* Εἰώθεσαν male *l.* *P.* *H.* *S.* &c. *l.* 9. Ἠλλακτο) Bene
 sic *P.* *S.* & *B.* 2. Ἠλακτο male *l.* *Fl.* *H.* *Ald.* *l.* 11. Ἀπαγα-
 γῶν) Rescriptum ex *L.* *P.* Ἀπάγων edd. priores. Ἀπαγαγῶν
 marg. *A.* 1. *Pag.* 93. *l.* 3. Ἐκτετρυχωμένα) Sic edd. omnes.
l. 8. Δεσμοφύλακι) Nihil iam in orthographia hac mutat *Fl.*
 nec c. seq. *l.* 11. Συνῆν) παρῆν marg. *A.* 1. *Pag.* 94. *l.* 3. Τίς)
 οὐδὲ εἰς *P.* Item marg. *A.* 1 *W.* *l.* 5. Προσελθὼν τῷ συναρμο-
 στῇ) ἐλθὼν πρὸς τὸν ἄρμ— *L.* Πρὸς τὴν ἄρμωστίην marg. *A.* 1
W. In vulgata edd. concordant. *l.* 6. Ἐπιβουλῆς) ἐπιβολῆς *S.*
 sola, cum afflecla *A.* *l.* 9. Παρὰ αὐτοῦ) Sic edd. omn. *l.* 14.
 Καθευδήσει) καθευδήσῃ marg. *A.* 1. *Pag.* 95. *l.* 3. Διειρομένων)
 διειργομένων *P.* *G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. *l.* 6. Συνελη-
 φθησαν) Sic & *Fl.* cum cett. *Pag.* 96. *l.* 8. Αὐτοῦ) Sic *l.* Αὐτοῦ
Fl. *H.* *P.* aliaeque. ead. Δισμυρίας) In *Coll.* adscriptum, alii
 διατριβάς, al. δραχμάς. *l.* 15. Προδιβεβλήκεις) προδιαβ. *Fl.*
l. 16. Αὐτοῦς) Restituit, ex *P.* *G.* & marg. *A.* 1 *W.* Αὐτὸς edd.
Pag. 97. *l.* 1. Αὐτοῦ) Sic & *Fl.* *l.* 3. Ἐφ') ὑφ' *Fl.* *l.* 6. Διηγ-
 σάμην) Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent
 & *l.* *P.* *H.* &c. *l.* 7. Βεβαίους) γενναίους *P.* *G.* & marg. *A.* 1
W. In vulgata conspirant edd. *l.* 14. Φαινόμενος) γενόμενος
G. Nil mut. ulla ed. Γαινόμενος marg. *A.* 1. *Pag.* 98. *l.* 16.

Ἀγαθός) ἀληθής G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 100. l. 3. Ἐνσταλάζωμεν) ἐνστάξ. marg. A. 1. l. 4. Πίωμεν) Sic Fl. Fr. B. 2. H. P. V. 2. S. Πίομεν l. 1. 5. Τοῦτο) Sic dedi ex P. Τοῦθ' edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ Exc. Fl. l. 6. Εἰσιέναι) συνί-
ναι G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. l. 17. Σκυθικῶν) Σκυθῶν P. & marg. A. 1. Pag. 101. l. 1. Οὐ) Male deest in Fl. ead. Ὀμνύοντος) ὁμνύντος Ex. Fl. Nil mut. L. Pag. 102. l. 2. Ἐπὶ
τούτῳ) Et hic Fl. consentire not. Solan. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Sic l. Fl. H. B. 2. S. Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L. Pag. 103. l. 9. Ἐπ' αὐτὸν) Desunt in Fl. Adfunt in cert. & P. l. 11. Φο-
νεύουσιν αὐτὸν) φονεύεται ὑπ' αὐτῶν P. & marg. A. 1 W. l. 16. Ἀποτελέσαι) ὑποτελέσαι Fl. Pag. 104. l. 1. Λαβὼν) Excidit
ex Fl. Habet P. & edd. l. 13. Ἡ) Non habet articul. Fl. Pag. 105. l. 2. Ἐπὶ) Excidit ex Fl. Adest in P. & edd. In tribus
seqq. capp. nil varietatis notatum, sed Fl. nihil mutare, saepe
adscriptum. Pag. 108. l. 1. Ὡς τις) Restitut. ex P. Ὡς τις
edd. priores omnes. l. 13. Ἀλλ' οὐχ) οὐκ ἀλλ' Fl. male. Pag. 109. l. 1. Ἐς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ) παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P. l. 11. Γε) τε S. & H. 2. Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Sic L. & Fl.
Ἡμῶν vulgo cett. l. 9. Οὕτω) Non adest in Fl. Adest in cert. & P. l. 11. Δεήσῃν ἡμᾶς) Sic sine commate habere edd. no-
tat Solan. Plurimae δεήσῃν ἡμᾶς, sine parenthesi. Pag. 111. l. 3. Τέλος) τέλως male l. sola. l. 9. Παραγωγὸν) παράγων P.
Περίαγωγὸν Suid. Nil mut. Fl. l. H. P. &c. l. 15. Ἡ) Non
aderat in edd. Inferuit Solan. Pag. 114. l. 5. Ὁρκωμοτοῦμεν)
Et sic esse in Fl. ac Fr. notat Solan. Sed & est in l. P. H. &c. Pag. 115. l. 1. Καταλελοίπει) Consentire Fl. notat idem.
l. 9. Ἐς) εἰ male Fl. Pag. 116. l. 17. Τὸν) Articulo caret Fl. Pag. 117. l. 5. Ἐτεθεραπεύκει) Et sic Fl. cum reliqq. Pag. 118. l. 5. Τὸ)
Adeffe artic. in Fl. & Fr. aequae ac in l. notat Solan. Adest autem & in P. H. S. &c. l. 7. Οὕτω) οὕτως Fl. l. 12. Αὐτοῦ)
Sic Fl. B. 2. H. & S. Αὐτοῦ l. P. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Ita Fl. recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. excepta B. 2. quae μετ' οὐ
πολύ. In marg. A. 1 W. adscriptum: superfluit οὐ. Pag. 120. l. 12. Παρὰ) Abest a Fl. Adest in l. P. H. B. 2. S. &c. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ)
Sic iterum restitut. ex Fl. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. & P. male. Pag. 121. l. 5. Ἐπείσθημεν) Constans lectio. Ἐ-
πείσθημεν corrigit Solanus. Pag. 122. l. 16. Κλείθρον) Ex
emend. Solani. Κλείστρον edd. priores. Pag. 123. l. 5. Τάπι-
δας) δάπιδας Fl. l. 7. Πράζομεν) Constans edd. lectio. l. 11. Πισθέντα) πιστέντα Fl. male. Πεισθέντα H. 2. l. 13. Ὁ-
δον) Deest in Fl. Adest in cert. edd. & P. ead. Ἐξομεν) Hoc

verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat Solan. *Pag.* 125. *l.* 9. Ἰγνύν) Sic edd. Ἰγνύν Graev. *l.* 12. Πρὸς πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *Pag.* 126. *l.* 2. Ἀπὸ) ὑπὸ marg. *A.* 1. Sed vulgata praeftat. *l.* 6. Ἀβαύχα) Et sic esse in *Fl.* monet Solan. *l.* 10. Ἐπτίτις) Sic recte *Fl.* P. *H.* B. 2. *S.* Ἐπτίτις male *l.* 11. Τοῦ) Deest in *Fl.* *Pag.* 127. *l.* 1. Ἐνταῦθα) ἐνταῦτα male *l.* Recte *Fl.* &c. *l.* 2. Δὴ ἀνεγρόμενος) Coll. alii διανεγρόμ. Nihil mut. *Fl.* *l.* P. &c. *l.* 3. Ἐκκρεμαμένην) ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae assentitur P. *l.* 4. Αὐτὴν) αὐτὴν P. sola. *l.* 5. Διεκπαίσας) Sic P. & edd. plurimae. Διεκπέσας *l.* *Fl.* An διεκπεράσας *l.* Pell. Διεκπετάσας marg. *A.* 1. cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. *l.* 15. Οἷος Γυνδ. ἑ. π. μ. π. τῆς εὐν. π.) Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *l.* aequae ac in cett. notat Solan. *Pag.* 128. *l.* 5. Οὐδὲ εἰς οὐ γὰρ ἐκάθ.) Et haec ita haberi in iisdem, notat Solan. *l.* 8. Εἶπωμεν) εἶπομεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P. *Pag.* 129. *l.* 9. Δεώμεθα) Consentire *Fl.* notat Noster. Forfan δεώμεθα mallet, quod & ego velim.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. *l.* 7. Ἀλῶν) Et sic legi in *Fl.* not. Solan. *l.* 10. Ἐς τὰ ὕπατα) *Fl.* *Fr.* B. 2. *l.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Addē P. & *H.* ead. Τοῦνομα) τὸ ὄνομα *Fl.* ead. Γράμματα) Ita dedi ex marg. *A.* 1 *W.* L. P. *l.* Γράμμα *Fl.* *H.* P. B. 2. *Fr.* *Ald.* *S.* *l.* 13. Ἐχοι) Sic edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. *l.* 14. Τρέφοι) Sic L. Τρέφει edd. priores. *Pag.* 132. *l.* 2. Ἐνδον) Pell. delet ἐνδον. *l.* 9. Πατρέως) Sic *Fl.* Παταρέως cert. male. *l.* 10. Εἶσω) ἔσω *Fl.* *l.* 12. Ἀσπάζομαι) ἀσφάζομαι *H.* ead. Ἐπέδωκα) Sic editiones omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A.* 1. *Pag.* 133. *l.* 18. Εὐτελές) ἀτελές editum ante. Emendavit Solan. *Pag.* 134. *l.* 1. Ποτὸς) πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. *l.* 2. Ποτῶ) πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P. *l.* 4. Εἰπάσαις) Leg. ἐπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. Reitz. *l.* 14. Ἀγδινά) Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat Solan. Sed & sic *l.* P. *H.* *Pag.* 135. *l.* 8. Ἐφῇ) Deest in *Fl.* Adeest in cett. & P. *l.* 11. Πορράτω) Ἀ. ἀποτέρω Coll. Ἀπωτέρω *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* Sed vulgata etiam est in P. *l.* 15. Ὑπακούσει) Sic etiam esse in *Fl.* notavit Solan. Sed est etiam in aliis. *Pag.* 136. *l.* 16. Ἀρξάμενος) ἐλὼν marg. *A.* 1. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *Pag.* 137. *l.* 1. Ἡμῖν) σὴ μὲν Gronov. Nihil mut. edd. *l.* 3.

Φεύγεις) Φεύγεις male *Fl.* l. 8. Τὸ) Abest artic. a *Fl.* l. 9. Πονεῖν) ποθεῖν Pell. l. 10. Ὀδύνης) Nihil mut. edd. Ἡδονῆς Gronov. l. 12. Ἀνθρωπομάγειρον) ἄνθρωπον μαγ. L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον κατασκευάζω marg. A. 1. l. 13. Κατασκευάζω) σκευάζω *Fl.* l. 17. Μηδὲ) μὴ — δὲ l. hic & ferme ubique. *Pag.* 138. l. 2. Ἐπέθηκας) Et sic habere *Fl.* Ald. cum l. at Pell. ἐνέπρη — vel ἐνέπλ — vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit Solan. l. 10. Καθευδήσῃ) καθευδήσει *Fl.* l. 12. Συχνὸς) συχνῶς marg. A. 1. ead. Ὑπνου) ὕπνον Pell. *Pag.* 139. l. 4. Τὸν συμπότην) Sic l. Fr. *Fl.* P. H. &c. Τὴν συμπύτιν Pell. l. 12. Ἐφην) Aderat in P. Aberat in *Fl.* Iunt. Ald. H. S. &c. l. 17. Γίγνου) γίνου marg. A. 1 W. & P. At prius edd. vet. *Pag.* 140. l. 7. Αἰώρει) ἐώρει Ex. *Fl.* male. Vulgatæ favet P. l. 8. Κολλῶ) ἴσως κώλω L. Nil mut. *Fl.* l. 10. Πονέσῃ) Et hic *Fl.* vulgatam scripturam habet. l. 11. Πλάτους) κράτος L. ead. Δῆξον) δεῖξον marg. A. 1. & l. An πλῆξον Pell. Νύξον Guyet. l. 13. Ἀμμα) Sic dedit Solan. ex G. P. L. Ἄμα edd. priores. *Pag.* 141. l. 3. Ἀποβάλλης) ὑποβάλλεις marg. A. 1 W. l. 6. Ἄλλα καὶ οὐ) Sic Pell. Κέου P. & marg. A. 1. Ἄκουε L. Ἄλλα καὶ οὐ P. Ἄλλα καὶ οὐ edd. cett. l. 13. Ἀμμα) ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. l. 18. Παρείας) παρίας ante editum, correxit Solan. *Pag.* 142. l. 7. Κάθησον) κάθησο Pell. ead. Πάρα·φαι) Sic edd. complures cum Coll. Παράγρα·φαι l. V. 2. & P. Al. παρακύ·φαι. *Pag.* 143. l. 4. Μηδεμίαν) τὴν δὲ μίαν Ex. *Fl.* & marg. A. 1. l. 13. Αὐτῆς) Sic scriptum invenit. ead. Μοι) Deest in S. l. 14. Εἰδεῖν) Et hoc ita legitur in l. *Fl.* P. &c. l. 17. Μέλλοι) Sic *Fl.* P. H. Μέλλει l. ead. Πέτεσθαι) πέτασθαι *Fl.* *Pag.* 144. l. 2. Ἡ νῦν) ἐν νῦν marg. A. 1. l. 12. Προσφέρει) προφέρει P. Nihil mutat *Fl.* *Pag.* 145. l. 4. Ἐκείνο) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Sed & sic l. P. H. S. Ald. Fr. B. 1. *Pag.* 146. l. 4. Ἐαυτὸν) Expressi lection. *Fl.* & l. Αὐτὸν edd. cett. l. 12. Ῥῶν) Sic P. L. H. P. B. 1. & 2. Fr. S. Ald. Ῥῶν *Fl.* Ῥᾶστη Veneta utraque. ead. Μόνον) μόνα *Fl.* & marg. A. 1. *Pag.* 147. l. 1. Καταφήσασα) Sic & *Fl.* cum cett. At Coll. restantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. l. 7. Παρίοντα) παριέντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. l. 8. Ἐπεισέρχομαι) Et sic habere *Fl.* notat Solan. l. 10. Ὑποχωρήσας) αποχωρήσας *Fl.* l. 12. Περιεργίας) Restitut. ex P. G. Περιεργασίας edd. anteriores. Restituta lectio est etiam in marg. A. 1 W. l. 14. Διαφθαρήναι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. *Pag.* 148. l. 7. Ἡδὴ) ἐτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. l. 9. Κατελείπετο) Ita bene *Fl.* Fr. B. 2. P. H. S. Καταλείπετο l.

& V. 2. ead. M) Ex emend. Solani. Deerat in edd. l. 14. Ἐπασχεν) ἔπασχον marg. A. 1. Pag. 149. l. 3. Ω) Male abest a Fl. l. 5. Ἐπικολούθει) ἐπικολούθει S. sola cum afflecla A. l. 7. Ἄλλο) Sic & Fl. cum I. Fr. P. &c. Ἄλλως Pell. & Marc. l. 11. Ἔσθην) ἔβην Graev. Nil mut. edd. l. 14. καὶ καταλύειν) Deest καὶ in S. Adest in P. &c. l. 15. Ἐν) Sic dedi ex L. & marg. A. 1. Ἐπὶ edd. priores. l. 17. col. 1. Ἐπαυλιν) ἐπαύλες legebatur in edd. Ad Luciani textum accommodavit Solan. ead. Ἐκείνοις) ἐκείνων vulgatum fuerat, mutavit, & post ἦν lacunae notam apposuit Solan. Pag. 150. l. 13. Αὐτὴν) αὐτὰ L. Pag. 151. l. 9. Ἐπ' ἐμὲ) ἐπ' ἐμοὶ Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10. Ἀρκτοῖς) ἄρκοις Ex. Fl. & Ald. Sed ἄρκοις collatio in marg. eiusd. Et sic quoque L. recte cum cett. edd. l. 13. Οὖν) Deest in Fl. Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμ.) Non habet artic. Fl. ead. Ἡμῖν) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 10. Τούναρτιον περιήνεγκεν) τούν. με περ. Fl. Pag. 153. l. 4. Ξίφει) ξίφει I. male, ut solet in hac vocali centies. Pag. 154. l. 5. Ἐχοντες) ἔχοντες male Fl. Vulgatam asserit P. l. 8. Πλείστα) πόλλα P. l. 11. Οὔτοι) αὐτοὶ P. Nil mut. Fl. Pag. 155. l. 7. Μὲν) Deest in S. Adest in I. P. &c. [At S. μὲν mox inserit inter ἄλλο & οὐδέν.] l. 9. Κλάουσιν) Et sic Fl. cum I. &c. l. 18. Στοιβάδων) Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur Solanus. Στιβάδ. vero Suid. ut Lucian. Reitz. Pag. 156. l. 13. Παρὰ) περὶ Ex. Fl. Vulgatae vero (suffragatur P. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Et sic esse in edd. vett. notat Solan. Pag. 157. l. 1. Φασί) Dedi ex S. Φυσι cett. omnes male. l. 4. Ὁ δὲ) Nil mut. Fl. Fr. I. P. &c. l. 17. Φυγῇ) σπουδῇ Fl. & marg. A. 1. Vulgatam ceterarum edd. firmat P. Pag. 158. l. 5. Μου) με Ex. Fl. Vulgatam ceterarum tuetur P. l. 11. Ἐπικαθίσασα) ἐπικαθήσασα Ex. Fl. l. 14. Ἡύχετο) Sic edd. & P. Εύχετο Ex. Fl. l. 15. Τῇ φυγῇ) Restitutum ex P. & marg. A. 1. Τῆς φυγῆς edd. priores. Pag. 159. l. 4. Διπλῇ) τριπλῇ P. Cum vulgata facit Fl. l. 10. Ἰθί) Ita bene Fl. H. P. &c. Ἰσθί male I. l. 11. Σαρδάνιον) Σαρδάνιον edd. anteriores. Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ) Nil mut. Fl. I. Ald. H. P. &c. l. 17. Ἐπελάβετο) Ita merito correxit Solan. cum ἐπελάβετο legeretur. Pag. 162. l. 13. Ἀφριγμένον) Sic Fl. Ald. V. 2. B. 1. B. 2. Fr. H. S. Ἀφριγμένων P. Ἀφριγμένοι I. & marg. A. 1 W. l. 14. Ἀπῆγον) Sic recte I. H. P. &c. Ἐπῆγον Fl. Pag. 163. l. 4. Προσγκισσάμενον) Restitut. ex Fl. Προσγκ. cett. l. 8. Τοῖς κερτημένοις) τῶν κερτημένων L. ead. Παρέκειτο) παρείχετο Pell. l. 10. Κατηρώμην) κατηρώμην I. male. l. 17. Διαπαράτρωγ.) διασπαράττοντας. Lucian. Vol. VI.

melius C. Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγελαίαις) Vid. notas. l. 4. Τότε) τό τε Ald. Τότε cett. l. 7. Ἀγρὸν) ἀγέλην marg. A. 1. l. 8. Τὴν ἀγέλην) εἰς τὴν ἀγέλην P. male. ead. Νομὸν) νομήν marg. A. 1 IV. l. 10. Μεγαπόλη) Μεγαλοπόλη marg. A. 1. Pag. 165. l. 13. Ἀνυπέδετος) Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπέδνητος. Conf. supra c. 16. Aliter infra c. 43 f. Pag. 166. l. 16. Οὐ γὰρ) Nihil mutant edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. coniecit. Pag. 167. l. 1. Τὸ φορτίον) τοῦ φορτίου Fl. l. 15. Ἀποκτενεῖν) ἀποκονταίνειν Ex. Fl. Cum vulgata facit P. Pag. 168. l. 2. Στυππεῖον) Et sic Fl. quae tamen versu seq. στυππίον exhibet. l. 6. Τυρεῶν) τορεῶν Pell. l. 9. Στυππείον) στυππίον iterum Fl. ac postea ubique. l. 18. col. 2. Ἰσαίος) Εἰσεύος Exc. G. Ἰσαίος C. Pag. 169. l. 1. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον Coll. l. 2. Με) Deest in Fl. l. 4. Ὡς) Male omisit Fl. l. 10. Αὐτὸν) Nihil varietatis invenio: corrigendum tamen. l. 17. col. 2. Πλύνω) Omissum hoc verbum ex collato Codice inseruit Solanus. Pag. 170. l. 7. Ἡμύναμεν) ἡμυναν Ex. Fl. Nil mutant edd. nec P. l. 14. Τοῦτο) τούτου Ex. Fl. Vulgatam servat P. Pag. 171. l. 9. Λέγοι) λέγει Fl. Pag. 172. l. 9. Ἐπικατέδης) ἐπεκατέδης Ex. Fl. Vulgatae assentitur P. Pag. 173. l. 6. Ἐπαγάγειν) ἀπάγειν Ex. Fl. Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. A. 1. Ἀπαγεῖν H. 1. & 2. ead. Λέγων) ἔφη Fl. l. 7. Εὐρίσκει) εὐρήσκει l. & V. 2. Εὔρηκε cett. Pag. 174. l. 6. Τούτων) τούτου τῶν &c. male Fl. l. 12. Προσέλδοιμεν) προσέλδημεν Fl. l. 13. Ὅμιλος ἐφύσα) ἐφύσα ὅμιλος P. l. 14. Ἐλίσσοντες) εἰλίσσοντες Fl. Εἰλίσσαντες P. l. 18. Ὅχλ. ἀθρ.) Deerant haec in editis. Addidit Solan. Pag. 175. l. 5. Καὶ τυρὸν &c.) Restituit. ex emend. Solani, v. eius notam. l. 12. Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.) Nihil hic variare edd. notat Solanus. Optavit autem aliam lect. invenire. l. 16. Τὰρ) Deest in Fl. Pag. 176. l. 5. Καὶ) Male deest in Fl. l. 16. Ὀλίγον) ὀλίγον Pell. Pag. 177. l. 17. Ἀθυμία τοιαύτη) Sic Fl. Ald. l. H. P. &c. Παθυμία ταύτη L. P. & marg. A. 1 IV. Pag. 178. l. 11. Οὐμὸς) Sic B. 2. P. S. Ὁ ὕμνος l. Fl. Fr. Ὁὐμὸς Ald. H. Ὁ ἔμδος V. 2. l. 14. Καίνιδος) κανίδος P. & marg. A. 1. cum l. Vulgatam vero retinent cett. Pag. 179. l. 4. Κίνδυνον) Ita dedi ex P. L. Κινδύνου edd. Κινδυνου l. Sed ex accentu patet, eam κίνδυνον voluisse. ead. Τὰρ) Addidit Solan. Deerat in edd. l. 6. Ὡς τε) Deest in Fl. Adest in aliis & P. l. 12. Κόμην) πάλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P. l. 13. Καινότερον) καινότερον P. Pag. 180. l. 1. Συνοικήσαντες) συνοικήσαντες Ex. Fl. Vulgatam ruetur P. l. 4. Ἐπιχωρίους) ἐπιχωρείους Fl. l. 13. Γυναικίας) Sic Fl. Fr.

I. H. P. &c. Γυνίης P. Pag. 181. l. 10. 'Οθόνην) Vid. notam Solani. *l. 13. Παθών*) μαθών marg. *A. 1. IV. l. 16. 'Ωστε*) Ita recte *Fl. H. P. &c. 'Ωστε* male *l. ead. 'Υπὸ*) Et sic esse in *Fl.* notabat Solan. Est & in cett. *Pag. 182. l. 14. 'Ανυπόδητος*) Sic iam edd. cum supra hoc Dial. bis, ter haberent *ἀνυπόδητος* quod posterius etiam adscript. in marg. *A. 1. ead. Πά- λιν*) Restitut. ex *L. Πάνυ* edd. priores omnes. *Pag. 183. l. 3. 'Οπου*) ὅπου *Fl. l. 8. Καὶ ὅς*) Sic *P.* cum *l. Ald. P. H. &c. 'Ο δὲ Fl. l. 11. 'Ακινδυνότατον*) Sic edd. recte, excepta *Fl.* quae *ἀκινδυνότατον. l. 15. 'Επ'*) Deest in *P.* Adest in *Fl.* aliisque. *l. 17. 'Επέδωκε*) Constans edd. lectio. *Pag. 184. l. 5. Κάκει με*) κάκειμε *l. 1. 6. 'Εξαγαστὰς*) ἔπαν — *Ex. Fl.* Vulgata vero est in *P. l. 18. 'Ανώγειον*) Sic emendavit Solan. cum vulgatum esset *ἀνώγειον*. Item mox male *ἀπόνειαν*, ut reliqua sex, septem typogr. sphalmata a me correctā omit- tam. *Reitz. Pag. 185. l. 6. Πέμπουσι*) ἐπεμψαν marg. *A. 1. l. 8. 'Επέδωκαν*) παρέδωκαν *P. & marg. A. 1. l. 12. 'Ο ἐμὸς*) Sic iam edd. Aliter supra c. 39 fin. *Pag. 186. l. 1. Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν*) καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl. l. 3. Ταύτῳ*) Nihil mutat *Fl. Pag. 187. l. 2. Τῆς*) τὰς *Ex. Fl.* Nihil a vulgata abit *P. ead. Τὰ μὲν πρῶτα*) τὸ μὲν πρῶτον *Fl. Ταμὲν πρῶτα* uno verbo *I. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B. 1. P.* Et sic *Fl.* in seqq. *l. 4. 'Αναίσχυντον*) ἀνέσχυντον male *l. l. 10. Δαπανώμενα*) Sic *Fl. P. H. &c. Δαπανώμενα l. ead. Ταύτῳ*) αὐτῷ *Ex. Fl.* Nil mut. *P. ead. Μέτρῳ*) μετρῷ male *l. l. 12. Προελθόντες*) Restitut. ex *Fl. Προσελθόντες* edd. cett. *l. 13. 'Οπῇ τι*) τὰ ὅμ. τῆς *ὑπὸ*) Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat Solan. *Pag. 188. l. 12. Μὲν γάρῳ*) μὲν ἐν γάρῳ Pell. *ead. Κατακειμέ- νους*) Sic edd. omnes. *l. 16. 'Ηρίστων*) ἡρίστουν *Ex. Fl.* Vul- gatam firmat *P. Pag. 189. l. 2. 'Επινον*) ἐπίον *Fl. l. 3. 'Ορῶν*) Deest in *Fl. l. 6. Νεανίσκων*) νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. *Pag. 190. l. 1. 'Εν καιρῷ*) Non habet *Fl. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς*) τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl. l. 7. Σκευή* — πολυτελὲς) σκευὴ πολυτε- λῇ *Fl. l. 8. 'Επιβάλλομαι*) ἐπιβαλλόμενα *Fl. l. 9. Καὶ χρυσῷ*) Deest in *Fl. l. 11. 'Εκφωνοῦντες*) ἐμφωνοῦντες *Fl. l. 13. Παρ- ἔξειν*) παρέξαι marg. *A. 1. Pag. 192. l. 6. 'Αναπαύσσεσθαι*) Sic *I. H. Ald. S. Fr. Αναπαύσασθαι Fl. B. 1. P. l. 9. 'Ημᾶς*) Omittit *Fl. l. 12. 'Εκεκρίμιστο*) ἤκεκ. *Fl. l. 14. Που*) Non ha- bet *Fl. Pag. 193. l. 3. 'Ενέπλησεν*) Sic edd. excepta *l. & V. 2.* Sed *Ald. 1.* vulgatam servat. *l. 5. 'Επιλαβομένη*) λαβο- μένη *Fl. l. 7. Πολλῷ*) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *P. l. 8. Τῷ χρωτὶ*) Nihil mutant edd. *l. 16. Γὰρ*) Restitutum ex *P. & L.*

Δὲ edd. priores. *l.* 17. Προσκαλουμένη) *Ira* edd. *Fl. Fr. l. P. H. &c.* Προκαλ. Pell. melius. *ead.* Εἰδέν) οἶδεν male *Ex. Fl.* Vulgaræ suffragatur *P.* *Pag.* 194. *l.* 4. Τὸ φεύγον) τῷ φεύγοντι Pell. melius. *l.* 11. Τῇ) Sine articulo *Fl. l. 14.* Ἐν ἐμοί) Et sic *Fl.* cum *l. Ald. &c.* *ead.* Ἐπιδειξόμενος) Restitut. ex *l. & V. 2.* Ἐπιδειξάμενος cett. *l.* 15. Κατεχρήσατο) κατεχρήτο *P.* Vulgata est in edd. omnibus. *l.* 16. Μοι) Sic edd. *Μου l. P. Pag.* 195. *l.* 7. Πάντων) ἐν infertum cupit Solan. Quod deest in edd. *Pag.* 196. *l.* 6. Χρυσίῳ) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 10. Ἀναπνέουσιν) ἀ—εται *Fl. l.* 14. Ἐν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων) Nil variare *Fl.* notat Noster. *Pag.* 197. *l.* 1. Ἐνδον) Sic edd. cunctæ, & mox iterum. *Pag.* 198. *l.* 4. Ἀγαθός) Deest in *Fl. l.* 8. Ἐπίσταμαι) Sic etiam *Fl. l. Fr. P. ead.* Ἐκείνων) ἐκείνου *P. l.* 11. Ὁ ἐμὸς) Aliter supra cap. 40. *l.* 17. Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε) ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A. 1. Pag.* 199. *l.* 7. Καί) Deest in *Fl. ead.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *l.* sola. *l.* 9. Ὡσπερ) Sic *l. H. P. &c. & P.* Ὡσπερ εἰ *Fl. l.* 10. Ὡς) Non habet *Fl. l.* 12. Ἄπ' ἐμοῦ) Sic recte *l. H. P. &c.* Ὑπ' ἐμοῦ male *S. l.* 14. Ἡ μάρτυται) Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *l. Pag.* 200. *l.* 3. Καί) Deest in *Fl. l.* 11. Ἐνθεν) Nihil mutare *Fl.* notat Solan. *l.* 12. Ἐνταῦθα) Et sic esse in eadem notat idem. *l.* 13. Ἐθνηκα) ἀνέθηκα *P. & marg. A. 1 IV.* Nil mutant edd. *ead.* Τοῦτο) τὸ marg. *A. 1.*

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. *l.* 4. Ἡ χρυσὸν ἢ) καὶ χρυσὸν καὶ *O. l.* 5. Πολλοῖς) ἄλλοις *O. l.* 10. Ἐφης) Sic *Fl. Ald. H. P. S. &c.* Φῆς *l. & Cod. P. l.* 11. Δὴ) Omittit δὴ *l. & P.* Compareret autem in *Fl. H. P. S. &c. l.* 13. Εὐχὴ) αἰτησις *P. Pag.* 202. *l.* 3. Εἰ) Deest in *O. ead.* Εἰμαρμένης) Sic *l. Fr. H. B. Εἰμαρ.* cett. hic & cap. 3 &c. *l.* 4. Ἀφουκτα) Sic marg. *A. 1 W.* Ἀφουκτα edd. quas consului omnes. *l.* 11. Ἐν ἐτέρῳ μέρει) Nihil mut. Coll. nec *Fl. l.* 13. Δόμον) δὴ δόμον *O. male. ead.* Αἶδος) Bene sic *O. Fl. V. 2. P. S.* Αἶδιος male *l. Ald. Fr. H. Pag.* 203. *l.* 1. Τὸ) τὸν *O. l.* 2. Ἀδουσιν) ἄδωσιν *O. l.* 5. Διεξέρχονται) διεξιέσι *O. P. l.* 9. Αἰ) Abest artic. ab *O. ead.* Λάχεσις) καὶ Λάχ. *O. l.* 13. Γὰρ καὶ) γὰρ πάνυ καὶ *O. ead.* Τίνες εἰσὶν) τίνες ποτ' εἰσὶν *O. ead.* Ἡ τί δύναται) καὶ τί δύνανται *O. l.* 14. Τί ὑπὲρ) τί καὶ ὑπὲρ *O. l.* 17. col. 2. Ἀπορηθῆναι) ἀποριθῆναι erat in *Cod. V.* Sed retinui vulgatam, etfi suspicarer, *V. ἀποκριθῆναι* dare voluisse. *Reitz. Pag.* 204. *l.* 3. Ὡ) Abest ab *O.*

l. 4. Τὸ περὶ) Dedi ex *l. 2. O. & P. Ποτε περὶ* habent edd. cett. *l. 9. 'Εν οἷς*) & *Ox. l. 11. 'Αναρτησόμενος*) Sic dedi ex *O. & Fr. 'Αναρτησόμενος* edd. cett. *l. 12. 'Εφης*) ἐφῆσθα *Fl. ead. Τὴν μὲν*) μὲν τὴν *O. P. l. 13. 'Απαντας*) ἅμα πάντας *O. l. 14. 'Εκκρεμαννυμένους*) ἐκκρεμαμένους *O. l. 15. Σὺ*) σὲ male *O. l. 16. 'Ερύσαις*) ἐρύσαι *O. & marg. A. 1. Pag. 205. l. 1. Οὐν*) δὴ *O. l. 2. Νυνὶ*) νῦν *O. l. 4. Δ' οὖν*) γοῦν *O. P. mox ἂν* omit- tit *O. l. 6. Αἰωροῦσα*) Sic restitui ex *G. L. O. P. Θεωροῦσα* edd. priores. *l. 12. Μου*) ἐμοῦ *Ex. Fl. Μου P. cum* edd. *l. 14. 'Ετι*) Abest ab *O. l. 16. Προσάγομεν*) Restituit. ex *O. B. 2. & Fr. Προσάγομεν* habebant edd. reliquae. *Pag. 206. l. 4. Θεοσδό- του*) Et sic cum *l. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald. l. 15. 'Ημῖν προῖδν*) Sic restitutum ex *Cod. O. Nam* edd. εἰπεῖν προῖδν ἡμῖν, sine sensu. *ead. Eis τοῦτο*) εἰς τούναντιον emendatum in *Cod. Ox. l. 17. Δηλονότι*) δηλόντε male edita. *Pag. 207. l. 6. 'Υμῖν*) ἡμῖν male *O. ead. Δυνατὸν*) οὐ δυνατὸν *Fl. Οὐ* omitt. cett. & *P. l. 12. Δὲ*) δὲ & καὶ deesse in *O. notat Solanus. l. 15. Καὶ τοῦτο*) καὶ iterum abest in *O. l. 17. col. 1. 'Οπως*) ὅπως misere ante editum. *ead. col. 2. Παρ- έχοντες*) Ita dedit Solanus, cum ante legeretur περιέχοντες. *l. 18. col. 1. 'Αποκρίνη*) ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mu- tavit, non addens unde, *Solan. Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι*) εὐγνωμοσύνη *G. O. P. & marg. A. 1. At prius* est in edd. omni- bus. *l. 3. 'Ο, τι*) Emendante lensio. 'Οτι vulg. *l. 8. Θάνατος γε*) κὰν ὁ θάνατος *O. l. 13. 'Ημεῖς*) Non comparet in *O. l. 16. 'Ενεστι*) ἔστι *Fl. Vulgarum* ceterarum firmat *P. Pag. 209. l. 2. 'Ο δὲ 'Ηφαιστος*) ὁ 'Η. δὲ *O. l. 3. Ποτὲ*) Deest in *O. l. 5. Φασιν ὑμᾶς*) ὑμᾶς φασιν *O. l. 6. Παρὰ*) ^π male *O. hic & mox* bis, ait *Solan. Sed* forf. est compend. τοῦ παρά. *Vid. Alberti Glossar. N. T. l. 8. 'Απώλλω*) Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2. quae 'Απόλλωνα. l. 9. col. 1. Καθεῖς*) παθεῖς habebant edita misere, ex *Luciani textu* correxit *Solan. ibid. l. 10. Δεσμεῖ- ται*) δεσμεῦται *Exc. G. Δεσμεῖται C. l. 12. col. 2. Βαλὼν*) ἐμβάλων legendum existimo, & ἐξεδίωξε. *Reitz. l. 14. col. 1. Γοῦν*) Non apparebat in edd. Insertum nunc ex *G. & V. l. 16. col. 2. Μὴ φέρων βασιλ. τοῦ Διὸς*) Quinque illa verba in edd. omissa inseruit *Solan. Sine* dubio ex *Cod. etfi id non monue- rit. l. 31. col. 1. 'Εκβαλεῖ*) ἐκβάλλει *V. Quod in impresso re- cte mutatum. Solan. Pag. 210. l. 1. Εἶναι*) Deest in *O. l. 5. Χρόνου*) Abest ab *O. l. 12. Κολαζομένους*) κολαζομένους ἅπαν- τας *O. l. 15. 'Αρ'*) παρ' *O. Pag. 211. l. 1. 'Οτου ἔνεκα*) ὅδ' οὐνε-

κα Ο. l. 2. Οἶσι) ὑποπτεύεις Ο. l. 3. Παρὰ) Nota περὶ hic male Ο. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τῆς παρά. V. ad cap. 8. l. 4. Δ' ἂν) γοῦν Ex. Fl. & marg. A. i. Vulgatam servat P. l. 6. Ἐκείνη) ἐκείνων P. L. Vulgatae edd. lectioni assentitur Fl. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A. i W. Πρὸς με τοιαῦτα edd. l. 13. Πάντα ἐπιτελούσας) ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς Ο. ead. Ἐκτὸς) Deerat in edd. Addidi ex O. P. l. 14. Μεταμέλει σοι) μεταμελήσει male Ο. ead. Μετατίθεις) ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. l. 15. Ἐπιμελείας) εὐμελ. Fl. Pag. 212. l. 9. Οὐδεὶς δὲ) οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A. i. l. 10. Τεχνίτης) ὁ τεχνίτης Ο. l. 12. Οὕτως ἀνάλογον) ἀνάλογον τοίνυν Ο. & P. l. 13. Ἄρα) εἶπερ ἄρα Ο. l. 14. Μοιρῶν καὶ) Ambo deerant in l. Aderant in cett. & Ox. l. 16. Θυσίαις) Sic dedi ex G. L. O. & marg. A. i. pro τιμαῖς, quod in edd. erat. Pag. 213. l. 1. Ἄν) Abesse ab Ο. ἂν & eis notat Solan. l. 3. Καὶ μετατρέψαι τί) τί καὶ μετατρέψαι Ο. l. 4. Ἀνάσχοιτο) ἀνάσχοιτ' Ο. l. 5. Τὸνναντίαν τρέψαι) τρέψ. τὸν. Ο. l. 7. Σὺ) σὺ δ' Ο. quod verum credo. l. 11. Τιμώμεθα ἂν) τιμώμεθα ἂν Fl. [& S.] Ἄν deest in Ο. l. 13. Παντελῶς) πάντως Ο. l. 14. Ἐκτὸς) Ita iussit Solanus emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ παρὰ τοῦτο edd. ead. Ὁ προμαθὼν) Articulum in edd. deficientem ex O. & P. inserui. ead. Ὡς ὕπ') ὅτι ὕπ' Ο. Pag. 214. l. 2. Καθεύδεις) ἐγκλεισάμενος Ο. P. l. 6. Ἀπὸ ἰσχυροῦ προστ.) ἀπ' ἰσχυρὰς ἐντολῆς Ο & P. l. 7. Λαίου) τοῦ Λαίου Ο. l. 12. Τοιγάρτοι) τοιγάρτι male l. l. 13. Αὐτὸν) Deest in Ο. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) ἀπαιτοῖτε Fl. l. 15. Λοξὰ) ἀμφίδοξα Ο. P. & marg. A. i. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur. l. 16. col. 1. Ἐγκλεισάμενος) ἐγκλησάμενος ed. Cler. Correxerit Solanus. Pag. 215. l. 5. Ἐπειρᾶτο ἐκείνος αὐτοῦ) ἔπειρα ἐκείνος αὐτὸν P. Nil mutat Fl. l. 6. Χελώνης) Sic Fl. l. Ald. Fr. H. S. Χελώνην P. & O. Χελώνεια Coll. l. 9. Ἄλλως) ἄλλω Ο. l. 11. Μόρος) Ita Fl. B. i. Ald. Fr. H. P. S. Ἔργον l. & P. l. 18. col. 2. Ἦλυθε) ἦλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91 ad Z. Τρ. In impress. recte mutatum est. Solan. l. 20. col. 1. Μίξας) μίξαι edd. male. ibid. l. 21. Ἠψει) Sic C. recte. In V. erat ἔψαι. Solanus. Pag. 216. l. 1. Διηγυλημένος) διηγυκλημ. Ο. ead. Σου— διεξιόντος) Ita dedi ex Fl. Σε— διεξιόντα reliquae vulgo. l. 3. Κεραυνῶ) καὶ κεραυνῶ Ο. l. 12. Ἰστὸν) Sic dedi ex Pell. Ἰστῖον edd. ead. Ἀδικοῦσης) Sic edd. & P. Ἀδικοῦν Fl. ead. Δὲ) Restitui ex Ald. l. S. Aberat in P. H. ead. Καὶ) Reddidi huic editioni ex l. &c. pro τὸν quod P. occupavit; pro quo peius τὸ

*H. l. 17. col. 1. Διηγκυλημένος) διηγκλημένος ante editum prave. ead. col. 2. Ἐν μασχάλλῃ) εὐμασχάλλῃ V. Et sic editum ante. Iam ἐν μασχ. restituit. ex C. Pag. 217. l. 1. ΚΥΝ.) Hoc nomen personae exciderat ex *I. H. & Fl.* Restituere edd. cett. & marg. *A. 1. ead. Mndē) μὴ δὲ I. ut semper. Οὐ δὲ O. ead. Σέ τε) σε tantum O. l. 2. Φωκίων) Deest in O. l. 8. Μέλιτος.) Ex emend. Solani. Μέλιτος edd. priores. l. 14. col. 1. Σφῆξι) Σφῆξι antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod. l. 15. col. 2. Ἐπιμελούμενοι) Sic exstat in Coll. G. Quare sic dedi, cum edd. ἐπικαλούμενοι haberent. Solan. l. 16. col. 1. Καλλιῶ) Καλλία edd. quod facile etiam mutavimus. l. 18. col. 2. Θανάτῳ) θάναστῶς edd. Θαναῖ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod est in C. Solan. *ibid. l. 21. Αὐτῶν) αὐτὸν* legebatur ante. Mutavit Solan. *ibid. l. 25. Πρὸς αὐτοῦ)* Ego coniciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperisse se in Mf. Cod. testatur Exc. G. Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτοὺς V. prave. Solan. Pag. 218. l. 1. Ὑμῖν) Deest in *Fl. l. 2. Ἀγομένους) ἀγχομένους* male *I. sola. l. 11. Διαβιώσας) διαβίους* Exc. *Fl. Βιώσας P. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) μᾶλλον ἢ I. sola. l. 16. col. 2. Ἐδάφει) ἐδάφῃ* edit. male. Pag. 219. l. 7. Δι' αὐτὸν) Nil mut. edd. nec P. Κάκκινον *Fl. Κάκκινον & κάκκινον* Schol. l. 17. Δικαιοῖ) δίκαιον *Fl. l. 18. Κάκκινον)* Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mf. V. utriusque. Solan. Pag. 220. l. 12. Αὐτῶ) αὐτὸ Ex. *Fl. Vulgatum* tuetur P. Pag. 221. l. 7. Ἀμοιρεν) Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum *Fl. l. 9. Αὐταῖ)* Anne αὐταῖ; Pag. 222. l. 2. Μοι) Deest in *Fl.***

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. Σύννοους) σύννοος P. sola male. ead. Κατὰ μόνας) καὶ κατὰ μόνας edd. Sed rectius καὶ abest in O. l. 4. Με) Et hoc omisit O. l. 8. Εἶδομεν) εἶδομεν male *I. V. 2. Fr.* At prius recte *Fl. B. 1. P. S. l. 10. Τέ) δέ G. ead. Σε) σου I. & marg. A. 1 W. l. 13. col. 2. Τραγικῶς)* Sic dedit Solan. pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare, aut unde. Obscundavi tamen, quia talia non sine collatione Codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. Reitz. ead. Διαλέγονται) Ex C. sic emendatum. Διαλέγεται enim edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. Reitz. l. 15. col. 1. Τραγῶδον) Ita dedit Solan. cum vulgo legeretur τραγικόν. Pag. 224. l. 2. Ἦς οὐκ &c.) ἢν οὐκ ἰαμβείοισι ὑπερπαίδεκα inferit O. ante

illum versum. *ead.* ἄροιτ') ἄραιτ' Eurip. & Gr. l. 3. λόγου) λόγου O. l. 5. Προμηθεύ) Sic recte Ox. Fl. Fr. P. Προμηθευ male l. l. 6. Οἰκείον) Sic l. H. &c. Οἰκείον P. Gr. O. & marg. A. 1. l. 9. Καμφδεῖν ὥσπερ οὔτοι δυνάμεθα) Καμφδίας ὥ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ βαλφδεῖν ὥσπερ οὔτοι O. l. 11. Τποδραματουργεῖν) ὑποτραγωδεῖν Coll. & P. & marg. A. 1 W. l. 13. Σοι) Deficit in Fl. l. 15. col. 1. Μεγαλοσμαράγην) με—σμαράγδου edd. Correxuit Solanus. *ibid.* l. 2. Του Διός) καὶ τοῦ Δ. edita. Delevit illud καὶ Solan. l. 19. col. 2. Αὐτὰ) αὐτοῦ Exc. G. l. 20. col. 1. Διαφέρεται) διαφέρει Exc. G. Pag. 225. l. 11. Παιδιαῖς) Sic & Fl. cum cett. *ead.* Ἡμέτερα πράγματα) πράγμ. ἡμῖν O. l. 18. col. 2. Τον ξυρὸν) Sic V. abfurde: Solan. Pag. 226. l. 1. Αὔθις) Inferui ex O. Deerat in edd. l. 5. Τί οὖν) τί γούν O. *ead.* Γένοιτο) γίνουτο O. l. 8. Ὡ' Ἡρα) Ἄρα male Fl. l. 11. Καὶ ἦν.) καὶ omisit Fl. l. 16. col. 1. Ἐκεῖ) ἔκεισε edd. syllabam postremam sustulit Solan. l. 21. col. 2. Τποκνιζομένην) Sic restituit idem ex V. cum ὑποκρινομένην legeretur in editis. Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. *ead.* Εἰσαῦθις) ἐσαῦθις O. l. 4. Τὴν) Non habet articulum O. *ead.* Καὶ) ἢ O. l. 7. Τὰ ἡμέτερα) Omittit O. & Solan. deleri voluit. l. 8. Δόξαντα) δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. *ead.* Ὡσπερ) ὡς O. l. 9. Τπέρσχη) ἡπέρσχη O. l. 10. Δεινότατα) δεινὰ ταῦτα O. l. 14. Συνεuriσκετε) ξυνευ. O. Pag. 228. l. 2. Ἐπαναγαγεῖν) ἐπανερευγχεῖν O. idque Solan. in text. recipi iubet. l. 4. Δοκεῖ) ξυνδοκεῖ male O. *ead.* Καὶ μὴ συντ.) μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. l. 6. Ἰδία) Omissum in O. l. 7. Ὁ Δάμις) Non habet articulum O. l. 8. Ἀπίοι) ἀπεισιν O. & Fl. & marg. A. 1. l. 11. Τυραννικὸς) κοιραννικὸς O. l. 15. EPM.) Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod edd. male ante ἰρθῶς collocabant. Pag. 229. l. 6. Ἀποσεμύναι φημι δεῖν) ἀποσέμυννε φημι O. omisso δεῖν. l. 14. Ἀσφαλείας) Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt l. H. &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. ed. & Cod. O. l. 15. Εὐτελῇ) ἀτελῇ editum ante. Adscripserat Solan. Leg. εὐτελῇ pro V. ἀτελῇ. *ead.* Γραι.) Hic & in aliis multis locis in Exc. G. legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι. five cum αι supra. Solan. At hoc in Mss. imperativ. γράφαι notat. Reitz. Pag. 230. l. 8. Τόγῃ) Ex Homero supplevi, quod omissum in edd. καὶ ed. P. sola pro eo substituit. l. 10. Τε) γε O. l. 11. Ὅσσοι) ὅ σοι edd. male & O.

l. 12. Ὅσοι) Sic iam recte *P. & B.* 2. Cett. ὅσοι. *l. 13. col. 2.* Καὶ ἔρρι-λεν) Melius in Sch. 43 ad Θ. Δ. legitur ἡ. *Solan. ibid.* *l. 14.* Μηδῶν) Nihil varietatis notatum invenio, mirorque, Solanum hoc praeteriisse: credas enim, legendum μελέων. Sed nihil est opus. *Reitz. Pag. 231. l. 1.* Νώνυμοι) Restitui ex *Fl. & Homer.* Νώνυμοι enim vulgo edd. & *O. Νώνυμοι* Schol. *ead. Κνίσσοι*) κνίσσοισι *O. l. 3.* Συνθέουσι) Sic dedi ex *O. P. & Schol.* licet *O. Συνθέουσι.* Edd. συνίασι. *l. 7.* Τούς) Non agnoscit articulum *O. l. 10.* Καθεδούνται) Deest in *O. l. 11.* Ἀναπλ—ες) ἀν—ων *O. l. 12.* Προσήκει) Restitui ex *O. Προσήκει* edd. *l. 13.* Πρόχειρον) χεῖρον *O. l. 14.* Ἡ) Omittit *O. Pag. 232. l. 1.* Τὼν χαλκ.) Bene sic *Fl. H. V. 2. P. S. Γὰρ χαλκ.* male *l. ead. Τῶν Μύρωνος* τοῦ Μυρ. *O. l. 2.* Προτιμητέαν) προτιμωτέραν marg. *A. 1. & O.* qui mox εἶναι omittit. *l. 6.* Ὅτι) Non compareret in *Fl. l. 13.* Ἐπιστίλβον) ἀποστίλβον *O.* manu recentiore. *l. 14.* Ἐπθυγάσσαι) ἐπιθυγάσσαι male *O. Ἐπθυγάσσαι* Coll. *l. 15.* Μυῶν) Sic *O. Μυῶν* edd. *Μηῶν* male *l. Pag. 233. l. 2.* Ὁ Μῆν) Sic restitutum ex *O. & Fl.* Nam καὶ μῆν edd. cett. male. *Μῆν ὁ ὅλ. P. ead. Ὅλοι.)* ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & *P. l. 3.* Πολύτιμοι) Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in edd. cett. *l. 4.* ΠΟΣ.) Vid. not. *ead. Καὶ ποῦ)* Haec deesse in *O. & P.* notat Solan. Non satis distincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. *l. 8.* Πτωχὸν) πέντη *O. l. 11.* Προτιμήσεται) προτετίμηται *O. l. 15. col. 2.* Τούτῳ ἱερατικῶς) τοῦτο δὲ ἐκείνο *C. l. 16. col. 1.* Ὁ Μιθρῆν) Μιθρῆς, & fine artic. edita. Correxerit Solan. adscripsitque: Exc. *G. ὁ Μιθρῆν, Περσικός.* ὁ Μῆν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρῆς. *V.* etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρῆν ultimo loco habet. *ibid. l. 20.* Ἐκόμων) ἐκόμουν ante editum male. *l. 21. col. 2.* Εἰ κιναιδ.) Sic *C.* pro quo εἶναι λέγοιντο erat in editis. In *V.* autem εἶναι δέοιντο. *Solan. ibid. l. 23.* Μύσοι) Sic etiam *C. Pag. 234. l. 10.* Καὶ τὸν) καὶ abest a *Fl. ead. Ἀπόλλω)* Nihil mut. edd. & *O. l. 11.* Ἐν τοῖς ζευγ. που καθ.) Quinque haec verba omissa in *Fl. l. 13.* Κόλλοπας) Sic edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed *O. σκόλοπας. ead. Περισεσυλημένον)* ἀποσεσ. *O. l. 15. col. 1.* Ἀντὶ) τουτέστι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat Cler. Sed cum ἀντὶ τὴν esset in *V.* ἀντὶ τοῦ inde fecit Solan. merito quidem, licet τὴν ad praec. relatum excusari queat. *Reitz. l. 19. col. 2.* Κόλλοπας) κόλλαπας edita male. Et proxime τοὺς pro οὓς. Utrumque emendavit Solan. *Pag. 235. l. 3.* Τολμήσειεν) τολμήσαι *Fl.* Vulgatae suffragatur *P. l. 4.* Δ' οὖν) γοῦν *O. l. 7.* Ἀν' ὥστε) ἀν inferui ex *O.*

Deerat in edd. *l.* 8. Τὸ ἀκριβές) τ' ἀκρ. *O.* *l.* 13. Τοῦς) Sirte articulo *O.* *ead.* Καὶ τὴν ἱππάδα) Non habet *Fl.* nec *O.* *l.* 16. *col.* 2. Διήρητο) Male διηρήτη ed. Cler. *Pag.* 236. *l.* 1. Ἐλέγχοντα) ἐλέγχοντα *Fl.* *l.* 2. Μικρότητα) σμικρότητα *O.* *l.* 11. Ἀτε δὴ παῖδες ὄντες Δίδς) Δίδς παῖδες omiffis ceteris *O.* *l.* 12. Προκαθεδεῖται) προκαβίζοι *Fl.* item marg. *A.* 1. Vulgaræ favet *P.* *l.* 20. *col.* 1. Πέντε) Corrupte haud dubie. *Solanus.* *Pag.* 237. *l.* 1. Καθίζόντων) καθεζέτωσαν *Fl.* *l.* 2. Εἰσαῦθις) ἐσαῦθις *O.* *P.* *ead.* Δέ) Abest a *Fl.* adest in aliis & *P.* *l.* 3. Χρῆ) Deest in *O.* *l.* 6. Διανομὰς) Bis *O.* *ead.* Πού τὸ νέκταρ) Et haec bis habet *O.* Item bis ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; nisi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit. *l.* 9. Κατασιώπησον) κατ-
τασιῶησον *O.* *P.* *l.* 11. Συνῖασιν) φωνῶν ξυν. *O.* *l.* 12. Πολύ-
γλωσσος) πολὺγλωττος *O.* *Pag.* 238. *l.* 1. Εὔγε) εὐγε *EPM.* *Fl.* *l.* 8. Ὅπόταν) ὅτε *O.* *P.* Nil mut. *Fl.* *ead.* Ἠπείλεις) ἀπειλοῖς *O.* *P.* Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλεις edd. cett. *l.* 15. Πεπε-
δημένη) π—νη cum puncto subscripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. *l.* 16. Ἀπάντων) τῶν ὅλων *Fl.* *ead.* Λόγων) Deesse in *Fl.* & *O.* notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deesse in *O.* *Pag.* 239. *l.* 4. Καί τι) καίτοι *Fl.* Vulga-
tam non mutat *P.* *ead.* Ἀκουσσεῖν) προυσεῖν *O.* *l.* 6. Ὡ *Ἑρμῇ* — πρὸς) Ὡς haec verba omiffa in *O.* ab alia manu in
marg. reposita vix leguntur. *l.* 9. Μευ) Sic *O.* & *Fl.* recte. *Μου* edd. vulgo. *ead.* Τε θεοί) τε male abest a *Fl.* & *O.* *l.* 10. Πεπαρώδηται) Ex emendatione *Solani.* Πεπαρόνηται edd.
priorēs, cum *O.* & *C.* *l.* 13. Ἐθέλοις) ἐθέλεις *O.* & marg. *A.* 1. Ἐθέλεις *Fl.* *l.* 14. Ῥήτορες ποιοῦσιν) ῥητορεύουσιν *O.* *l.* 15. Σύν-
τομον) ἐπίτομον *O.* & marg. *A.* 1. *Pag.* 240. *l.* 1. Εὐκαιρον) εὐπορον *O.* *P.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ἀρξομαι) *EPM.* ἀρξαι δ' οὐν
ποτέ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque perfon. omittit *P.* &
Fr. Cet. *EPM.* ἀρξομαι, non repetito ΖΕΥΣ, pessime. Ἀξομαι
pro ἀρξομαι *L.* Ἀρξαι etiam marg. *A.* 1. *l.* 3. Τμᾶς) Restitu-
tum ex *O.* *Fr.* *S.* Ἡμᾶς male cett. *l.* 7. Ἀφίεις) ἀφεις marg.
A. 1. *l.* 8. Ἡμῖν) ὑμῖν *Fl.* *ead.* Πάνν) παντ' *O.* *ead.* Ἐχειν δο-
κοῦμεν) ἔχειν μοι δοκ. *O.* *Ex.* δοκ. μοι *P.* Sine μοι *I.* *H.* *Fl.* *S.*
l. 9. Δέ) γὰρ marg. *A.* 1. *ead.* Ἐπιλείπει) ἐπιλείπει με *O.*
l. 13. Ἀπολουμένη) ἀπολομένη *Fl.* *ead.* Περὶ) Sic *I.* *Fl.* *H.* *S.*
& *C.* Παρὰ *P.* *l.* 21. *col.* 2. Κάφος) κάπος *Ex.* *G.* & *C.* & *V.*
l. 22. *col.* 1. Καφρεὺς) Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *Solan.*
Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & Strabo *L.*
VIII. pag. m. 566 f. *Reitz.* *ibid.* *col.* 2. Ὀμηρος Αἴαντ') *Il.* *H.*
312. Sed ibi hodie legitur κεχαρήστα. *Solan.* *l.* 24. *col.* 1. Τε-

μαχώδης) Ita ex G. & C. pro vulgato στεναγώδης restituit Solan. *ead. col. 2.* Πνευστιῶντα) πνευστιανώτατα V. *Pag. 241. l. 3.* Ἄλλην) ἄλλη O. *l. 4.* Πάνυ) Omittit O. *l. 8.* Καὶ κορυζ.) καὶ om. *Fl. l. 9.* Ἀποσβεσθῆναι) Sic edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit Solan. ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *A. 1 W. l. 10.* Ὁσφραίνεσθαι) ὁσφρῆσθαι G. P. Ὁσφρῆσθαι O. Ὁσφρᾶσθαι Graev. *l. 11.* Παρασχόντος) παρασχόντας Pell. *ead.* Ὑποσχομένους) Recte sic *Fl. Fr. P. H. S. & c.* Ὑποσχομένων *I.* Ὑποσχομένως *V. 2.* Ὑπισχνουμένος Ox. *l. 17. col. 2.* Τόπον) ποτὸν editum ante. Facile correxit Solan. *Pag. 242. l. 1.* Ἐπεὶ) ἐπὶ male *I.* Recte, quod editum est, cett. & O. *ead.* Γίνομαι) γίνομαι O. *l. 3.* Ἐν) Abeft ab O. *l. 5.* Θάκων) Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A. 1 W.* Θάκων edd. priores. *ead.* Καθημένους) καθημένων *Fl. male.* Καθημένον marg. *A. 1. l. 7.* Καὶ λέγουσι) καὶ deest in *Fl. l. 24. col. 1.* Ἐπικούριοι) Ἐπικούριοι edita. Mutavit Solan. *Pag. 243. l. 1.* Ἐξεκόπτο) Sic Solan. ex O. Ἐξεκόπτο edd. [At in *S. & B. 4.* legitur ἐξεκόπτετο.] *l. 2.* Ἐπιγελῶν) ἐπιμειδιῶν O. *l. 3.* Ἀρα) Deest in O. *l. 6.* Οὐδὲν ἄλλο) ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscript. Solan. Οὐδὲν ἄλλὰ O. *ead.* Μηδὲ) Sic *P. Μη—δὲ* cett. & O. *l. 7.* Αὐτῷ) αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat *P. l. 11. Tθ*) Non comparet in O. Sed & σωνηγωνίζετο in eod. paulo ante omitti, obscure norabat Solan. *Pag. 244. l. 1.* Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.) ἐπισκεπήσειν τὸν λόγον O. P. & marg. *A. 1. l. 3.* Παρ' αὐτοὺς) Lacuna in O. *l. 4.* Παρὰ) Omittit praepos. O. *l. 6.* Εἴ τι) Deest in *Fl.* Adeft in cett. & P. *ead.* Ταῦτ') τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat *P. l. 7.* Εὐλογίσεσθε) ἐκλογισθεῖσθαι O. Omisso, (ut ex signo a Solano appposito fuspisor) συνεκάλεσα. Λογίζ. *P. l. 9.* Πεισθεῖεν) Ita *P. V. 2. B. 2. & S.* recte. Πισθεῖεν *l. Fl. Fr. H. male. l. 10.* Ὅλος) ὅλος male *I. ead.* Σφῶν) Omittit *Th. Mag.* in ἀπρονόπτos. *l. 11.* Ἀτίμητα) ἀτίμητα *P. & marg. A. 1. l. 14.* Στερούμενοι) στερόμενοι O. *Pag. 245. l. 9.* Ἠγγελημένων) λεγομένων *P. l. 11.* Ὑμεῖς) Sic recte *B. 1. Fl. l. S.* Ἡμεῖς male *H. P. l. 12.* Λέγειν δοθεῖν) δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *l. 15.* Ἐπὶ τῷ συμφέροντι) Sic *L. O.* Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *I. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τὶ *P.* Συμφέρον τι *B. 1. Fr. ead.* Παρρησιαζόμενος) παρρησιασάμενος O. —σόμενος *B. 2.* Vulgatam servat *B. 1.* cum reliquis. *l. 17. col. 1.* Καθὼς) Ita restitutum ex C. & V. Καθεζομένοις ed. Cler male. Et mox ἀνίσταθω, sine σ & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀνίστάσθω verius, licet forsan ex coniectura, fecit Solanus. *ead. col. 2.* Αὐτοὺς) Ita ex C. emendavit Solanus. Recte: nam

significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. Reitz. l. 21. col. 1. Ἐκέλευε) ἐκέλευσε ante editum. Mutavit idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. Reitz. Pag. 246. l. 1. Πάντες) Deest in O. l. 4. Ἀναφύσσεισαι) ἀναφύσσει Fl. & ex eadem marg. A. 1. Nil mut. P. l. 7. Δογματῶν) λόγων O. & marg. A. 1. l. 8. Ἡ) Abest a Fl. l. 9. Ἄν) εὐ O. ead. Ὅσῳ) ὅτε L. l. 10. Τὴν) Omittit O. l. 12. Προτιμωμένους) Sic Fl. Fr. P. & c. Προτιμωμ. l. l. 14. Μὲν) Inferui ex O. aberat ab edd. l. 17. col. 2. Μὰ τὴν) μάτην frustra, anteā misere editum. Sed emendatio erat facilis. Reitz. ibid. l. 20. Ἡμαρτον) Sequebantur verba, ὡς διαβὰς τὸν Ἄλυν, quae delevit Solan. quia in Scholio hinc tertio habentur. Pag. 247. l. 2. Οὐδέ) Sic dedi ex O. Οὐδὲν edd. priores. l. 3. Ἀκούωσι) ἀκούσσωσι O. & marg. A. 1. l. 4. Ἄλυν) Ἄλυν male V. 2. l. 5. Τὴν τῶν) τὴν omisit O. l. 9. Ἀκούουσιν) ἀκούσσωσιν O. l. 10. Καὶ δουλεύουмен καὶ δεσμ.) καὶ δεσμούμεθα καὶ δουλ. O. Sed Fl. καὶ δεσμ. omisit. l. 13. Ἐν) Infertum ex O. Deerat in edd. l. 19. col. 2. Ἐκάλει) Sic emendavit Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante. Pag. 248. l. 5. Ἐν) Ignorant praeposition. O. & P. l. 7. Παρεγγράπτων) παραγρ. O. l. 9. Οἱ τινες αὐτῶν) εἰ τινες αὐτῶν O. l. 10. Γοῦν μὴ ὁ Θεὸς) οὖν P. Οὐδ' ὁ. μὴ O. l. 11. εἰς) ἐς O. l. 12. Σῆ) Non adest in O. l. 13. Ὅδῃ βαδίζόντων) ὁδοιπορούντων marg. A. 1. & P. Παροιδόπρων O. l. 20. col. 1. Παρέγγραπτος) παρέγραπτος, & mox παρεγγράπτους male edd. quae duce Solan. emendavi. Reitz. Pag. 249. l. 1. Σκείρων) Σκίρωνα O. ead. Πιτυοκάμπτην) Πιτυοκάμπτην male O. l. 2. Μὴ ὁ) μὴτ' Εὐρ. O. ead. Δίκαιος) ἀρχαῖος P. O. & marg. A. 1. l. 6. Ἐφρόντισας) ἔφροντιζες O. l. 7. Θρακικῶν) Θρακείων P. Vulgata est in Fl. & c. l. 13. col. 1. Ὁ) οὗτος ante lectum in edd. Mutavit Solan. ead. col. 2. Διτυέρσης οὗτος) C. Λιτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Λιτυέρσης & c. Sic notavit Solan. nec tamen impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio, quis ille Dityerxes fuerit. Lityerxes Midiae fil. Hefychio. Reitz. l. 15. col. 2. Ἀντέτεινον) ἀντέτειναν ante editum, mutavit Solan. non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset, quod aequè bonum erat. Reitz. l. 17. col. 1. Κατήσδιε) Subiunxit Solan. continuo filio: de hoc Ovid. in Epist. Heroid. oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo eiusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit. ibid. l. 18. Πιτυοκάμπτην) Priore loco hoc nomen deest in V. ibid. l. 21. Μετεωρίζόμενοι) Ita ex C. dedimus,

cum ἀνατιταίνόμενοι esset in editis, quod ex coniectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *Reitz. ibid. l. 25. ἡνάγκασε*) ἡνάγκαζε V. *ibid. l. 31. Σοφ. πλέον*) Haec non cohaerent, nisi transponas; vid. *Add. Reitz. Pag. 250. l. 1. Θύει*) θύσει O. *ead. Κνισσᾶ*) κνισσῶσει O. *ead. Περὶ*) Sic *Ald. H. B. 1. Fr. P. Παρὰ I. Fl. Ἐπὶ S. l. 2. Τύχοι*) τύχη O. *ead. Παρασυρόμενα*) π—ενον G. O. l. 4. Εὐρίσκουσιν *Fl. l. 5. Ὀν*) ὄν *Fl. male*. Nil vulgatam mutat P. *ead. Πομπᾶς*) G. P. O. & marg. A. 1. Σπονδᾶς *edd. l. 8. Ἀποσφαττομένους*) Sic dedi ex G. O. P. & marg. A. 1. Ἀποσφαττομένους *edd. priores. l. 9. Ὑμέτερον*) Hoc dedi ex I. G. L. Ἡμέτερον *edd. vulgo, ne Fl. quidem excepta. l. 10. Τὰ τοιαῦτα*) ταῦτα O. l. 12. Τιμωμένων) Sic dedi ex O. & S. Τιμουμ. male I. *Fl. H. P. Ald. ead. Ἐτ'*) ἔτι δὲ O. l. 13. Καρπουμένων) μόνον ἑπιμένων G. O. & Coll. Μόνων ἑστιωμένων *marg. A. 1. l. 14. Ἐάσωμεν*) ἑάσωμεν *Fl. l. 15. Ἔστι μὲν γὰρ ὥς*) ἔστι γὰρ καδῶς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ *3. Fl. l. 17. col. 1. Κνισσᾶ*) Sic dare non haesitavi, pro κνισᾶ, quod in editis erat. *Reitz. Pag. 251. l. 2. Γένηται*) γενήσεται O. l. 5. Ἐγὼ) ἐγὼ δὲ O. l. 9. Μέλει) μέλλει male O. l. 11. Ἡ ἄλλη τινὶ) Restitui ex G. nam *edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. O. x. vero melius etiam ἢ τινὶ ἄλλῃ. l. 16. Ὡς*) Insertum ex O. Non aderat in *edd. Pag. 252. l. 2. Ἐπεὶ εἰ γὰρ*) ἐπεὶ τοι γὰρ O. l. 4. Ἐξ Ὀλυμπίας) ἐκ Πίσσης O. & Schol. l. 5. Ἐξ μνάς) μνάν *Fl. omisso ἔξ. ead. Ἐλκοντα*) ἑλκοντας O. & marg. A. 1. l. 6. Γεραιστῶ) Γεραιστῶ I. Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. *ead. Ὀρεοῦ*) Ὀρ. σου esse in O. notat Solan. dubie tamen, anne Ὀρ. σου tantum discrete. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) ἀ—ζοντες *Fl. Vulgatam firmat P. l. 11. Κρατεῖν οὕτω*) οὕτω χρ. O. l. 15. col. 2. Ἡς) οὗ erat in V. l. 17. col. 1. Ἐξ) Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἔξ ἑβδολαύς, ut in fine Scholii est. *Solan. ibid. l. 19. Ὁ*) οἱ male ed. Cler. *ibid. l. 21. Ἐπιφέρει*) ἐπιφέρει lectum antea. Mutavit Solanus. l. 22. col. 2. Εἰς) εἰς praepositio legebarur in editis, neque correxerat Solan. Nihilominus audacter mutavi in εἰς, quod vel caecus videat quare. *Reitz. ibid. l. 24. Ἀπολειφθέντος*) ἀποληφθέντος editum ante. Merito emendavit Solan. noster. Solemnis ioracismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Wessell. ad L. 2 Diod. Sic. atque alibi. *Reitz. Pag. 253. l. 1. Σύντομον*) ἐπίτομον O. l. 4. Προαναιρεῖν) Hoc praetuli ex I. & P. Προαναιρήσειν *edd. Προαναιρήσιν Fl. l. 5. Ἀποθάνῃ*) ἀποθάνοι O. l. 7. Ἐπινοεῖτε ἄλλο) Invertit O. l. 9. Ἐτι) Ο—mittit O. l. 11. Εἰς) Non adesse notat Solan. non addens ubi,

nam est in *Fl.* &c. *l.* 12. ΜΩΜ.) *Z.* male *Fl.* *l.* 15. *col.* 1. Τους δύνους) τὰς δύνους edita. Correxuit Solanus. *Pag.* 254. *l.* 1. Σμικρολογούμεθα) σμ—γούμεθα *Fl.* *l.* 2. Ἡδῆ) Deest in *O.* *l.* 4. Τῶν δώδεκα) δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. *O.* *l.* 6. Μὴ) μὴδὲν *O.* non male. *M.* μὴ *Fl.* male personam Momi huc ingerens. *ead.* *Ei*) ὅτι *O.* *l.* 18. *col.* 2. Ὀλίγου δεῖν) ὀλίγον ed. *Cler.* quam emendavit Solan. *l.* 19. *col.* 1. Ἐπεὶ δέ) *Quum* habet *C.* *ibid.* *l.* 21. Πατρώας) ^{πρω.} *V.* *l.* 27. *col.* 2. Δώδεκα) *C.* *XI* habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *Solan.* *l.* 28. *col.* 1. Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετὲς) Pro his omnibus *quum* tantum est in *C.* *Pag.* 255. *l.* 1. Ἐκφαίνειν) ἐμφαίνειν *O.* *l.* 5. Κελεύσῃ) κελεύῃ *O.* *l.* 8. Ἔοικε χρῆστος ἀνὴρ καὶ φιλόθεος) ἔστι μὲν χρῆστος καὶ εὐσεβὴς *O.* *Eὐσεβὴς* pro φιλόθεος etiam marg. *A.* *l.* 9. Ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκοὺς) ἠκριβώκως τοὺς τῶν Στωϊκῶν *O.* *l.* 10. Φιλοσοφία) σοφία *O.* *P.* *l.* 12. Πιθανὸς) Bene sic *L.* & *B.* *l.* 1. ac *B.* *l.* 2. Πιθανῶς cett. omnes male. *l.* 14. Ὀφλισκάνειν) ὀφλισκάνει *Fl.* *Pag.* 256. *l.* 1. Καὶ καλλιῤῥήμ.) καὶ abest ab *O.* *l.* 2. Βούληται) βούλεται *Fl.* *l.* 6. Ἀποσαφῶν) ἀποσαφηνίζων *O.* *l.* 10. Ποιεῖσθαι πολλὴν) πολλὰν ποιεῖσθαι *O.* *l.* 13. Σὺ τοῦτο) αὐτὸ σὺ *O.* *l.* 15. *col.* 1. Βερβεριζῶν) Sic *C.* quod securus sum. *Βερβοριζῶν* *V.* male. *Βερβερίζῶν* edd. *ibid.* *l.* 19. Τῇ γλώττῃ &c.) Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγόμενους καὶ, quae voces, imperiti librarii negligentia omittae, faciunt, ut credam, alibi alia deesse, quae Apolline indigerent coniectore. *Cler.* In *C.* recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *Solan.* *ead.* *col.* 2. Στραβλὰ) στραβλὰ male editum ante, item ταλείται pro καλείται. *l.* 20. *col.* 2. Γρίφον) Alias γρίφον scribitur. Τὰ γρίφῃ — ζητήματα *Hesych.* *Reitz.* Ante γρίφον in *C.* haec inferuntur: vel quod oblique incedat. *Legge in Pluto Aristoph.* *Pag.* 257. *l.* 1. Ἀσφαλῶς) Abest hoc a *Fl.* *l.* 3. Τοῦτο) τοῦτο male *Fl.* *Vulgatae* assentitur *P.* *l.* 5. Συνήγορον) Omisit *O.* *l.* 11. Δοκῇ) δοκεῖ *Fl.* *l.* 13. Ἐκείνω) αὐτῷ *O.* *l.* 16. Τοῦτο) τὸ *O.* *ead.* Ἐπινοήσομεν) ἐπινοήσωμεν *O.* *Pag.* 258. *l.* 3. Ποτε) Deest in *Fl.* *l.* 5. Γὰρ που) γὰρ δὴ που *O.* *l.* 9. Τῷ) Omittit *O.* *l.* 12. Ἀφορμὰς) προφάσεις *O.* & marg. *A.* *l.* 1. *l.* 14. Ὡς εἰ μὴ ἔχῃς) ὥς εἰ μὴ ἔχεις *O.* Ὡς εἰμὶ male marg. *A.* *l.* 1. *Pag.* 259. *l.* 4. Ἀνέξασθε) Sic dedi ex *O.* *l.* & *V.* *l.* 2. Ἀναδέξασθε edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.* *l.* 5. Σαφῇ δὲ μόνον) Hoc praetuli ex *I.* & *P.* Nam inverſe, μόνον σαφῇ δὲ *P. S. Fl. H.* &c. *ead.* Μὴ συνηγόρου) οὐ ξυν— *O.* *l.* 6. Ἡ ἐρ.

μηνέως) καὶ ἔρμ. edd. excepta *I.* quae ἢ καὶ. *l.* 7. Καὶ χελώνη) Necessario receptum ex *I. V.* 2. & *P.* & *O.* Nam ἢ χελ. edd. male. *ead.* "Εψεται) ξυνέψεται marg. *A.* 1 *W.* Item *O.* & *P.* *l.* 10. Οἱ) καὶ οἱ male *O.* & μοχ καὶ κίνημα. *l.* 12. Φρικώδη) Recte sic *P. V.* 2. *S.* & *O.* Φρυκώδη male *Ald.* *l.* 8c. *l.* 15. col. 2. "Ηψει) Sic dedit Solan. cum in *C.* sit ἔψει. *ibid.* *l.* 18. "Ηλθε) ἤλυθε *V.* prave: quod in impress. recte mutatum erat. *Solan.* *ead.* Κρατερήνοιο) Vid. Schol. 28 ad *Iov.* Conf. ubi κρατερήνοιο Kriptum est. Sine dubio ut consularum versui. Sed cum vocalis brevis ante literam liquidam poetis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *Reitz.* *l.* 23. col. 1. "Επεμβαλὼν) ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit Solan. *ibid.* *l.* 24. "Αρνίου) ἀρνειοῦ edd. Et sic fuisse in *V.* & *C.* testatur Solan. qui tamen deletο ε fecerat ἀρνιοῦ, ego ἀρνίου. *Reitz.* *Pag.* 260. *l.* 5. "Ετεραλκεί) ετον ἀκλεικλόξω κλογμῶ *O.* *l.* 6. "Ακρα κέρυμβα) ἀκροκέρυμβα *O.* *l.* 7. Αἰγυπῖος) Αἰγύπτιος male *O.* *l.* 8. Κλάγξουσι) κλάγξωσι *O.* *l.* 9. Κορύψει) Adscriptum κερπίσει *O.* *l.* 15. "Ερμηνεύοις) ἐ—οι marg. *A.* 1. *Pag.* 261. *l.* 5. Εἰ) Male omissum in *O.* *l.* 8. "Εάσωμεν) ἐάσωμεν *Fl.* *ead.* "Υπέρ) Sic recte edd. & *O.* Περὶ *I.* *l.* 9. "Ετεροῖον) ἕτερον *P.* Nil mut. *Fl.* *l.* 12. "Ἰὼ) Ἰὼ *O.* *l.* 13. col. 1. "Εκκλητῖν) ἐκκλίειν *C.* prave. *ibid.* *l.* 15. Τριτογενεῖ) In *V.* hic δὲ, post Ζεὺς vero, τριτογενεῖν) quod sic in edd. mutatum erat, ut hic compareret. *l.* 22. col. 2. "Εκκληττόμενος) Sic mutatum erat in editis. "Εκπληττόμενοι) *V.* *Pag.* 262. *l.* 1. Ξυναπολάσαι) ἀπολέσαι *Fl.* *ead.* "Ενι) Ita restitui ex *Fl.* "Επὶ edd. cett. male. *l.* 6. "Ἰσως) Inferui ex *O.* Deerat in edd. *ead.* Τι πρᾶξαι τοιοῦτο) πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι. *l.* 17. col. 1. Τὸ μὲν γὰρ προφανές) Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in *C.* In *V.* videtur laeuna eadem fuisse, quae hic & in ed. Cler. est, quod vacua spatia punctis tantum implevit Solan. *Reitz.* *ibid.* *l.* 23. Περὶ) κατὰ *C.* *ead.* Διδὼ) διὰ antea edebatur; sed cum in *C.* esset, propterea hoc dicit, patebat legendum διδὼ, idque in *Cod. V.* recte fuisse notavit idem. Quare id recepi. *Reitz.* *ead.* col. 2. Διδάσκαλος) Ita dedit Solan. pro vulgato διδασκάλῳ. Obscundavi, etsi non addit, unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet: per me tamen vulgatum non mutassem, sine auctoritate *Codici.* *Reitz.* *Pag.* 263. *l.* 6. "Υμέτερα) ἡμέτερα *Fl.* *ead.* Μακρὰ) Sic dedi ex *P.* Μακρὰν edd. *l.* 12. Γοῦν) γ' ἂν οὖν *P.* Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. col. 2. "Ο ἀγοραῖος ἐτιμ.) Articulum in edd. non comparentem addidit Solan. *l.* 18. col. 1. "Εξ οἶνον) Omissum in editis ἐξ supplevit Solan. *Pag.* 264. *l.* 1. "Ο) De

est in *Fl.* l. 2. Ἐκματτόμενος) Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A.* 1. Ἀναπλαττόμενος edd. l. 4. Ἀναγγέλλεις) εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A.* 1. l. 5. Μυρίας) Nil mut. *Fl.* l. 7. Ἐπανιστάμενον) πεσσοῦμενον marg. *A.* 1. l. 9. Ὑπο) Ex emendat. Iensii. Ὑποπιττούμενος edd. priores. Ὑποπιττούμενος peius etiam *P.* l. 11. Γέλοιος) Sic edd. omnes. l. 12. Τέχνη) τῇ τέχνῃ edd. l. 13. Ἐντυπούμενος) ἐκτυπούμενος marg. *A.* 1. quod verum credo. l. 19. col. 2. Κεκραγώτας) Differt ab lectione Luciani; vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλας. *Pag.* 265. l. 2. Τραγωδῶν) Sic edd. Ἰαμβίζων G. L. P. & marg. *A.* 1 *W.* l. 5. Οὐδέπω) οὐ πάνυ *P.* & marg. *A.* 1. l. 7. Ἡ) Deest in *Fl.* l. 12. Οὗτος) αὐτὸς marg. *A.* 1. l. 18. col. 2. Ἀλλήλοις) Ita bene correxit Solanus; nam ἀλλήλους editum erat, & aliter distinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι. Iam vero συμβάλλουσι ἀλλήλοις iungenda sensum produnt optimum. *Reitz.* l. 20. col. 1. Εἰ πάλας) εἰπάλλαι) οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec appofuerat ac signaverat, ut simul viderentur spectare ad Scholium Κεκραγώτας, quod in editis proxime adiunctum erat huic. Unde suspicor, eodem modo etiam κεκραγώτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abstinui, non satis certus, quid ille Codex habeat: nam κεκραγώτας esse in V. apparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *Reitz.* *Pag.* 266. l. 9. Εὐφανότερον) Forſan εὐτονώτερον. *Solan.* ead. Ἐπίχει) Restitut. ex *P.* & marg. *A.* 1. Ἐπίχει edd. l. 13. Πρότερον) Sic *l. Fl.* & c. Πρότερος *P.* Πρότεροι marg. *A.* 1. *Pag.* 267. l. 18. col. 1. Κἄν ταῖς) κ' αὐταῖς ante editum male. Correxerat Solan. κἄν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἄν servarim, quia & alia ibi corrupta. *Reitz.* *Pag.* 268. l. 11. Ἡ) Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.* l. 15. Μετίωσι) *Legē μετῴασι.* Sed sic erat in Cod. *Mf. Solan.* *Pag.* 269. l. 1. Αὐτοῦς) αὐτοῖς marg. *A.* 1. l. 2. Αὐτεπαγγέλτοις) Sic restitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις edd. Αὐτεπαγγέλτους marg. *A.* 1. l. 7. Ὁ) Deest in *Fl.* l. 9. Γεννώμενα) γιγνώμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. *P.* l. 11. Τρέφειν) τρέψαι *L.* l. 16. Γιγνώμενα) γεννώμενα marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 270. l. 8. Διατάττεσθαι) Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A.* 1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι edd. priores. l. 9. Δι) Abest a *Fl.* *Pag.* 271. l. 1. Σοι) Abest ab O. l. 3. Μέλειν) Sic *Fl. Fr. B.* 2. *P. S.* Μέλει *l.* &

V. 2. Μέλλει male O. & marg. A. 1. *ead.* Οἶμαι) Deest in O. l. 4. Τοῦτο) τὸ O. l. 5. Κατηχούσι) κατέχουσι male Fl. l. 6. Ὑπέρ) Deest in O. Pag. 272. l. 2. Ἐπεσπάσατο) ἐπεσπᾶσαντο marg. A. 1 W. l. 5. Ἐμονομάχουν) ἐμονομαχοῦντο O. *ead.* Ἄρρενες) οἱ ἄρρενες τε καὶ αἱ θ. O. l. 7. Πεπονηκῶτα) προπεπονηκῶτα O. l. 9. Ἐριούνιος) Recte O. & edd. Εὐριούνιος l. l. 10. Μεμψιμοιρούσα) μεμψιμοῖρος οὔσα O. l. 11. Ὑπὸ) ἐπὶ O. l. 13. Ἐπαφῆκεν) ἀφῆκεν O. Pag. 273. l. 5. Ἀναβιβασάμενος) ἀναβιβάσας alii, aiunt Coll. l. 7. Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σέ) κατὰ σὲ τὴν ἀσέβ. O. l. 9. Τραγῶδοι) Sic Fl. Ald. H. P. Fr. S. Τραγῶδοποιοὶ l. & marg. A. 1. l. 11. Εἶναι) Deest in Fl. l. 12. Καὶ τοὺς ἐμβ.) Omittit Fl. Habent cett. & O. l. 13. Χιτῶνας) Omisit O. l. 19. col. 2. Ποδῆρεις) ποδῆρης edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 1. Τραγῶδῶν) In ed. & C. τραγῶδῶν. Ego mutavi. Solan. Pag. 274. l. 1. Μνδέν) Hoc traiectum in O. post λέγει. l. 2. Ἀκούσῃ) Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε edd. cett. Ἀκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. l. 4. Ἀπείρον) ἀπειρον edd. Ἀμουσον marg. A. 1. ridicule. l. 5. Καὶ γῆν &c.) Deest hic vers. in Ox. *ead.* Ὑγραῖς) Σερμαῖς G. P. l. 8. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς) Omissa in O. l. 9. Κλύων) Omisit Fl. l. 14. Τὰ) Abest a Fl. l. 15. Γε) Non habet O. *ead.* Πῶς) Omittit O. Pell. πᾶς vel πάντως. Pag. 275. l. 1. Θρᾶκας) Deest in O. l. 3. Μνήν) Sic edd. omnes. Μνή ex O. vult Solan. l. 5. Καίτοι) καὶ τοῦτο Fl. Καίτοι τοῦτο l. Καίτοι fine τοῦτο Ald. H. P. Fr. S. *ead.* Κοινὸν) κοινὸν male Ald. H. Fr. Recte κοινὸν Fl. l. P. &c. idque etiam adscript. marg. A. 1. l. 7. Κρόμμυον) Nihil mutare Fl. not. Solan. *ead.* Ἰβίς) Hoc & cett. ad πίθηκος omissa in O. not. Solanus. l. 14. Οὐκ) Deest in O. Pag. 276. l. 3. Κίνδυνον) τοῦτον κίνδυνον O. *ead.* Διαφύγομεν) διαφύγομεν l. Prius cett. recte. l. 8. Ἐπεί ἐρήσομαι) ἐρήσομαι γὰρ σε Fl. l. 10. Ἀμφήκης) ἀμφήρης O. Schol. & C. l. 11. Καὶ ἀμφοτέρωθεν) καὶ abest in O. *ead.* Πρὸς) καὶ πρὸς edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. l. 12. Ἐπιστραφήσῃ) ἐπιστραφῆς Fl. Ἐπιστραφῆς O. *ead.* Ἡ τί) τί γὰρ O. l. 14. col. 2. Αὐτὸς) αὐτός V. *ibid.* l. 19. Τοῦτ' ἀληθῶς) τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxuit Solan. l. 23. col. 1. Πρὸς) εἰς ed. Cler. Mutavit Solan. l. 24. col. 2. Εἰσιεῶσι) ἰοῦσι correxerat idem. Sed quia non addidit, unde habeat, vulgatum servavi. Reitz. l. 26. col. 1. Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου male edita. Pag. 277. l. 1. Αὐτοῦ) αὐτοῦ vulgo edd. l. 3. Τὸ) Omittit O. l. 4. Ἀνῆς) Non compareret in O. l. 5. Ἐγὼ) Abest a Fl. l. 7. Ἐπισφάττεις) Sic l. Fl. Fr. P. &c. l. 14. Καὶ) Omisit O.

ead. Μεστοί εἰσι) εἰσὶ μεστοί O. l. 19. col. 2. Σκυβία) Συνη-
 δεῖα ed. Cler. Sed quia Solan. adscriptit, in V. esse Σκυβία,
 facile apparet, quid voluerit. Tantoque facilius emendavi,
 quod vel sine Codice coniiicere licebat. Reitz. Pag. 278. l. 3.
 Ἐπῆλθεν) Sic restitui ex I. V. 2. G. O. & marg. A. 1. Ἐπηγεῖ
 edd. cett. l. 4. Ὡς) Sic edd. Ὡς L. Tis O. l. 8. Ἐν) παρ' Fl.
 Ἐν cett. & Cod. P. l. 10. Αὐτοῦ) ἄρα O. l. 13. Ἄν ἄμεινον)
 ἄμ. ἂν O. l. 14. Παρὰ) Restitui ex Fl. I. Περὶ habebant cett.
 Ἐπὶ S. l. 15. Διηγούνται) διηγούντο Fl. & marg. A. 1. l. 19.
 col. 2. Αὐτῶ) αὐτῇ V. quod in impressis recte mutatum. So-
 lanus. Pag. 279. l. 2. Τεθνεὸς πάλαι) πάλαι τεθνεὸς O.
 l. 3. Πρὸ πολλοῦ) Omisit O. l. 4. Δ') Abest in O. l. 7. Κα-
 ταφρονεῖν) κατεφρόνουν O. l. 15. Πολλάκις) πολλά male O.
 l. 16. Ἐφερὲν ὑμᾶς) ἔφερεν μὲν ὑμᾶς O. ead. Ὁ) In Fl. est ἦ.
 Pag. 280. l. 2. Εἰς) Deest in Fl. adest in P. P. &c. l. 7.
 ΖΕΥΣ) Ex emendat. Solani. ΔΑΜ. edd. priores. ead. Ὁ Τι-
 μοκλῆς) ὃ Τιμόκλεις P. Ξυνετῶς, ὃ Τιμόκλεις, ταῦτα O. l. 9.
 ΔΑΜ.) Inferuit Solan. ead. Τιμόκλεις) Deest in O. l. 10. Αἰὶ)
 Et hoc deest in O. l. 12. Οὐδὲ ἄλογον) οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. l. 13.
 Οὐδὲν τι εἶχεν) οὐδ' εἶχε τι O. ead. Ὁ μὴ χρησίμους &c.) Sic
 G. Ox. marg. A. 1. & ed. P. Ceterae vero novem, ut Fl. I.
 Ald. Fr. V. 2. (B. 1. & 2.) H. S. A. ὁ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς,
 omisiss reliquis. l. 15. Ταύτη) Deest in O. l. 16. Οὐδὲν) ἔν
 esse in O. ante οὐδὲν notat Solan. Forfan οὐδὲ ἔν voluit. l. 17.
 col. 1. Ἀκάτια) Pro his, ab ἀκάτια ad ἰστοὺς usque, in C. sic
 legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰστοὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης. ead.
 col. 2. Κάροια) Lege κέροια. Sed in C. legitur κάρνα. Solanus.
 Pag. 281. l. 2. Ἄν) Infert. ex Fl. Cett. non habebant. l. 4. Μο-
 λιβδούς) μολίβδου O. l. 5. Νεὸς) νηὸς O. l. 8. Δεινόν) Hoc
 praetuli ex I. Cod. P. & marg. A. 1. Ἀοκνον cett. l. 13. col. 1.
 Ὡ) εἰς δ editum ante. Mutavit Solan. ibid. l. 16. Ἀπήρτηνται)
 Sic recte Exc. G. idque recepi, cum ἀπήρτηνται ante edere-
 tur. Solan. ibid. l. 17. Ἔστιν ἀρχὴ) Post haec in C. inseritur:
 εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἀκρον. Solan. ibid. l. 21. Εὐ-
 οιωνίσμου) Sic impressa. At εὐοιονίστου Exc. G. & V. Deest in
 C. Solan. Scriberem saltem εὐοιονίστου. Reitz. l. 22. col. 2.
 Ἀνθρώπων) ἀνθρώπου edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μὲν.
 Utrumque mutavit Solan. l. 23. col. 1. Ὑπερνεούσα) Ita se ex
 G. C. & V. emendasse, cum editum esset ὑπερνεούσης, testa-
 tur Solanus. Pag. 282. l. 5. Σωκράτης μὲν) μὲν Σωκράτης O.
 l. 9. Ἐντρυφῶντες) ὑπερτρυφῶντες O. ead. Ὑφ' αὐτοῖς) Hoc
 recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς edd. priores. l. 11.

Αἰ) Sine artic. *Fl.* l. 16. col. 2. Φώκου) Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *Solan.* *ibid.* l. 18. Ὀρτυγόκοπος) In Exc. G. scriptum est ὀρτυγοκοποῦ ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀργυροκόπος ἦν περὶ ἀ λέγει καὶ περὶ τὰ ὅμοια δεινός, nisi quod περιαλέγει scriptum est. *Solan.* l. 19. col. 1. Καλλίας καὶ Μειδίας &c.) Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex G. huc retulit *Solan.* *ibid.* l. 21. Κρατῖνος φησὶν) Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις G. *ead.* col. 2. Φρύν. καὶ Πλ. Διαβ.) Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *Solan.* l. 22. col. 1. Μελιτεὺς πλουσιος) Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὕραις, πλούσιος C. l. 23. col. 2. Ἀνακυνθαράξου) Ἀνακυνδαράξου G. Ἀνακυνδαράξου C. *ibid.* l. 25. Πεπραμένος) Sic Codd. Mff. *Solan.* Pag. 283. l. 7. Ἐποίησεν) ἐποίησας O. l. 8. Ἀπεδέδεικτ') ἀποδ. O. l. 10. Ἐπαίετ') ἐπαύετ' male O. *ead.* τὴν) ἐς τὴν O. l. 11. Τὸ τῆς — κινδ.) Omissa in O. l. 13. Τετυχηκός) τετυχηκότες O. l. 14. Ῥούν) Recte sic Schol. *Fl. Ald. P.* &c. *Noun.* l. V. 2. Ox. l. 16. col. 2. Ἀνύουσιν) ἀνίουσιν editum erat, quod correxit *Solan.* Pag. 284. l. 5. Ἐπεὶ) ἐπειδὴ O. l. 6. Εἵ- γαι) Om. O. & pro δὴ habet ἥδη. *ead.* Δὴ) ἥδη O. l. 9. Ἰδοίς) Sic *Fl. Ald. Fr. H. B.* 1. P. S. Ἰδε l. P. & marg. A. l. IV. l. 10. Σοι) σε male *Fl.* l. 11. Καὶ) Omitt. O. & hic, & post ἀρα. l. 16. Ὅπῃ σοι γέλ. ἴδοξε τὸ εἰρημ.) ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημμένα O. Γέλοιον pro γαλάσιμον etiam marg. A. l. Pag. 285. l. 2. Σου) σοι O. l. 4. Οἶει) Recte edd. & P. Ein male *Fl.* l. 10. Τε) γε O. l. 12. Ἐμὲ) μὲ O. *ead.* Τυμβωρύχῃ) Ita rescripti ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχῃ cett. omnes. l. 15. Καὶ ὡς) Sic dedi ex O. & *Fl.* ὡς καὶ cett. Ὅς καὶ B. 2. *ead.* Ἀπέκτεινας) ἀπέπνι- ξας O. l. 18. col. 1. Εἰς ὕβριν) πρὸς ὕβρεις C. Pag. 286. l. 1. Ἐως) ὡς O. P. & marg. A. l. *ead.* Παρ' ἐμοῦ πληγὰς) πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. l. 2. Τοῦτω) τουτωὶ O. l. 3. Ἀποθραύσω) Sic edd. omnes. A—τρ. V. 2. Ἀποσφάξω G. O. P. l. 4. Ἀπεισιν) ἀπο- τρέχει O. l. 11. Εἰσιν) Non est in *Fl.* l. 13. Πάντες) ἀπαν- τες O. Pag. 287. l. 1. Τοιούτον) τοῦτον male *Fl.* *ead.* Οἶον) Omissum in *Fl.*

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 1. ONEIPOΣ) ΜΙΚΥΛΛΟΣ Th. Mag. v. ἐγείρο- μα, ὀρθρεύω. l. 2. ΜΙΚΥΛΛΟΣ) Par. inscriptit: Interlocutores Micyllus & Gallus. *Baf.* 1. rectius Μικύλλου, Ἀλεκτρύωνος καὶ Σίμωνος. l. 5. Ὀνείρω) ὀνείρατι marg. A. l. IV. l. 6. Γεγω-

νός) γεγωνὸν marg. *A.* 1. Pag. 289. l. 3. Γὰρ) δὲ *Fl.* l. 5. Μᾶταπιδῶν) Ex *L.* & *P.* Ἀναπιδῶν edd. l. 7. Ἐχούς) ἔχεις minus recte *Fl.* Vulgatae assentitur Th. Mag. ead. Ὀρθρευόμενος) ἐπορθρευόμενος *P.* Vulgatum servat Th. Magist. *Fl.* &c. l. 8. Ἀνατείλαι) ἀνίσχειν *G.* l. 9. Κρηπίδα) κρηπίδα *Fl.* ead. Προοδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφита) ἰν' ἐσθίνης τὰ ἀλφ. *Fl.* omisso etiam προοδοῦ. l. 16. col. 1. Παιδαγωγοῦ) παιδογγοῦ legabatur, quod mutare non sum veritus. Ex vulgato ὁ φρίζον etiam feci ὁ, ut referatur ad χρυσόμαλλον masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *Reitz.* l. 17. col. 2. Πεπορικῶς) Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πεπονηκῶς. *C.* πεπορευκῶς. *Solan.* *ibid.* l. 19. Προτέλειον) πρωτόλειον editum erat. Correx. *Solan.* *ibid.* l. 27. Ἐση) ἔσει male edita & hic & supra habuisse, vix operae est monuisse. *Reitz.* Pag. 290. l. 9. Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum est in *P.* l. 14. Καὶ ὁ τοῦ) Ex *P.* illud καὶ additum, quod edd. non habebant. Pag. 291. l. 21. col. 1. Φηγός) Ita restituit *Solan.* cum legeretur editum φηγός. Pag. 292. l. 8. Εἰ τινι) εἴ τι *P.* l. 9. Αὐτὰ) αὐτὸ marg. *A.* 1. l. 10. Λόγον) Deest in *Fl.* l. 16. col. 2. Ξυγκομάζοι) ξυγκόμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit *Solanus*: cum vero ξυγκώμαζοι etiam scripserit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοὶ tamen in κοινωνοῖν commutavit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. *Reitz.* Pag. 293. l. 1. Ὅποτε) εἴ ποτε *Fl.* l. 5. Ἀεὶ) Abest in *Fl.* l. 6. Φαίνοι) ἀνίσχοι *G.* & marg. *A.* 1. Nil mut. edd. l. 13. Μεμνηχάνητο) Sic edd. omnes. Ἐμεμνηχ. vel ἐπεποίητο *L.* vid. nott. In marg. *A.* 1. ἐπεποίητο etiam adscript. l. 14. Ἄρην) Sic edd. & *P.* Ἄρην *Fl.* l. 16. Ἀντὶ τοῦ κράνους) ἀντὶ τοῦ κόρυθος marg. *A.* 1. Pag. 294. l. 3. Αὐτοῦ) Abest a *Fl.* l. 8. Οἶσθα ἄρα τὴν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον) ἀκούεις τινὰ Π. MN— Σαμ. *P.* Vulgatam edd. servant in prioribus; sed omitunt *Mn.* Σαμ. praeter ed. *P.* quae habet. l. 12. Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων) ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων edd. excepta *Fl.* quae ἄπονον ignorat, quam secutus sum. l. 14. Κάκεινο) ἐκείνον *Fl.* Pag. 295. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.) ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet *P.* cum *P.* & cett. l. 19. col. 2. Μίκυλλος) Post ὁ Μίκυλλος in edd. addebatur οὖν ἀναμείνας. In *V.* οὐκ ἀναμείνας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *Solan.* Pag. 296. l. 1. Ἦκον) Forfan ἦκα, adscript. *Solan.* l. 3. Ἄλλω) Sic recte marg. *A.* 1. & *P.* Ἄλλο edd. cett. omn. l. 5. Ἐδιδόκεις) ἐβεβρώκεις marg. *A.* 1 *W.* l. 14. Πότερον) πότερα marg. *A.* 1. l. 15. col. 1. Ἢ

Πυθαγόρα ὄντι) ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxuit Solan. Pag. 297. l. 7. Καί τινα &c.) Sex illa verba a καὶ ad καὶ omiffa in Fl. l. 8. Λόγος) λόγος φησὶν Fl. Abest φησὶν a cett. Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις) Sic Fl. P. H. &c. recte. Ἡράκλεις I. l. 2. Ἐνυπνίου) Nil mut. Fl. Ὀνειρου Gronov. l. 6. Σοι) Non habet Fl. ead. Τριπόθητος) Sic Fl. I. Ald. H. P. Περιπόθητος S. l. 11. Τδ νῦν) τδ abest a Fl. l. 14. Πετόμενος) πεμπόμενος marg. A. 1. Pag. 299. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Restitut. ex Fl. & L. qui κεκοιμῆσθαι solemnī iotacismo. Κεκοιμῆσθαι edd. cett. & P. l. 17. col. 2. Εὔξασθαι) In V. erat ἡύξατο. Imprefsa addiderant ὅτι quare ego εὔξασθαι dedi. Solan. Pag. 300. l. 10. Γὰρ) οὖν Marc. Nil mut. Fl. Τοῦ H. Pag. 301. l. 6. Ἐπεὶ) Recte Fl. P. &c. Ἐπὶ male I. l. 8. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Προάγοντα) ἀναπλάττοντα G. P. & marg. A. 1. Nihil mutant edd. Pag. 302. l. 1. Παρὰ) περὶ Coll. male. Nil mut. Fl. l. 11. Προσκυνήσας) Abest a Fl. l. 15. Τδ) Abest a Fl. Conf. supr. c. 6 m. ead. Λουτροῦ) λοτροῦ marg. A. 1 W. ead. Αἰῶνα) ἀγῶνα Fl. male. ead. Μήκιστον) Sic Fl. B. Fr. H. P. S. &c. Μόγιςτον I. & marg. A. 1. Pag. 303. l. 3. Ἀπορρίψας) ἀπορρύψας Pell. l. 5. Ἀναβολὴ) μεταβολὴ G. & marg. A. 1. l. 10. Ἐνεχρέμπτετο) ἐγχρέπτετο male Fl. Quod edidimus est in cett. & P. l. 14. Δέ) Sic Fl. P. H. S. &c. Γε I. l. 15. col. 2. Ὡς περ) ὅπως est in C. ibid. l. 19. Καρῆναι) Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde coniicere proclive erat, legendum καρῆναι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κείρασθαι. Cler. Pag. 304. l. 4. Ἡμῶν) ἡμᾶς Fl. male. Ἡμῶν cett. & P. l. 6. Ἡπερ) εἰπερ Fl. Vulg. est in P. l. 14. Λέγων) Abest a Fl. ead. Εἰσῆει χεῖρας &c.) χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερείδμενον Codd. B. Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) κελεύω Fl. male. l. 2. Ἐστιαθῆναι) ἐστιάσθαι marg. A. 1. l. 7. Νῆ Δία) μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 11. Κατακλίνουσι) ὑποκλίνουσι G. Vulgatum est in edd. omn. l. 13. Δεῖπνον) Deeft in Fl. l. 16. Τὶς ἦν) Utrumque omitt. Fl. Pag. 306. l. 6. Συναίρει) σύνειρε Pell. l. 11. Δὴ) δὲ ἦδη G. P. l. 14. Ὁ) Abest artic. a Fl. H. S. Fr. Ald. sed additus in marg. Aderatque in I. & P. Et praeftat adesse. l. 17. Ἀέναν) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. P. H. Ald. Fr. S. quidquam mutant. Pag. 307. l. 5. Τὴν ἐκαίνου) Deeft artic. in Fl. l. 7. Ἐξημμένους) Ἀν ἑξημμένους; vid. nott. l. 9. Ἀρτι) Deeft in Fl. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Sic recte S. Ἐσκομιζομένου cett. quod Gefn. servat. Ἐσκομιζ. etiam marg. A. 1. l. 15. Παρεσκευάσας) παρασκ. male Fl. sola. l. 16. col. 1. Πότον) At

masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *Reitz. Pag. 308. l. 3. Εἷ*) Recte iam *Fl. sola*. Omissum εἷ in cett. *l. 8. Ἐξήεις*) ἥεις *Fl. Οὕτω* ἔξ. *P. l. 9. Σιδηροφορεῖν*) Deest in *L. In Fl.* haec tria *μαλ. ἢ χρυσ.* non leguntur. *l. 10. Καὶ τότε*) καὶ abest a *Fl. l. 11. Διαδεδεμένους*) ἀναδ. *L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. ead. Διακινδυνεύειν*) διαγωνίζεσθαι *L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. 12. Χαρίτεσσιν*) Ex Hom. *Χαρίτεσιν* edd. priores. *l. 14. Ἐσφῆκοντο*) *Reitt. ex l. Fl. Ald. Fr. V. 2. & Hom. Ἐσφῆκοντο P. B. S. H. l. 15. Συναναπεπλεγμένοι*) *συναναπεπλασμένοι Fl. male. Pag. 309. l. 1. Ὅ δ'εἰ*) Nil mut. *Fl. l. 2. Ὡς ποτε*) ὅς ποτε edd. hac priores. *Ὅπότε P. & marg. A. 1. l. 5. Ἡδὴ που*) *δήπου marg. A. 1. melius. l. 7. Ἐτι λέγοιμι*) ἐπιλέγοιμι *Fl. l. 13. Ἡφουν*) ἡψησα *G. L. Nil mut. edd. l. 14. Τόμους*) Nil mut. edd. *Τεμάχην Graev. & sic marg. A. 1. l. 21. col. 2. Λοκάνικα*) Sic dedimus ex *V. & G. Nam impressa prave λακονική. At Λυκανικὸν C. Pag. 310. l. 1. Σιμὸν*) Sic recte *H. Fl. P. S. Σίμωνα I. & P. cum marg. A. 1. ead. Κεραμεῶν*) Sic *I. H. P. B. 1. Fl. &c. Κεραμῶν S. & Amst. l. 11. Μέν*) Omisit *Fl. l. 14. Σίμων* — *περιλείχων*) καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ῥ. περιβεβλημένος π. *G. Nil mut. edd. καὶ νῦν ἐκεῖνος* etiam *marg. A. 1. ead. Πινναρὰ*) Sic *V. 2. S. A. recte. Πινναρὰ Fl. I. B. 1. Ald. Fr. P. H. l. 17. col. 2. Ὑακίνθου*) *ὑακίνθου C. Pag. 311. l. 3. Προσιόντα*) Nil mut. edd. *Προϊόντα Chtonov. l. 9. Ἀνελεῖν*) ἀνηρτήσειν *G. & marg. A. 1. Nil mut. edd. ead. Αὐτὰς*) Sic *P. aliaque quaedam. Αὐτὰς I. l. 11. Ἀμόρφους*) Ex *Cod. P. Ἀμορφοτέρους* edd. priores. *l. 14. Κτέρας*) Sic *Luciani edd. Βροτοῖς Eurip. l. c. Pag. 312. l. 9. Προειδώς*) *προεῖπὼν Pell. l. 11. Προάγεις*) *προάγη marg. A. 1. & P. l. 12. Λοιδορεῖσθαι*) *Constans lectio. Pag. 313. l. 4. Οὐτε ὅσιον*) Sic *H. P. B. 1. &c. Οὐδ' I. P. Οὐτὲ Ex. Fl. l. 7. Ἠλλάγην*) *ἠλλάγμην marg. A. 1. l. 12. Σὺ μύρμηξ &c.*) Sic *Coll. & Fl. cum cett. edd. habere notat Solan. l. 14. Ὀλίγον*) *ὀλίγων B. 1. l. 15. Ἦκειν*) ἦκων *Fl. Pag. 314. l. 1. Ἀπάγχομαι*) *ἀπάγχεται Fl. l. 5. Ἐν*) Sic edd. *οἶτο. Ἐπ' I. & V. 2. & marg. A. 1. l. 7. Ἀοικος*) *ἀοικητος P. ead. Ἐξεργάσεται*) *ἐξεργάσσεται Fl. male. l. 12. Ἐν*) Nihil iam variet. invenio. *l. 17. col. 1. Οἶκον*) Ante editum erat corrupte *οἷς καὶ ζητῶν*, quod etiam legebatur in *V. Οἶκον* emendant *C. quod recepimus. Solanus. ibid. l. 18. Ὅτε*) ὅτι edita. Correxerit *Solan. ibid. l. 21. Ὡ τὰν*) Hoc accentu bis sic exaratum inveni. *Τὰν* vero edd. *Luciani & Aristoph. Sed Τὰν* rursus in *Lucian. Icarom. non longe a pr. Reitz. ead. col. 2. E. τὰν*) *Lege E. ὦ τὰν. Solan. Pag. 315.*

l. 1. Δὲ) Abest a *Fl.* l. 2. Μηδὲν) Restituit. ex marg. *A.* 1. *L.* *P.* Μηδὲ edd. priores. Μη δὲ *I.* l. 4. Εἶδον) οἶδον male *I.* *Fr.* *Fl.* Recte prius *P.* *B.* *H.* *S.* Pag. 316. l. 7. Τάληθῃ) τάληθῆς *P.* l. 8. Ἀμελέτητος) Et sic esse in *Fl.* *Fr.* ac *I.* not. Solan. l. 13. Ἦγον) Restituit. ex *Mf.* Graev. & *P.* & marg. *A.* 1. ἦδον edd. anteriores. Ἰδὼν *Palm.* nescio unde. [Ἰδὼν *B.* 4.] l. 15. Ἐπιδείξατο) Et sic *Fl.* cum cett. l. 16. col. 1. Πολέμιος ὦν) Huc retulit hoc Scholion, Solan. cum ante ad verba τὸν μέντοι ἐταῖρον esset relatum. Pag. 317. l. 3. Τὰ τοιαῦτα) ταῦτα *Fl.* l. 6. Ὑπέρ) Sic edd. excepta *Fl.* quae περί, cum marg. *A.* 1. l. 7. Ἐρχην) γρή *Fl.* l. 9. Οὐδὲ) καὶ *Fl.* Pag. 318. l. 1. Καὶ σὺ ἐν) καὶ solum *Fl.* καὶ ἐν Schol. Vulgatum tuetur *P.* l. 5. Ἀποδυσάμενος) Sic recte *P.* *S.* Ἀποδυσάμενος cett. male. l. 8. Ἐν) σὺν *Fl.* l. 17. col. 1. Καταγελᾶς μου) Ita correxit Solanus; cum vulgo legeretur, κατεγελᾶσω σου, & μοχ κατεγελᾶσα — τοῦ ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum, quia ex *C.* se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *Reitz.* Pag. 319. l. 3. Τί οὖν &c.) τίς οὖν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat *P.* l. 4. Ὠπνιεν) Restituit. ex *Fl.* nam ὤπνεν cett. l. 5. Ὁρᾶς) Ex *P.* & *L.* sic dedi. Οἶδας edd. omnes. l. 6. Συννεγκουσάν) συνεγκούσαν *H.* Ceterae quod edidi. l. 20. col. 1. Κενταύρω) Cum in *V.* esset κενταύρω, edita inde fecerant μὲν ταύρω, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. Nam adscripserat Solanus, in *C.* esse: Periiit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *Reitz.* Pag. 320. l. 1. Οὖν) γοῦν *P.* l. 6. Διοσκύρω) Sic edd. omn. Διοσκύρω Coll. l. 10. Δ') Non habet *Fl.* ead. Καταριθμήσασθαι) καταριθμείσθαι *G.* Nil mut. edd. l. 15. Σοῦ) Deest in *Fl.* l. 16. col. 2. Ὑποσταίν) Ita pro vulgato ὑποσταίνην dedit Solan. *ibid.* l. 17. Πρὸς) εἰς legebatur ante, quod mutavit idem, non addens unde. Quare per me non mutassem vulgatum. Sed cum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi, ut ille voluit; quia totum Scholion non est tanti, ut de eius vera lectione iam disceptare vacet. *Reitz.* Pag. 321. l. 2. Αὐτῶν) Abest a *Fl.* l. 5. Ὅ, τι) εἴ τι *P.* Ὅτι *Fl.* Pag. 322. l. 5. Ἐπελαύνουσιν) προσελαύνουσιν marg. *A.* 1. ead. Τὸν) τὸ male *I.* l. 14. Σὺ δὲ) οὐδὲ male *Fl.* l. 15. col. 1. Σὺ δὲ) Rectius Codices σὺ δέ. Editi ex *V.* αὐδέ. Solan. *ibid.* l. 16. Τὴν) τοῖς edita. Correxit Solan. l. 17. col. 2. Ἀλλην τὴν &c.) Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen, quam in priore editione, in qua nota erat no-

vi Scholii ad vocem ἄλλην. *Solan.* Pag. 323. l. 2. Τὰ) Abest a *Fl.* l. 6. Ὡς ἔχουσ) Neque hoc habet *Fl.* l. 9. Κατεχάλαζης) κατεχάλαζωσας male *Fl.* l. 11. Οὔτε δὲ συκοφάντην) οὐδὲ συκ. *Fl.* l. 12. Διορύξας) Sic *P.* Ὀρύξας cett. l. 15. Τσαύτας) Sic *P.* cum *P.* & *L.* Τὰς edd. cett. & *G.* ead. Μεριζόμενος) λογιζόμενος edd. Restituta lectio est in *G. L. P.* & marg. *A. i W.* l. 19. col. 2. Εἰς ἀέρα) πρὸς ἀέρα *C.* Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν *Δ. Solarz.* Pag. 324. l. 3. Κρομμύων) κρομμύων *Fl.* l. 7. Παραθήγοντες) καταθήγοντες *Fl.* & marg. *A. i.* l. 9. Οὐδὲν) ἀμέλει *P.* & marg. *A. i W.* quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. l. 12. Ἀσιτίξ) τὴν ἀσιν male *P.* l. 21. col. 1. Τῆς καλουμένης) τὴν καλουμένην *V.* Pag. 325. l. 1. Μακρὰ) Sic *P.* Μακρὰν editi. l. 14. Τὰς ναυαγίας) τὰ ναυάγια marg. *A. i.* l. 15. col. 2. Τὸ πᾶν) Ex sequentibus patet, legendum esse πᾶν. *Solan.* l. 16. col. 1. Τὸ τὸν τρ.) τὸ in editis non comparens addidit *Solan.* Pag. 326. l. 1. Περιτετιλμένος) παρατετιλμένος *Fl.* Vulgato favet *Th. Magist.* l. 3. Καταλυθεῖς) καταδυθεῖς *P.* Καταδύσης τῆς τυραν. ἐν Κορίνθῳ γραμματιστῆς διδάσκει *G.* Καταδύσης tantum marg. *A. i.* Γραμματιστῆς βλέπται διδάσκων *P.* in prioribus cum vulgata faciens. l. 5. Ἀναγκάζων) διδάσκων *G.* & marg. *A. i.* l. 7. Τινὲς) πότε *P.* l. 10. Μὴ δὲ) μὴδὲ *P.* l. 13. Πάνυ) πάντη *P.* & marg. *A. i W.* l. 19. col. 1. Γὰρ) Ita mutavit *Solan.* nam vulgo δὲ legebatur. Pag. 327. l. 12. Προπέμποντας) προπομπέοντας *G.* ead. Ἐπομένους) ἐπομένους *I.* male. l. 13. Ἐχείροις μὲν τῆς) ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id fustuli. l. 15. Οἴους ἦ) οἴους ὁ *Fl.* Οὓς ἦ *I.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. Pag. 328. l. 1. Χρυσού) ἐκ χρυσοῦ *G. P. P.* Cett. omittunt ἐκ. l. 2. Τε) Aberat in edd. prioribus. l. 6. Πίτταν) πῆτταν male *P.* ead. Καὶ πηλὸν) καὶ πῆλον *P. P. G.* unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. l. 7. Μυῶν) μυιῶν edd. priores. l. 14. Οὔτως) οὔτος marg. *A. i.* ead. Κολοσσιαίφ) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae Κολοσσαιφ. Pag. 329. l. 2. Δήγματα) Sic edd. excepta *I.* & *V.* 2. quae δείγματα. In *Cod. P.* δήματα. Marg. *A. i.* δείματα. l. 13. Ἀπάντων) πάντων *Fl.* l. 17. col. 1. Περσῶν) Et hoc emendavit *Solanus*, cum legeretur Πέρσαις. *ibid.* l. 19. Πολὺν) πολὺν legebatur in edd. quod ego mutavi. *Reitz.* Pag. 330. l. 5. Λεγόμενοι) διαλεγόμενοι marg. *A. i.* l. 8. Ὁ μὲν) ἐγὼ *Fl.* l. 9. Ἀπέθανεν) ἀπέθανον *Fl.* l. 10. Ἄλλον) ἄλλος *Fl.* & *L.* Pag. 331. l. 2. Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθύ) Nil mut. edd. Αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ἂλ. τι *G.* l. 10. Προσχροῦ

σας) κενεμβατήσας G. & Schol. l. 12. Παρέχει) Sic edd. excerpta Fl. quae παρείχε. Παρέχοι G. l. 15. ὧς) Omisit Fl. l. 16. Ἐμβάδων) Sic Fl. l. P. &c. Κοθόρων P. Pag. 332. l. 2. Ἐδίδαξας) ἐδίδαξα marg. A. 1. l. 4. Ὅποτε) ὅτε P. l. 6. Τούτον) Ita dedi ex L. P. Τοιούτον edd. vulgo. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) ζυμμεμ — G. Μεμετρημένος Fl. l. 12. Ἐπιτηδεύετε) ἐννοείτε marg. A. 1. l. 14. Ὅγε) ὁ Fl. Pag. 333. l. 3. Μοι) μὴν Fl. l. 11. Εἰ μὴ καὶ) Restitut. ex L. P. καὶ μὴν edd. [Μὴ καὶ B. 4. omisso εἰ.] Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mf. Gr. καὶ μὴν Marcil. l. 12. Συναναγκάσεις) ἀναγκάσεις P. Pag. 334. l. 1. Ἀποσπάσας) ἀποσπάσαι marg. A. 1. l. 8. Ἀποπίνων) Sic edd. omn. Ἀποπινούν Graev. Ὑποπεινῶν vel ὑπὸ πείνης Pell. Ὑποτεινῶν volebat Solan. v. not. Pag. 335. l. 3. Θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος) θατέρου — μέρους Fl. l. 4. Ἐπὶ) περὶ male Fl. Recte cett. l. 6. Παρὰ) Restit. ex Fl. & V. 2. Περὶ cett. Ἐπὶ S. l. 10. Κλεῖθρον) Sic esse in l. V. 2. Fr. B. 2. & S. not. Solan. Sed & est in H. Fl. &c. recte. l. 11. Ἀναπεπτάσται) ἀνατέτραπται marg. A. 1. & Fl. male. l. 15. Γε) Sic Fl. Fr. Ald. B. 1. H. P. S. Τε l. cum V. 2. l. 16. Ὅπόθεν) ὅθεν marg. A. 1 W. Pag. 336. l. 2. Ἀ) ὁ Fl. l. 6. Ὅλως) ἄλλος non male Fl. ead. Εἶδε, οἶμαι) Sic G. P. & marg. A. 1. οἶμαι abest in edd. l. 7. Ὅλως) δς Fl. Vulgatum firmat P. l. 8. Ἰππῶνα) ἵπωνα Fl. Et minuscūla. Cett. I unciali, ac si nomen viri esset, & sine accentu in med. Ἰππον L. ead. Ἄλλως τ') Delevi cum Solan. illud τε, etsi erat in omnibus edd. l. 11. Ὠφώνηκεν ἐχθ.) ὠφωνηκέναι χθές ἐλέγετο marg. A. 1. Pag. 337. l. 4. Ὑπὸ μάλης) ὑπομάλης P. ead. Ἀπειμι ἐχών) ἐχω l. H. Fl. B. &c. omisso ἀπειμι. Sed P. habet quod edidi. Item G. & P. l. 8. Περιέμι) περιελεύσομαι marg. A. 1. l. 12. Καὶ ἐπιβουλεύομαι) Non legitur in Fl. Pag. 338. l. 5. Διαγρύπνει) Sic P. l. & marg. A. 1. Ἀγρύπνει Fl. Ald. H. B. 1. Fr. S. l. 7. Ἰδωμεν) ἰωμεν P. l. 9. Τούτον) αὐτὸν P. Nil mut. Fl. ead. Ἐπὶ) Et hoc esse in edd. omn. not. Solan. l. 11. Λιπόντα) Sic Fl. &c. omnes. Καταλιπόντα l. sola. l. 12. Κυνόμυιαν) Sic P. & P. Μυῖαν cett. edd. l. 17. col. 1. Ζωῦφιον) ζῶδιον editum ante; sed ζωῦφιον est in C, & V. priore loco. Altero vero ζοῦφιον in V. Pag. 339. l. 4. Ονειροπολεῖς) ὄνειρόττεις L. Ὀνειρόττεις marg. A. 1 W. l. 5. Τούν) Ita inveni in Ald. Fl. P. H. B. 1. S. Δ' οὖν l. & P. l. 9. Μοιχευομένην) Omisit Fl. l. 10. Ὡ Μικυλλε) Et hoc abest a Fl. l. 13. Πείσωμαι) πείσομαι Fl. In P. defunt haec quatuor, ἡ τοιοῦτόν τι πείσομαι. l. 14. Ἔστι) ἔστο l. sola.

A N N O T A T I O N E S

I N I M A G I N E S.

Pag. 1. l. 1. ΕΙΚΟΝΕΣ) Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. BOURD. Bourdelotii figmentum capita 17, 20 & 22, lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostender, depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concupinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrneae, (cap. 10 & 2) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio, (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophontaeae amatorem laudabat, apud Philostr. § 24 memorata: Celer enim ille, qui Capitolino Caninius Celer est, M. Aurelius & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚ. ΚΑΙ ΠΙΟΛ.) Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Par.* idque ab Hemsterh. quoque factum animadverto, eas superscribi curabo, nisi fuerint nimiae. REITZ.

ead. l. 3. Τοιοῦτόν τι ἔπασχον) Aliter in suis Codd. legisse videtur Thomas Magister, nempe *τοιοῦτό τι ἔπαθον*. SOLAN. Idem esse, legasne *τοιοῦτον*, an *τοιοῦτο*, etsi prius Nostro frequentius, supra satis diximus ad Hermot. c. 29, aliisque locis ibi indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Τὸ τοῦ μύθου) Ita Mss. Regg. 2954, 2955 & 3011. Edd. *τοῦ μύθου*, absque *τό*.

ead. l. 6. Περπηγὸς) Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; saepius de aquis & fluminibus, cum concresecunt, coagulantur. SOLAN.

Pag. 2. l. 1. Ἄν τις ὄλον τὸν Σίπυλον μετακινήσειεν) Iac. Elmsner. haec Luciani afferens, ad Ev. Marci XI, 23, ubi legitur *ὅς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἀρθεῖτι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν* &c. monet, iis, aequae atque his Luciani, significari *rem grævam & insuperabilem*, quem vide. REITZ.

ibid. Σίπυλον) Mons is Asiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. Marm. Oxon. 42. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις) Conf. infra Navig. c. 2, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἶωθε. REITZ.

ead. l. 4. Ἐκείνην) Nioben scilicet, Tantali filiam, cuius fabula nota. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκ περιωπῆς) Habuimus idem supra Μισθ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰρηνικώτερόν ἐστι) Bene monuerat Hemsterhusius in marg. ed. Graev. adiri posse L. Bos Epist. ad Hebr. p. 255, i. e. ad cap. XII, 11, cuius observatio hic addi meretur. Verba Apostoli sunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omissum in observ. Bosii) χαρὰς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: *Ultima haec verba vulgo vertunt, post autem fructum pacificum reddit, ut etiam Belgae. Mallet ego, laetum, vel iucundum fructum, ut Cicero dixit iucundissimum fructum libertatis. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur id, quod dolori & acerbitati oppositum est. Sic apud Lucian. Imag. pr. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, i. e. & hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius est. Male ibi interpres, & hoc forte magis ad pacem facit &c. Hucusque Bos. At Oblopoeus: & fortasse, quod dixi, leve est prae hoc, quod dicturus sum. Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Viderur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a Polystr. δέμα δεινὸς βλατον, adeoque lenius, placidius, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet, καρπὸς εἰρηνικός pro laeto fructu adeo usitatum esse; etsi minime nego, in adducto loco N. T. sic esse vertendum, quia directe opponitur τῷ, οὐ χαρὰς. Ac lenius significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον quare etiam punctum, quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κακείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. REITZ. Εἰρηνικώτερον puto, quod pacem & tranquillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non, ut non commovearis, ut non obtupesceas, ut non vulnereris; sed tamen, uti pacem animi serves, ut certe vulnus non sit letale. Sed Hebr. XII, 11, puto εἰρηνικὸν accipiendum ex notione Ebraicae vocis *Schalom*, ut perfectionem quandam, beatamque copiam denotet. GESN.*

ead. l. 15. Λίθος ἢ Ἡρακλεία) Plin. Aristot. Sic apud Pifid. Cosmogr. Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνήτις λίθος, ἢ μᾶλλον ἐ-

πῆν Ἡρακλείαν τὴν λίθον, φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκτικωτέρα ἔχει.
BOURD.

in Schol. l. 1. Ἐκ λίθου) Sic etiam C. Ἐν λίθου V. prave. SOLAN. Verum est, ἐν hic pravum fore. Sed scire cuperem, quomodo haec intellexerit Solanus noster, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποιήται. Nam sensus sic plane videtur oppositus historiae fabulosae, quae ait, Nioben conversam in saxum, non vero, ut hic, saxum commutatum in Nioben, sive Nioben procreatam ex lapide. Apollod. III, § 6 f. p. m. 168: Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον. καὶ κτεῖ Διὶ εὐζαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλεν ut plura testimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiastes hallucinatus est, aut pro ἐκ λίθου legendum ἐς λίθον. Si vero phrasis ποιεῖσθαι eis pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit, Scholiasten Christianum fuisse, neque a scriptoribus Ecclesiasticis adeo alienam esse hanc locutionem, quae non longe abit ab illo Esai. XLII, 16, ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολὰ εἰς εὐθείαν. REITZ.

Pag. 3. l. 3. Οἶσι) Attice pro οἷν, quod in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὀφείλομαι perpetuum esse, supra iam observavimus. Vid. Maittair. de Dialect. p. 62, 63. Et Scholiast. Aristoph. ad Plut. 40. Ubi πύσαι, audies. Et v. 60, ἐκπυνθάνει, interrogas, ac sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 13. Σμυρναϊκὰ) Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (Capitol. c. 10.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. SOLAN.

ead. l. 14. Καλλίστη) Vid. not. ad Marm. Oxon. p. 22, 2, & 65, 1, & p. 97. Ante terrae motum, quo sub M. Aurelio concussa & funditus everfa haec civitas legitur, an. Christ. CLXXVII; qua de re consulendus Aristides Μινωδία ἐπὶ Σμύρνη, T. I, pag. 478, & Syncellus p. 353. Eadem Marm. Oxon. p. 97, ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. Spanh. 648, & Philostr. p. 145, Strab. XIV, 646. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἐπὶ) In B. 2. Fr. P. & S. ἐπὶ prave legitur. SOLAN. Ἐπὶ λίθου) Lege ἐπὶ λίθου. Guyet. Et sic reddidi Luciano ex edd. antiquis. REITZ.

ibid. Λίθου ἐποίησας) Alibi ποιεῖν λίθου signif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix est, ut mediocriter versatos admoneam. Vid. L. Bos Ellips. v. ἔργον. REITZ.

ead. l. 3. Ὅστις) Lege ἥτις, uti & coniecit aliquis in margine Cod. L. si de femina intelligi velis, ut supra c. 2, & Ἐν Δ. VI. SOLAN. Ersi permutatio generis in simili locutione locum habere possit, ut masculin. in generali interrogatione, tanquam dignius ac femininum sub se complectens, praeferatur, e. c. Ach. Tat. I, p. 7, πολὺ πλῆθος οἰκετῶν καὶ θεραπααινίδων ἀς συνακπέμψας ὁ Σίσστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναῖξιν. ἐν μέσοις δὲ ἢν γυνὴ ἢ μεγάλη. Quae posteriora ibi recte quidem vertuntur, *Inter eas mulier erat procera*, sed servi & ancillae erant permixti: utque alias generis permutationes etiam saepe supra vidimus, & Dial. seq. c. 9 videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confusionem, quam id pareret, quia sic ad proximum Σμυρναῖον referretur. Quare ἥτις recepissem, ut revera recipiendum duco, si vel in uno Cod. aut ed. invenissem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia sine Codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto, sciatque, me tamen modum servare, & non nisi urgente necessitate id facere in iis, ubi facile lectoris assensum nancisci spero. REITZ. Cum videam tantum consensum in ὅστις, illudque pro ἥτις poni non observaverim; incipio putare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, *Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit.* Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Ceterum, quae fuerit haec *Panthea* Luciani nostri, erudite disputabat M. V. de la Croze in Miscell. Berolin. T. I, p. 30. Breviter, Avidii Cassii uxorem legitimam coniecit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. GESN.

ead. l. 12. Αὐτὸς) Lege οὗτος, vel αὐτό. SOLAN.

Pag. 5. l. 6. Κνιδίων) Lege Κνίδω. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν) Venerem Cnidiam marmoream, *Euploia* a Cnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucian. in Amorib. Nec me fugit, id Sami contigisse ab Athenaeo esse proditum, qui volumine XIII Cnidiae Veneris simulacro effingendo Phrynes amicae corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexit. Val. Max. COGN. Ἀφροδίτην eam intelligit, de qua in Ἐρωτ. c. 11, 13, multa legisti. SOLAN.

ead. l. 9. Πράξ. — κάλλ.) Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. Ovid. Art. Am. III, 223. Uraniam Noster vocat Ἰπ. Eix. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Μύθον) Historiam habes Ἐρωτ. c. 15 & 16. SOLAN.

Pag. 6. l. 1. Τὴν ἐν κήποις) De Venere hortensi vel potius in hortis posita, (Graecis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucian. in Dial. Meretr. COGN. Vid. Dial. Meretr. VII pr. SOLAN.

ibid. Ἀθήνησι) Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. SOLAN.

ead. l. 8. Καλάμιδος Σωσάνδραν) Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra cap. 6 bis *Dofandran* pro *Sofandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III *Sofandran* exhibet. SOLAN.

ead. l. 12. Τὴν Λημνίαν) Lemniam omnibus Phidiae operibus anteposit, qui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert. Ab his, qui eam dicarunt, nomen sortitam credit Pausanias in Atticis. Nonnulli a loco, qui est in arce Atheniensium, Λίμναι nuncupato, unde & Dionys. Λιμναῖος. COGN. Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemnius erat dicata. Vide Pausan. Attic. p. 26, 32. SOLAN.

ead. l. 16. Δέήσει) In omnibus legebatur δέησι. Prave, cum loquatur is ipse, qui imaginis effictor est. SOLAN. Δέησι) Solan. δέήσει corrigebat. At, si corrigendi libidine agimus, possum aequo iure δέησειν conicere. Quamvis autem δέήσει bene quoque se haberet, veluti οἶσι pro οἱσι, (de quo vid. ad c. 2 huius Dial. & Maittair. p. 63) tamen quia id perpetuum non est, nihil in vulgata mutarim. Noster supra Tim. § 48, σύ γε — οὐδ' ἐν ἴσως δέησι τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non semel. Epiet. Sent. 28, p. 104, οὔτε πλείονα τῶν δέοντων προσοίσι, οὔτε ὀψοποιῶν δέησι, ubi manifesto est secund. perf. fut. med. Verum Solanus suum δέήσει non accepit, credo, pro secunda indicativi fut. med. a δέομαι, sed pro tertia activi, quod defendi potest ex Salt. cap. 3, τῆς ἀπολογίας σοι δέήσει, alioque exemplo ab Stephano adducto, ubi οὐδ' ἐν γὰρ δέήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut sensus esset, *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quasi a δέει, *nihil opus erit al. art.* Eoque sensu absoluto & ego accipio, credo, esse tertiam aoristi subi. act. quem habere potestatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit*. Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum satis est frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo sine casu, modo ut personale cum nominativo. Ex insigni copia en pauca. Infra Tox. c. 37, ἢν δέη· & c. 47, καὶ πολέμου δέησειν ἡμᾶς. Pro Imag. c. 16, ἐδίδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra Amor. c. 3, Ἀλλὰ σοι καὶ καθαρίων τάχα δέήσει. Sed in Dial. Meretr. 2 ante med. οὐδ' ἐν δέη-

ση, dubites, sitne secundae an tertiae personae. Liban. Epist. 118, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησεις. Sic δὲ παρασίτων τοῖς γάμοις, Alciph. III, pag. 388. Ibid. Epist. 35 pr. δὲ δὲ ἐπομβρίας. REITZ.

ibid. Ἐξ ὅσων ἦδη τούτων) Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

Pag. 7. l. 17. Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ) Sic Anacreon Od. XXVIII: Το δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον Ἄμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, Ἄμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης. Ad quem locum vide interpretes. L. Bos. Plura vid. ap. eund. L. Bos in Animadv. ad Philostr. pag. 47, ubi docet, ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse lubricum, s. oculorum mobilitatem. Adde Nostrum Dial. seq. Amor. c. 3, ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἰβολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο. REITZ.

ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν) Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit: nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statucae, quamvis ceteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. SOLAN.

Pag. 8. l. 11. Δεπτὸν καὶ λεληθὸς) Angl. σεμνὸν καὶ λελ. BOURD.

ead. l. 13. Σωσάνδρας) Flor. Δωσάνδρας. BOURD.

ead. l. 14. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον) Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, Ep. ad Eph. IV, 13, — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba L. Bos p. 183 ita commentatur: I. e. in virum adultum, ad mensuram staturae. Lucian. Imag. (h. l.) τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλικὸν ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσῃ, i. e. staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime secundum Venerem Cnidiam. Perperam ibi interpres ἡλικίας μέτρον reddidit, aetatis modum. Obfopoeus, aetatis mensuram. — Sed Gesnerus interpolationem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma, quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum Bosio vulgatae distinctionem retinere, an praeunte Gesnero sequi, & vel novam personam inferere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλικος dixisset: nam etsi ἡλικος quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admittentis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a Bosio versione ac vulgata distinctione nondum recederem. REITZ.

ead. l. 17. Δοκεῖ) Post hanc vocem in Anglicano Cod. πηλύ. BOURD.

Pag. 9. l. 10. Κινδυνεύει τοῦ &c.) In veteribus quibusdam edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. SOLAN. Consului edd. cognovique P. & S. sic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl. & B. 2.* vero comma post τοιαῦτα male collocare. *Iunt.* vero *Ald. Hag. Fr.* καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in nostro Iuntinae exemplari προσδεῖν conspicitur, id Solani manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne, an manu scriptum esset illud v. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφράνω) Meminit eiusdem rursus Iov. Trag. c. 7. REITZ.

Pag. 10. l. 2. Λέσχη) Vide Pausan. 341, 33. Et de Cassandrae illius pictura 343, 11. SOLAN. Unice huc facit Pausan. in ipsa Delphorum descriptione Phoc. pag. 657, 8: Ὑπὲρ τὴν Κασσωτίδα ἐστὶν εἰκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναδμήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐν ταῦθα συνιέντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὅποσα μυθώδη, κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnotti in illa Lesche (conciliabulum reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. GESN.

ead. l. 6. Δειξάτω) Depictoribus proprie usurpari hoc verbum, v. Somn. § 8 multis ab Hemsterh. demonstratum. REITZ.

ibid. Κατὰ τὴν Πακάστην) Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάστη est apud Aelian. V. H. 12, 34, concubina Alexandri, Apelli amara. Hanc eandem esse, quae Campaspe scribitur ap. Plin. 35, 10, f. 36, 12, opinio est Perizonii ad l. c. Harduinus ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subiungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάστην esse. Quodcunque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere iussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. GESN.

ead. l. 7. Πρωξάνης) Alexandri nuptias pinxerat Aëtion, quam tabulam enarrat in *Ἠροδ.* c. 4 & 5. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸν ἀριστον τῶν γραφῶν Ὅμηρον) Hemsterh. margini adleverat, vid. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 387 ed. 2. Huius igitur notam, quia huc facit, nec longa est, ecce subiungo. At eius (Homeri) picturam, non poësin videmus, scribit ibi Cicero. Ad quae Davisius: Vult Noster, Homerum ita res descri-

tere, ut eae ipsae nobis ante oculos esse videantur, & hinc ἀγαθὸ ζωγράφῳ comparatur apud Athenaeum L. IV, p. 182 A. Eumque τὸν ἀριστὸν τῶν γραφέων vocat Lucian. in Imag. h. l. Vide & scriptorem vitae Homericæ in opusculis Galeanis p. 401. Certe non tradit Cicero, se Homeri picturam seu faciem pictam vidisse; quod perperam censuit Gisb. Cuperus *Apotheos.* p. 10. REITZ.

ead. l. 10. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς) Non satis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille sana & integra Menelai femora sic describit, sed sanguine e vulnere, quod sub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140: Αὐτίκα δ' ἔρρεν αἷμα καλαινέφες ἐξ ὀτειλῆς. Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνή φοῖνικι μίηνη — Τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μίανδρην αἵματι μηροῖ, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 14. Θηβαῖος ποιεῖτης) Pindarus Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid. Suspicionem ego ἰοβλέφαρον scriptum fuisse, ut Ὑπ. Eix. c. 26. Apud Pindarum certe παιδ' ἰοβόστρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum ob stare videtur huic emendationi, quod poetam illum, quisquis est, de Venere usurpasse dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. Pindarus de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forsan alibi Pindarus de Venere usurparit. SOLAN. Hesiodus in Scuto Herc. 7, in descriptione Alcmenae: Τῆς καὶ ἀπὸ κρηίδων, βλεφάρων δ' ἀπὸ κυανέων τοῖον ἀνδ' οἶόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης. GESN.

ead. l. 15. Ἰοβλέφαρον) Ita correxerat Solan. in I. Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contrulerit c. 26 pro Imag. f. ubi recte: ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. REITZ.

ead. l. 17. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.) Hom. Il. T, 282. SOLAN.

Pag. 111. l. 3. Ἀπασαι) Omnes edd. ante S. hic prave δασᾶσαι habebant. Bene factum, quod mutavit Benedictus. SOLAN.

ibid. Ὅπασαι χάριτες — περιχορεύοντες) Ut Lucianus hic Χάριτας περιχορεύειν dixit, ita Anacreon περιπέτσειν de iisdem, Od. XXVIII: Περὶ λυγδίνῃ τραχὴλῃ Χάριτες πέτοινο πᾶσαι. L. Bos. Alciph. III, 1, ipsas Grantias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, αἶτ, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖσθαι ταῖς παρειαῖς εἰποῖς ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὁμμασι χαρίτων περιχορεύει δέκας ex Aristæen. affert ibid. Bergl. REITZ.

ead. l. 7. Διίπετες) Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2 pr. SOLAN.

ead. l. 9. Συνειλημμένον) Recte P. Ald. & Ven. utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. SOLAN. Συνειλημμένον legendum
Lucian. Vol. VI.

esse, α συνειλέω, non συνειλημμένον α συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat Aldus, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cuius pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo iam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. GESN. Eieci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis edd. Alia enim res esset, si α λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX in Esai. XI, 5, & Herodian. II, 2 f. At quia est ab εἰλέω, volvo, bene monuit Solanus, alterum μ omitendum. REITZ.

Pag. 12. l. 2. Αὐτὸ) Sic Fl. quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat, sed minus venustum est. SOLAN.

ibid. Ὀμήρου ἐλέφαντι) Homer. Od. Σ, 195. SOLAN.

ead. l. 12. Νῆ Δία καὶ στρατιώτας) Puto haec verba Lycini esse, adiungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio, quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum iam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. GESN. Coniecturam Gefneri, verba νῆ Δία καὶ στρατιώτας τινὰς Lycini esse putantis, firmat Mf. Reg. 3011. in quo haec ita leguntur: ΔΥΚ. Νῆ Δία — τινὰς. ΠΟΛ. Τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν &c.

ibid. Βασιλεῖ) L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, per singulas civitates Asiae, Pamphylicae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur, teste Capitolino VI. Fertur praeterea ad amicæ vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam, c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cuius tamen nomen intercidit. (Idem Capitol. in Anton. Pio c. VIII.) Sed iunior tum Lucianus, si rite ego calculum in eo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Eiusdem amores tangit Iulianus in Caesaribus, cum ait, σάφρον, οὐ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. SOLAN. Βασιλεῖ συνοῦσαν) Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adultores vincit. LA CROZE.

ead. l. 16. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου) Τῇ Πανθείᾳ. GUYET. PANTHEA ergo dicebatur, (vide Xenoph. Cyrop. V, VI, VII.) Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invdiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat,

callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI; quod & Noster de hac fingit. Alteram *ὁμώνυμον* huius vocat c. 20, ut dubitandi nullus iuperfit locus. Consule Dion. Cass. 57. Et Nicasii Diff. de nummo Pantheo p. 34, 2. *Panthia* scribitur apud Philostratum p. 824, ubi imaginem eius exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres, & Isidorus Pelus. L. II, Ep. 63, & III, Ep. 67. Alibi not. ad 524 observat, eam epici carminis argumentum suppeditasse Sotericho Asitae, de quo Suidas v. Σωτηριχ. SOLAN. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου τὴν Πανθίαν λέγει, ὥστε Πανθία καὶ αὐτὴ, ἥς καὶ ὁ Ἀντωνῖνος μέμνηται ὁ Μάρκος ἐν τοῖς ἐς αὐτὸν ἠθικοῖς. Schol. Mf. Reg. 3011.

Pag. 13. l. 1. Ξενοφώντος) Xenoph. Cyrop. L. V. SOLAN.

Pag. 14. l. 5. Εὐ ἡκούσας) Suspecta mihi haec scriptura, quamvis apud Aelianum aliosque ita scriptum inveniat, εὐ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. V. H. IV, 26 &c. mallet εὐ ἐχούσας, uti etiam ei placuisse video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adscriptit. Vide not. ad Ἐνυπν. c. 2. SOLAN.

ibid. Μορφῆς μὲν εὐ ἡκούσας) Elegans locutio, quae frequens etiam Aeliano, ut Hist. Anim. I, 12, εὐ ἡκούσαν σαρκῶν. II, Ῥώμης καὶ ἀλλῆς εὐ ἡκοντας. V, Ἀνδρείας εὐ ἡκουσι. XIV, 26, εὐ ἦκει βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV, 15, εὐ γὰρ γένους ἦκων, εὐ δὲ καὶ πλούτου. In genitivis illis subintellige ἕνεκα. Emenda igitur Hesych. apud quem, εὐηκῶν, πλουτῶν, εὐ πράττων. Lege εὐ ἦκων. L. Bos. Recte hanc phrasin ἡκούσας pro ἐχούσας adstruit Bos, (etsi duo illa, quae indicavit ex L. 2 & 5, invenire non potui) cuius cum notas Mss. in manibus habuerit Solanus, miror, qui tamen eam reiciat. -Hemsterh. ad Somn. § 2, eandem quoque probat in transitu, ne operae quidem existimans multis eam testimoniis probare, quae illi certe abunde suppetiissent. Εὐ ἡκούσας μορφῆς etiam Steph. in Luciano legit, aliaque ex Herodoto similia adducit, licet haud indicatis locis. Sed sufficiant ea, quae Bos iam dedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἐλεγχόμενον τε καὶ ἀσχημονοῦν) Qui attente hanc ῥῆσιν inspexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe sum, quasi transpositis paulum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἡξίας συνδν, κ. τ. λ. Cum semel ἀσχημονοῦν post ἐλεγχόμενον staret, opus fuit novo καὶ, quod restituto ordine, quem verum putamus, superfluum est. GESN.

Pag. 15. l. 2. Ὅποσοις ταῦτα ὄρος) Ἀρετῇ (sc. κερδισμῆται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις,

ὁπῶσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur. Quam male, immo quam ridicule, hunc locum verterint, quis tam tiro est, qui non videat? Quid enim ultima verba hic denotant, quaecunque his terminis comprehenduntur? aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In ed. Flor. καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπῶσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & aliis ornamentis, quae sunt in tali, sc. femina, perfectissima, quae possunt in femina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum, ὅρος & πέρας alicuius rei dici, quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πείρας, esse summam amicitiam, summam paupertatem. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπῶσα ταύτων ὅρος ἐστίν, & quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. GRAEV. Optima est lectio Aldina & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a Graevio: qui nihil, puto, de sinceritate eius dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores exempla poni loco finis, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subiungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. GESN.

ead. l. 3. Ὅρος) Vide Plat. ed. Bas. p. 130 C. Fl. ὁπῶσα ταύτης. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 4. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἀμοιβᾶς αὐτῷ τῷ μέτρῳ) Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. par pari referre, legi iubet Menag. in Amoen. Iur. Civ. p. 377, cum Lindenbrogio ad Hesych. cum p. 376 praemisisset: Ex substantivo μοῖτον, quod est χάρις ἀμοιβός, factum est μοιτᾶν, a quo Latinum mutare: a verbo deinde mutare factum τὸ mutuuum — ut recte Salmaf. de usuris. Quod adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβῆς nomine, quod aequivalet Siculorum μοίτῳ, mutuuum, sive rem mutuo datam, appellarint, teste Hesychio &c. Bergler. vero ad Alciph. I, 24 f. p. 98, μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi Alciphron scripsit, καρπῶν δὲ εὐφορίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λῶϊον, ἐὰν τις εὐθηνία γένηται. Quocum concinat Hesiod. Ἔργ. v. 350: — εὐ δ' ἀποδοῦναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον, αἰεὶ δύνηαι. Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum, & proverbialem esse locutionem, cuius exempla longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis auctorib.

possem proferre, ni res esset notissima: verum inde non conficitur, & alterum *μύθον* &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit Bergler. Nec Erasmi. in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso *μύθον*. Sed cum *μοῖτον* coniectura tantum sit nondum fatis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis ed. Graev. tribus verbis etiam monuit Almeloveen de emendatione Menagiana.) REITZ.

ead. l. 5. Ἀμειψαί αὐτῶ τῷ μέτρῳ) V. Paroemiogr. BOURD. Omisit de industria *αἰκεῖ δύνῃαι*, quod apud Hesiodum versum complet, *Ἔργ.* 348. SOLAN.

ead. l. 12. Γραφῶν μόνον) Omissa poetarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui iam initio statim HomERICA utatur imagine. GESN.

ead. l. 15. Καὶ τὸ γλυκίων) Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὅμηρος ἀν εἰρήκῃ. Sic Mf. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem Codex, καὶ πρῶτος παραδύμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. Est enim παραδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare*. Pro quo mox διαδύεσθαι c. 14, καὶ ἡ κηρὼ ἐπιφραξοῖ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τοῦ κηροῦ διαδύσεται σοι τὸ μέλος, quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit. Παραδύμενος, quod in editis exstat, hic est ἀπροσδιόνυσον. GRAEV.

ead. l. 16. Γλυκίων μέλιτος) Homer. II. A, 249. SOLAN.

Pag. 16. l. 6. Παραδύμενος) Non ausim equidem, si ex bonis libris afferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paulo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed παραβύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula ἐν παραβύστῳ supra Vol. III, p. 359, observavit Hemsterh. GESN. Alteram lect. παραδύμενος fere praeferrem, quia blandiorem ingressum significat, & cum πρῶτος coniungitur; cum παραβύς violentiorem intrusionem notet, ut Lexiph. c. 24, καὶ ζημίαν ἡγή, ἀν μὴ παραβύσης αὐτὸ πον. Et sic alibi non semel. At in textum

nondum recipio; eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Gesn. defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare *παράδ* si ex bonis libris afferatur, idque iam ex iis attulerimus; iam admittet credo. Mihi adhuc *παράδουμ*. restitui placet. REITZ. *Παράδόμενος* praeter P. G. & marg. A. 1 W. etiam Mss. Regg. 2954. & 3011. quare ita rescribere non dubitavimus.

ead. l. 10. Ἄττα) Recte hic laevigatur, ut Timon. § 28, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 m. At supra Amor. c. 17, & Herm. 30 f. Lexiph. 14 & 21, bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & Devarius de partic. p. 97 id iam praecepisset, monuissetque, ἄττα esse quaedam, ἄττα vero pro ἄτινα, quaecunque. Auctoritatem aliquam hisce addit Hellad. in Chrestomath. p. m. 10 f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. REITZ.

ead. l. 12. Τότε δὴ τί ποτε) Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque doribus excellentissimis instructissimam. Inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans, ait: Ὅποταν δὲ τὸ καλὸν ἐκείνο ᾔδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῦτα ἀλκυόσι καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἀμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicio εἰ ποτε. Tunc certe, si unquam alias, filere oportet Halcyones &c. IENS. Τότε δὴ τότε) In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε... ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Iensius, εἰ ποτε legere iubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲν σιωπᾶν ταῖς ἁ. &c. Certe in L. & B. 2. recte legitur τότε δὴ τότε. SOLAN. Τότε δὴ τί ποτε) Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὐτῇ, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil auiam sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. GESN. Τότε δὴ τότε) Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως causa non aliena. Conf. not. Hemsterh. ad Nigrin. § 6. Sic in Ἀποφρ. cap. 14, ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Et 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι. Ad quem versum plura Spanhemius. Recte vidit Iensius, τί ποτε stare non posse, & εἰ ποτε non absurde coniecit. Iam vero nihil amplius desiderabit; nec Ges-

herus, cuius versionem tamen intactam servavi. REITZ.
ead. l. 13. Ταῦτα) Quia non satis certum, quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut editio praeit, vulgaram exhibui. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς πρὸς ἐκείνην). Vide de hac locutione novam Iensii ad Tim. § 15. REITZ.

ibid. Τὴν Πανδίωνος) Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus Ovid. in Metam. COGN.

ead. l. 15. Πολυχηέα — φωνήν) Homer. Od. T, 521. SOLAN. In Homeri l. c. est πολυχηέα φωνήν χέει. Sed ἀρίστει bene habet. Sic δ' ἀκρυα ἀφίεσθαι Long. Past. IV, 123 ed. Moll. Noster infra Herc. cap. 4, Ἑλλάδα φωνήν ἀφίεσθαι. Achill. Tat. I, p. 3, ἀφίεσθαι βόην. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων) De Orpheo dictum antea: de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in Art. poet. exstatque illius simulacrum apud Plin. lib. XXXVI, cap. 9. COGN.

Pag. 17. l. 7. Ὁμοχροεῖν) Sic supra Συγγρ. c. 50. SOLAN.

ead. l. 14. Παρεστήξῃ) In addendis T. II ed. Graev. legas, παρεστήξῃ γὰρ, (*adstabis enim.*) Sic interpretes vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξέστησῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus, *tu feras tavi*. PALM.

ead. l. 15. Εὐ οἶδ' ὅτι.) Comma, quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. Demosth. de Coron. p. m. 520, οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὐ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαίτε. Alciphr. I, 38, p. 176, οὐδ' ἐν ἐκείνης ἀμείνον εὐ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. Ubi Bergl. aliud ex Demosth. testimonium, licet haud indicata pagina, affert. Aristoph. Plut. 182 - 3: Μονότατος γὰρ εἰ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὐ οἶδ' ὅτι. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιφράξῃ τὰ ὅσα) Conf. infra ΡΗΤ. c. 22. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. Ὑπὸ Ὑπ' correxerat Solan. & Scholio ult. huius Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλά quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, eius orthographiam non muto, nisi Codd. iubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. REITZ.

Pag. 18. l. 12. Ἀποικίαν) Smyrnam a Theseo conditam, sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse volue-

runt. Curiosi antiquitatum inquirent. In neminem incidi, qui haec tractarit. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Καὶ γραφικῶς συντελ.) Obscura & infulsa est versio horum verborum, ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον, hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est more graphico? Verte totum locum: Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat, (utrum scilicet altero pulchrius sit) ex multis perficere, scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. οὐ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξαι διέγνωκα; ἥττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθέν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνθαμιλλώμενον. Ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἥττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθέν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum, quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est pingere. Plin. in ep, *imagines exscribendas pingendasque*. Martialis: *scriptum testudine signa*, hoc est, pictum. Sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. Ἀνθάμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Ms. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. GRAEV. Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Obfopoeo adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Cum enim nunc velint dici, perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere, (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui cum promississet ἐπιδείξαι οὐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione huius suae voluntatis interponit, (minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe partium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans, vel cuius multi-

formis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumtae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium iudicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat) *pingetur imitationem archetypi exprimens*. In proponendis animae dotibus repudiat id, quod pictor ille in corpore faciebat, qui, ut Divam pulcherrimam exprimeret, ab hac puella sumebat exemplum huius membri vel coloris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic se secuturum, & sic quoque illa omnia coniuncturum in una pictura, sed ex singulis separatam singularemque imaginem effecturum. Καθ' ἐκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem distinctionem distrahi, sed coniungi omnes quatuor voces, seiunctae ab praecedentibus & sequentibus, quae apponuntur, ut Hermot. cap. 33 f. dixit *ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρεϊ ἑκαστος*. Ubi vide nostra. GRON. Sic graphice apud Plautum &c. SOLAN.

ead. l. 8. Λώϊον) Parodia Hesiodi. Locus supra indicatus est ad c. 12. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. Πασῶν) Ita in omnibus legitur: ad Musas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait possidere Pantheam. SOLAN.

ead. l. 8. Δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις) Quae sint *δευσοποιοῖς φάρμακα*, forte intelligi melius poterit, si quis conferat locum e Ciceronis Hortensio a Nonio servatum 4, 405: *Ut ii, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam* &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus ad Quint. XII, 10, 75. GESN.

ead. l. 10. Οὐ γάρ ἐστ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδείας περὶ μνημονεύεται) Neque enim quidquam tale in veteribus de disciplina memoratur. Sic scribendum, non, ut vulgo, *ὅτι* id quod iam saepe monuimus etiam alibi male apud Nostrium scribi, saepiusque monituri sumus. IENS. *Ὅ, τι*) Bene lens, vel per se, vel ex *Par. ed.* vidit sic scribendum pro vulgato *ὅτι*. Recte enim *ὅς τις* post *οὐκ ἐστὶ* sequitur, ut Alciph. III, 24, p. 330, *οὐκ ἐστὶν ἢν τινα οὐκ ἀπολώλεκα*. Noster supra Demon. § 10, *καὶ οὐκ ἐστὶν ὃν τινα οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν*. Ne plura in re manifesta afferam. REITZ.

ead. l. 11. Παιδείας περὶ) Corrigere *παιδείας*. GUYET. Id iam feci, & fecissem, ut *Fl.* non monuisset: nam errorem operarum tantum fuisse illud *παιδείας*, patet ex Bened. versione,

quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror, *Amst.* ed. recte etiam *παιδείας* exhibere, quae alioquin eiusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. REITZ.

in *Schol. col. 2. l. 2. Τερψιχόρην*) Hic legebatur *Euterpe*; sed cum hoc iam haberetur nomen, deessetque *Terpsichore*, manifestum erat, festinantem librarium posteriorem hancce Musam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum inventa, nec praestantissimi poëtae divisionem hanc artium inter Musas agnoscant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpsichores inventis, satis consentit cum Epigram. CXXXVIII Aufonii, ad quod vide *El. Vinetum. CLER.* Recte legitur *Terpsichore* in C. SOLAN.

Pag. 21. l. 4. Αισχίνης) Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt. II, p. 48, & Noster Παρασ. c. 32.* Libellum *Cic. de Invent. I, 31*, de hac ipsa *Aspasia* ab eo fuisse conscriptum, testantur *Diogenes ibid. C. & Athen. V, p. 220 B.* Harpocratio etiam v. *Ἀσπασία*, a Menagio emendatus ad *Diog. l. c. p. 65 B.* Hunc autem aiunt, Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide *Not. ad Diog. Laërt. II, 60, & alios a Fabricio in B. Gr. indicatos p. 783. SOLAN.*

ead. l. 5. Αὐτὸς Σωκράτης) Vide *Plut. in Pericle. SOLAN.*

ead. l. 6. Ὅσῳ) Vide *Φαλ. β, cap. 2, Ἀλεξ. c. 2*, in hoc ipso opusculo c. 21, & sequenti c. 17. Nescio tamen, an non hic praestet scribere *ἔσοι. SOLAN.* Vulgata stare potest, si interpretare, in quantum. Sic aperte fin. huius *Dial. καὶ αὕτη ἐκείνη — ἔσω μὴ ξύλου — πεποιήται.* Vincunt idem cetera exempla ab Solano adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen aspernarer, si qui *Codd. ἔσοι* haberent. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Priorem, de qua vid. *Plut. in Pericle p. 300*, qui hic *Olympius*, ut saepe alias, audit: rationem docet idem *Plut. p. 315, p. 119*; vid. *Fabric. B. Gr. 785. SOLAN.*

ibid. Ὀλύμπιος) Ὀλύμπιος est *Pericles*. *Diqdor. Siculus lib. 12: Ταῦτα δὲ ῥαδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγον, δι' ἣν αἰτίαν ὀνομάσθη Ὀλύμπιος.* *Plin. XXXV, 8, Olympiumque ab eo pitum:* sic pulcherrime hunc locum ex *Mss.* emendavit sagacissimus *Frid. Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max. V, 10*, non sine causa igitur tanti roboris animus ad *Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, eiecto vocabulo *Iovis*. Non longe post *Ἀττικωτέρως* legitur in *Mss. οὐ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγύς, Ἀθηναίων.*

ἢ τότε πολυτεία, καὶ ἡ παρούσα τῶν Ῥωμαίων δυνάμεις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Atheniensium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Ed. οὐ γὰρ ἴση, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. Οὐ δὲ ἑγγὺς est idiotismus Graecus, ne prope quidem ad illam accedit, longis parasangis ab illa distat. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων Ἀζίαν, μηδὲ ἑγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὔσαν. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam feminam. Sic enim Latinis usurpatur propius abesse. Cic. in Catone: quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum. GRAEV.

ead. l. 8. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.) Th. Mag. v. φαῦλος legit φαῦλον. SOLAN. Operae est verba Magistri addere. Φαῦλος, ait, ἐπὶ θηλικού κάλλιον, ἢ φαῦλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· οὐ φαῦλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet: nam φαῦλον hic recte se habet, & femin. φαῦλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. Aelian. Thucyd. Aristoph. Herodian. Velim igitur, verum producat testimonium, ubi φαῦλος feminino genere usurpatur. REITZ.

ead. l. 9. Παράδειγμα προθέμενον) Perperam hodie legitur, τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἢ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, Σαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, cum sensus & structura verborum postulerent προθέμενοι; idque iam in versione recte observavit interpres: Porro Milesiam illam *Aspasiam*, cum qua *Olympius*, ipse quoque maxime admirandus, conversabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes. IENS. Et ego cum Iensio προθέμενοι melius legi arbitror; sed exspecto Codicum fidem. REITZ.

ead. l. 12. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πίνακι ἐγγράπτο, αὕτη δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθος ἔσται) Plane aliud vult Polystratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam sibi proponit, esse iam Colossiaeae magnitudinis; nec dum enim existebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem (Aspasia) in parva tabula picta erat, haec vero (imago, quam ego pingam) Colossiaeae sit (vel esto) magnitudinis.* Legendum itaque ἔστω. Posset & ἔσται legi, ut statim, τῇ Διοτίμῃ δὲ, οὐχ ἂν Σωκράτης ἐπὶνυσεν αὐτὴν, εἰκυῖα ἔσται. Nisi & illic ἔστω sit emendandum: sic enim continuo ibi sequitur, τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, ἢ Λυκίῃ, ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν. Sic & pag. praec. fuerat lo-

cutus, πᾶσι τούτοις ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eundem modum passim hic Polystratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano significat ordine omnia, quae huic perfectissimae imagini, quae vere demum venustam, formosam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatissimam exhibeat feminam, sint affingenda. In *Flor.* ed. video ἐστὶν cufum, quod nimirum facile ex ἔστω corruptum est. Praetermissi ineptissimam huius loci vulgatam proponere interpretationem: nam ne inspici quidem meretur, adeo ab mente auctoris est omni modo devia. IENS. Non puto opus esse, ut ἐστὶ mutemus in ἔστω. Respicit enim re ipsa Polystratus non tam ad imaginem suam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipsum exemplum, Pantheam, quod sequentia satis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. GESN.

Pag. 22. l. 5. Θεανὸν) De hac Theano Pythagorica Menagius quid collegerit, habes in libello, quem de mulieribus Philosophis scripsit. Pythagorae uxorem dicit Diog. Laërt. pag. 224 C. Noster filiam facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud Plut. 247 l. hoc dictum eius fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' οὐ δημόσιος. Adde Porphy. No. 19, & Not. At hic quidem Pausaniae matrem intelligit, cuius historiam apud Polytaenum habes Strat. VIII, p. 630. SOLAN.

ead. l. 6. Διοτίμα) Vid. Eύν. c. 7, & Plat. Συμπ. 337 C. Ab hac Socrates amatoriam se didicisse illic proficitur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Σαπφὸς δὲ &c.) Haec Luciani verba, cum praemissis huius capitis versibus, fragmentis Sapphūs inseruit Wolf. p. 104 f. REITZ.

ead. l. 11. Τοιαύτη σοι καὶ αὕτη, Λυκίνα, ἀνακείσθω ἢ εἰκὼν) Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὕτη. Talis quoque (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) & haec imago suspendatur. Sic enim potius ἀνακεῖμαι vertendum puto, quam per reponi cum interprete. Posset & per dedicari verti, quo verbo de statuīs ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. Suetonius in Aug. c. 31: Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit. Sic dedicare Deorum simulacra apud eundem in eodem, c. 57, & ita alibi. Uti autem hic ἀνακείσθαι de tabula picta, ita & de statuīs solebat id verbi a Graecis sumi. Docet Athenaeus lib. I Diogenoph. scribens, Ἀνακείσθαι δὲ φημὲν ἐπὶ ἀνδριάντος. IENS. Ἀνακείσθω verti potest, ponatur: hoc enim verbum est proprium. Ovid. Ep. 1 Her. 26: Ponitur ad patrios barbara praeda

Deos, h. e. suspenditur donarii causa. Liv. IV, 20: Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi iussu in Capitolio Iovi donum posuit. Lactant. de mort. persecut. cap. 5: Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pellis, infesta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphii poneretur. ORTW.

ibid. Αὐτῇ) Sic Iensius. SOLAN.

*ead. l. 12. Ανακεισθω ἡ εἰκὼν) Non dubium est, quin hoc verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum: ita in tab. Cebet. pr. ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἐμπροσθε τοῦ νεώ. Suspendatur tamen cum lensio vertere malim, vel proponatur, quam reponatur. Etsi reponere recte dicitur: nam quaeritur modo, quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video, Gesnerum iam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani apposite. REITZ.*

in Schol. col. 2. l. 1. Πίλοις) Sic Ms. Reg. 3011. uti emendandum iusserat Solanus. Vulg. πίλοις.

Pag. 23. l. 1. Θεανοῖ) Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Illo Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. V. Hom. Il. E, 70, Z, 298, Δ, 224. SOLAN. Puto, respicit ad Il. E, 70, ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio: Ὅς ἔα γότος μὲν ἔην, Πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανῶν Ἴσα φίλοισι τέκνοι, χαριζομένη πόσει φ. Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H, 65 seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. GESN.

ead. l. 2. Ἀρήτη &c.) Homer. Odyss. Z, & H, 34. SOLAN.

ead. l. 7. Περίφρονα) Homer. in Odyss. saepissime. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν τοῦ Ἀβραδάτα) Vide cap. 10. SOLAN.

Pag. 24. l. 5. Ὅσω) Conf. supra nott. ad cap. 17. REITZ.

ead. l. 8. Εὐποῖαν) Non satis probum hoc verbum iudicat Pollux, L. V, S. 140, pag. 551, scribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποῖα, οὐ λίαν κέκριται. Utitur tamen & Alciphro. I, Ep. 10 f. p. 42. Ubi Bergler. etiam hoc Luciani contra Pollucem affert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad Hebr. XIII, 16. Legitur & apud Epict. Sent. 26, p. ed. Rel. 102 f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποίᾳ. Item Sent. 75, pag. 128 pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποίας ἀνάθημα. Et Ioseph. Antiq. Iud. XIX, cap. 9, § 1, p. 952, τῶν εὐποῶν αὐτοῦ λαβόμενοι. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμάρου Ἀτῆν) Il. I, 500. SOLAN.

ibid. Ἀτὴν) *Ate* Dea fingitur ab Homero Il. IX, quàm interpretantur noxam : de qua Erasmi. in proverb. *Ira omnium tardissime senescit.* Bud. L. V de affe. COGN.

Pag. 25. l. 3. Ὅσπερ ὁ Ἰκαρος) Sic rursus Gall. c. 23 m. & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅσοι) Conf. iterum Gall. c. 23. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καλλίων δὲ καὶ ἐρασμιωτέρα) In L. ἴσως, καλλιόνα. Ego reponendum puto, καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν. SOLAN. Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν omnino legendum, translata v. litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit, libris, ad καλλίω adhaesit, ad ἐρασμιωτέρα. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei, quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video doctissimum Solan. GESN. Absurde omnes, quas vidi edd. καλλίων — & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cuiusvis oculos incurrat, litteram v, quae ad posterius adiectivum pertinebat, ad prius esse translata, eum vel meo periculo, non expectata Codicum fide, sustulissim : iam vero magis securus id facio, quando id Solanum pariter ac Gesnerum iubere video. REITZ.

ead. l. 3. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide Gatak. ad M. Aurel. Anton. VIII, 37, l. 17, & vitam operibus praemissam, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod uxorem, non concubinam faciat. Uxor enim ei *Lucilla*, non *Panthea*: neque hic usquam uxor audit, sed tantum βασιλεῖ συνουσα, hic & cap. 10 &c. cui Imperator consuefcit. Adde c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐδαιμόνημα) Ubi dixisset auctor, rem esse convenientissimam, ut magnus rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus, ait: Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνή, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείη μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίξειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua iure quis Homericum illud dixerit, illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse. Locus Homeri, qui respicitur, est ex Il. I, v. 389: Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου, Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίξοι, ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι. Filiam vero Agamemnonis Atridae

non uxorem duxerim, Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret, Caesariaeque Palladi in operibus foret par. Ceterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab H. Stephano, cogitabam scripsissetne Lucianus εὐδαιμον κτῆμα, ut infra Tox. c. 62 amittitur vocatur κτῆμα κράτιστον καὶ κάλλιστον, & Parasit. c. 58 dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσίτελές κτῆμα, & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in Prometheo § 3. At non attrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepram damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo ceteroquin Stephani Thesauro. Etenim, ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauro illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subiicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

- A.
 Ἀνίσσωντος. Bis Accus. c. 2 post med.
 Ἀποχειρισμός. Lexiph. c. 5. Habet H. Steph. Ἀποχειρισμός.
 Ἀπομυθῶντος. 1. Ver. Hist. cap. 2.
 Ἀμαξοπληθής. Ibidem cap. 41 fin.
 Ἀμφιβόσκομαι. Tragopod. a fin. v. 31.
 Ἀναρρα-φιδέω. Ion. Trag. c. 14 p. med.
 Ἀνεξέργαστος. Fugit. § 21.
 Ἀνίχνευτος. Amor. c. 35 m.
 Ἀντιμαίνω. Dialog. Mer. XII m.
 Ἀντισυμποσιάζω. Lexiph. c. 1.
 Ἀντιφιλοσοφέω. Bis Accus. c. 21 vers. fin.
 Ἀπαυδρώ. Amor. c. 26.
 Ἀπομυκτίζω. Dial. Meretr. VII m. An tamen ἀπομυκθί-

ζω legendum? Hesychius agnoscit μυκτίζω, & exponit μυκτρίζω· χλευάζω idque loco Luciani apprime convenit.
 Ἀπονεκρόμας. 2. Ver. Hist. c. 1.
 Ἀπροοιμίαστος. Quom. Hist. c. 23 f. & 52.
 Ἀσυγγύμναστος. De Parasit. § 6.
 Ἀχλόητος. Ibidem c. 11: (Sic scriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309, errore calami: nam ap. Lucian. recte legas ἀόχλητος, tam in Benedict. ed. pag. 352 E. quam in P. &c.)

Δ.
 Δελφινίζω. Lexiph. cap. 5: (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri causa conficta.)
 Διαβρεχής. Tragopod. non longe a fin.
 Διελλαμβάνω. Philop. c. 1.

Διέμπιλος. *Lexiph.* c. 13 f.
 Δυσέξοδος. *Fugitiv.* c. 10 f.
 Δωδεκαφόρος. 2. *Ver. Hist.*
 § 13, de vitibus, singulis men-
 sibus καρποφορούσαις.

E.

Ἐγκαλκίδαλος. *Lexiph.* c.
 10 m. Sed in Ms. Wirtiano
 diserte legitur Ἐγκαλκική-
 δαλος. Verum & hoc caret
 Steph.

Ἐράμαγγα. *Philopat.* § 20.
 Ἐκσεῖω. *Timon.* cap. 43, id-
 que corruptum censet Tan-
 Faber. (Sed probat Hemst.
 ex Plutarch. Arr. Epiict. &
 Chrysofost.)

Ἐμμαλλος. *Cynic.* c. 3 m.
 Ἐμμεμετρημένος. *Gall.* §
 27, de hoc vocabulo vide
 quid sentiat Graevius p. 880
 edit. Amst.

Ἐμπεριέρχομαι. *Amoribus*,
 c. 11.

Ἐμπυδάκωτος. *Lexiphane*,
 § 13.

Ἐμφδέγγομαι. *Eunucho*,
 cap. 7 pr.

Ἐναποπνίγεσθαι. *Mort. Pe-*
reg. c. 24 p. m.

Ἐνασχημονέω. *Icarom.* c.
 21 m.

Ἐνεργατέω. *Philopat.* c.
 3 p. m.

Ἐνοινοφλύειν. *Lexiphane*, §
 14 pr.

Ἐντερίδιος. *De Paras.* c.
 42 p. m.

Ἐξαλλος. *Lexiph.* c. 11. pr.
 Ἐπικαταδέω. *Asino*, c. 16
 m. & 34 p. m.

Ἐπιρραθυμέω. *Bis Accusa-*
to, c. 1 ante m.

Ἐπιχαριεντίζω. *Lapithis*, c.
 12 pr.

Ἐστιαρχέω. *Amor.* c. 9 fin.
 Nisi fallor, ab hoc verbo pos-
 sumus restituere veram suam
 vocem Hesychio. Quis enim
 dubitet, quin, cum apud eum
 legitur, Ἐστιάρχος, οἰκουρds,
 οἰκῶναξ, καὶ Ζεὺς παρ' Ἰω-
 σιν, legendum sit, Ἐστιαρ-
 χος. Idque cognominis Iovi
 haud inconcinnum. Vel, si
 malis, Ἐστιούχος, qualis vo-
 catur Ceres Euripidi in Sup-
 plicib. v. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imag.* c. 22
 p. m.

Εὐεπίβατος. *De non temere*
cred. Calumn. c. 19 m.

Ἐχεγλωττία. *Lexiph.* idem
 quod ἐχεμυθία. c. 9 f.

H.

Ἡμέλλην. *De Salt.* c. 64 m.

I.

Ἰματιοφυλακέω. *Hippias*, c.
 8 pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non tem.*
cred. Calumn. c. 14 m. Κακο-
 σύνθεσία habet Hesychius,
 perque id exponit τὸ, Κα-
 κορραφία.

Κακοτεχνής. *Ib.* c. 10 a. m.
 Καλλίτεκνος. *Deor. Dial.*
 XVI med.

Κιττοποίητος. *Baccho*, c.
 1 post med.

Κλεψίχωλος. (nam sic le-
 gendum, non, ut vulgo, κλε-

Ἰχθολος quod recte vidit Guyetus) *Tragopod.* (In O-cyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6 pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiph.* c. 7 pr.

Λ.

Λαλυσθιγάνη. *Lexiphan.* c. 14 m.

Λεκαλέος. *Ibid.* c. 12 a. m.

Λεπτούφης. *Amor.* c. 41 pr.

M.

Μαννάριον. *Dial. Mer.* VI pr. & VII haud ita longe a fine. *Μαννάκιον* ex Theocriti Scholiaste profert H. Stephanus, voce MANNOΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Ioue Tr.* non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Salutatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Mer.* XIII fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Ver. Hist.* fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, § 34.

Ξυμμαστιγώ. *Advers. Indoct.* c. 9 f.

O.

Ὁξυστρακος. *Lexiph.* § 13.

Ὁρχησομανεῖν. *De Salt.* c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Ὁφθαλμοσόφος. *Lexiphan.* cap. 4.

Lucian. Vol. VI.

Π.

Παιδεραστικά. *De Domo*, c. 4 f.

Πανλώβητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymn.* c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accusf.* c.

31 p. med.

Παραρκέω. *Cynic.* c. 5 m.

Πατροδωρητες. *Tragopoda-gra*, v. 267.

Περσάνδρος. *Lexiph.* c. 1 p.

m. pro aurium fordibus.

Πολυάσχολος. *Philopatr.* c.

25 p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopod.* v.

118.

Πολυμάχητος. *Cynic.* c. 8

ad fin.

Πολυστέακτος. *Tragopod.*

v. 2.

Προπαγορεύω. *De Gymn.*

c. 37 p. m. Sed in Excerptis

Graevii aliter legitur.

Προάπειμι. *Iov. Trag. cap.*

52 pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum*

Praec. c. 9 ad fin.

Προαποκληρώω. *Bis Accusf.*

c. 14 a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*,

c. 17 m.

Προβουλευμάτιον. *De Pa-*

rasito, c. 42 ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudom.* c.

16 pr. & *Adv. Indoct.* c. 9 a. m.

Προερχέω. *Pseudolog. cap.*

4 f.

Προεμπλήθω. *De non tem.*

cred. Calumn. c. 8 a. m.

Προεξέρχεσθαι. *Ibid.*

Προεπιξενόω. *Bis Accusfa-*

io, c. 7 f.

Cc

- Πρεβρυλλέω. *Patr. Encom.*
 c. 1 pr.
 Πρακένω. *Pseudomanti*, c.
 13 a. m.
 Προπείθομαι. *Ibid.* c. 17 f.
 Προπορίζω. *De Salt.* c. 61 f.
 Προσαναγράφω. *Macrobiis*,
 c. 9 m.
 Προσανάκλις. *Amoribus*,
 c. 31 a. m.
 Προσαναρτάω. *Philopseud.*
 c. 11 p. m.
 Προσδιηγέομαι. *Morte Pe-*
*regri*ni, c. 43 pr.
 Προσμυθολογέω. *Saturnal.*
 c. 7 p. m.
 Προσωρεύω. *De Gymn.* cap.
 25 f. vel 26 pr.
 Προτάμιον. *De Satiacione*,
 cap. 61 f.
 Πυκνύκαρπος. *Amoribus*, c.
 12 a. m.

P.

- Ῥησιμετρέειν. *Lexiph.* § 9 f.
 Ῥικνών. *Ibid.* cap. 8 f. Sic
 quidem Bourdekotius legit
 pro ῥικνών. eaque emendatio,
 quantum ego prospicio, est
 certissima. Verba ergo Luciani
 (five Lexiphani) sunt, ἐρ-
 ῥικνούτο σὺν γέλωτι τὴν ὁσ-
 φύν. Prorsus ita ῥικνούσθαι
 exponit Pollux lib. IV, τὸ τὴν
 ὁσφὺν, φορτικῶς περιάγειν
 quemadmodum id notat So-
 pingius ad Hefychium, ubi
 ῥικνούσθαι exponitur διέλ-
 κεσθαι, καὶ παντοδαπῶς δια-
 φέρεσθαι κατ' εἶδος.
 Ῥιναστέω. *Ibidem*, *Lex.* §
 19 m.

Σ.

- Συγχειροπονέω. *Lexipha-*
ne, c. 2 p. m.
 Συμπαροξύνω. *De non tem.*
cred. Cal. § 27 p. m.
 Συμπεριέμαι. *Lapith.* c. 16 f.
 Συμπεριλαμβάνομαι. *De*
Dom. c. 4 f.
 Συναναγρέμπτομαι. *Gal-*
lo, c. 10 p. m.
 Συναποικίζω. *Navig.* c. 4 f.
 Συνδιαλύω. *Demosthen. En-*
com. c. 45 f. vel 46 pr.
 Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15
 pr. iterum *ibid.* p. m.
 Συνεκλέγω. *Epist. Saturna-*
libus, c. 28 m.
 Συνεξαίρομαι. *De Dom.* c.
 4 pr.
 Συνεπισκοπέω. *Icaromenip-*
po, c. 11 f.
 Συνεπιστέλλω. *Chronosol.*
 c. 13 m.
 Συνεπιψεύδομαι. *Dialog.*
Mer. XIII f.
 Συνναύται. *Pseudom.* c. 56
 f. *Ion. Trag.* c. 47 m. Sic συν-
 ναυθλούμαι, διαπεραιούμαι,
 ap. Hefych. quo. & ipso caret
 H. Stephan. Mendose tamen
 vel sic apud Hefychium. Le-
 ge συναυσθλούμαι, διαπ. est
 ab ναυσθλῶ, idque ab ναῦ-
 σθλον, naulum. Hefych. ipse,
 Ναῦσθλον, ναῦλον. Ναυσθλόν,
 ναυτολογεῖν. Ναυσθλωσάμε-
 νος, ναυσθλῶσας. Sic nimi-
 rum emendatius legas, quam
 in vulgatis hodie exemplarib:
 Συννοσέω. *Amor.* c. 46 m.
 Συντυμβωρυχέω. *Lexiph.* c.
 2 p. m.

Συντυραννοκτονέω. *Tyrannicida*, c. 7 pr.

Συνυθλέω. *Lexiph.* c. 14 pr.

Συρρίζω. *Ver. Hist.* c. 8 f.

Συσπείρω. *De Dom.* c. 9 pr.

T.

Τεθαρήκνότης. *Abdic.* c. 4 f.

Τρισκαιδεκαφόρος. *Ver. Hist.* § 13 m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσαις.

T.

Τδατοποσία. *Rhet. Praec.*

c. 9 p. m.

Τδατοποτέω. *Icarom.* § 7 f.

Τπεραναιτέω. *Pro Imag.*

c. 13 a. m.

Τπερβρύω. *Rhet. Praec.* c.

6 pr.

Τπερεμφορούμαι. *Dialog.*

Mer. VI post m.

Τπερευδαιμονέω. *Gallo*, c.

20 m.

Τπερευφραίνομαι. *Icarome-*

nippo, c. 2 pr.

Τπερκελευμαι. *Amor.* cap.

1 m.

Τπερφρίττω. *Iove Confutato*, c. 4 f.

Τποδειπνεῖν τι. *Gall.* c. 10 pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Τπερδραματουργέω. *Iove Trag.* c. 1 f.

Τποκράζειν. *Dial. Mort.* VI Terps. & Plut. vers. fin.

Τποπρίω. *Dial. Mort.* VI post m.

Τποπυκνάζω. *Lexiph.* § 14.

Τποσυγχύω. *Soloeisista*, c. 10 f.

Τποφίδομαι. *Morte Peregrini*, § 6 f.

Τποφρίττω. *Dialog. Mer.* XIII vers. fin. & *Mort. Peregr.* c. 39 f.

Φ.

Φιλοκρινέω. *Abdic.* c. 4 pr. *Phalar.* c. 9 f.

Φοινοκοβατέω. *Syria Dea*, cap. 29 pr.

X.

Χλοπτόκος. *Tragopod.* v. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hipp.* c. 7 f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam Henr. Stephani. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαῖζοντα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sunt. Sed sciendum, non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιβύστρα, Εὐλεξίς, Ἀποκομαῶ, Ἐμβρυοδόχος, Εὐρυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω, Λακκοσχέας in voce Λάκκος, Ἀεροκυματών, Ἀερουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciano libello adduxit idem Steph. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μεμετρημένος, Τεθαρήκνότης, & plures eius atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μεμελημένος, Μεμετρισμέ-

πος, & alia sexcenta similia? IENS. Verba illa rariora, quae Iensius attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. pagg. ed. *Salm.* Nos autem ea ad capita f. paragraphos ed. nostrae accommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. REITZ.

ead. l. 8. Χρυσείη &c.) Homer. Il. I, 389. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδέμας &c.) Hom. Il. A, 115. SOLAN.

Pag. 27. l. 4. Ὅσφ) Infra Ὑπ. Eix. c. 23, Ἀλεξτ. c. 24 f. & Φιλοφ. 19 f. SOLAN. Conf. supra notata ad c. 17. REITZ.

IN PRO IMAGINIBUS.

Pag. 28. l. 3. ΠΟΛ.) Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre, ex subiecta deinde eius f. Lycini responsione apparet. GESN.

ibid. Ἐγὼ σοι) Feminam illam, cuius absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis exornat virtutibus, perspexisse ait. Ἐγὼ σοι, ὦ Λυκίε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἅλλα πολλὰν ἐνείδον τὴν εὐνοίαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit; Neque enim σοί, sed σου legendum puto; quamquam non ignoro, σοί interdum pro σου poni, nec non saepe παρῆλκειν. Nec etiam σοί ad φησὶν referri potest, sed ad εὐνοίαν pertinet. IENS. Non opus est, ut σοί in σου mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνείδον. Sic deinde c. 12, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic Herodot. 9, 37, οὔτε τινὰ δειλὴν μοι παρῶν, οὔτε ἀθυρίην & c. 38, οὔτε δειλὴν, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παρῶν τοι. Ita Noster sub initium Imaginum, εἰ μέλλομεν παραπληγῆναι σοι. Sic idem in Τοχάρι non procul ab initio, (i. e. c. 3 fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς ὀρέσθη καὶ Πυλάδην ἐνείδοντες. GESN. Concederem Iensio, σου pro σοι legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero iam sequatur cum σοι iungendum ἐνείδον, nihil video, quod quis merito in vulgata reprehendat: etsi enim Obsop. vertit, *tuam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat, quo minus & Lani-

ne & Graece recte dicatur, *benevolentiam tibi inesse video*. Nam *ἐνείδον σοι* idem erit, quod *εἶδον ἐν σοι*, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen Tox. c. 3 f. ac Nostrium non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice apparebit. Haec cum scripvissem, lubens cognovi, Gesner. mecum sentire. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιφράττομαι) Infra Chronosol. § 11, ἐγὼ δὲ ἤκιστα ἐπιφράγμην πρὸς αὐτά. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Κάλλους &c.) Alterum hoc Schol. ad titulum huius Diff. spectans in duo directum rursus in unum redegit Solanus, haec in marg. addens: Πρὸς τοὺς Θεανοὺς ἀντισυγκρίνας τύπους) Haec verba quasi textus Lucianus in prior editione praemittebantur, & pro Θεαινῶν, legebatur Θεανοῦς. Quae cum nullibi compareant, ego quasi argumentum huius Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & voculae illius mutatione cum ceteris ut cohaerent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. Idem autem fastidavit Scholiastes in Iove utroque.

Pag. 29. l. 8. Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος) De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐργον) Malim ἔργον. KUSTER. Ego nihil muto. SOLAN.

Pag. 30. l. 3. Ἐκέκρυπτο) Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο legebatur. SOLAN. Κέκρυπτο) Non obsecundavi Solano, ἐκέκρυπτο scribere iubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel παρασκευασμένους, in παρεσκευ— in quo facilius aberrarunt scribae, & apertius est, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρεσκευασμένους ait. At in augmento syllabico, maxime in plusquam perf. exempla omissi augmenti nimis sunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus sint habenda, eorumque ex profae scriptoribus longe plura exempla possemus exhibere, si non sufficerent ea, quae supra dedimus ad 1 Ver. Hist. c. 13, ubi τετάχατο quoque constanter legitur. Adde Aelian. VI, 12, τεθησαύριστο· VIII, 7, κεκῆσμεντο· XIII, 3, πεπλήρητο. Ibid. I, πεφοίνικτο, ac vel decies alibi. Conf. Periz. ad eund. III, 19, ubi ad verb. ἐπελελοίπει no. 8 etiam νηόμιστο ex Plut. Inst. Laconic. affert. Nostrium Tox. c. 13 f. ubi συγκεκρότητο pro συνεκεκρ. Adde & Zeux. § 10, κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum.) Et Alex. c. 22, εὐδοκίμουν, non πῦδ. Adde Herodian. II, 8, 16, συνευφραίνετο in 3, quas consului, edd. Sed ibi-

dem § 12 tamen *μὴ φραίνεται* legas, idque aequè in ed. Steph. p. 44 f. & 45 pr. atque in aliis. Similia τοῦ κέρυπτο postea non semel occurrent. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν) Sic supr. Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 31. l. 3. Προβεῖναι) Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod praeferabant *προσδεῖναι*; SOLAN.

ead. l. 8. Ὑακινθίνας) Supr. Amor. c. 26, ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια. REITZ.

Pag. 32. l. 11. Παραθεωρεῖν) Conf. Nigr. c. 10, (iam § 20) & Herod. c. 80 &c. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ αὖ) *Ἀν καὶ γὰρ εὔ*; GUYET. Non absurda quidem est Guyeti coniectura; nihil tamen in vulgata mutaverim: nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. Budaei Comment. pag. 487 f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat Viger. de partic. p. 100. At porro hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse: verum ad numerum oratorium facit. Eücias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ coniungere amat; sed & Alex. § 24, καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος. Ibid. 28 pr. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον. Quare iam tanto minus Guyeto assentior. REITZ.

ead. l. 14. Κασσιέπειαν) Vide Ὅρχ. c. 44. SOLAN.

Pag. 33. l. 14. Ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Ἄθω &c.) Idem superius positum, lib. de historia scribenda. MARCIL. Adscripserat etiam Solanus conferend. Quom. Hist. Ibi autem c. 12 invenies propemodum eadem. REITZ.

Pag. 34. l. 2. Ἐχοντα) De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad εἰκόνα enim *ἔντ ὅρος*, quae praecessere, referri non potest. Sed sic solent optimi quique scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. SOLAN. An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse: nam si ad βασιλέως referas, *ἔχοντος* legas. Ideoque cum Solano nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vide, quae de generis enallage supra notavimus ad 2 Ver. Hist. cap. 37. Item Tyrannic. cap. 8. Et Amor. c. 12. Hic tantum addo Evang. Matth. c. ult. *ἐ. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς*. Sed posses etiam *ἔχοντα* ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὧς pro parenthesis habere. At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. REITZ.

ibid. Ταῖν χερσῶν) Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus, quid cl. Wallis de hoc

duali scripserit, paucis id recognoscere iuvabit. Cum enim in Ptolem. Harmon. p. 158 recte edidisset ταιν. χερσιν, in praef. p. 3 ait: *Retineo ταιν χερσιν, quod sic habetur in plerisque Codicibus, propter ἢ χερσιν. Sed potior lectio videtur unicus Codicis K. τοῖν χερσιν. Volunt utique Grammatici femininum χερσιν fieri in duali numero masculinum.* At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταιν χερσιν inveni. Vid. supra Demon. c. 11 f. Et Somn. § 6, ac centies alibi. Sed videtur vir doctiss. aut Grammatici decepti in τῶ χερσιν, quod cum Nostro aliisque Articis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ, (vid. Tox. c. 48, & quae obiter ad Piscat. § 20 notamus in τῶ τέχνῳ) credidere forsitan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius in verse tribuerunt id substantivo χερσιν, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τῶ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνῃ, πόλιν &c. quia similiter τῶ τέχνῳ, τῶ πόλει, τῶ ἡμέρῃ invenitur; ut vid. ap. Maittaire. de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex Thucyd. τοῖν πόλεσιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est, (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, cum dicimus 's werelts loop, 's moeders lichaam, masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat frater Car. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 46. Conf. & Scholiaf. Sophocl. supra ad Piscat. c. 20 adductum, qui etiam τοῖν pro τῆς in sing. adducit ab Articis usurpatum. Ego vero ταιν χερσιν utique praefero, etiamsi vel concederem Wallisio, genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa: nam, modo probatum sit τοῖν χερσιν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis accurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adiungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus, χερσιν non esse poëticum, pro χερσιν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. REITZ.

ead. l. 8. Μείζω τοῦτο) *Lege τοῦτου.* GUYET. Sed post inventum ταῦτον iam non opus est. REITZ.

ead. l. 9. τοῦτον) Sic W. In omnibus impress. *τοῦτο*, minus commode. SOLAN.

ibid. αὐτοῦ ἀνεστ.) *Αὐτόν.* GUYET. Sic opus erat, si *τοῦτον* legeretur: iam vero *αὐτοῦ* pertinebit ad *ἀνδριάντα*, nisi malis *αὐτοῦ*, vel potius *αὐτῷ*, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest: hoc tamen potentius erit. REITZ.

Pag. 35. l. 2. Μὴ καὶ ἐπιστομίῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ) Interpres: *Ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra, *ὅμως τὸν τρέχοντα ἐπισχών, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ.* (Ex addendis Graev.) MENAG. An, *in os cadere faciat? ἐπὶ στόμα πίπτειν ποῖ;* infra pag. 771, *ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχών, ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομίῃ.* (Non invenio. Sed addo Hor. I, Ep. X, 43, *ut calceus olim si pede maior erit, subvertet.*) GUYET. Qui calceus laxus valeat ad *ἐπιστομίζειν*, ad os obturandum, equidem me iuxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro *ἐπιστομίῃ* quod vitiosum omnino est, posuerit *ὑποσκελίση*, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum Solanum, qui dederit, *ne inambulanti subvertat.* GESN. *Μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥση* emendabat Valkenarius ad Herodot. VIII, pag. 554, notante cl. B. de Ball.

ead. l. 4. Οἱ ἄνδρες) Duo hic sedulo observanda curiosis: Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam Aelian. V. H. X, 1, & iterum de Anim. V, 17, lege prohibitum. Adde Pausan. El. I, p. 153, 6, Schol. Pindari ad Ol. VII, p. m. 14 b. B. C. & Val. Maxim. VIII extr. Deinde, iustae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius, an a quoquam ante observatum sit, nescio; certe spernendum non fuit. De statu Olympionicarum multa exempla habes apud eundem Schol. I. c. A. & B. SOLAN.

ead. l. 5. Μὴδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τῶν σωμάτων ἀνεστάναι τοὺς ἀνδριάντας) Typotheticum puto vitium esse *ταῖς* pro *τοῖς*: utique sic recte omnes priores, & ratio ipsa postulat. IENS. Non omisit hunc locum P. Faber Agonist. 2, 20, ubi plura in hanc rem; qui volet, inveniet. GESN.

ead. l. 9. Ἐγκρίσας) Ἐγκρίνω iudicio meo comprobatum admitto, adopto. GUYET.

ead. l. 11. Ἐλανοδίκασι) Conf. infra Περὲ γρ. c. 31. SOLAN. Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *l.* his male Ἐλανοδίκασι uno λ exaratum; at infra *l. c.* recte habet eadem cum aliis: sed pudet minuiarum. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικεῖον τι) Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37: *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam; sed mutavi sententiam. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Μὴ δὲ) Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μὴ δὲ iunctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disiungunt. REITZ.

Pag. 36. l. 1. εἰπεῖν ἔδοξε) Depravatus hic locus est, forsitan deletο-τοιούτων, recte habiturus. In *L.* pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπλημμέλησα ἐνορῶν) Forsitan πλημμέλημα ἐνεώρων. GUYET. Forsitan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. SOLAN. Qui ad totam huius loci sententiam attenderit, illud videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod verus interpres, Obfopoeus, iam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνορῶν, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse iam video Solanum. GESN. Viden', ut concinant Guyet. & Solanus? Coniectura placet; sed num Guyeto illam subtraxerit noster, non dixerim. Cererum de constructione illa ἐνορῶν τι, vide supra notata ad § 1 huius Dial. ubi Gesner. etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. REITZ.

Pag. 37. l. 7. Ἐπικλώμενον) *Inflexum.* GUYET. Sed Bened. iam dederat *reflexum*; nec Guyeti notam addidissem, nisi viderem Obfopoeum vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare Guyerus voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. Thucyd. III, 59, φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἰκτον σάφρονα λαβόντας. Et IV, 37, εἰ πὼς τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 466 ed. Lipsi. παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI, 382, ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti*, *incli-*

nari ad aliquid, apud eund. I, 64, v. 32, ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἵκετευούσης τῆς θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπαίνους) Cum haec itaque scriberet, clarus iam scriptis Lucianus fuerit oportet, immo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me coniectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. SOLAN.

Pag. 38. l. 13. Παρ') W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16, ubi bis occurrit illud παρά. SOLAN. Ἀπ' ἐκείνης) Etsi verum est, παρὰ, quod W. habet, hic fore usitatius; ut Long. *Past.* III, p. 130, παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τρισχιλίας, (scil. δραχμαί) *a me feres has ter mille drachmas*; Herodian. I, 1, 4, ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος, & saepiss. alibi apud hunc aliofque; ideo tamen ἀπὸ, quod in edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non reiicio cum Solano. Nam in ipso verbo ἀποδεξάμενος, licet cum παρὰ iungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiat ut locus, unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut apud eund. Herod. III, 5, 11, οὔτε γὰρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνουμένων. Sic σκυλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. Thucyd. III, c. 57, 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινός, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & κομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla iam non succurrant. REITZ.

Pag. 39. l. 6. Ἐγχυθέντος) Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & cap. 29 ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi: vide Ἀποκρ. c. 8, ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te iam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa formula nunquam aliter effertur. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱμεραῖον ποιητὴν) Τὸν Στρεσίχορον. GUYET. Quem hic intelligat, si nescias, discas ex Nostro in Ver. Hist. II, c. 15. Certe non Theocritum, qui Syracusanus. Himeraeum autem fuisse Stesichorum, diserte docemur apud Platonem in Phaedro (citatum Stephano in Lyric. pag. 147 b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt Coll. SOLAN. Κατὰ τὸν Ἱμ. ποιητὴν) Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, & caecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. GESN.

ead. l. 13. Ἀντιδίκοις) Forfan ἐν ἀντιδίκοις. GUYET. Ἐν ἀντιδίκοις) Particulam ἐν, quae in libris nostris exciderat,

omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. SOLAN.

Pag. 41. l. 8. Ἀναδύναι) Conf. infra Περὲγρ. § 26. SOLAN. *ead.* l. 13. Πέρα τοῦ μέτρου) At supra de Salt. c. 21, πέρα τοῦ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, eiusque exemplum ex Sozom. dedit Hemsterh. Nigrin. cap. 30 f. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη) Sic e contrario, ἐν γέλῳ ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22 f. ἐν παιδιᾷ ἐπαιῶντο. Sic Herodian. II, 7, 4, εἶχον ἐν καταφρονήσει, alii- que passim. REITZ.

Pag. 43. l. 5. Ὅσφ) Omissio μάλλον, conf. supra Amor. c. 17. SOLAN. Conf. potius supra notata ad pro Lapf. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18 m. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. GUYET.

ead. l. 16. Ταῦτά σοι ἔμμετρα ἔδοξε) Ταῦτά σοι ἄμμετρα ἔδοξε. Itaque adiungit, καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα. MARCIL. Ἐκμετρα ἔδοξε) Quod editionem Marcilii male habere ἔμμετρα in variantibus notarit Solanus, id nescio an potius vitium typographicum sit in Marcilii notis: nam Bourdelouti, Marcilii, & Cognati notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμετρα manifesto falsum est: quaeritur enim tantum, an praestet ἄμμετρα pro ἔκμετρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano H. Steph. Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. Polluc. V, S. 167, τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλεόν, ἐκμέτρως δὲ. Ipsum vero ἔκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice appareat, transcribere nolo. Immo iam fere credo ἔμμετρον in Marcilii ed. lectum, alioqui non emendasset. Nos certe iam nihil mutamus. REITZ.

ibid. Ὑπὲρ τὸν πόδα) Vide Paroemiogr. BOURD.

Pag. 44. l. 2. Ποιντὰς) Horat. — *Pictoribus atque poetis Quidlibet audendi semper fuit aequa potestas.* SOLAN.

ead. l. 3. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο) Noranda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat praeter modum ferri, ut inepte interpretes; sed in metris, h. e. oratione ligata uti: quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, oratione prosa uti. Similis locus est in Bis Accusato c. 33, καὶ οὕτε πεζὸς εἰμι, οὕτε ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετρώρων, recte monuit ὁ πάνυ Graevius) βέβηκα. L. Bos. Nisi nimis norum arbitrarer, adderem Ho-

rat. 2, Od. 12, 9, — *tuque pedestribus Dices historis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ μέτρων) Conf. infr. Δικ. c. 33 f. SOLAN.

ibid. Ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος) Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7, cum de ceteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae assignetur.* Quam vere, hic non disputamus. GESN.

ead. l. 9. Ἐκεῖνο δέ [σε] φημί [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημί ὥς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossamata videntur. GUYET. Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, ἐκεῖνο δέ σε φημί τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὥς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσει προσχρῆσθαι, vertuntur, *illud vero dico, eiusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. Marcilius hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεσχέμεναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι & certe, si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summo-pere necessarium. Dixerat Lucianus, plerisque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, cum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, & ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; cum feminae huius dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram eius dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes: *illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis esse ansas, ut laudatorem oporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, εἶναι. Est quoque συγχύσεως haec species, ἐκεῖνο δέ σε φημί, cum ordo postulet, ἐκεῖνο δὲ φημί σε &c. Pari modo supra de Imag. cap. 4, ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἡκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo est, ἡκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. sed & fabulam

audivisti, quam incolae de ea narrant. Similes *συγχύσεις* in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini lateret. Per *συγχύσει* quoque exponam verba haec in Nostri Hermetimo c. 7 post m. *καὶ γὰρ ἐκείνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὀπίσσω ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρὸν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς.* Nempe *διευκρινηθὲν* referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, *ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεοὺς.* Etenim ille, abiectis quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit. Ergo nihil necesse est, cum Th. Munkero in notis ad Hygini Fab. XXXVI, pro *διευκρινηθὲν* legere *διευκρινηθείς*. IENS. Illud *σε* vel pro *σοι* positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro *γέ*, videtur induxisse aliquem, ut *παρεσχηκέναι* illud, de quo est in nota Marcilii, insereret: cum praesertim non cogitaret, *ἀφορμὰς* esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias *στοιχεῖα*, item *μέρια τῆς περιστάσεως* appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum: In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut villioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. GESN.

ibid. Σὺ φημί) Vide Πητ. cap. 18, & Διαβ. c. 1. Eurip. Βα. 529 B. C. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀντὶς σοφὸς καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μὲν ἔργον εὖ λέγειν. SOLAN.

ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς) Τοιαύτας ἡμῖν παρεσχηκέναι τὰς ἀφορμὰς. MARCIL. Luciani verba, ad quae Solanus remittit, in Rhet. praec. 18 pr. sunt: ἐπειδὴ καὶ δὲ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in Cal. non tem. cred. 1 m. τοιγάρτοι μαυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέσχηται τοὺς λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de causa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέσχηται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & sic mihi videtur: nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive *σε* mutes in *σοι* aut *γέ*, dura tamen & contorta manet constructio, Lucianae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic *συγχύσεις*, ἑλλειψις, ac transitio a singulari

ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia viri cl. Gesnerus cum Iensio, me perspicaciores, sic volunt. REITZ. Ms. Reg. 2955: ἐκεῖνο δὲ σε φημι εἶδέναι, τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς &c. & sic restitutum vult cl. B. de Ball.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ ὑπερέχον) Ἄλλ' ἢν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶον τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, si quod laudatur, ad excellentius, quoad fieri poterit, extulerit. Nec Graeca, nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus Codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὥς οἶον τε προσβιβάζων, ut ap. Latinos provehens. GRAEV.

ead. l. 16. Προσβιβάζῃ) W. & P. cum Graev. faciunt. SOLAN.

Pag. 45. l. 2. Εἶδέναι) Quidam libri mendose ἰδέναι. SOLAN.

ead. l. 7. Ποιητὴς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου) Supra Zeux. f. aliisque locis mox ab Solano indicandis. REITZ.

ead. l. 14. Πῶς — ποιητὴς) Pindarus haud dubie; sed inter ea, quae hodie supersunt, non exstat. SOLAN.

ead. l. 17. Ὀρᾶς) Ὀρᾶς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἰκασε; (Ὅμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus: condonanda itaque non nimis perspicaci interpreti nostro insulsa versio, vides, qualibus Diis ipsum assimilavit? quin potius ipsis imaginibus expressit. Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Iam ait, viden', quibus Diis Homerus Glaucum comparavit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius pulchre vidit, desiderari κρείττω· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiolem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων· plane uti modo praecessit, ἐνδὲ ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec iam scripseram, ubi in Florentinam ed. incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina ed. perinde, ac reliquae, mutila est. IENS. Adscripserat Hemsterh. principio huius notae Iensianae: Fallitur; nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. REITZ.

ibid. Μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῶν ἐκείνων) Μᾶλλον δὲ καὶ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. MARCIL. Vertitur, quin potius ipsis imagini-

bus expressit. Sed sensus requirit, *quin & potiorē ipsīs expressit.* GUYET. At iam, cum ἀμείνω restituerimus, emendatione Marciliana non opus est. Pater interim, recte eum coniecisse. Sensit idem Gesnerus vel ex coniectura, vel ex lensii Lectt. Lucian. perspicuus, comparativum deesse, qui cum maiorem in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μείζω videtur coniecisse; reposui tamen potiorē, ut cum ἀμείνω versio conveniret. REITZ.

Pag. 46. l. 1. Ἐπειὼν ἀμείνω ἀπέφηνε) Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. ed. restitui-
mus. SOLAN.

ibid. Γλαῦκος) De his vide ad Ἡρ. c. 3, & Συγγρ. c. 35. Ad-
de & Ἑκκλ. c. 12. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡδοκίμουν) Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic solum hac in voce peccatur. SOLAN. Εὐδοκίμουν) Quantumvis Solanus iubeat ἠδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi, quae notavi ad Dial. proximum Imag. c. 3, & Alex. c. 22, ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὐρίσκον, εὐρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνοντο & ἠφραίνοντο, quod supra iam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, nunquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum est ἠδ. Esto. Nec tamen Noster alibi ὑπεραττικίζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. REITZ.

Pag. 47. l. 1. Θερσίτην) Homer. Il. B, 216. SOLAN.

ead. l. 2. Νέστορα φάναι) Homer. Il. A, 250. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυγκώτερον εἶναι τοῦ Μελάμπωδος) Atqui Herodotus lib. I, ὃ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄφρων. Videtur itaque aut alios secutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillavisse. Nam & infra in Gallo, sive Somnio, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲν Λυδὸν, υἱὸς καὶ οὗτος ὢν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi posse λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. MARCIL. Miratur Marcilius, quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro Imaginibus, Croesi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum scribat Herodotus, illum fuisse mutum, non surdum. Sed ego miror, Marcilium hic haerere. Quis ignorat, mutos esse quoque furdos: immo furditatem esse causam mutae linguae? Qui furdus natus est, loqui non potest. Unde enim sonos vocum literarumque percipiat? Fuerunt tamen nostro seculo

cum in Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris literas nosse & pronuntiare: de quo exstat elegans dissertatio Georg. Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aequè poterant etiam longius a se remotos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant. GRAEV. De filio Croesi vide Herodotum, & Nostrum Ἀλκτ. cap. 25. Aliquem nactus sit necesse est, a quo absque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potissimum nostra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud Apollod. I, p. 19 A. B. SOLAN. τοῦ Μελάποδος) Cui Draco- nes lambendis auribus avium etiam sermonis intellectum de- derint. Vid. Plin. X, 49, l. 70, & quos ibi citat Harduin. Bo- chartus praefertim Hieroz. I, 3, pag. 21, 69, a quo sua habet Harduinus omnia. Add. Spanh. diss. 4, p. 215. GESN.

ead. l. 5. τὸν Ἰφνέα ὁξύτερον δέδορκεναι τοῦ Λυγκέως) Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offe- rentibus nescio quem *Iphnea*. Et cui iste talis auditus? mani- feste apparet, transpositas literas pro *Φινέα*, ut optime adscri- psit pater. Is notissimus in fabulari historia, & quidem prop- ter oculos, qui fuerunt excaecati. GRON. Optime & ipso quoque hoc Lyncæo ὁξύτερον viderunt Menagius & Grono- vius, hic in notis pag. 902, ille in Addendis, legendum esse *Φι- νέα*: nec enim aliter legitur in ed. *Flor.* IENS. (*Φινέα* omnino legendum videtur, *Guyet.*) Monuit idem la Croze. Monuit Menag. in add. ed. Graev. Et nos correximus dudum. REITZ. *ibid.* *Φινέα*) W. Fl. & V. 2. Reliquae edd. prave Ἰφνέα. Vide Apollod. I, p. 23 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ δέ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ'] ἂν) Sic lege fortasse: ὁ δέ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν λεύσαιτό τι &c. Ce- tera glossa videntur. GUYET.

ead. l. 8. Προσόντων) Conf. supra hoc Dial. c. 6, & Συγγρ. cap. 35. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς ἴσμεν ζῶων) Ὡς ἴσμεν ζῶων. GUYET. ἴππων ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κούφον ὧν ἴσμεν ζῶων &c. Interpres, laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia. Haec sunt versionum monstra. Redde, equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. IENS. Bis ὧς pro ὧν scriptum erat in nota

Guyeti; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video, quod emendationem postulet, quamquam ζῶν non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene iam monuit ac vertit lensius. REITZ.

ead. l. 13. Ἀκρὸς &c.) Homer. Il. γ, 227. SOLAN. Fons Homer. Il. γ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. VII, 808, *Illa vel intactae* &c. GESN.

ead. l. 14. Ἀλλὰ ποῖός ἐστιν) Frustra apud Homerum quaesivi. SOLAN. Usitatius quidem Homero ἀσπείροδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218, — ἵπποισι τε ἀλλὰ ποῖός ἐστιν ἔχεται. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ζητός σου) Homer. Odyss. Δ, 74. SOLAN. ead. l. 4. Ὅπου Κύναιθος) Liege ὅς σου. GUYET. Mallet ὅ γούν K. Sed in impr. & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum huius particulae locus Lambl. N°. 60 A. Vid. Tim. § 2, Deor. Dial. XVIII, 1 f. Ibid. XXIII, 1 med. pro Lapf. § 2. Ibid. §. 6. Hermot. c. 39. Herodot. § 4. Abdic. cap. 23 f. Infra Icarom. c. 23 f. Et adv. Indoct. c. 21 pr. SOLAN. Decem illa Luciani testimonia ab Solano demonstratis tantum ed. sunt. paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram ed. accommodavi, cognovique, in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γὰρ occurrere, pro cum, quandoquidem positum, veluti Latinis quoque non infrequens ubi pro quandoquidem, siquidem, usurpare, ut Horat. 2, Od. 13, 33, *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur, ὅ γούν hic legendum, cum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallet ὅπου καὶ Κυν. legere, aut Guyeto assentiri ὅς σου legenti. Ceterum de nomine huius parasiti vid. Bergl. ad Alciphr. III, Epist. 43 pr. ἐγὼ καὶ Στρούβλων καὶ Κύναιθος οἱ παράσιτοι, ad quae ille: Fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae, de quo Lucianus in Imag. p. 39. (ed. Bened.) i. e. h. l. REITZ.

ead. l. 17. Παραμετρῆς τῷ οἰκῷ μέτρῳ) Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. L. Bos (quem consulendum Hemsterh. in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad Corinth. XII, 12, ubi reiecta vulgata versione ac Grotii expositione, Apostoli verba, quae erant, αὐτοὶ ἐν αὐτοῖς αὐτοὺς μετροῦντες, sic exponit: *intra suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis facultatibus & dotibus aequum, non plus sibi arrogare, quam*
Lucian. Vol. VI. D d

fas est, nec se dilatare ultra conditionem suam. Secundum Lucianum diceres, παραμετρεῖν αὐτὸν οἰκίῳ μέτρῳ, (pro Imag. h. l.) Ἀναμετρεῖν αὐτὸν secundum Aristoph. Sic ille in Avib. p. 590, Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπὸν ἀλλαχῇ; Non ipse te remeueris hinc abiens alio? Μετρεῖν τὴν αὐτοῦ σκιὰν dixit Plutarch. in Apóphthegm. Lacon. . . . Horat. Metiri se suo modulo ac pede, lib. I, Ep. 7. — Hinc proverbium apud Latinos, Tuo te pede metire. Metaphora harum locutionum desumpta est ab iis, qui corporis sui staturam numero pedum metiuntur. Qui itaque non longiorem se facit, quam revera est, — ille proprie dicitur μετρεῖν αὐτὸν ἐν αὐτῷ, i. e. κατὰ τὸ μέτρον τῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut maior, quam sit, videatur: qui cum sit βραχυτέρος, ὑπεραναιεῖνεται, ἀκροποδῖτι ἐπεγείρων αὐτὸν, i. e. brevioris staturae sit, extendit se in summos pedes, ut Lucian. in Imag. loquitur: is non potest dici μετρεῖν αὐτὸν ἐν αὐτῷ &c. n REITZ.

Pag. 49. l. 7. Τάχα δ' οὖν φαίης) Exigua mutatione legendum τάχα δὲ, & sic iam dederunt interpretes. GESN. Verum cum οὖν iam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. REITZ.

ibid. Οὖν) Hoc pro vulgato δ' οὖν, auctore L. Codice reposuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐς τὸ κάλλος) Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est laudare propter pulchritudinem, vel pulchritudinis nomine. Confer, quae supra noto ad Piscat. cap. 12, ubi ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male ommissum in nota. Adde L. Bos Obs. Crit. p. 50, ibi quoque laudatum. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ θεῶς γε, ὡς βελτίστη, εἰκασα) Mendose. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam δὲ hic requiri, vix monitore eget, iamque de suo id supplevit interpres. Pagina sequenti idem commissum: Εἰ δὲ καὶ ὅτι (male quoque, saltem contra consuetudinem, vulgo legitur δ, τι) μάλιστα γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκασα. Et hic σε requiritur, sive εἰκασά σε, sive γε in σε mutatum malis. IENS. Recte puto Iens. coniecissee σε legendum. Etsi enim eo sensu tolerabilis est vulgata, quem Gesn. ei tribuit; tamen, cum scribae in eadem particula γε, pro σε scribenda, peccarint, ubi ad eadem verba respicitur, quid mirum, si & hic similiter abetrarint? REITZ.

ead. l. 12. Λίθου καὶ χαλκοῦ &c.) Conf. supra de Imag. c. 23, ceteraque Luciani loca ibi commemorata, si est operae. REITZ.

ead. l. 16. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην) De Venere Cnidia intelli-

80, de qua supra Έρωτ. c. 11, & Εἰκ. c. 4, non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta statua. SOLAN.

Pag. 50. l. 1. Οὐ πάνυ πολλῶν) Πρὸ intelligitur. GUYET. Pompeii enim & Caesaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus scriptum est. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ἔ. verum esse credo. SOLAN.

ead. l. 5. Σθ) W. In impressis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. SOLAN.

ead. l. 13. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ) Homer. Il. T, 282. SOLAN.

ead. l. 16. Εἶπε δ' ἀρα) Homer. l. c. 286. SOLAN.

Pag. 51. l. 4. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο) Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide Olerarium hunc locum inepte interpretantem ed. novae Philostrati p. 649. LA CROZE.

ibid. Ομῆστις) Zoilus hoc, non Zenodotus, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. Galen. Therap. I, c. 3, ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Oleario credas, alium sensum comminiscanti; quia vero nimium quantum recedit praef. ad Philostr. Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente l. στ. β, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅτιρ θεοῖς) Φιλαμεσίδης Ἀφροδίτῃ. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγαμέμνονας) Conf. supra Συγγρ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμματα &c.) Homer. Il. B, 478. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. καὶ αὐτὰς &c.) Ego nomen Hectoris, aut alius cuiusvis, excidisse hic puto. Vide Homer. Il. N, 802, M, 130, A, 295, Γ, 16, A, 131, Odyss. P, 37, T, 54, Z, 102, P, 51. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξελήσθω) Vulgatam bene se habere, vid. ap. Grammaticos: nam ἀλλήμιμαι, ἀλλήλιπται fir praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπλήλιπται ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum Navig. c. 4, & sexcenties alibi. Ignoscat lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. REITZ.

Pag. 53. l. 1. τῶν βοῶν) Alludit ad frequentissimum Epithetum Iunonis, βοῶπις. SOLAN.

ibid. Ἐτερος) Pindarus haud dubie, quem supra poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8, ubi vide not. SOLAN.

ead. l. 2. Ροδοδάκτυλον) Hom. Il. A, 477 &c. SOLAN.

ead. l. 5. τὰς προσηγορίας) Insignis ea de re Clementis Alex. locus est p. 22 A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιὸι καταφρονεῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδεικνυον τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφῆς αὐ-

τοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτη καλεῖν τοὺς διὰ τὴν δόξαν ἀπλη-
νατῆσαι διδάσκοντες. Κηϋξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλ-
κυόνης τῆς γυναικός. Ἀλκυὼν δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Ἦρα
προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκα-
λεῖτο καὶ Μεθριδάτης ὁ Ποντικός ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτός. ἐβού-
λετο δὲ καὶ Ἀλέξανδρος Ἀμμωνος υἱὸς εἶναι δοκῆναι, καὶ κεραι-
φόρος ἀναπλάττεσθαι πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, πρὸ καλὸν
ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπείδων κέρατι. καὶ οὐτι γὰρ βασιλεὺς μένον,
ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται δειαῖς προσήγοιαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον.
Deinde recenset Menecratem Iovis, Alexarchum Solis, Nica-
goram Mercurii; nomina & partes affumentes, & quos gen-
tes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Deme-
trium Deum. Ménander de rege, εἰκὼν δὲ βασιλέως ἐστὶν ἐμφυ-
χος θεοῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Διονύσιοι καὶ Ἡραστίνες) Pendebam animi ali-
quando, essentne haec nomina Latine convertienda ipsa quo-
que, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequat-
tur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nom-
inum, ut *Bacchium* non cogitent tyrannum utrumque Syracu-
sanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Iovianos* non Elea-
tem illum, & alterum Stoicae sectae principem &c. sed quos-
vis altos: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & in-
quisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origi-
nes ignorare. GESN.

ead. l. 7. Ἑρμαῖον) Reliqua nomina satis nota: hoc an repe-
riatur, nescio. *Hermias* quidem multos, *Hermæum* nullum
legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia
nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tan-
tum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμαῖας
legendum censeo: SOLAN.

ead. l. 8. Εὐαγέριον) Vide, an apud Diodorum Siculum, qui
multa de hoc rege narrat, de uxore aliquid etiam reparia-
tur? SOLAN.

ead. l. 11. Αἰγυπτίους) Vide Spanh. 431, 434. SOLAN.

Pag. 54. l. 4. Ἀριστον τῶν φιλοσόφων) Vide Platonem Akib.
II, p. 46 E. quamquam ibi quidem non diferte dicitur *imago*;
& de Rep. VI, p. m. 431 B. Adde Laërt. II, 10, (mihi II, p.
150.) Τῶν autem inferui, quod habent Coll. & M. *Sancium*
esse in Minoë ed. Bas. p. 509 B. C. Tribuitur tamen hoc Dio-
geni apud Diog. Laërt. 150 A. SOLAN. Platonem ita signari,
vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri pos-
sunt, constat v. g. de republ. VI, p. 476 A. ubi probat illud Ho-

mericum *διδόντες τε καὶ δέοντες*, κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. GISS. Diog. Laërt. cap. 51, Grotius in Genes. 1. LA CROZE. Non sic invenies locum Diog. Laërt. ab la Croze indicatum. Quare adi illius L. VI, Segm. 31, p. 340, T. I ed. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: *Τὸν ἀγαθὸν ἀνδρα δεῶν ἐλπεύειν εἰκὼς εἶναι τὸν ἔρατα, σχο- λαζήσαντον ἀσχολίαν.* REITZ.

ead. l. 10. *Ἐγχεύμενον*) Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur *ἐκχ.* SOLAN.

ead. l. 11. *Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν*) Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, in hic leguntur, item alia, quibus demonstret, *ἀποσοβῶ* non solum esse *ἀποδύναμις*, verum & *ἀποσοβήματος* καὶ *δαρβανέως ἀπέρχομαι*. Adde Nostrium infra Navig. c. 4, *ἀποσοβούντα ἐς τὸ ἄστυ*. De *περίσοβειν* autem, de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco *ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν*, deferam ad illam, verterat Obsop. *Deferre propero*, Benedict. male uterque. Est enim *abibo*, vel *abeo*, *propero* ad illam. Alciph. I, Ep. 34, p. 142, *ἐς τὴν Ἀκαδημίαν σοβείς*, ubi Bergl. *σοβείν de insolenti, fastuoso & contumaciori incessu, cum iactatione quadam corporis*. Exempla annotavit H. Steph. in Thef. Interdum simpliciter *propero*. Lucian. pro Imag. fin. &c. (non in Imag. ut ibi editum.) Addo eund. Alciph. III, 51, p. 391: *Ἄλλ' ἔτοιμος ἐνθάδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδων ὡς ἡμᾶν.* REITZ.

ead. l. 16. *Ἐκ ποδῶν*) Lege *ἐκποδῶν*. GUYET. Et sic Stephanus in Thef. scribi iubet, quando *e vestigio*, *statim*, significat. Sed in Suid. ed. Hagen. lit. E. *ἐκ ποδῶν* quoque scribitur, & *ἐκποδῶν* uno verbo; (prius autem ibi errorem tantum typog. esse, ex seqq. apparet.) Ait autem: *Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ἄλλῳ γινώσκον ἀποστελλέσθαι. Ἀποστελλόμενος οὗτος ἐστὶν ἐν ζήτησιν. Ἄλλ' ἂν δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Καὶ αὖθις: Ἀργεῖοι καὶ Θηβαῖοι ἐκποδῶν ἐστίν. Καὶ παροιμία: ἄνθρωπος καλῶς πράσσωντος ἐκποδῶν φίλος. Ἐκποδῶν γινώσκει, φυγεῖν, ἢ ἐξυπακούεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ μέσου γινώσκει.* Si adverbii more iunctim scribas, *ἐκποδῶν* cum Guyeto ac Stephano praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus illico, *e vestigio*, verum *e medio, e conspectu*, sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi, *ἀλλ' ὑμῖς μὲν ἐκ ποδῶν*, notante fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graeciss. qui locus est ex Reviv. c. 32. Addamus alia, ut Amot. c. 5, ubi *ἐκ ποδῶν statim* est,

& Toxar. cap. 9 f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὄππρᾳτα ὄχνηται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum: nam vicissim ἐκποδῶν ἀπὸ τοῦ scriptum sine varietate video deinde in Pseudolog. cap. 4 post med. Ac tamen Latine ab Micyllo conversum, *abi e medio*. Et in Eurip. Hecub. § 2 ἐκποδῶν χαρήσομαι iunctim exaratum vertitur, *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est eiusdem originis, si non prorsus idem: nam ut in singulari ἐκ ποδῶν διώκειν nulla est controversia, quid obstat, quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, cum illa coniungendi aut distimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim reliquamus huiusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. REITZ.

I N T O X A R I N.

Pag. 56. l. 1. ΤΟΞΑΡΙΣ) De vero Toxari in Scythia multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut cap. 57. Vid. Schott. Observ. pag. 138. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι) Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. COGN.

ead. l. 7. Ἀλλὰ ἀνδρας) Ἀλλὰ seq. vocali, etiam α, sine apostropho ap. Nostrium fere ubique, rarissime cum eo. Forlane confundatur cum adiectivo αλλὰ. Confer παρὰ αὐτοῦ deinde c. 32, ubi plura damus. REITZ.

Pag. 57. l. 1. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμεινον οἰόμεθα πράξαι) Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis, quae in vita sunt*, cum & res ipsa & Graeca postulent masculinum. GRON. Erasmus tamen recte, *his, qui in vita sunt*. In Benedicti itaque versione illud *quae* vitium tantum typographicum est: ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oscitantiam sic vertisse. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας) Samosatensis noster, peculiari libello conscripturus eminentissima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mnesippum, hunc ex

Graecis, illum ex Scythis, quorundam, qui in se summae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, historiam texentes. Mnesippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Orestis sacra fierent, cum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi posset accedere, respondet inter alia Toxaris, Scythas ita existimare, se recte & ordine facere, qui virorum praestantium memoriam colant, quo magis viventes se ad magna erigant, ubi videant, etiam post mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Αἰρ. § 1, Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἀμείνον οἰόμεθα πράξειν, μνησμένοι τῶν ἀρίστων καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum, (idque nemini non perspicuum est) μνησμένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμενοι ἀποθανόντας. Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita sunt, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oscitabundus interpretes verterat, iis, quae in vita sunt. Quem errorem iam castigavit Gronovius.) *facturos, si optimorum memores simus, & honore prosequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum instituto, claris viris & Deis iuxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Augusto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praestante, qui imperium populi R. ex minimo maximum fecissent, memorat Suetonius cap. 31, eum nempe *statuas omnium eorum ducum triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicasse; edicto professum, commentum id se, ut illorum velut ad exemplar & ipse, dum viveret, & insequentium aetatum principes erigerentur a civibus.* — Mnesippo itaque & Toxaride, singulis ex sua gente relaturis quosdam fidelissima amicitia memorabiles, & inter se exemplis nobilibus quasi certaturis, rogat Mnesippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia constituta sit victoria. Respondet Toxaris §. 11 m. se potius velle, ut exemplorum dignitas spectetur. Καὶ εἰ τοιούτῃ (pergit) φαίνοντο αἰσάι (φιλίαι) τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν οὐσαι, καὶ κριώτερά δηλονότι ἐργάσσονται μοι τὰ τραύματα, καὶ δάττον ἐνδύσω πρὸς τὰς πληγὰς. Reddit interpretes, *ut si suae meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis letalia vulnera iussugant, quarum ictibus memet ocuis dabo.* Inficit, & a mente auctoris aliena versio. Verte, *Ei si tuae (amicitiae) meis videantur acutiores, si pares etiam numero sint, haud dubie magis letalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexisse hoc in loco interpretes, quid sit ἐνδύσθαι, ubi de pugnis & cerraminibus sermo est. *Ενδύσθαι* videlicet dicitur acies, quae incli-

natur, & retrolabitur. Noster in eodem hoc libello c. 54 p. mī. Γενομένης δὲ ἐπιπολῆς μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἢ δὴ τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ: ubi aliquanto melius interpretes, nostri terga dabant; quamquam id non profus est *terga dare*. Plutarchus in Romulo, Ἐνέδωκεν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φύγῃ πρὸς τὸ Παλλάντιον ἐχώρου ἐξωδούμενοι τὸν ἐπιπέδον. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Nostro in 2 Ver. Hist. c. 29 f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbescit: *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noster in Deorum Dial. p. 182, δεῖ συνεχεῖν ἀνάγκη τὸν χαλινόν. εἴ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν ὕθους; ἵπποι scilicet. Similiter ἐνδούναι πῶδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in Contemplant. c. 3 pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruiat ventus. Verba Luciani sunt, Ὅπῳ γὰρ τὸ πνεῦμα καταγίσας πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδύναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, *den Schoot uitsloven*. Quod hic vocat Noster συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae *met den Wind uitsloven*. IENS. Nondum possum accedere Ientianae emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: αμείνον οἶόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniat in libro antiquo, illud vero arripiam. GESN. Recte divinavit Gesner. τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc accommodaverim. RETZ.

ibid. Τιμῶντες) Ita Coll. Gall. optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Iensus mutandum sensit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες) Duo participia sine copula habuimus etiam supra Alex. c. 19, ἐκπεσόν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi, similem constructionem videri posse in Evang. Luc. c. V, 25 & 28. Item Alciph. I, 4, p. 20. Iam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subiungam. Ait enim Evangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτό, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καταλειπὸν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. Alciph. autem l. c. Τί δὲ οὖν παθεῖσα, ὃ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολειπεῖσα — ἔστυνε θαμίζεις; Adde Evang.

Marc. VIII, 23, Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας αὐτῶ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X, 16, Καὶ ἐναγκαλιζάμενος αὐτὰ, τιθεῖς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, πύλόγει αὐτά. Ibidem VI, 54, 55, — εὐθέως ἐπιγρόντες αὐτόν, περιδραμόντες ἄλην τὴν περὶ χυρὸν ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. Somn. § 3, ἀγκυκατήσας, σκυτάλην λαβὼν — μου κατήρξατο. Infra Asin. c. 37, ἀπορήσαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique iungit Alciphron III, Ep. 43 pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σπραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀρόντες, εἰς τὸ προάστειον — ὠχόμεθα. Intricatus paulo idem III, Ep. 7 pr. Ἀρισίλαος ὁ ἱατρὸς ἡμιδνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτοτεκρὸν θρασυάμενος, ἕνα τῶν κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φορέδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκάδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri restatur Bergl. qui tamen ἐπέταπτεν, καὶ ἤγαγεν legendum existimat. Sed vide, anne ex superioribus vulgata se tueri possit. REITZ.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοιτε) Confer supra notata ad Vit. Aucr. c. 26. Alciphr. III, Ep. 3 ε. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῶ κατακλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora: non, εἴε prius famo contabescendum esset. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Πρὸς τὰ παλαιὰ) Ego haec verba glossam esse τοῦ τούντεῦθεν existimo. SOLAN.

ead. l. 2. Καταίρειν) Iussit Solan. conferri Iud. Voc. § 1. Ibi invenio, καὶ καταίροντος ἵνα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant interpretes, reddentes *auferre*; hic tamen recte *appellere* dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invecis, Hemsterh. Ibi docuit. Cui tantum addo Alciphr. I, Ep. 38, pag. 174, οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκείνον τὸν ἀπὸ Συρίας δευρὶ καταραντα. Quod recte quoque ibi conversum, a Syria huc *appulerat*. REITZ.

ead. l. 9. Εἴπερ τι ἄλλο) Hunc locum, si propius inspicias; haud sincerum invenies. SOLAN. Εἴπερ τι ἄλλο habere omnes edd. notarant in variantt. Solanus. Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguas. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio: mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Gesneri patebit unicuique. REITZ.

Pag. 59. l. 7. Ἀξενος) Ovid. Trist. IV, 4, v. 55, & Strabo VII, Eur. Ἰφ. A. p. 402 C. 406 B. 407 B. 410 A. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ ἀγαπήσας) Non contentum esse significare, in quo tamen deinde errarint interpp. vid. mox ad c. 62. REITZ.

ead. l. 10. Διαφεύζονται) Ita L. Codex, uti antea comiece-
ram legendum, pro διαφυλάζονται. SOLAN. Διαφυλάξονται)
Mallem & ego cum Solano διαφεύζονται. Versio Gesneri
utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi: neque
enim nego, διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se
servare*; sed quia ad fugam & custodia magis pertinet historia,
& fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & e-
gregius Cod. hanc lectionem suppeditat, magis ad illam fer-
or. REITZ. Codici L. διαφεύζονται legenti suffragatur Mf.
Reg. 2954. quare ita cum Solano rescripsimus.

Pag. 60. l. 3. Αὐτῶν) Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνι-
κας coniungas. SOLAN. Mf. Reg. 2954 αὐτοὺς, probante cl.
B. de Ball.

Pag. 61. l. 10. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων. Δεραπ.) Aut
mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio
referenda. SOLAN.

*Pag. 62. l. 6. Συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευ-
ασμένος*) Συνειλημμένους, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασ-
μένους. MARCH.

ead. l. 7. Κατάρχεται αὐτῶν) Apud Eur. Iph. in Taur. 40
de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia, Κατάρχομαι
μὲν σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. Vid. Scholia & not. Barnesii;
aut adi. Ένυσπ. c. 3, & quae illic annotata sunt. SOLAN. Verti
immolat. Servius ad Aen. X, 541: *Immolari proprie dicuntur
hostiae, non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et
laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos, prius-
quam caederentur, profugisse in Siciliam.* Iam hoc esse κατάρχε-
σθαι, satis docebit ipse poeta Od. Γ, 445, & ibi Eustathius.
Nempe Nestor ibi, χέριβα τ' οὐλοχύτας τε κατάρχετο. GESN.

ead. l. 12. Ἐκκρεμαννύμενοι) Utitur etiam Thucydid. VII,
75, τῶν δὲ ξυσκηνῶν ἥδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi Waf-
sius haec notat: *Habet Suid. in ἐκκρεμανν. & εκροπὴ ἀπρητη-
μένοι.* Nec variant Mff. Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων dicit
Lucianus in Toxari (h. l.) Apud Theophrast. in Hist. plantar. 9,
κατακρεμάννυται. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν πηδαλίων) Plurali numero utitur, etsi de una
navi tantum sermo est. Ita rursus infra Navig. cap. 6, μικρὸς
τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἥδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περι-
στρέφων. Et sic in A&. Apost. XXVII, 40, ἀνέγτες τὰς ζευ-
κτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere, quae I. Elsn.
ad eum locum notavit, dicens: *Βεζα πηδάλια gubernacula di-
xisse Lucam notabat, plurali num. pro sing. cum unius navis*

plura non essent gubernacula. Sed fallitur vir doctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus: nam utique in antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique latari, ut recte monuit Grotius, *Aelian. Var. Hist. L. IX, c. 40*, duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginenses ait; — vid. ad illum locum *Perizonium. Et Apuleius L. 2 Metam. p. 50*, Navis turbinibus procellarum quassata UTROQUE REGIMINE amisso demersa est. Ubi mirus ille commentator in usum Delphini notat: malo scilicet & gubernaculo, quibus navis regitur. Sed vide *Bochartum Hieroz. P. 2, c. 1, p. 452. Et Graevium ad Hesiod. pag. 9. Hinc in plurali fere πηδαλίον meminerunt auctores. Galenus Protrept. ad scient. p. 1, ἐπιτρέψας τὰ πηδαλία κυβερνήτη τυφλῷ. Lucian. Tox. (h. l. & Navig. supra iam indicat.) Vide & Aristoph. Equit. v. 539, & Achill. Tat. L. III, p. 159. Et Orph. Argon. v. 1178, Ἀγκάιος δ' οἰάκεας ἐπισταμένους ἐτίταινε, Ancaeus vero clavos docte gubernavit. Ita quiam Latini gubernacula dicunt. Petron. c. 114, p. 531. Vid. & Munk. ad Hyg. fab. 14, pag. 50. Et moderamina Ovid. III Metam. 644. Haec ille. Plurima recte & ad Lucianum apposite, quare descripsisse non piguit, Sed quod poëtae gubernacula ac moderamina dicant, inde non probes, duo revera fuisse; hi quippe ora pro os, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis: nam & Heliod. Aethiop. V, c. 15 pr. τῶν τε πηδαλίων δακτύλον ἀποβαλλόντες &c. quem cum alijs ab Elsnero adductis indicat Scheffer. de milit. naval. p. m. 146, docens, duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves maiores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit Scholiast. Luciani ad Amor. c. 6, v. δεικνύτων. Interim cum Scheffero credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere iam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex Achill. Tat. III, fol. 62, Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδαλία ἐκ τῶν χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex Navig. prolatis, rogabis, quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum iussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor, nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula in-*

telligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invahuisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula; etiam bini erant gubernatores, ut Meibom. de fabrica triremium alique iam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo, ad latera puppis dependenti, ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. REITZ.

Pag. 63. in Schol. Φιλέταρος) Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse, diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταιρος posse scribi, ut ἀγροίκος & ἀγροικός, de quo deinde. Nisi quis φιλεταιρίος legere malit, quod longius tamen a scriptura Codicis abit. REITZ. Notat frater: Quidni a φίλος & ἕτερος derivemus, quod idem erit ac φιλέταιρος. IDEM in Addend.

Pag. 64. l. 5. Κοράκους.) De veterum Scytharum lingua quis scripserit, nescio. SOLAN. Forſan Κοράκους Sarmatice. LA CROZE. De Scythica lingua, ni fallor, scripsit Theoph. Siegesfr. Baiierus, quem laudat Gesnerus supr. ad Alexandr. seu Pseudom. c. 51. REITZ.

Pag. 65. l. 1. Ἐν Σκιδβαίς ἄτε ἀξένους) De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, conf. Noſſtr. supr. Deor. Dial. XVI, & Iac. Ellſner. ad Epiſt. ad Coloss. III, 11, ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque iustitiae laude celebrati legantur. Patet saltem, ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Gesner. cum Solano vidit. Vid. Ovid. IV Trist. IV, 56. REITZ. Ἄτε γὰρ ξένους — καὶ ἀγρίους) In ξένους nihil est, quod suspicionem praebeat feritatis; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σαρδὸν φάρμακον Erasmus, & vertit barbaros; sed praeter vim nominis, puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἀξένους, idque eo magis, cum supra iam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum, qui postea, εὐξένος vel εὐξεινος boni ominis causa dictus est, ἀξένον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti inhospitales, idemque factum video a Solano, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipientum. GESN.

ibid. Ἀξένους) Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim, quod in omnibus legitur, manifesto pravam est. Vid.

Si iam supra c. 3 eo nomine infamem olim Pontum, (quod & ex Strabone discere est, lib. VII, pag. 298 D.) qui postea melioris ominis causa εὖζενος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas eius accolae, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ ὄργῃ καὶ θυμῷ) Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad Hermot. c. 12. REITZ.

ead. l. 5. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας) Confer infra Περθ. § 25. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀχθὼν) Iussit Hemsterhus. in marg. conferri Duker. ad Thucyd. IV, pag. 262, No. 7. Ait autem Thucyd. c. 40, καὶ τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων συμμάχων δὲ Ἀχθὼν. Ibique Hudf. ac Dukerus: Ἀχθὼν vox apud Thucydidem poetica, ut dicit Dion. Halic. T. 2, p. 133. Utitur tamen ea ipse Dionysius in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam alios profer scriptores hoc vocabulo usos, ostendit Wasse in Indice. Add. Lucian. Toxar. h. l. Descripsi ex commentt. Thucyd. REITZ.

Pag. 66. l. 8. Ἦν του φίλος) Sic Mss. Regg. 2954. 2955. & 3011. cum edd. S. & B. 4. Ἦν που φίλος ed. Reitz.

ead. l. 10. Ἐκ ποδῶν) Cf. supra pro Imag. c. ult. ubi Guyet. ἐκποδῶν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 11. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις) Confer supra Quom. Hist. cap. 4, de Salt. cap. 27. Infra de Gymn. cap. 23 & 32. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅσον) P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσούτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codd. non monent. SOLAN.

Pag. 67. l. 3. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φίλων, καὶ τὴν Θέσως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν) In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Mf. sunt utique delenda. Larinus interpres vertit, ac si legisset τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia suberat. GRAEV. Ἑταιρίαν) Ἑταιρίαν etiam scribit Graev. in nota sua, casune, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallet; sed in ista diphthongo tam saepe variant Codd. & edd. ut nihil certi statuere ausis: cum vero ἑταιρία frequentius atque usitatus sit, hoc praeferrem. REITZ.

ead. l. 10. Τὴν αὐτοῦ) Subintellige πατρίδα. Interpres νίκην subaudit, quod non placet. GUYET.

ead. l. 13. Σκυθικῆς) Ἀν ἥττης; seu potius, ὅπως τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. GUYET.

ibid. Ἐπιτίμιον) Conf. supra Mισθ. c. 4 mēd. Ὀρχ. c. 4. In-
fra Διαβ. § 26, & Κρον. c. 4 a. m. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Τεθνηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους) Il-
lud παρεσκευασμένῳ Iensf. iis praeteritis passivis annumerat,
quae pro activis ponuntur, vid. elus not. ad Tyrannicid. cap.
12, vertitque, *paratam habenti orationem*. Sed pace illius dixe-
rim, non video, cur passiva significatio non maneat, & sit,
instructo orationem, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo.
Τεθνηγμένοι λόγοι verò sunt verba teli instar acuta & pene-
trantia, veluti de fulmine τεθνηγμένος κεραυνός Noster supra
Tim. § 19 f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent,
ut de Salt. c. 72, θήγουσα τὴν ψυχὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρήμην — ἀλῶναι) Être condamné par default. GUYET.

Pag. 69. l. 2. Ἐνδύσω) Vid. notam Iensfii ad § 1, ubi hoc
verbum contra pristinum interpretem explicat. Et 1 Ver. Hist.
c. 29. Hermot. c. 24 &c. REITZ.

ead. l. 3. Ἰκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκ. ἐκ. ΤΟΞ.) Ita uti emen-
daré iusserat vir celeberrimus, ed. Fl. SOLAN.

ead. l. 5. ΤΟΞ. Κάμῳ) Turbatus est ordo colloquentium,
qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὐ λέγεις. καὶ ὠρίσθωσαν ἐ-
πὶ σ' αἱ ἱκαναί. πέντε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Κάμῳ δε-
κεῖ. πρότερος δὲ λέγε &c. dein post οὐχ ὕσιστον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ.
Ὁμοῦ μὲν δὲ, εἰ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. τίς δέ σοι τ. ἡμ. θεῶν;
ἄρ' ἱκανός ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuan-
tur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non pos-
sunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. GRAEV.

ead. l. 9. Τίς δέ σοι) Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμε-
τέρων θεῶν ἱκανός; ἄρ' ὁ Φίλιος; GUYET. Malletm θεῶν ἱκανός;
ἄρ' ὁ Φ. In Fl. deest ἄρ' ἱκανός. SOLAN.

Pag. 70. l. 2. Ἀγαθακλ. — Δειν.) Vera an ficta haec sint,
quamvis iusiurandum intercesserit, vix dixeris, cuius tamen
temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17,
18, 32 & 33. Aetatis nempe Lucianae. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐ πρὸ πολλοῦ) Lucianum exempla amicitiae re-
latum ordiri ab eo, quod novissime contigerat, & inde re-
trogredi ad antiquiora, atque eodem modo narrationem in-
stitui ab Apostolo in Act. V, 36, 37, unde cum Iosepho con-
ciliari queat, vide monentem L. Bos in Act. Apost. pag. 77,
quem Hemsterhusii admonitu consului, inferere haud adeo
necessarium existimavi. REITZ.

ead. l. 5. Λυσίωνος) Ita hic edd. Infra vero fin. c. 15 Λύσιωνος
exhibent eadem. Sed cum probabile sit, eundem esse, alter-

utrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lysonis* dedit. Gesner. hic *Lysonis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab Cicerone in *Amicit.* nec in *Offic.* At autem de *Amic.* c. 4, *ex omnibus seculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore.* Plutarch. *περί πολυφιλ.* p. m. 99 quinque paria enumerat, *Theseum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Oresten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De *Dinia Lysonis* aut *Lysonis* nihil. REITZ. Hic *Λυσίωνος*, infra vero cap. 15 *Λύσωνος* habere editiones, testatur Reitzius. Non videtur igitur contulisse Salmuriensem, in qua, uti & in *B.* 4. utroque loco legitur *Λυσίωνος*.

ead. l. 7. Νεόπλουτον) Conf. supra *Tim.* § 7, ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuisse; hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων) Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπομιμήσκων ἀεὶ τῶν πρ.) Ὑπομιμήσκων καὶ τῶν πρ. adhuc edebatur. *Leßio*, quam secuti sumus, est in *Mss. Regg.* 2954. 2955. & 3011.

Pag. 71. l. 2. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε) Et hoc subditiuum videtur. GUYET.

ead. l. 5. Χαρίκλεια) *Claudia* nimirum quadrantaria *Ciceronis* in *Plut.* & ap. *Cic. pro M. Coelio.* COGN.

ead. l. 6. Γραμματεῖα) *Solanus γραμματεῖα* correxerat in *I.* *Obscundavi*, quia duo *Codd.* sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14 *γραμματία* legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde, c. 16 iterum *γραμματεῖα* est in iisdem *Codd.* quamvis ideo non negem, variandi stili causa utrumque potuisse scribere *Lucianum.* *Alciph.* loco mox adducendo *γραμματίδια* dicit; sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι) *Martialis: A te vexatas malo tenere rosas.* MENAG. in addend. ed. *Graev.* Idem notarat *Guyet.* REITZ.

ead. l. 8. Καὶ μὴλὰ τινα ἀποδεσνημένα) Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in *Cyclope*, ubi de violento eius in *Galateam* amore sic ait: *Ἦρατο δ' οὔτε ῥόδοις οὐ μάλοις οὔτε κιννοῖς, ἄλλ' ὀλοῖς μανίαις.* Scilicet poma morsibus amafiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indi-

cium. PALM. Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit Moll. ad Long. Past. I, pag. 19. Adde Alciph. III, Ep. 62, p. 430, καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὁσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμέραντοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac Bergl. ad I Ep. 37, p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Iac. Elsner. ad Apocalyps. XVIII, 14, recte quidem pag. 464 ait, poma amoris Venerei symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & petere sese malis solitos amantes, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset Virg. Ecl. III, 64, *Malo me Galatea petit lasciva puella.* REITZ.

ead. l. 9. Μαστροποι) Habuimus idem supra, Amor. c. 16 med. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀχρῖς) Negat Phrynich. p. 6, ἄχρῖς & μέχρῖς Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud Thucyd. qui hiatus affectat, non inveniantur cum σ, & apud Homer. in locis a Nunnesio ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ & Π ἄχρῖς significet omnino; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρῖς. Et sic supra Tim. § 24, ἄχρῖς ἂν λάδω. Iterum ibid. § 30, & Hermot. § 29 f. ἄχρῖς ἂν εὐρωμεν. Alciph. I, Ep. 23, pag. 96, ἄχρῖς οὐ τὸν νιφετὸν — διεδέξατο. Herodian. II, 6, 22, μέχρῖς αἵματος. Epist. Man. c. 14, pag. 22, μέχρῖς ἂν γένηται. Lucian. Dial. Mort. XII post med. μέχρῖς Ἰνδῶν. Amor. cap. 25, μέχρῖς ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τοῦ omnino non tantum differt ab usque, donec, quin facile concilieretur ex Il. P, 599, — γράψεν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρῖς Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὃ γὰρ ῥ' ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. Ubi Scholiast. γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἀχρῖς vero, ἕως τέλους. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ εἰ πᾶν ἐπ' ὀλίγῳ ἐβλήσειέ τις) Erasmus: etiamsi quis admodum leviter concupivisset. Benedictus: etiamsi vel minimum concupivisset. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem eius redimeret. Itaque verte, etiamsi vel exiguo quis vellet, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuat ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. GRON.

Pag. 72. l. 7. Συγκερῶτητο) Vide iterum p. 642. LA CROZE. (i. e. Sympos. c. 18, 19, ubi bis occurrit in ἀγάπαιστα

συγκροτῶν, & ὁ Ἀλλιδάμης ὑπὸ συγκροτημένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεῖς.) Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas iubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim Solanus, συνεκρότητο legendum atque edendum; quia scilicet infra Gall. cap. 12 post med. συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, iam notavi supra pro Imag. § 3, ad κέκρυπτο. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεκωμῶδουν) Id est, deridentes fingeant. GUYET.

ead. l. 12. Ἐκτραχηλίσασα) Ἐκτραχηλίσαι τὴν νεότητα. Perdere iuventutem. Plutarch. de liberis educandis. MENAG. in addendis ed. Graev. Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis Guyetus. REITZ.

Pag. 73. l. 1. Διαπείρασα) Ad ungues refero hoc verbum, quibus configunt rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi motu facta esset ἐνύχων mentio, hamos imaginari liceret. Noster supra Ἀναβ. c. 51, περιεπάρη, hamo traiectus est: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίεναι, de quo nota proxima. GESN.

ead. l. 4. Γραμμάτια) Supra pr. c. 13, & infra c. 16, γραμματεῖα correxerat Solanus ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter, ut aliis locis, scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. REITZ.

ead. l. 5. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη) Nominativus πεμπομένη postulat verbum finitum, cuius Chariclea subiectum sit: quod adest nullum. Porro πεμπομένη activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν iungendi, facilius potest intelligi, legamus πεμπομένην τὴν ἄβραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cuius fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & binas quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. GESN.

Pag. 74. l. 1. Διάβροχον ἢ δι τῷ ἔρωτι) Ridicule interpreturque, iamque amore illaqueatum; quasi nunc βρόχος in mente fuerit Luciano. Verte madefactum ac mersum amore. Ea quaeso, cur nunc aliter considerant, quam in Bis accusato, οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ; GRON.

ibid. Τακερὸν) Conf. supra Amor. cap. 3, ibique ex Alciphr.

Lucian. Vol. VI.

E e

addita, ex quo rursus alium locum hic addam, qui est L. III, p. 410: Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικύρειος τὴν ψαλτρίαν αἰς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, τακερὸν καὶ ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομεμυκῶς τοῖς ὄμμασι. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοῖτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ἔρωτα.) Leve mendum in his laet. Pro illo τ' est vel τοῦ scribendum: nullum enim hic ista copula locum habet. Chariclea, ubi Dinian amore suam iam infatuarat, *haud amplius*, quod ante solita fuerat, *ad eum veniebat, dicens, se prohiberi a viro, qui de amore illo audivisset.* Vel Attice legendum ὑπὸ τὰνδρὸς pro ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς. IENS. Ὑπὸ τὰνδρὸς.) Quod Iens. suspicatus est, id Paris. ed. habet, sed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepositionis videre liceret, non particulam τε, sed articulum intelligendum: quare spiritum tantum sustulimus, ut propius iungerentur. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκυλίνδετο.) Sic supra Θ. Δ. VI m. SOLAN.

ead. l. 13. Συνοικίας.) *Insulae.* Nimirum tales *insulas* sive conjuncta aedificia intelligit, quales Sueton. Caes. c. 41, *Recentium populi. — vicatim per dominos insularum egit*; ubi vid. interpretes: plura enim in re vulgari congerere non lubet. REITZ.

ead. l. 15. Λύσανος.) Sic *Salm. & Basf. 4*, quas secuti sumus. Edd. ceterae, teste Reitzio, Λύσανος. Vid. nort. ad pag. 70, lin. 5. Sed & in Gefneri versione, pro *Lyfone*, *Lyfsonem* rescripsimus.

ead. l. 17. Ἐξεκένωτο.) P. & L. recte. In reliquis ἐξάνωτο. SOLAN. Dandum hoc Solano ac Mss. duobus probae notae existimavi, ut iam augmentum adderem, quod edd. non agnoscebant; alioqui, si modo unus Cod. habuisset, non addidisset. Vid. supra ad συγκεκρότητο c. 13 f. REITZ.

ibid. Ὡς ἦδ' ἂν αὐτὸς ἦν.) Praeclare illustrat hanc formulam Kusterus ad Aristoph. *Θεσμοφ. 853*. Sed nondum tamen persuasit, ibi pro Ἰλλας γεγέννημαι προσδοκῶν legendum esse αὐτὸς. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit, aliquem expectando *strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis sic factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed an non solent, qui expectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium *mater curvo nec faciem liore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia iam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. GESN.

ibid. Αὐτὸς ἦν.) Confer supra Tim. c. 8 m. Et Mer. Dial. XIV

pr. SOLAN. Nota est metaphora de iis, qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ediberunt, unde vulgatum illud Horatianum, *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici*. De paupere ac famelico Alciph. III, Ep. 4, p. 282, ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Sed & αὐτὸν *nummum prae metu* ap. Suid. & Ioseph. esse, docet L. Bos Animadv. ad Suid. c. 35, p. 145. REITZ.

Pag. 75. l. 1. Ἄλλον τινὰ Κρήτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων ἐθήρα) *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* Ὑποχρύσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam: ut paulo inferius ὑπόχρως subpallidus. Non convenit pecunioso iuveni hoc verbum. Videtur literis transpositis scripsisse Lucianus τῶν πολυχρύσων. GRAEV.

ead. l. 12. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων) Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui specie tenuis modo sunt tales. Sed videtur tamen opponere sibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κλέακας vehementius certe locutum esse, si ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus sum. GESN.

Pag. 76. l. 1. Γραμματεῖα) P. & L. Reliqui vero, ut supra, γραμμάτια, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπιπαλαμνησόμενοι) Sic recte legitur in Fl. ed. pro eo, quod in reliquis est, & in ipso P. ἐπιπαλαμνησόμενοι. SOLAN. Si omnino legendum sit ἐπιπαλαμνησόμενοι, significabit, *manum admoturi operi suo*, h. e. denuo ad adulationem consuetam olim redituri; vel etiam ad *dolosam machinationem* referri poterit. Sed videtur H. Stephanus librum habuisse, in quo legeretur ἐπιπαλαμνησόμενοι, (ita certe sub hoc ipso verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπιπαλαμνησόμενοι.) Et sane *spicilegii* significatio multo commodius ad h. l. videtur applicari posse. Et video, idem placuisse Solano, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid sit de auctoritate utriusque verbi compositi, cuius notum simplex, ipsum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. GESN. Ἐπιπαλαμνησόμενοι) Ita omnino legendum videtur. In addend. ed. Graev. Menag. Sic rursus etiam ad verbum Guyerus in nott. Mss. REITZ.

ibid. Ὁρῶντες ἐδῶδιμον) Erasmus, huius Dialogi interpres, lectorem saepe decipit. Verte igitur hunc locum, ut Godofr. Maluynus Senator clarissimus monuit, *machinantes, ut videntur in Diria adhuc esse quod edī posset*. Sic Terent. Eunuch. hunc

comedendum & deridendum vobis propino. Idem Maluynus debbendum legebat. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνδον ἦν ὁ Δημ.) Perperam haec antea interpunctata & versa suo nitore restituiimus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν τε αὐλειον ἀποκλείειν) Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, cum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista κτύπος ἠκούετο καὶ βοὴ καὶ ἡ αὐλῖος ἤράσσετο, domusque ianua exterior effringitur: sicut pessime de Gymnasiis cap. 2, ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς, reddidit Benedictus in *atrio*, cum Obsopoeus accuratior in *aulae area*. Sequenti pagina vides minime verti Graeca in illis ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρήσαν, ut autem diluxit, milites aderant, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur, στρατηγούς officio licitorum functos, cum intelligendi sint praetores haud dubie accincti satellitibus & licitoribus. Stupidior ἀβελία est interpretis Salmurienfis in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς scribentis *Chalcidensis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. GRON.

ibid. Αὐλειον) Adscripserat Solanus legendum αὐλῖον, nulla ed. neque Cod. addito, qui sic habeat, sed edd. *J. Fl. Fr. P.* consentire in αὐλειον. Obscuravi tamen, quia sic alibi apud Nostrium scribi solet, ut in Dial. Meretr. XII post med. τὴν αὐλῖον εὖρον ἀπακεκλεισμένην. Ibid. Dial. XV ipso med. ἡ αὐλῖος ἤράσσετο. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit L. Bos de Ellips. p. m. 67. Confer eund. in πύλῃ p. 139. REITZ.

Pag. 77. l. 9. Ἀρμοστὴν) Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedaemoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus L. XIII his verbis: Ἰπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν.) li suos praefectos in regiones sibi subiectas mittebant, & ἀρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & huius Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo pater, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exakte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed, ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μήσιππος videtur esse Laconis, sed

Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra de mortē Peregrini unitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὴν ἀρμωστὴν ἐπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto, fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine iurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet Budaeus in commentariis suis, qui haec ait: ἀρμωστῆρας ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur, fuisse Athenis ἀρμωστῆρας id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censurum Romanorum institutos; nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores: nisi sic sit, cur ita locutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. PALM. Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulose temporis esse recentioris, arguunt, cum de imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18, 32 & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule Spanh. p. 446.) cum Italia nominetur, & Gyarus sub Imperatoribus exilii locus. SOLAN. Nondum satis video causae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro Ez. Spanhemio in loco Nostri de morte Peregrini § 9, ubi inde de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu s. Legato, extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso; vid. Diff. 13, pag. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subiectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solemnibus Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὴν μέγαν βασιλείαν appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmus in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32 συναρμωστὴν legatum Praefidis arbitror intelligi. GESN. Adde idem pluribus confirmantem Wesseling. ad Diod. Sic. XIII, c. 66, No. 4, ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμωστὴν ἐκάλουν ubi licet magistratus Graecus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum Palmerium unitur. REITZ.

ead. l. 10. βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ) Erasmus, *ad Persarum regem.*

Verte, *ad Imperatorem*. Solebant enim Praefides provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres, § 1 & 2 ff. de poenis. At mentio Gyari Erasimum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincent. Obsopoeus argumento *εικώνων*. BOURD.

ead. l. 12. Γύαρον νήσον τῶν Κυκλάδων) Cycladibus annumerat etiam Strabo 10, p. 334, atque Plin. 8, 29, f. 43; sed inter Sporadas refert idem Plin. 4, 12, f. 23, & Stephanus Byz. Ceterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici, *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. GESN.

ead. l. 15. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον) Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio I. Elsnerus ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδεὶς μοι συμπαραγένητο, quae leguntur in 2 Epist. ad Timoth. IV, 16. Nimirum periclitantibus in iudiciis adesse solitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum.) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res sit notissima. Vid. tamen, si vis, Herald. ad ius Atticum. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Gyaris) Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I, 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num Solanus in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in Iuven. lectum quondam *aliquis*, commentatores movent p. 762 ed. Casaub. Singulari utitur idem Iuven. X, 170, *Ut Gyarae clausus scopulis, parvaque Seripho*. Cetera vid. Erasmus in Adag. REITZ.

Pag. 78. l. 3. Πορφυρεῦσι) Verte, ut idem Senator, *purpurarum piscatoribus*. Alibi de quibusdam huius Dialogi narrationibus fufius. BOURD. Iam Strabo, cum appulisset ad hanc insulam, κόμισιν ἔγνω ὑπὸ ἀλιέων συνοικούμενον, ut ipse ait X, p. 334, 48; ubi plura de eorum hominum paupertate. GESN.

ibid. τὸ γινόμενον) Conferri iusserat Solanus Somn. 1. Ibi enim legas, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γινόμενον. Vid. not. Hemsterh. Adde Alex. c. 54. Ac simul adverte, si tanti videtur, modo *γινόμενον*, modo *γινόμενον* esse in Luciano; modo in antiqq. edd. *γινόμεν.* ubi in recentr. *γινόμεν.* Hic quidem *γιν.* Fl. aequae ac I. & H. P. &c. Alibi non semper huiusmodi minutius recensendis lectori fastidium pariemus. REITZ.

ead. l. 9. Πέντε &c.) Si ex Romana historia de Agathocle isthoc aliquid constaret, nullo iam negotio scripti hu-

ius libelli tempus assignaretur. Ego nihil invenio. SOLAN.
ead. l. 15. Εὐθύδικον) Et hi mihi ignoti. SOLAN.

Pag. 79. l. 4. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμονα τὸν Χαλκιδεῖα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ) Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, & cum ipso Damonem Chalcidensis, eius amicus. In his certe nulla significatio vocum, καὶ τοῦτον. Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμονα, τὸν Χαλκιδεῖα καὶ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, & in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem, (aeque ut Euthydicus) amicum eius. Sic solent, cum duo in eodem conveniunt. GRON.

ead. l. 15. Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεφαλῆς) Contractis nempe nautarum ministerio, aut celeritatis causa abscissis, aut abruptis. denique a vento velis, nudae sunt antennae. Hoc est in Actis Apostolicis XXVII, 12, χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat Scheff. de mil. nav. I, 4, p. 35. GESN.

ibid. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους) Primo audiamus Plutarchum περὶ ἀδολασχίας p. 900: Νῆες ἀρπαγείσθης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονσαι, σπείρας καὶ ἀγκύρας τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempestate ad cursum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quasi impetum. Sed quid est σπείρα; Scholium ad Odyss. Z, 269, σπείρας interpretatur μεγάλους κάλως, δι' ὃν ἔλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in spiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis possit. Emendandus est Hesychius, apud quem sub voc. σπείρον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βύσσῃ λίθοι, quae σπείρας explicatio est, non minus, quam ea, quae sequuntur, & nisi fallor, ad hunc nostrum locum pertinent, καὶ νῆες σκεῦος τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ σχοινίου. Sequitur, ἡ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἱατία: haec σπείρον vocant Homericis interpretes. Excipere itaque se debent apud Hesychium, σπείρον, σπείρα, σπείρον. Sed redeamus ad spiras nostras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Festi, qui inter alia, spira, inquit, funis nauticus in orbem convolutus, & laudat Pacuvii versum, haud dubito quin in tempestatis descriptione a poeta positum, Quid cessatis socii eicere spiras spantes? Huc refero etiam Isidori verba Orig. 19, 4, Spira, funes, quibus in tempestatibus utuntur, quos nautici suo modo curcubas vocant. Servata res ad recentiora usque secula. Laudantur in Glossario Dufresniano Voc. Spera, n. 3, Glossae ad Fr. Barberini Documenti d'amore, p. 273: Ligantur plures fasces & prouiciuntur in aquas retro naves, ut non sic naves currant, fræctis

themonibus : & dicuntur *sperae*, quasi *res*, quae faciunt tardare progressum. Praestant ergo *spira*e navi iactatae, quod plaustris in descensu arduo alligata a tergo farmenta, *Schleppreißs* vocant rustici. GESN.

Pag. 80. l. 15. Ἐπὶ τούτων) Minus rectum viderur, quod FL habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut *res*, super quibus sedemus, genitivum postulant post ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem significabit *super illis*, ut conditionem vel causam designet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepositionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel super quo sedemus, infisimus, afferant illud Aeliani, (V. H. I, cap. 30) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen suspectum est Perizon. qui ἐφ' ἵππων malit, ut est in Hist. animal. XII, 34. Vid. eius notam in ed. maiore; (nam in minore omissa erat, licet in eius Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et sic recte apud Long. Past. IV, 112 ed. Moll. ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *super loco* reperiri; saltem in Novo Foed. Ephes. II, 20, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βούς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non consequitur, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aequè recte vertas, *bos APUD acervum*, (quod Erasmus in Adag. fecit) atque alterum βούς ἐπὶ φάτνῃ, *bos AD praesepe*. Et sic ἐπὶ νηύσις non esse *in navibus*, sed *apud naves*, diximus supra ad Quom. Hist. cap. 28. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praesepe*, ut apud Long. L. III haud ita longe a pr. (p. 69 f. Moll.) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντίς ἦν ἀχρὺν ἐσθλόντων· αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλάσσας· ὕῳν ἐν τοῖς συφεοῖς ἀκνυλὸν καὶ βαλάνους. Tunc *boves curabant in praesepebus palea, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *vescentes*. Quid enim hic differat ab ἐν, quocum connectitur, nullus video. Et licet plura similia afferre possem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum interesse sentio, ut distinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τῷ. Quae enim consulsio foret, si ἐπὶ τραπέζῃ καθίσθαι idem esset, atque ἐπὶ τραπέζῃς. E. c. apud Isocr. Trapez. p. 711, al. 860, τὴν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, est, *qui ad mensam sedet*, non, *qui in ipsa*. Ap. Achill. Tat. ipso init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, *Sidon urbs ad mare*. Qui non distinguit, etiam inde fecerit urbem in ipso mari conditam, quales sunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare nostra culpa eam

non augeamus, quippe Graecarum praepositionum paucitas iam satis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπεζῇ, quod Illocrati l. c. est *ad mensam*, Nostro tamen est *IN, SUPER mensa*, infra Asin. cap. 47 post med. ἔπειτα τράπεζαν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλά καὶ ὅσω μὴ δύνατον ἄλλω ὄντι καταφαγεῖν. Ita ibid. c. 29 f. ἐπ' ὅμοι καθίζων. Conf. c. XI g. Immo ἐπὶ φάτῃ etiam esse debet, propter praesepere, apertum ex Epist. Sent. XXVI, p. 102, Οὔτε ἵππος ἐπὶ φάτῃ, καὶ φάλαροις, καὶ τάπησιν οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. REITZ.

Pag. 81. l. 5. Ἐπικλωμένου. Vix operae foret exponere; quid hoc sit, nisi casu viderem (ubique enim pristinam versionem examinare non est animus) Erasimum vertisse, imminentes procellas, fragorem aquae sese agglomerantis, non adeo male ad rem ipsam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου esse fractam sive infraactam aquam, ipsum verbum satis indicat, de quo vid. supra pro Imag. c. 13, adeoque collisionem undarum ab vento disiectarum, sonitumque hinc ortum significari, quilibet videt. Adde tamen id manifesto declarantem Alciph. I, 1, p. 4, καὶ ἐπεφρίκει μὲν ὁ πόντος μελανόμενος. τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθίκει, πανταχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τῶν κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἰς ἀναιδρύντα ἐρήγυντο. Ad quae verba Bergl. & hoc Luciani adducere non est oblitus. REITZ.

Pag. 82. l. 11. Εὐδαμίδας) Nihil de his invenio. SOLAN.

Pag. 83. l. 8. Αὐτῷ) Per hunc cave Charixinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. SOLAN.

ibid. Ἐν παιδίᾳ — ἐποιῶντο) Ita supra habuimus in Quom. Hist. c. 22, ἐν γέλωτι ποιῆσασθαι. Pro Imag. c. 17 pr. ἐν μετὰ γάλακτι μεμένη, & passim. REITZ.

ead. l. 14. Διατῶντες) Duplicem huius loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere διατιτῶντες, Aldus διατῶντες quia Aldina lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διατιτῶντες non ab διατέω, sed διατάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas: horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant. Aretaeus scilicet aluit Eudamidam matrem, Charixenus eiusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono διατῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Quamquam διατάω

plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest; quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discerno*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster in Abdicato c. 11, Ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστῆς, καὶ προελθόμενοι ἐπιτρέψωσι δισαιτῶν. Perspicuum est, quid hic sit δισαιτῶν, nempe *discernere, cognoscere causam*. Sic apud Dionysium Hal. lib. IV Ἀρχαιολογ. δικάσται καθεζόμενοι δῆτῶν. Hinc iudex passim δισαιτητής dicitur, & δίαίτα non raro *arbitrium, iudicium* notat: sic apud Nostrium in Deor. D. XX, 1, Iuppiter contententes de formae praestantia tres Deas ad Parin reiciens, ἐγὼ δ' ἐ, inquit, ἀποθοῦμαι τὴν δίαίταν & iterum eadem pag. οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Iuno Veneri, ἐπιτραπῇ τὴν δίαίταν. Adde, quae habet H. Stephanus, qui inter alia hunc ex Thucydide disertum affert locum, καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δῆτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀρ-επίφθονα. Hic δισαιτῶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud Thucydidem δεδῆτημαι pro δῆτηκα. Vide sis, quae supra ad Tom. I de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. IENS. (δεδῆτημαι legitur in Thucyd. & Steph. REITZ.) Rarior usus verbi δισαιτῶν in tali re videtur induxisse virum summum, Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem δισαιτῶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. Suidas, δισαιτῶν, δικάζων. καὶ δισαιτῶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Iudicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. GESN. Prorsus ab Luciani mente est alienum, quod Graev. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus, ut aliquid petitori aut partem ablatū ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque iam, dum accurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat, quando id fuerit apertum; sed ipse eius contenta iam narrando patefecit, idque iam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi imposito iam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum δισαιτῶν est aptissimum, quod *res ordinare, constituere, dispo-*

neris, *disceptare*, significat, adeoque cum seqq. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα de schik-king. Aristoph. Eccl. 669, τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστυ μίαν οἰκῶσιν φημί ποιήσιν σύρρη-ξας εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς &c. Ac pro arbitrio Vesp. 522, quod expressis verbis a iudicio distinguit Liban. Ep. 118, Σὺ δὲ, εἴτ' ἐκ διαίτης, εἴτ' ἐκ δικαστηρίου δέησεις, δεῖξον &c. Sed hoc posterius pueri norunt, cum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, permittitur mihi arbitrium. At Thucyd. VII, c. 77, πολλά τε ἐς θεοὺς νόμιμα δέτηται. Quod Scholiast. exponit, ἐπιτῆδευσαι πεπολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem appositisime. Pro *disceptare*, *componere*, Dionys. Hal. Isaeo. p. m. 107, οὐδὲ λόγον ποιήσασθαι, οὐδὲ διαίτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII, pag. 457 f. τοὺς πατρικίους τὰ νείκη διαίτᾶν. Adde Harpocrat. v. διαίτητα, p. 124. Conf. nott. Vales. pag. 19. Plura adderem; sed his scriptis video, sensum idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res iam videbitur tanto manifestior. REITZ.

Pag. 84. l. 2. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε) Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ira enim vides eum vertisse, ut dicat, filiam datis quinque talentis, quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: & matrem alis Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriae filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis. Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. GRON.

ead. l. 9. Εὐδαμίδα) Leve mendum in omnibus edd. conspicitur, quod vel a tirone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον θαύμασα τοῦ θάρρους, scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδας. In eadem pagina paulo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἤκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. Vertunt: At heredes, quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscunt ea, quae testamento erant mandata. Quid hoc? num διαίτᾶν est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν, petentes, quae

in testamento illis erant legata. Nam διαίτέω non memini apud quemquam inveniri: sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. GRAEV. Εὐδαμίδα) Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. Graev. vii Not. SOLAN. Εὐδαμίδα) Εὐδαμίδα. In addend. ed. Graev. Menag. Item Guyet. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπράξεν ἐπ' αὐτοῖς) Monente in marg. Hemsterhusio adii L. Bos ad Aët. Ap. V, 35, vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; cum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχετε τί μέλλετε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. REITZ.

ead. l. 15. Ζηνοθεμῖν) Vera haec esse crediderim & a Luciano visa. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰταλία πρεσβεύοντι) De se ipso loqui hic sub persona Lucianum putem. Confer cum his, quae in Somnio habet cap. 9. SOLAN.

Pag. 85. l. 4. Πανλώβητον) Enumeratur inter verba in Stephan. Thef. deficientia ab Iensio in longa illa nota ad Imag. Nec habent Poll. Suid. Hesych. Harpocr. Nec ego alibi legi. Hemsterhusianis arculis opus foret ad talia aliunde probanda, nisi compositum fictum sit ab Luciano; sed λωβήτης notum, & ex eo alterum satis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus est. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων) Vid. Dionys. Vossii notas in lib. I Caes. de Bell. Civ. p. 302. LA CROZE. Quid prohibet Vossii notam ab La Croze indicatam compendiose describere? Caes. enim B. Civ. I, c. 35, dixerat: *Evocat ad se Caesar Massiliensium XV primos &c. ad quae Voss.* „πεντεκαῖδεκα προσεστῶτας. Nam, ut ex Strabone discimus l. IV, διοικούνται ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων εὐνομώτατα ἀνδρῶν χ' καταστήσαντες συνέδριον, διὰ βίου ταύτην ἔχοντων τὴν τιμὴν, οὓς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντεκαῖδεκα δὲ εἰσι τοῦ συνεδρίου προσεστῶτες, τούτοις δὲ τὰ πρόχειρα διοικεῖν δίδονται πάλιν δὲ τῶν ἰε' προκάθηνται τρεῖς οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur sexcenti Senatores Massiliensibus, in his XV viri, quos Τιμούχους vocant, praecellebant, & inter Τιμούχους tres praesidebant. Etiam meminit Lucianus, qui Massiliae rhetorem egit, in *Τοπάρ*, h. l. &c. Etiam Valer. Max. lib. II, cap. 6, ait: Venenum datur ei, qui causas sexcentis (id enim Senatus eius nomen est) exhibuit. — Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in Inscript. quam affert Sponius de pag. Atticis, p. m. 29:

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .

&c. &c.

Quamque sic supplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΙΑΓΟΥ ΚΑΙ

Η ΒΟΥΛΗ

ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ &c. REITZ.

Pag. 86. l. 5. Εὐγενῶν) De Menecratis filia deformi, ἢ οὐδὲ μετὰ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἢ γὰρ πρὸ τῆς καταδίκης ἐκέντητο, ἢ ἰώσθαι ἂν τις τῶν γὰρ εὐγενῶν καὶ παντῶν ῥαδίας παραλαβεῖν, οὕτω καποδαίμονα οὖσαν τὴν ὕψιν. Quam nec cum omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset iam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum, nullum τῶν εὐγενῶν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Mf. τῶν ἀγενῶν, obscurorum, ex ima plebe. GRAEV. Ἀγενῶν) Debetur haec genuina scriptura Mf. Gr. P. L. & edd. l. & V. 2. nam depravatissime in reliquis legitur εὐγενῶν. SOLAN.

ibid. Παραλαβεῖν) Proprium esse de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Ellner. ad Evang. Matth. I, 20, ubi legas, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. REITZ.

ead. l. 8. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζυνόβειον ἀποδύρετο) Verterat optime Erasmus per verbum deploraret. Id Salmurii futiliter degeneravit in declararet, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spero posterii. GRON. Ἀποδύρετο) Turpis macula. Scribe ocius ἀποδύρετο. Vertit Salmurienensis declararet; quam futilem versionem iam castigavit Gronovius pag. 904 ed. Graev. IENS. Ἀποδύρετο) Hanc vocem emaculavimus. In omnibus enim exceptis Bass. ἀποδύρετο legebatur. SOLAN. Quod Gronov. monet, cavebunt posterii, id Gesner. vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. declararet dederit, id vitium typographicum credo, cum declamaret voluerit; idque forsitan eadem notione accipi voluit, qua deplorare: nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον quod vero Graeviana ed. id servarit, magis culpandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἦγεν) Sic recte L. In P. ἦεν. In impressis vero ἦκεν. SOLAN.

Pag. 87. l. 6. Συγκαταζυγνύμενον) Qui nescit, τὸ ζύγνυμι eiusque composita de matrimonio iunctis, aut iungendis adhiberi solitum, adeat Iac. Ellner. ad Evang. Marc. X, 9. REITZ;

Pag. 88. l. 3. Θαλλῶ ἐστειμένον) Τὸ θαλλὸν ἐνταῦθα ὁ τῆς ἐλαΐας κλάδος. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Βουλὴ &c.) Citat haec verba Suidas in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτόν. Quod cum doctissimo editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea ed. omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea ed. ab eo summo labore praestita, nolim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπιτίμιος) Bene monuit Hemsterh. in marg. ad-eundem Dukerum ad Thucyd. p. 339, No. 25. Cum enim & Thucyd. V, c. 34, habeat, καὶ ὄντες ἐπιτίμοι, & Duker. illud verbum ex Th. Mag. Suid. atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco prober, satis patet, probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμιος mutandum; sed significare, qui integra fama & exislimatione est. REITZ.

ead. l. 11. Παλλακῆς) Plures fuisse Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit cap. 39. Idem de Thracibus ex Menandri fragmento constat a Strabone in eam rem adducto, calculoque suo comprobato, lib. VII, p. 297 ed. Par. qua de re infra pluribus. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοτρίου) Idem, de quo Philostratus IV, 24, qui VI, 33, in quibusdam Codd. Συνεὺς pro vulgato Κύων dicitur; vide etiam nostrum Ὀρχ. c. 63. Unicus restat scrupulus, quod Demetrius iste, quicumque tandem est, etiam tum, cum auctor haec scriberet, in vivis fuisse videtur; vide cap. 33 & 34. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν) Alciph. III, Ep. 37 pr. ἤαν εἰς Ἑμμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθίσουσα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. Meurs. de pag. Att. Et reliq. Att. pag. 7. Ubi ex Aeschine docet, abfuisse ab urbe stadiis circiter duodecim. Et ex Aristaen. I, Ep. 4, ἰσπίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. assert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκ παίδων) Modo ἐκ παιδός, ut Alciph. I, pag. 30, modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra cap. 12 φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde Demon. c. 3, & alibi. Herodian. III, 15, 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aequae a pueris dicunt, atque a puero, & prius quidem frequentius. REITZ.

Pag. 89. l. 1. Ῥοδῖον — σοφιστῇ) Quis ille Rhodius Sophista Cynicus? An Agathobulus ille, de quo Δημοκρ. cap. 3, &

Περ. c. 17? Sed si *Cynicus*, cur *Sophista* audit? Nisi forsan *imposibilem* intelligat, ut Περ. c. 13, & passim. SOLAN.

. ead. l. 5. Μέμνονα βοῶν) Exibat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis statua. Vide Φιλοστ. c. 33, Philostr. pag. 232, & lege omnino Strabonem, qui ipse se eam Thebis vidisse narrat XVII, p. 816. SOLAN.

. ead. l. 7. Πυραμίδων — Μέμνονος) Pyramides structurae sunt ex saxis aut lateribus, ab imo amplae, in summo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil, quam ad effundendum opes, inventae. Memnonis autem huius cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diversis locis singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ovidius lib. XIII Metamorphos. Lucianus in Philop. COGN.

. ibid. Ἀναπεπλεύσει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἢ δὴ μῆνα) Assumit ab Erasmo Benedictus *sexm iam mensem adverso Nilo navigabat*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumpsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc iam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragoedo, scribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥὴν φέρεται, & ταυτὶ μὲν ἢ δὴ κατὰ ῥὸν προχωρεῖ τῷ Δάμωδι. GRON. *Adverso Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τὸν Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπεπλεύσει, & ipsam rationem itineris, ab Alexandria, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse iam vir doctus bene removit. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud Herod. 4, 42. Quin plusquamperfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectioe; iam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo iam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam Solanus. GERN.

. ead. l. 14. Κηρύκιον) Sic libri omnes; forsan tamen aliud

quid sub hac voce latet, quod sine Codd. Mss. opè eruiere non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐμπεσόντες) Iusserat in marg. Solan. conferri infra Διχ. § 5. Ibi invenias, ὅς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκά, καὶ ἐς τὸ δεσμοτήριον ἔμπεσόν. Sed ἐμπήπτειν eis τινὰ est irruere in aliquem, invadere. Supra Tim. cap. 23, & passim. Long. Past. II, p. 78, λύκος ἔμπεσόν, de lupo irruente in gregem. At opposito sensu pro incidere in quem, quasi in rete, Noster Tim. § 25. Nec non pro incidere, obviam venire, Long. Past. I, pag. 25, (al. 18) ἡ μὲν — ἔπαυθ' ἑνέπτε τοὺς κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' αὐθ' discretim scribendum, sed legitur ἔπαυθ' in tribus, quas consului, edd. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Ἀπεμπολοῦντες) Etsi simplex πωλεῖν vendo primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam ed. P. quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cert. edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrum alioque media correpta scribitur constanter; ut supra de Merced. cond. cap. 23 pr. c. 24 vers. 34. Item Alciphr. III, Ep. 3, p. 280. Et eod. lib. Ep. 46, pag. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in Piscat. c. 27 supine admissi; quandoquidem ibi Parisinae editionis orthographiam, ἀπημπώλησεν media longa exhibentis, sum securus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo accuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀπημπωλ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota Solani dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusiores notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Iam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes Codicum sunt consignatae, invenio in his accurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπημπώλησεν, aequae ac in ceteris Luciani locis modo allegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc Aristophanis Acharn. v. 373, Καὶ ταῦθα λατάνουσι ἀπεμπολόμενοι unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν) Cui Solan. varietatem quae fuerit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν custodiae praefectum significet, aequae ac apud LXX, Dan. VI, 7, οἱ ἐπὶ τῆς βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praefides notat, non video. Plenius Herodian. III, 3, 12, οἱ ἐπὶ ἐρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ

ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex H. Steph. de L. Graec. & Gall. conv. pag. 91, Obs. 6, notavit frater G. O. Reitz. in Belg. Graecis. p. 471 — 2. REITZ.

Pag. 91. l. 5. τῷ ξύλῳ κατακεκλεισμένα) Ex mala interpolatione mala olim versio nata; cum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utroque qui humi cubaret, idque etiam noctu*: quare id comma sustuli, probe monente I. Elne-ro ad Act. Apost. XVI, 24, ubi habemus, τοὺς πόδας αὐτῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura afferat ad explicandum captivos ligno vinciendi morem: eum igitur adeat curiosus lector, cum Commentatoribus ad Aristophanis varia loca ibi producta. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ κλοῦδς ἤρκει) Haec instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1 & 5 περὶ στεφάν. *Caisla* autem inter alia machinam significat longae & magnae compedis formae, qua servi vincti tenebantur, qualis a Prudentio describitur in Vincent. COGN. Conf. supra Apol. pro Merced. c. 1 p. m. REITZ.

Pag. 92. l. 1. Δεσμοφύλαξ) Non parvi Florentinae, mediam longam exhibenti: nam & ipsa mox c. seqq. 31 & 32 δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰώθασιν) Sic P. optime. In reliq. εἰώθεσαν. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀπαγωγὸν) P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. SOLAN.

ead. l. 15. Αὐτὸν τε) Sic etiam legere Florentinam adscripserat Solan. Quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ iungi, quis tandem dubitaverit? Vidimus id de Merced. c. 26 pr. Adde Hom. II. 2, 351, — νέμεσίν τε καὶ αἰσχροῖς &c. Ibid. 310, Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. Herodian. I, 1, φράσεώς τε καὶ εὐφωτίας. Aelian. II, 13 pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem N. Test. in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adspirari, quod concedo. REITZ. Αὐτὸν Basf. 4.

Pag. 93. l. 3. Ἐκτετριχωμένα) Th. Mag. v. περισσπάσθη haec Luciani afferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τριχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut sit *pilis nudati*: modo aliunde etiam constat, probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis huius constantia vel varietate Solanus noster: quare edd. novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετριχ. conspirare cognovi. REITZ.

ead. l. 7. Μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασσὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο) Alcipher. I, Ep. 23, p. 96, καὶ καταβαλὼν
Lucian. Vol. VI. F f

ἑβολοὺς δύο, καὶ τὸν βαλαγέα τούτοις ἴλεων καταστήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen, Berglerum ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. Scribit autem τῆσδε αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi edd. hic αὐτῷ habent. REITZ.

Pag. 94. l. 5. Προσελθὼν τῷ συναρ.) In L. ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμοστὴν. Quae ultima vox magis arridet, quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοστής; Ἀρμοστής autem quid sit, vidisti iam c. 17, nempe idem, quod mox c. 33 ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος. SOLAN. Supra c. 17 f. ἀρμοστή. REITZ.

ibid. Συναρμοστή) Uti supra c. 17 τὸν ἀρμοστὴν, ὃς ἤρμοσε τὴν Ἀσίαν, Proconsulem, Praesidem certe & Rectorem provinciae ordinarium intelligebam: ita hic συναρμοστὴν Legatum dici arbitror, cui mandata a Praefide iurisdicchio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Praetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit Spanh. diff. X, 1, p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἀρμοστὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοστὴν, eius vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτετραμμένος paulo post vocatur. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφ.) Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset: quod ut signarem, ductus in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο· quod si cum ἀχθεὶς iungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. GESN.

ead. l. 9. Παρ' αὐτοῦ) Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat παρὰ αὐτοῦ. SOLAN. Παρὰ αὐταῦ) Non certe adeo rara est eiusmodi scriptura, ac Solanus praedicat, ut non semel iam vidimus. Conf. notata ad Apol. pr. Merc. c. 11, & Quom. Hist. c. 5. Addo hic Long. Past. IV, 222 ed. Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX in IV Reg. XII, 9, παρὰ Ἀμμαζεβί. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit Trommius; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in Astrol. § 26. Hoc Dial. § 1, ἀλλὰ ἀνδρας οὐδ' ἐτίμησαν. Alciph. III, p. 444, κατὰ ἄστυ. Si vero Solani mens est, παρὰ rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. REITZ.

Pag. 95. l. 3. Διειρομένον) Narrat, cum quidam victorum

in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποπρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἢ ἐδέδευντο ἐξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, καὶ ἀπολύει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes. In Graecis verbis primum non intelligo, quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων, multo minus versione Erasmus cyphonibus in eam insertis. Δειρομαι est quaero, interrogo. Sed legendum ex Mf. δειρογμένων, vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. Ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad totum primum ostendit. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, τραβέω, τούτου γούν μόλις πολλὰ ἰκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξέωργάσατο παρὰ αὐτοῦ πλῆσιον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur. Immo eadem catena. Solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem coniectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5, Eadem catena & custodiam & militem copulat. Ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant maiori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: Catenam difsecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos) solvitque omnes. Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae maiori. GRAEV. Non spernenda est altera, quam ex Mf. profert Graevius, λεχθίον δειρογμένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse traiecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Δειρω est traicio, innecto, implico, infero. Infra c. 43, διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ δειρων τοὺς δακτύλους, digitos inter dentes infrens. In Pseudomanti c. 26 E. Γεράων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς διεβρας, gruum arteriis contextis, & per caput insertis. IENS. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν δειρομένων) Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. vinculis in eam insertis. Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscuiusque in eam catenam erant inserta. Iam cum maior illa catena difsecta erat, solvebantur

omnes ab illa. Significat autem *διδείρειν* *traūcere*, *transmittere*, *inferere*. Aelian. Hist. an. XI, 12, *διδείρειν ὁλόσχοινον τῶν ῥινῶν*, *holoschoenum per nares traūcere*. L. Bos. Vide Xenoph. 520, 24: *ὅτι μεταξὺ τοῦ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε*. Vide Dion. Chrysost. 205 B. C. SOLAN. Non nego, *διδείρω* signif. etiam *infero*. At non quamvis insertionem notare arbitror, sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. Aelian. IV, 28, *διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν δὺραν διείρας τὸν δάκτυλον*. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransficeret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet: ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praeposit. *διὰ* additur τῷ *διδείρειν*; hic vero *εἰς*. Interim nec falsam esse, satis patet; nam etsi *διδείρω* cum Graevio substituas, tamen *εἰς* manet: at eodem hic redit, utrum eligas, Graevianam an vulgatam lectionem. Nam *ἀδελῆς* an *inferis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco Xenophontis Cyr. 8, quem Steph. profert, *διδεικνύσας τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὀρᾷ*. Ubi prius a *διδείρω* an *διδείρω* derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error Graevii in eo latet, quod non cogitat, *διδειρόμενον* passivum esse a *διδείρω*, sed *διδείρωμαι* crediderit tantum significare posse *interrogo*. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκπιδῶσιν) De furibus cito aufugientibus *ἐκπιδῶν* Alciphro. III, Ep. 53, p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. REITZ.

Pag. 96. l. 13. Οὐτε) *Αὐτοὺς* adscriptum in marg. *A. 1.* non addito signo, pertineatne ad *οὐτε*, an ad sequens *αὐτῶ*, quod in eodem legitur ed. Aldinae versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas, quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad *αὐτὸς*, v. 16. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτὸς ἂν) Rectius Mf. καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διέξηλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς, ipsas tibi orationes exponere multas, & egregias. *Αὐτὸς*, quod in editionibus est, hic valde friget. Mox idem Codex exhibet *φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος*, *sis malus orator*, pro vulgato *φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος*; & paulo ante illae membranae pro *διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους*, scriptum ostendunt *ἀγαθοὺς καὶ γενναίους φίλους*, tam bonos & generosos amicos. Nec spernendum, quod sequente pag. in hoc Codice legitur, *εἰ ἀληθὲς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ*, *verusne quis gubernator sit*. In editis est *ἀγαθός*. GRAEV.

Versionem Gesneri vulgatae lectioni αὐτὸς accommodatam quod mutaverim, Codicibus ac Graevio obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. REITZ. *ead. l. 17. Διεξηλθόν*) Indicativ. ille pro subiunct. non semel supra est indicatus. Et lector ei iam est assuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad Zeux. c. 5. Ipsumque Lucian. Abdic. c. 31 bis ter sic loquentem. Ex Lect. Ies. filii Lucian. p. 28 tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adiecit ex Hom. II. N. 299. seqq. Οἷος δὲ βροτολογίδς Ἄρης πολέμωνδε μέτεισι, τῷ δὲ φόβος φίλος υἱὸς ἄμα κρατερός καὶ ἀταρβής ἔσπετο, ὅσ' ἐφόβησε τελέα φρονά περ πολέμιστῆν. *Qui metus filius Martis TERRENT quantumvis impravidum bellatorem. Non terret, ut vulgo vertitur. Unum adiungo ex Herodian. II, 3, 12, ἀλλὰ μὲν ἂν τῷ δάρσος καὶ προθυμίαν ἐνέβαλλον. Alium forsitan audaciorem atque aluciosem redderet, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce: nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia interpretibus saepe fraudi fuisse. REITZ.*

Pag. 97. l. 7. Βεβαίους) Vulgatam potiore arbitror, et si utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. REITZ.

ead. l. 14. Φαινόμενος) Ipsum marginis Aldinae vitium iuvat lectionem τοῦ φαινόμενος. REITZ.

Pag. 98. l. 15. Ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα) Sic supra in Alex. cap. 91, καὶ εἰρήνῃ βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. Herodian. IV, 10, 1, οὐσὺς εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adiecit. vid. ad Reviv. cap. 41, Pisc. cap. 12, de Merced. cap. 25 & 33, Zeux. cap. 8, ac de Salt. c. 25. REITZ.

Pag. 99. l. 3. Ὑποχωροῦμεν ἐπιδότας) Itane vero? An aetga dare sic suos vulgo hic faterur? Non credo. Quid ergo, inquires? Dicam ἀποκρούμεν scripserat Lucianus, quod facile sic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. SOLAM.

Pag. 100. l. 2. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους) Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme est iusiurand. Catilinae, de quo Sallust. & Flor. COGN. Sallust. id, quod Cognatus ait, non liquido affirmat. Sed famam tantum fuisse: vid. eius Catil. c. 22. Sed moris huius, de quo Lucianus, diserte Tacitus meminit Annal. XII, c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dexteras, pollicesque inter se vincire, nodoque praefringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. Id foedus arcantum habetur, quasi mu-*

tuò cruore sacratum. Plura Lipsius & Gronovius ibi in notis. REITZ. Describit eodem fere modo Herodotus IV, 70, Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Τοῦτο Ita recte P. Plerique libri τοῦθ'. Fl. vero μετ' αὐτό. SOLAN. Τοῦτο ἡμᾶς) Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrium, & in Cod. invenitur, & Solan. ita mutavit, sic dedi. At poetis usitatus τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est, ut demonstrarem. Vid. tamen Hom. Il. A, 193, τοῦθ' ὤρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut Amor. cap. 19, διὰ τοῦθ' αἰ &c. Et in aliis pro-sae scriptoribus, ut Alciph. III., Epist. 61, pag. 428, εἰς τοῦθ' ἔταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? REITZ.

ead. l. 6. Εἰσιέναι Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, licet autem summum tres in fœdus tale coire, pro communi eis τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria, qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅστις ἂν πολυφίλος Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. περὶ πολυφιλίας. COGN.

ead. l. 15. Μὴ γὰρ τὸν Ἀνεμὸν καὶ τὸν Ἀκινάκην Cum Barbaros per gladium iurantes rider, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per lanceas iurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. Iustin. XIII.) neque per sceptrum iurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. Eust. Il. A, Sed ad Scythas redeo. Clem. Alex. p. 25 C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰερίσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem pag. 19 A. olim ab iis cultum ait. Ammian. XXXI. BRÖD. Immo hodieque, quod ex itinere legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, Arcum & Gladium ceteraque arma pro Diis habent. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἀνεμὸν καὶ τὸν Ἀκινάκην Iusiurandum Scytharum, τὴν τὸν Ἀκινάκην, καὶ τὴν τὸν Ἀνεμὸν. Tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensē significans, ut tradit Herodot. in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰερίσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσι. Ammian. L. XIII. Lu-

cian. in Tragoedo. COGN. Confer & Brod. Miscell. Part. II, p. 533. REITZ.

Pag. 102. l. 8. Ἐπιπεσόντες) Εἰσπ—L. ut cap. 54. Sed hic aptior videtur recepta. SOLAN. Nihil mutare edd. notarat Solanus. Verum eas, quas in variantt. notavi, ipse consului & in P. tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet. Sic rursus infra cap. 54 a. m. οὐ μετὰ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν. Sed ἐπιπίπτει τῷ Ἰπρίῳ non longe hinc c. 43 iterum ait. Long. Paft. III pr. ἐπιπεσόμενος ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. Herodian. I, 8, 11 &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit; vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. REITZ.

ead. l. 13. Τοῖς ἀρχιπλάνοις) Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. GESN.

Pag. 103. l. 1. Κατελαμβάνοντο αὐτάνδρους) Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἀμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἀλίσκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἀμάξας. Αὐτάνδροι ἀμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. GRAEV. Non valde refert, tollasne id comma post κατελαμβάνοντο, quod in edd. est, necne. Sensus enim tamen potest prodire idem, quem Graevius vult. REITZ.

ead. l. 3. Παλλακίδας καὶ τὰς γυναῖκας) Hinc liquido constat, fuisse Scythias & uxores & concubinas multas, quod iam ante delibavimus ad 76 C. Egregie autem hinc confirmatur Menandrei fragmenti emendatio a Strabone, (VII, 297 ed. Paris. m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducti, quod adeo describere non pigebit. Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδ' εἰς, εἰ μὴ δέκ' ἢ ἑνδεκά γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τῶν. Ἄν τέτταρας δ' ἢ πέντε γεγαμικὸς τύχη, Ἀναφρόδιτος, ἀνυμέναιος, αἰθλος, Ἄνυμφος οὗτος ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐκεί. Hic vero, ut quantum debeat clarissimo Anonymo, qui Emend. in Menand. & Philem. fragm. edidit, cum ἀναφρόδιτος, quo vulgato καταστροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio eius exstat p. 97. SOLAN.

ead. l. 8. Διηρμένους τοὺς ἄκοντας) lamdudum notatus & agniti-

tus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Graecorum exprimendum. Debuerunt *sublatis*, cum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Utique cap. 55, ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo, cur voces eas καὶ ταῦτα Ζίριν ἤκουσα iidem reddant *idque cum temet dedideris*; cum qui sic venit, & pronuntiat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λύτρα, non ob se dedendum. GRON.

ead. l. 10. Τὸν Ζίριν) Ziris Guyetus scripsit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὃ Ζίρις; quia βοῶν, cum sit effictum a bovis sono, est neutrum absolutum, ut ait Bud. in Lex. minore. Verum est, id generaliter *clamare, exclamare* significare, & potissimum sine accusativo usurpari. Interim & non semel cum eodem, ut Aelian. V. H. XII, 1, pag. 66 red: minor. καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐββα. Diod. Sic. XIV, c. 7 f. τοὺς δὲ πολίτας βοῶντες ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν. Apud LXX vero aliquoties, ut 2 Reg. XX, 4, Βόσῳ μοι τὸν ἄνδρα Ἰούδα &c. Esai. XII, 4, Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ &c. Longe tamen frequentius apud eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & Aristoph. Av. v. 60, Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; Sic & Plautus *clamitare aliquem* dicit, Pseud. V, 1, 30, licet & hoc proprie sit verbum neutrum: ait autem Plaut. *clamitant me*, ut revortan. Ita *clamare aliquem*, Petron. c. 107, p. 493. Adde Burman. ad Ovid. II Metam. 443, — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. REITZ.

Pag. 104. l. 3. Ζίριν ἤκουσα) Forſan ἤχοῦντα, nam supra vocaverat Zirin. GUYET.

ead. l. 5. Ὀφθαλμοὺς — ἐκλόπτειν) Oculos offerre erundos summum amoris signum esse, hoc Luciani aliorumque testimoniis ostendit I. Elsner. ad Epist. ad Galat. IV, 15, ubi legimus, μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. REITZ.

Pag. 105. l. 7. Ἀνωμότους εἰ βούλει) Toxaris, ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) annumerare concedat, etiam sine iureiurando, ut multa tuto possint affingi, quo historia evadat mirabi-

lior. Fuit, cum in Graecis verbis pro *ἀνωμότους* suspicater *ἀνωμότω* esse legendum: *εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δόνη τις ἐπὶ πάντε καταριθμήσασθαι, ἀνωμότω, εἰ βούλει* si quis alios decem ad quinque annuere concederet tibi etiam iniurato, se placet. Iuraverant scilicet ambo, Mnesippus per Iovem *Φίλιον*, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum *ἀνώμετος* est *iniuratus*, h. e. qui ipse non iuravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo, *Ἡ γλῶσσ' ἡμόμοχ'*, ἡ δὲ φρὴν *ἀνώματος*. Et ipse Noster supra c. 18, *καὶ εἶθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώματος ὦν ταῦτα ἔλεγες*. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim *ἀνώματος* non modo is est, qui Latinis *iniuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive iureiurando qualicunque non est comprehensa & obstricta, *μὴ*, ut loquitur lib. I Thucydides, *ὅρκοις κατελημμένος*. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ *εἰρήνη ἀνώματος*, (id quod unicum ad probandam hanc huius vocis notionem ab iis affertur) pax iureiurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι *ἀνώμοτοι* sunt ii, quorum historia citra iusiurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eundem hunc usum habet *ἀνώματος* iterum apud Nostrium T. II, p. 113, ubi causa datur, quare Iuppiter potissimum insulam Delum ad partum Latonae iusserit existere. *Ἡ Ἥρα γάρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλην κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λατοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη* (sic enim, non αὐτὴ, legendum, iam monuimus) *ἀνώμοτός ἐστιν*. Hic namque *ἀνώματος* νῆσος est, quae isto iureiurando, quo reliquam terram obstrinxerat Iuno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc Th. Magistro, qui in voce *Ἀπόματος* ita: *Ἀπόματος, ὁ ἀπηγορευμένος. Ἀνώματος δὲ, καὶ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ παραληφθεὶς, καὶ ὁ μὴ ἡμόσας*. Mox addit eum, quem novissimum adduximus, Luciani locum. IENS.

ead. l. 16. Ὑπὸ λέοντος) Leones Scythia non habet. (In addend. ed. Graev.) MENAG.

ibid. Εἶδε Βάσδην) Verisimilia haec non sunt: leones enim Scythia non habet. GUYET.

Par. 106. l. 2. Ἐπιπίπτει) Conf. supra c. 39. Et hoc loco *ἐπιπίπτει* maxime proprium esse arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. REITZ.

ead. l. 4. Δειρών) Vide quae post Iensium de hoc verbo disputavi supra ad c. 33 huius Dial. REITZ.

ead. l. 15. Μαζαίας τῆς Λευκάνου τοῦ βασι. ἐν Βοσπ.) Nomina Scytharum curiose anquirere haud operae pretium esse duxi; sed haec si ficta non sint, alicubi apud Historicos occurrere verosimile est. — Cave autem, quia βασιλεύσαντος dicit, fato functum credas: mox enim vivum inducit. SOLAN.

Pag. 107. l. 4. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ) Quod vertitur, responderat illi rex, e negotii ipsius ratione sumtum est: nam ad proprietatem verbi satis fuerat, iam operam illi rex dederat, ut Ἰκαρομ. c. 26 de Iove, qui audit modo, non respondet, ἐπεὶ δὲ ἰκαρῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. GESN.

Pag. 108. l. 1. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχει) Legendum videtur ὡς τις, eo sensu, quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου; γένους, δυνάμει; quam dives es? &c: sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; GESN. Alleverat Solan. conferendam pag. 1, T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgar. ὅστις ἔχει, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo constructur. Propius accedit hoc Herodiani I, 7, 7, γένους μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε. Nec tamen plane idem est: nam cum οὕτως, πῶς, ac similibus adversariis est satis obvium, ut ibid. IV, 9, 9, πῶς ἔχει ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro εἶν, non aliunde succurrit. Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Gesnerus divinarat. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ πλούτους) De hoc plurali vid. ad Hermot. c. 9. Adde Diod. Sic. I, c. 71 f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.) Sic supra Σκυθ. c. 1. SOLAN.

Pag. 110. l. 1. Ὑμῶν) Alibi Ex. Fl. sive Excerpta Florentina Solani concinunt cum ed. Flor. Et saepe ab ipso pro eodem ponuntur. Hic discrepant. Causam inquiremus in praefatione: ὑμῶν autem hic melius se habere, nexu ipse satis indicat. REITZ.

ead. l. 11. Δείσσειν, ἡμᾶς) Sic interpunge: ἡμᾶς enim melius cum περιμένον coniungetur, quam cum δείσσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῆς βύρσης τοῦ βοδ.) I. supplex implorat auxilia. Natum adagium a consuetudine sedendi in tergore bubulo: Scythae enim dissecto in minimas partes bove foedus iungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse, testatur Zonodorus. COGN.

ibid. Βύρσης) Quid hoc rei sit, ipse mox enarrabit: unde & Suidas, quae habet in ἐπὶ βύρσης, confarcinavit. SOLAN.

Pag. 111. l. 9. Παραγαγὼν) Suidas l. c. παραγαγάς. P. νετο παράγων. SOLAN.

ead. l. 15. Ὀπλίτας πεζούς) Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis iniuria accepta, ulciscendo sibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frustra multa dissecta & tosta, in extenso tergo confidere, reiectis in terga manibus; appositarum vero carniū portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus imposito, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumtu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male coniuncti sunt Ὀπλίται & πεζοί, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. Ὀπλίται nempe sunt milites graviter armati, πεζοί vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi Ὀπλίται & πεζοί, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, Ὀπλίται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφοτέροι δισμύριοι. Nullae duae res aliae difertius possunt distingui, quam hic Ὀπλίται & πεζοί. Sic scimus, apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint milites. De hoc vide I. Fr. Gronovium ad Livii XXVI, 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ Ὀπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ὁ πόρους ἀνδύνηται vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἡθροῖσθῃσαν αὐτῷ ἰππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, Ὀπλίτας &c. δισμύριοι. Interpres Latinus vertit ἰππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia; idque non hic modo, sed & in Navigio seu Votis c. 28 fin. καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ Ὀπλιτικόν, ἰππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, postremo tota armorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia. Nova profecto militiae ratio, ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Ceterum ut stupor eius, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateat; is, qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἰππεῖς reddit quingenta millia equitum; paginae seq. sine verba haec, ἵππαρχον γὰρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ, vertit, nam te quinque millibus equitum praeficiam: recte quidem, sed ita, ut paucissimis lineis ante, se turpissime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, lector, & versionibus tuto creda. IENS. Ὀπλιτ. ἢ πεζούς) Cum Ὀπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. SOLAN.

Pag. 112. l. 14. Τοῦ τράχωνος) Id est, asperam regionem. Α τράχων est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. GUYET. Vid. Ιστ. β, cap. 30, unde discas, non esse nomen urbis, quod Erasmo fraudi fuit. SOLAN. Τοῦ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant edd. quasi nomen proprium esset, id praeunte Solano mutavi in hac ed. REITZ.

Pag. 114. l. 2. Ἡ μὲν) Par. ἥ cum puncto subscripto: sine illo Fl. I. H. S. Omnes tamen discretim. Alibi ἡ μὲν iunctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse iurandi formulam. Sed quis non videt, vanam hanc esse differentiam? Et recte ἡ μὲν disiungi, & ὅντως significare, satis docuit Bud. in Comment. p. 520 f. & 521. REITZ.

Pag. 116. l. 6. Ὀμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὄν) Erasmus, eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσκευος est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηροὶ τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκῆνη Graecis saepe sunt arma. GRAEV.

ead. l. 15. Ἀφ' αἵματος) Belgicissimum similem cum hoc Graecismo comparat frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 427, adducto hoc Luciani loco, & Homer. Il. 7, 211, Ταύτης τοὶ γένετ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι. Item T, 105, οἷδ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι, ubi Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum Elsner. ad Act. Apost. XVII, 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item Wolfii curas, ad Evang. Ioan. I, 13. Plura adderem, nisi res foret nota. REITZ.

Pag. 117. l. 9. Ἐτέλεσεν ἐκ) Subaudi ὁδόν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, Pharsalum pervenit. Thucyd. (IV, 78.) GUYET. Adde Nostrium Tim. § 20, τελευτῇ ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. REITZ.

Pag. 118. l. 1. Ὅσπερ ἂν ἡ ἀριστερὰ) Ἀν ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερὰ &c. GUYET.

ead. l. 13. Εὐβρίστος οὐ μετ') Delendum videtur οὐ. GUYET. Certe alterutrum necessario delendum: eodem tamen redit, num μετ' οὐ πολὺ legas cum Bas. an οὐ μετὰ πολὺ cum Fl. quam secuti sumus ut antiquiorem. REITZ.

ead. l. 14. Οὐ μετὰ πολὺ) Sic Fl. Reliquae edd. & ipse P. οὐ μετ' οὐ πολὺ nisi quod B. 2. μετ' οὐ πολὺ habeat, quod genivum censeo. SOLAN.

Pag. 119. l. 3. Αὐτοτελεῖς) Suis sumtibus viventes. GUYET.

ead. l. 9. Εἰς δύο διεκόπη) Hanc phrasin probat contra Gatakerum Elsnerus ad Evang. Marc. XV, 38, ubi habemus, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Lucia

ni, item alia ex eiusd. Dial. Meretr. XIII. post med. & Deor. Dial. VIII. pr. Item Sympos. c. 44, ubi διείλε τὸ κρασίον — ἐς δύο videbimus, item ex Demosth. Phil. IV, pag. 58. Nec non Polyb. L. 2, c. 16, addit, qui plenius, σχίζεται εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus, (de qua ellipsi. vid. L. Bos lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. Alciphro. III, Epist. 54 pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη κατερέργησεν ἰμάτιον φορῶ; REITZ.

Pag. 120. l. 2. Πυρακτωθεὶς) Corrupta haud dubie vox; cuius posterior pars τραθεὶς fuit. Sed quaenam alia vox sub πυρακτ. lateat, sine Codicum ope meum hic divinare non est. Forſan tantum παρατραθεὶς, forſan κατατραθεὶς scripserat. In libris nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίδα διηρημένος) At supra c. 9 circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus sum, quod id reliquerim, ut in edd. inveni: nam & sic scribitur apud LXX, Dan. 2, 14. At in hoc Tox. cap. 40 pr. διηρημένος exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diversam scripturam retinui, quia utraque videtur bona. REITZ. Sed distinguendum fuerat: nam διηρημένος est a διαίρω, *divido*; διημένος vero a διαίρω, *sollo*. Vid. ad Bis Acc. cap. 2. IDEM in Addend.

Pag. 121. l. 5. Ἐπεισθημεν) In omnibus antea legebatur ἐπεισθημεν ego audenter mutavi, quamvis etiam ferri possit recepta scriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius est, quam ut moneam. SOLAN. Ἐπεισθημεν) Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes edd. & Codd. mutarem; maxime propter sequens δόξαν, ex quo magis consequitur, reliquis ex opinione aut suffragio Arsacomaē persuasum, ut idem sentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium est, cum de pace aut foedere ineundo agitur; ut apud Herodian. II, 12, 5, καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβήρον, *litteras misit, quibus foedus pangeret cum Severo*; (seu malis construere, *litteras misit ad Severum*) quis demonstraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur? Sed inventis nostris nimis gaudentes nobis de felici successu nimis etiam subito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et nescio, an quidem ἐσπεισθημεν sic passive pro medio dicatur. Nam cum Thucyd. III, 111, ait, Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινenses, & ceteri, quibus ex patre potestas facta — egressi abierunt, alia res est. REITZ.

ead. l. 9. Μύθοις ὅμοια) At re vera Scytharum genium moresque haec optime expriment, quos ex historia Timurbeki, nuper Gallice e Persica Cherefeddini Ali versa & edita luculenter, si non legisti, ut perspicias auctor tibi sum, quo mores adeo a nostris abhorrentes pro fabulis non habeas. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐς ὁμοσας) Supra enim cap. 38 huius Dial. dixerat: οὐ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην — οὐ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; REITZ.

Pag. 122. l. 8. Ἀθῆναζε ἀπῆειν) Conf. supr. Σκυθ. c. 1 & 4. SOLAN. Si propter factum ipsum, bene. Si ad probandum usum τοῦ Ἀθῆναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni est momenti: nam & frequentatur aliis, ut Alciph. III, Epist. 51, atque aliis. REITZ.

ead. l. 10. Ἐν προσβολῇ) Hemsterh. rursus in marg. monuit vidend. Duker. ad Thucyd. pag. 408, No. 83. Habet autem Thucyd. VI, c. 48, ἐν πύρρῳ γὰρ μάλιστα καὶ προσβολῇ εἶναι αὐτοὺς τῆς Σικελίας. Ibique Dukerus hoc Luciani pluraque alia ex ipso Thucyd. affert, unde haec vox probetur, illustretur. Addam tantum inde verba Scholiastae ad IV, cap. 53. Προσβολή, αἰτ, ἀντὶ τοῦ προσβρίμσις καὶ καταγωγῇ. ἐπί-θεσις. REITZ.

ead. l. 11. Καράμβεως) Promontorium est Asiae, de quo vide Strabonem lib. II, p. 124 &c. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινὰ ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι ἠγοράζομεν) Ad haec ita notavit pater. Vertunt iam ab Erasmo, res quasdam importatas in portum spectassemus, in eumque e navi subduxissimus, emitimus. Immo καταγωγῇ, κατάλυμα, παρδοκεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, comparant, & eo farcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. Hesych. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρέβασθαι. Aristophanes Λυσιστράτῃ pag. 860 Lugd. ed. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὄπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thucydides lib. VI, p. 214, καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν ubi Scholiastes perinde ut Hesychius interpretatur. Herodotus Melpomene cap. 78, ἔχων δ' ἂν ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164, καί μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι. Euterpe cap. 35, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσιν, et si hic vertant negotiantur. (Adde Salm. de Usur. p. 339.) GRON.

ibid. Καταγωγὴν) Sedem, diversorium. GUYET.

ead. l. 16. Ἀνασπασάντες) Cf. infra Σνμπ. c. 20 f. SOLAN.

ibid. Κλειθρον). Omnes libri habebant hic κλειστρον quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide 'Αλ. c. 29, & Εὐχ. c. 42. SOLAN.

Pag. 123. l. 7. Πράξομεν) Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini, me sic usurpatum legisse. SOLAN.

ead. l. 15. Πομπήν) Quintil. Decl. IX: Cum ostentata per arenam periturogum corpora mortis suae pompam ducerent. Vide & I. Capitol. in M. Aurelio c. 19. SOLAN.

Pag. 124. l. 1. 'Ανδρολογηθέντες) 'Ανδρολογεῖν milites conscribere, Alciph. I, Ep. XI, pag. 44. Ubi diligentiss. Bergler. ex Hesych. suam versionem, ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2 Macab. XII, 43. REITZ.

ead. l. 11. Δεδεμένους) Rarius hoc, sed fiebat tamen; praesertim in Christianos. Mos a Romanis inuestus, cuius alibi etiam meminit; ut 'Αλεξ. c. 44 &c. SOLAN.

Pag. 125. l. 6. Οὐ κατέθηκεν) Cf. Dial. seq. 'Ον. c. 3. SOLAN.

ead. l. 8. Καμπύλω τῷ ἔϊφει ὑποτυμθεὶς τὴν ἰγνύην) *Adunco gladio vulneratus in porbte.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὴν ἰγνύν. Dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. GRAEV.

ead. l. 9. Ἰγνύν) Ἰγνύειν Noster supra 1 Hist. c. 23 m. Ibi vero ex Schol. discas, recte Graev. ἰγνύαν vel ἰγνύν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur, quam alii, maxime Hippocrat. & Aret. qui ἰγνύν Ionice aiunt, & Homer. quoque sic scribit, cuius Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etiam ἰγνύν dedisse Nostrum verosimilius sit. REITZ.

Pag. 126. l. 5. 'Αμαστριανῶν) Fuit, cum crederem huius Dialogi scenam Amastrin, aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi re vera scriptum, ubi de Scythis tot inaudiisse probabile fit. Neque enim, ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum in his oris fuisse ex 'Αλεξ. c. 57 satis constet. Sed obstat, quod supra c. 57 Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt, ibi non dici haec. Coniiciebam tunc, legendum περίεσιν, pro πάρεσιν. Nunc autem Athenis scenam huius Dialogi esse puro, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. SOLAN.

Pag. 127. l. 5. Διακπαίσας) Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαλεῖν pro ingredi, se intrudere, Aristoph. Plut. 804, εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαλκεν, quod Scholiast. exponit, εἰσπέπλησεν, εἰσπλήν. Eund. Aristophan. loc. adducit

Bergler. ad Alciph. III, pag. 408, quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. Sympof. (c. 8, vel 9, ut in illo Dial. videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπεισεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro *fuga elabi* inveniat, ut Steph. notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perumpere* significans hic longe maiorem vim habet, & respondet actui Aeneae, patrem ex incendio Troiano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπείσιν Nostro potius est *extrudi*, *exhiberi*, ut supra Alex. c. 19, & Abdic. c. 1; vel *excidere* volo, *exhiberi*, Nigr. § 9. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπεκέαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός) Poteſt utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, iuvante ellipsi in καθὼς ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μὴ δέπω τελείως ἀπεκέαυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus com meatum intercipiat: sic ἀποκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non iuvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρὶ. Ceterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit Kuster. ad Aristoph. Plut. 805. GESN.

Pag. 128. l. 10. Ἀγροίκον) Adleverat Solanus noster conferendum infra Iov. Trag. c. 32. Ibi inventes: ἀγροίκον τοῦτο εἶρηκας, καὶ δεινῶς βοιώτιον. REITZ.

ead. l. 14. Ἀγαπῶμεν) Contenti simus. GUYET. Hoc addidisse videtur, quia Bened. dedit, nos invicem amplectimur. Eras mus vero plane omisit: Recte autem Guyetum sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc Dial. cap. 3, καὶ μὴ ἀγαπήσαι, εἰ διαφεύχονται (διαφυλάσσονται vulg.) non contenti aufugisse. Adde, quae supra Amor. c. 33 de adverbio ἀγαπητῶς, vix, aegre, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad Amor. c. 22, No. 20, qui ἡκούμεθα vicissim interpretabatur ἡγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἡγαπῶμεν ibi legendum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης) Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socrat. 2, 3, ubi fratres in concordiam revocat; & 2, 4, ubi amicitiam commendat: Ἄ δ' αἶ τε χεῖρες ἐκάστω ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὅσα προακούουσι, καὶ οἱ πόδες διανύττουσι, τούτων φίλος εὐεργετῶν οὐδένος λείπεται. GESN.

Pag. 129. l. 3. Γηρύονην) Geryon, Erythaeae insulae in Gad.

tano mari rex, tricornis fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt, qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. COGN.

IN LUCIUM SIVE ASINUM.

Pag. 131. I. I. ΛΟΥΚΙΟΣ) Lucius hic, quisquis tandem fuit, Patrensem se dicit c. 55, ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum Tan. Faber, not. ad Phaedr. 173 C. Photius Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX, ubi titulus eius libri μεταμορφώσεων λόγοι διάφοροι. Apuleius ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide Salmas. prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & Lamprid. Commod. cap. 11, ubi Imp. nomen ὄνος &c. Memoratur apud Philostr. in Herodis vita p. 556 Lucius quidam ἀνὴρ σαρδῆς... ἐν τοῖς φανεροῖς σπουδαῖος. Μουσωνίῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας... ἐπιτηδεύ-
τατος τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familiaris. SOLAN. Non de nihilo videtur, quod apud Photium Cod. 129, p. 165 Hoeschel. bis vocatur hic libellus Λουκίς ἢ ὄνος, nimirum ut Ἀτθῆς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Ceterum fere est, ut assentiar Photio I. c. eo inclinanti, e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorē a Luciano contractam, adspersis hinc inde iocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apuleius, cuius ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. GESN.

ead. l. 2. Ἀπείν — συμβόλαιον) Lucius, qui postea asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπείν ποτὲ ἐς Θεσσαλίαν, ἣν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνδρα πον ἐπιχώριον. Inscitissime interpres, Cum in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum eius gentis viro, profisciscer. Verte: Fuit, cum profisciscer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum eius gentis viro. De tessera illis, beneficio eruditorum, res nota est ac discussa. IENS.

ibid. Θεσσαλίαν) Graeciae regionem, cuius montes sunt 24 nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa
Lucian. Vol. VI. G g

hiemalibus mensibus, & Larissa, a qua Achilles Larissaeus dictus. COGN. (Adscripserat huic notae Hemsterh. Patara Lycaiae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

ead. l. 3. Συμβολαίων) Cogitaram hic olim de tessera hospitali, sed frustra. Vide Philostr. pag. 549, *Syngrapha*, & Plat. ed. Basf. 135 B. SOLAN. Severe nimis pronuntiat Ienius. Probare potius debebat, *συμβολαίων* etiam dictum pro *συμβόλῃ*, hospitalitatis tessera. Causa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τοῦ συμβολαίου portionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. Budaei p. m. 768 seq. H. Stephani in Thef. &c. Sic *συμβολαίας δίκας* interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus Dukerus ad Thucyd. I, 77 pr. Sic Plut. Solo. pag. 156 H. Steph. obaeratis pollicetur Solon νέμειν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus *βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων*, ut rati sint contractus: huic *βεβαίωσι* opponitur p. 158 τῶν συμβολαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in Scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. GESN. Συμβολαίων quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, Dial. Meretr. II paulo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὅς πρῶν ἐδίκασατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. I. e. *syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendatiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. Dion. Hal. Isocr. p. 102, v. 29 ed. Lips. Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπεzaῖς ἀνευ μαρτύρων γίνονται. Et sic pro aetione, controversia, quae nascitur ex eiusmodi negotio, vel ratione pecuniaria. Idem de Demosth. gravit. pag. 197, 12, ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, οὓς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem Antiq. L. 2, p. 134, vers. 16 seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὑπηγάγετο. — Ὅρων γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἢ τῶν συνόντων αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & Demosthenem. Sed quia Gesner. similia aliunde iam dedit, plura non addo. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἄλῶν) Nescio, num propter ἄλῶν Florentinam consuluerit Solanus, an quia punctum minus ante καὶ

& ibi legitur, aequae ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὰ Ὑπατά) Siccine solent Graeci? SOLAN. An Solanus haec falsi arguit, quod *ἐς* pro *ἐν* positum sit? Vix credo. Aliam dubitationis eius causam tamen invenire non possum. Cumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter veritatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa, quae suppetit, copia subiungam. Demosth. p. ult. A. ubi *οἱ εἰς Ῥόδον* sunt Rhodii. Eustath. in proverb. quod ad Pisc. cap. 20 adduxi, τὸ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἄς Κλοπιδῶν. Et ne dicas, illud *ἐς* ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex Ach. Tat. I, 1, ἄς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, περιζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλιον. Alciph. III, Ep. 43 pr. λευσάμενας εἰς τὸ βαλατεῖον. Long. Past. III, pag. 103, ἄς ὠμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο (τὸ αὐτοῦ), quas *πυμπhas aliquando adiuravi in illo antro*. Idque manifestius pro *ἐν* positum, quam illa eiusdem, quae adducit Mollus p. 62, *ἐς δότακας κρύπτεται, ἐς ἕλος ἀφανίζεται*. Sed addamus alia. Sophocl. Ai. frag. 80, εἰς δόμους μένειν. Noster mox cap. 17, καταλύομεν εἰς τινὰ ἑπαυλίαν. Evang. Matth. II, 23, κατόκησεν εἰς πόλιν, *habitat in urbe*. Quinque similia vid. ap. Gunther. in Latin. Rest. T. 2, pag. 496. Sed ut *ἐλθὼν praemittit Evangelista l. c.* ut ibi sit, *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in Ael. VII, 8, Ὅτι Ἡφαιστίου εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Ubi Scheff. quoque frustra *ἐλθὼν excidisse* putat; vid. Kuhn. & Ael. pluribus locis. Sic *εἰς τὸ πικρὸν & ἐν τῷ παρόντι*, vid. Bud. Comm. pag. 553. Ne plura, quae in promptu forent, accumulem. Ita *ἐν* vicissim pro *εἰς* permultis demonstrat Maittaire de Dial. pag. 80, ubi & alia rursus habet, in quibus *εἰς* pro *ἐν* positum. Ita etiam *εἰς* pro *ἐν* vid. Alciph. I, p. 18, ubi vid. not. Bergleri. REITZ.

ibid. Γράμματα) Non modo ob Codd. sic dedi, sed quia paulo post bis terve sic legas sine varietate. REITZ.

ead. l. 12. Εἰδέναι) Immerito igitur & hoc supra in Alex. ci 55 negavit Solan. Graece recte dici, pro *nosse aliquem*. Confer ibi notata. REITZ.

ibid. Ὅρη) Sic Ms. Reg. 3011. melius, quam quod est in impress, ἔποι.

ead. l. 13. Καὶ ὅτι ἀρχαῖον ἐκάνον ἔχει) Cur ἔχει, & non ἔχει, ut *τρέχει*, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes edidit. etiam Fl. consentire in hoc vitio tolerando vidissem. GRAEV.

ead. l. 14. Τρέφει) Quia in proxime praemisso ἔχει nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque sibi simile esset curavi; nam ὅτι ἔχει καὶ τρέφει, quod in omnib. edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc Solani diligentiae, qui Codicem habet suffragantem, alioqui mallem cum Graevio ἔχει καὶ τρέφει, quia & οἰκεί praecedit, etsi coniunctio non semper similes modos habeat, ubi aliorum defleat oratio: ideoque οἰκεί cum suo ὅποι, sequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam si eodem spiritu ὅτι ἔχει καὶ τρέφει enuntietur. REITZ. Unius Codicis L. auctoritas non tantum apud nos valet, ut assentiamur Reitzio τρέφει in τρέφοι mutanti, qui optativus nullum huiusmodi habere potest praecedente ὅτι, ut probe monuit cl. B. de Ball. Quare reposuimus omnium edd. lectionem τρέφει, quam etiam tuetur Ms. Reg. 2955, & ἔχει cum Graevio mutavimus in ἔχει.

Pag. 132. l. 3. Ἀνεκτὸν) I. e. *mediocris, modica*, ita tamen ut ferri possit. GUYET.

ead. l. 7. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνη; γράμματα, εἶπον, κομίζω) Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνη, sed πυνθανομένη, quod forte per compendium scriptum a librariis mutatum in πυνθάνη. Latine sic: Tu vero, quisnam es, aut quid vis, percontanti, literas, inquam, affero. L. BOS. At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνη sibi non respondeant, nam pertinent ad diversas personas, ut ex versione iam patet clarissime. Immo in interrogatiunculis istiusmodi, ne semper quidem in eadem persona verba collocari opus est; quamvis ad eundem hominem interrogatio dirigatur. Ita Alciphr. III, Epist. 54 pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήση με, ἢ πῶθεν κατέαγα τὸ κρᾶνιον, ἢ πῶς τοῦτο — ἱμάτων φορῶ; nam etsi κατέαγε in uno Cod. legatur, sequens tamen φορῶ satis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia est ratio. REITZ.

ead. l. 8. Δεκριανοῦ) Fuit, cum censerem nomen esse patris. Muto nunc sententiam. SOLAN. Περὶ Δεκρ.) Nihil hic varietatis annotavit Reitzius. Rectius tamen Salmuriensis παρὰ Δεκρ. quod reddere Luciano eo minus haesitavimus, quod & sic haberi videmus in Ms. Reg. 2955. Περὶ cum Reitziana etiam B. 4.

ead. l. 9. Πατρῴως) Nihil dubito, quin Πατρῴως legendum sit, id est, *Patreus*. Mentio sit Δουσαρείου Πατρῴου apud Ammonium de Interpr. p. 17. LA CROZE. Et sic ex FL. dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπέδωκα) Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed

saepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum esse nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. SOLAN.

ead. l. 16. τῶν Ἑλλήνων) Si Patareus fuisset, scribendum erat τῶν Λυκίων. LA CROZE.

Pag. 133. l. 1. Παρ' ἐμέ) Ita ex Mss. Reg. 3011. & ed. B. 2. pro vulgato παρ' ἐμοί, rescribi iussit cl. B. de Ball. cui obsecundavimus. Ἐμέ agnoscit etiam B. 4.

ead. l. 8. Ἡ Παλαιστρά ἄγει με καὶ δείχνει μοι κάλλιστον οἰκημάτων) Interpretes omnes, ostensaque domo pulcherrima. Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωματίον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrat aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112, οἱ μὲν δεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo. GRON.

Pag. 134. l. 4. Ἡ νῦν μοι ὁδός) Aberat ab editionibus artic. η, quem addidimus ex Mss. Regg. 2955. & 3011.

ibid. Πάσαις ταῖς ἡμέραις) Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Τριῶν ἢ πάντε ἡμερῶν) Intellige διὰ. GUYET.

ead. l. 12. Κἂν τούτῳ) In lunt. κἂν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vet. edd. saepe omisere. Sed cum Par. aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distinguitur a κἂν εἴσι. Ut supra iam monui ad Lexiph. c. 22. REITZ.

ead. l. 14. Ἰμάτια — ἀνθία) Confer, si lubet, Alciph. III, Ep. 54, πῶς τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο — ἰμάτιον φέρω. Meretricum gestamen vestes floridae. Habuimus non semel supra. Occurreret rursus deinde. Confer interim not. Bourdelotii ad Nigr. cap. 13. REITZ.

Pag. 135. l. 1. Ἐγὼ Ἀβροῖά εἰμι, εἰ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις) Intelligunt, ego Abroea sum, amica si qua unquam fuit tuae matris, cum non videantur eam adeo arcta coniunctione vincire voces Graecae, quae simpliciter sonant, ego Abroea sum, si quam matris tuae amicam forsan audis vel audisti eo nomine; ut poeta, Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Bellidae nomen Palamedis. GRON.

ead. l. 6. Κατάγομαι παρὰ σοί) Solan. iubet conferri Κατάπλ. cap. 18. Sed ibi legas, καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Et 2 Ver. Hist. § 6 pr. ταῦτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? REITZ.

ead. l. 12. Φυλάττου μοι) Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem significat. Exemplorum pleni sunt omnes libri. Vid. saltem, quae dedit frater cariss. G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 353 — 4. Et Alciph. compluribus locis, ac Bergler. ad eundem I, Ep. 26, p. 107. Ubi id saepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III, 30, pag. 340, ἐκ τούτων (στρουθίων) λαχόν μοι τὰς πίονας καὶ ἀσάρκους ἀπέσταλκα πέντε εἰκοσιν. Ex his passerculis partem electam nisi pinguiore tibi & carnosiores, ut vertit Bergl. qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι scriptum oporteret. At si λαχόν pro λαχόν legas, ac per solitum pleonasmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius sibi quod placeret, non ut sibi servaret. REITZ.

ead. l. 13. Μάγος) Non erant olim magi plebeiae fortis homines, sed apud Persas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia stirpe procures, in secretioribus philosophiae & artis mathematicae arcanis educati, sagacissimi sympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. COGN.

ead. l. 14. Μάχλος) Sic & infra de non tem. cred. Calumn. cap. 26, ὑπὸ μάχλου γυναικός, quamquam Th. Mag. ibi legit μάχλης. REITZ.

ibid. Ἐπιβάλλει τὸν ὀφθαλμὸν) Sic apud LXX, Genes. XXXIX, 7, ἐπέβαλλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Estque phrasis amatoribus & amatis propria, cuius plura exempla vid. apud I. Elfner. ad Evang. Matth. V, 28. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπακούσει) Quod Solan. inquisierit, num quae ed. aliter haberet, suspicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitasse. Sed recte se habere indicativum, ipse tamen non dubitavit. Nam supra ad Tim. § 33, ubi εἴσεται, οἷάν με οὖσαν ἀπολείπει habemus, quod alii frustra in ἀπολείπει mutatum voluerant, ipse hoc testimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi consuetudinem: de qua & nos alibi iam egimus, pluribusque agemus, si opus fuerit; nimis enim usitatus est hic modus simili in constructione, ubi Latini quidem subiunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς ζῶα) De hominum & brutorum metamorphosi in alias formas Aristot. de mirabil. aud. Ovid. L. XIV Met. Plin. L. VIII, c. 22, Arist. L. IX, c. 36, L. VIII, c. 5, Solin. L. IX, Aug. L. XVIII de Civ. Dei, c. 16. Virg. Eccl. VIII. COGN.

Pag. 136. l. 8. Ἀποδύου) Ab athletis metaphora. GUYET. Satis patet ex sequente καὶ γυμναζόμενος. Sed & ex aliis adiectis satis apertum, non solum ad expugnationem eius mentis, ut sic dicam, qui arcana resciscat, respici; sed & nequitas simul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de strenuis potatoribus Persis utitur Aelian. V. Hist. XII, 1, p. 659 ed. Periz. οἱ Πέρσαι — οἰοῦναι πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύμενοι. Idem II, 30 f. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, & accipit se ad philosophiam. Alciphr. I, Ep. 37, pag. 170, ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλίς ἀποδύσεται, ad huius auxiliandum Herpyllis se accingeret. REITZ.

ead. l. 11. Δούλοι γὰρ) Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidinosèque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis uti, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. COGN.

ead. l. 15. Παλαίστρα) Iocose inditum ancillae nomen, ut ap. Plaut. in Cistell. cuidam *Gymnasium*. COGN.

Pag. 137. l. 1. Ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνοβήσατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.) Vertunt, Tum illa, lumbi agilitate moventur — Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris, inquit, adolescens. At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt tum illa, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὴ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis iuvenis, dicentisque, lumbi quidem tui agilitate mov. Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi Basileenses vertunt, cuius curam haud facile sustinebis, Benedictus cuius curationem haud facile sustinebis, quae nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἡδονῆς. Ver-tebat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod iudico verissimum. GRON. Ὡς εὐρύθμως, ἔφη, ὃ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυχὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται) Interpres vertens, Quam venuste, inquam, o pulchra Palaestra, nates una cum olla

circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur, ita agit, quam si voculae ἢ δὲ notent respondentis Παλαιστρας personam; cum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur. IENS.

ibid. (ἡμῖν ὑγρῶς) Forfan ἡμῖν, i. e. ὄντως vid. Hesychius. Aut ὑμῖν pro σοι, non plural. GUYET.

*ead. l. 3. Ἰταμὸν) Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique; vid. Pollucem vel decies. E. c. I, Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἱπποῦ βλέμμα, ἐρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδές. In Suida ἰταμός quoque legas, et si ab ἰέσθαι derivat. Et eadem pag. idem Suidas ait: Ἰτης. ἰταμός. σκληρός. τολμηρὸς καὶ δι' αὐτῶν χωρῶν τῶν πραγμάτων παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum, convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *triculum adspersum* notat ap. Alciphr. III, p. 360, qui de philosopho Cynico dicit: *δέσμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερόν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασειῶν, τὸ βλέμμα ἰταμός, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ.* Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex eodem p. 382, ubi ἡ πατρῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ἐκ Κεραμεικοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμός generaliter veritas, *audax, impudens, & Cynico & meretrici conveniet. REITZ.**

ead. l. 5. Μεστὰ) Ταυτὶ post τὸ μεστὰ desiderari videtur δεικτικῶς. GUYET.

ead. l. 6. Πυρίκαντον) Conf. supra Τοξ. c. 55. SOLAN.

ibid. Παρεδρεύεις) Ἀν παρεδρεύσεις; GUYET. Futurum sententia postulat. SOLAN.

*ead. l. 7. Θεραπεύσαι) Audacter mutavi accentum, cum edd. haberent *θεραπεῦσαι*, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. REITZ.*

ead. l. 9. Καὶ τῆς — ὀδύνης) Καὶ ταῖς — ἡδοναῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρδόμενος) Infra Διψ. cap. 4 f. προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. SOLAN. Sed Amor. c. 45 f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. REITZ.

*ead. l. 17. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα) Illud μηδὲ optime quidem Gesner. reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in Long. Past. I, pag. 4, *ἔπειτα αἰδεσθεῖς εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλοπρωπίαν μιμήσεται.* Item apud Alciphr. I, Ep. 32, ipso principio, *μηδὲ κρεῖττονός εἰν σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη,* ubi Bergler. similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in Plut. contra Menipp. (Dial. Mort. I.) *ὥς οὐδὲ παυσομένου μου, se tueri**

queat, cum Hemsterh. ibi οὐδέπω legi malit. Confer eundem in Prometh. 1 f. p. 25, ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. Long. Past. III, 110, 1, οὐκ ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster 1 Ver. Hist. c. 6, οὐκ ἔτ' οὐδὲ στείλαι τὴν ὀβήνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ γὰρ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliiue affirmationem per negationem contrarii adiunctam solent corroborare, ut, ἐκζητήσατε τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ πονηρὸν vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti Hom. II. E, 816, — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, *dicam verbum, nec celabo*. Z, 180, — ἦν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἰταμὸν) Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴεσθαι derivat. Sed in Luciano & apud alios laevigatur; vid. notas. Suidas, ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς, ἀναιδής. ὁμοίως. παρὰ τὸ ἴεσθαι ὃ ἐστὶν ὀρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. REITZ.

ibid. Ὡμὸν) Non comparebat in editis. Sed inseruit, ex Suida credo, Solan. Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. REITZ.

Pag. 138. l. 9. τοὺς δεσπότας) Eadem prorsus ratione alibi apud Xenophontem τοὺς βασιλεῖς. Et apud Livium reges, de rege & regina dictum legas. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπνον) Ὑπνον legend. omnino videtur. GUYET. Quia edd. vertt. & Codd. ου scribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καταψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adversus aliquem*, per ellipsin τοῦ κατὰ, quod in composito iam inest, invenias frequenter, res tamen, quam mentior, simulo, accusativo efferatur, necesse est. Non saltem novi, sic in genitivo usurpari. REITZ.

ead. l. 14. Ὑπέστρωτο) Imperfonaliter, pro κλίνη ὑπέστρωτο. GUYET.

Pag. 139. l. 2. Τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὐτὰ) Placet interpretibus vertere *aliae suis peculis exutae*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque sic erant? Certe: sed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in sertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera sic debent intelligi, *aliae sic nudae ut nascebantur* atque adeo integrae, (ut Athenaeus lib. 14 scribit, ἀμάλας dici τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ'.

αὐτὰ) *aliae solutae foliis non amplius cohaerentibus, sed abruptis, aliæ in ferta plexae*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo post pro ἔμενον τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην & sane sic iam habent interpretes. GRON.

ibid. Δελυμένα) Rosae solutae, rosae fertae Apul. GUYET.

ead. l. 4. Τὸν συμπότην) Interpres vertens, *compotricem exspectabam*, legit τὴν συμπότην videnturque eruditi id probasse, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quatum coenaturus & concubiturus esset Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότην dicendo de femina; plane ac mox eapse haec Palaestra Lucio dicit, ὦ μεράκιον, ἐκδύσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔσθαι ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipsa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diserte, per iocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita D. Brutus, acerrimus, post caesum Caesarem, M. Antonii ἀνταγωνιστὴς, appellatur ab Antonio venefica; velut ex ipsius Antonii literis prodit Cicero Philipp. XIII, cap. 11. IENS. Nihil muto, quia non solum *compotor* per consuetudinem a potiori masculino genere dicere potuit, sed & dedita opera: nam non semel eandem ancillam vocat *magistrum*, ut cap. 10. Immo hoc cap. 8 iam ait ipsa, se *magistri* ac *praefidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine masc. gen. tam Latini, quam Graeci, utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam respiciunt. Ex Cic. 2 Inv. 3 dedit exemplum Iens. in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex Soph. Ai. flag. 86 subiiciam: Γενοῖτο μὲν τ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένον ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce Asinus mereret. Addam tamen, quod Ortwinus Iensio scripsit: Συμπότην & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra Clodius apud Cic. 1 ad Fam. Ep. 9, appellatur Furia muliebrium religionum, qui &c. — Vid. Gronov. ad Sen. Trag. Herc. fur. v. 1157. REITZ.

ead. l. 11. Γοργὸς) *Durus, exercitatus, exercitatione induratus*. Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχύς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. GUYET.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν ἴδοις) Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με &c. GUYET. Nihil varietatis hic notarat Solanus noster: quare edd. in variantt. notatas consului, cognovique, solam ex iis Parisinam habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex coniectura infer-tum est. REITZ.

Pag. 140. l. 6. Ὑπτίαν) Ὑπτίον forſan, ut infra κολλῶ αὐτῷ. GUYET.

ead. l. 7. Ὑποβάλλον) Forſan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν gloffema videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὰ σκέλη) Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. GUYET.

ibid. Καὶ στήſας) Τὰ σκέλη ſc. τὰ ἐμὰ ver. Interp. GUYET.

ibid. Κολλῶ) ἴſως, κῶλω, id eſt, *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλῶ, i. e. *iunge & agglutina*, αὐτῷ, ut alterum ſit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri. LONGOL. Cui notae infera erant etiam haec verba: ἄλλε ſumſit pro *ſalibus*, more Latino. Alios hiſce de rebus enarratores quaerito; aut potius ne inquirito proſus, ſi ſapis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰſχυέτω) Forſan ἰſχύη. Sic interpres. GUYET.

ibid. Ἐξελεύſας) Scil. τὸν ἀνταγωνιſτήν. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ πλάτους) Lege κατὰ βάθους. GUYET.

ibid. Δῆξον) Quaeenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio: quare & in reliquis huius dialogi brevior ero. REITZ.

ead. l. 13. Ἄμμα) Ἰν κλιſπᾶλη nihili eſt τὸ ἄμμα in his verbis τότ' ἦδ' ἐπιβάς, ἄμμα κατ' ἰξύος δῆſας ſύνεχε. Bene Mſ. ἄμμα κατ' ἰξύος δῆſας, *vincula ad illa alligans*. GRAEV.

Pag. 141. l. 6. Πλείω) Lege πλείους. GUYET. Non credo Guyeto: nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. Diodor. Sic. I, c. 92 pr. παραγενομένων δικαſτῶν πλείω τῶν τετταράκοντα. Ubi Weſſeling. No. 48: *Rarior aliis hic uſus vocis πλείω, Noſtro triſtiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV, 20, XVII, 115, XX, 63. Et H. Sieph. ad XIII, 94. Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & καλλίω*, ſupra Abdic. c. 16. REITZ.

ibid. Ἄλλα καὶ οὐ) Ἀν, ἀλλ' ἄκουε; Placet. GUYET. Ἄλλα καίου) Κέου, mendose P. In L. ἄκουε. SOLAN. Ἄλλα καὶ οὐ τὰ ἐπιτ.) Mitiffimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, cum interpretes vel omiſerint verba ἄλλα καίου, vel reddiderint ſed urere. GESN. Illa coniectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. Pell. quae congruit cum emendatione & verſione Geſneri, nec abit ab edd. niſi quod accentum tantum mutarit, ἄλλα pro vulgata ἄλλα exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. REITZ. Mſ. Reg. 3011. ἀλλ' ἀκούετ' αὐτὰ ἐπιτ.

quam unice veram lectionem putat cl. B. de Ball. mutato sc. mox seq. παλαίων in παλαίε, h. f. mais luttés en silence, sans raisonner.

ead. l. 7. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν) I. e. pudendo abluto & absterfo. GUYET.

ead. l. 9. Παλαιστῆς) Ita etiam *athletae* vocantur, quicunque in aliqua arte egregie exercitati excellent. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 53, No. 53. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ μέσα) Τὴν πυγὴν fortassis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπιπρῶσον) Lege ἐπιπρῶσον. GUYET. Idem Gesner. iussit. REITZ. Ἐτι τρῶσον, vel πέρασον, vult B. de Ball.

ibid. Ψιλλόν) Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. GUYET.

ead. l. 13. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγγε) Cum in Basileensi ed. harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod aiunt, constringe*. Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγγειν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo: Κατὰ λόγον οἶμαι ἢ Ἀττικὴ πολλοστήμβριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit, vel pro more luctandi, velut nodum stringe*. Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, *τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι &c.* licet haec quoque sit certa species luctae. GRON.

ibid. Ὡς ἄμμα σφίγγε) Scaliger ad Euseb. Incertus interpretis huius Dialogi ad incertum saepe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo satis nota ex commentariis Petri Colvii, & aliorum, qui scripserunt ad Milesias Apuleii, etiam ipse solus Apuleius hunc sibi proponens Dialogum, dum alia de suo connectit, interpretis fungitur officio. BOURD. Palaestrae vox ἄμμα, usurpata etiam Theocrito Dioscuris f. Id. 22, 66, — ubi male interpretes oculos dedit, quasi essent ἄμματα. GESN.

ead. l. 16. Κρύψον) Forfan κύψον. GUYET.

ead. l. 17. Μὴ ἀνασπάσης) Locus in ambiguo. GUYET.

Pag. 142. l. 1. Ὑφελθ) Τὸ πέος forsan. GUYET.

ead. l. 2. Παρεμβολὴν) *Le croq en jambe*, hic virile membrum. GUYET.

ead. l. 7. Κάθησον) Lege κάθισον. GUYET. Guyeti emendationi faver Mf. Reg. 2955. Sed κάθισο cum Pell. malit cl. B. de Ball. De differentia inter καθίζω & καθέζομαι vid. Soloeicist. § 11, ibique nott.

ibid. Εἴτα δούσα) Εἴτα λαβοῦσα, & mox pro τὸ λοιπὸν — καταμάττου, τὸ αἰδοῖον — κατὰματτε, vel καταμάλαττε, legendum coni. cl. B. de Ball.

ibid. Κατὰ χεῖρς) Forſan, καὶ τῆς χεῖρς. GUYET.

ibid. Πάρα·φαι) Lege παρά·φα. GUYET. P. I. & Ven. παρά·γρα·φαι. Quidam παρακύν·φαι. Coll. vulg. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν) Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. GUYET. Ἐς non agnosci a Mss. a se collatis testatur cl. B. de Ball. quare eiecimus. Mox auctoritate Mss. Regg. 2954. & 3011. pro vulgato ἦλθεν rescipimus ἦθλουν. Quis enim ferat idem verbum bis occurrens in eodem commate: καὶ ποτὲ ἐπὶ νοῦν μοι ἮΛΘΕΝ ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἮΛΘΟΝ. Adde, quod ἦθλουν, palaeſtræ verbum, optime convenit cum superioribus.

Pag. 143. l. 10. Μὰ τὴν κεφαλ. &c.) Hom. Il. O, 39. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκαρος οὔσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην) Sed hera mea fascinandī artem callet. Sic Benedictus, cum tota haec periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque ut negligentia huius contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed hera mea valde invida est erga artificium suum, & studiose abscondit, nec sustinet, ut quisquam eius fiat conficius aut particeps. GRON.

ibid. Βάσκαρος) Invida est circa artem suam. GUYET.

ead. l. 13. Αὐτῆς) Lege αὐτῆς. GUYET. Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Εἰδεῖν) Sic omnes. Ego mallem ἰδεῖν. SOLAN.

ibid. τὴν κεκτημένην) Sic ὁ κεκτημένος, herus, ap. Aristoph. Plut. 4, ad quem vid. not. Spanhemii, qui rationem huius significationis multis explicat, & inter alia etiam ex Aeschyl. Suppl. 340, & Concion. 1118, τὴν κεκτημένην, dominam vocari probat, non omisso hoc Luciani loco. Conf. iterum infra cap. 27. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπὶ τούτοις) Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supra Tox. c. 20. Sed licet Gesner. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, in hisce acquievimus, & infra cap. 17 pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, inter haec, quod posterius parum refert utro more reddatur, num post, an inter haec; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari post haec; aequae ac ap. Aristoph. Plut. 57, ἢ τὰπὶ τούτοις δρῶ, aut post haec sic faciam. Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τοῦ post haec tamen firmatur ab Kuſtero ex Eurip. Phoen. 1214, Τί τὰπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὰ δρασείστων; quid post haec filii mei

facturi sint. Item Ione 256. Addo Herodian. I, 17, 2, ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos*. Namque ait: Ὡς πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶποντο δὲ Λαίτῳ τε καὶ Ἐκλεκτῷ ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν συγγλήτου πρωτεύοντων. REITZ. Ἐπὶ τούτοις *in his* cum verti, respici putabam ad leges & conditiones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. GESN.

ead. l. 17. Πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον) Non capio, quam vere Benedictus nunc verterit *ad suum amatorem*, cum pag. 86 ea voce reddiderit ἐραστήν. Uique prudentius in Gallo pag. 181 puto ab eo veti *amatum*. Est enim in Graecis differentia. GRON.

Pag. 144. l. 2. Ἡ γῶν ἔχεις) Potes. GUYET.

in Schol. Ἀδρὸν) Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatus scribitur, sed ἀθρόος laevigandum. Variant tamen edd. interdum inter ἀδρὸς & ἀδρός vid. 2 Ver. Hist. c. 40 f. Eandem ob causam paulo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἄπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Ἐκείνῳ) Forsan ἐκείνῳ quaesivit Solan. Nec respuerem, si invenirem: facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οἱ. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest, (vid. notata ad Amor. c. 36) pro οἶον ἐκείνῳ, ἢ οἱ κέρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, καὶ ἐκείνῳ scil. κρώξασα, οἶον οἱ κέρακες. Sed ἐκείνῳ magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικέρακες etiam vocantur, quod ex Aristot. Hist. Anim. VIII, c. 3, notum est. REITZ.

Pag. 146. l. 4. Αὐτὸν ἐώρων ὄνον) Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obfcoeni in porcos, asinos, sive iumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civ. Dei L. XVIII, c. 17 & seq. COGN. Ἐαυτὸν) Ita L. Codex & Pl. In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quamquam non desunt eiusmodi exempla. SOLAN. Quia ἐαυτὸν pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente Solano, non necesse erit id mutare; & quia ἐαυτὸν a scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Cod. L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31 f. ἐαυτὸν ἐνσεύσκειμι τῇ ἐστίᾳ, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde 1

Ver. Hist. c. 6, & Catapl. c. 9, ubi Solanus id quoque frustra mutatum voluit. Alciphro. etiam II, Ep. 1, p. 198, *ἐαυτῇ* pro *ἡμαυτῇ*. Sed ibid. Ep. 4, p. 236, *αὐτῆς* legas, ubi Bergl. cum Periz. tamen etiam *ἐαυτῆς*, idque pro *ἡμαυτῆς*, legi iubent. Bene: sed *αὐτῆς* forsan & ibi sufficeret. *Ἐαυτοὺς* itidem pro *ἡμᾶς αὐτοὺς* est in 2 Ep. ad Corinth. X, 12, & passim in N. T. aliisque, quos omitto sciens. REITZ.

ead. l. 8. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον) Pristinus interpres satis dubie, *illa manibus demulcens caput*; cum verum videre potuisset sensum, si non ex affectu dolentis, certe ex Apuleio (s. potius Appuleio) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis*. Sed non libet singulas eius aberrationes repetere. REITZ.

ead. l. 12. Ῥᾶσθη) Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis *Ῥᾶων*, nisi quod *Fl.* mendose habet *Ῥᾶον*. SOLAN. *Ῥᾶων*) Solan. iam correxerat *Ῥᾶσθη*. Sed vereor, ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* i. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet *Ῥᾶων*. Quod probō, quia & sic Apuleius Met. III, pag. 59 ed. Pricaei: *Με τρεπιδatio- simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, facilius quod reformationis huius medela suppeditat*. Unde imitatio satis apparet. REITZ. *Ῥᾶσθη* tamen M. Reg. 3011.

Pag. 147. l. 6. Ἀληθινὸν ὄνον) Vid. omnino L. Bos. in Epist. I Theff. I, 9, pag. 211, (quem adeundum Hemsterh. margini adscripserat) ubi is docet, *ἀληθές & ἀληθινὸν* quidem *verum* significare; sed non promiscue semper usurpari. *Ἀληθινὸν* enim saepe sumi de eo, quod *natura & revera* est, quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic *ὄνος ἀληθινός*, ac duabus paginis post, *ῥόδα ἀληθινὰ &c.* REITZ.

ead. l. 7. Δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου) Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & aemulatione. Arist. L. 2 Rhet. COGN.

ead. l. 8. Ἐπεισέρχομαι) Si dubitavit Solan. num vera haec lectio, miror, cur non indicarit, iterum sic occurrere infra hoc Dial. c. 38 med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non est opus. REITZ.

ead. l. 12. Ὡς τῆς ἀκέρου ταύτης περιεργασίας) O intemperantiam hanc curiositatem! *Περιεργασία* non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis *περιεργάζομαι* legatur. Repone igitur ex MSto *περιεργίας*. GRAEV. *Περιεργίας* P. etiam; vide finem libelli. SOLAN.

Pag. 148. l. 8. 'Ως δὲ οὐδ' ἐν ἄλλῳ) 'Ως δὲ οὐδ' ἐν ἑνὶ ἄλλῳ S. & B. 4.

ead. l. 9. λαβόντες καὶ) Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit restituendum? Vid. lib. vett. GUYET. In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ scripsit. SOLAN. Etsi non inveni illud με, tamen adeo verum ac necessarium duxi, ut inseruerim, monente etiam Solano nostro. REITZ.

ead. l. 14. 'Ανυπόδετος) Omnes libri hic ἀνυπόδετος habent. Idem c. 43, ἀνυπόδετος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam libri dabunt, ut hic ἀνυπόδετος, & iterum c. 29, Κρον. 'Επιστ. c. 19, & Φιλοπ. c. 21. SOLAN. Non esse talia intelligenda de ferramentis, qualia hodie suppinguntur iumentorum pedibus, sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversae ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. v. solea, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. GESN. 'Ανυπόδετος etiam praeter loca ab Solano indicata scribitur in Icarom. c. 31, excepta S. & Amst. quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed Phrynich. p. 196 ed. de Pauw peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: 'Ανυπόδετος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἀμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδέσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At P. Weseling. ad Diod. Sic. I, c. 80, v. 75, contra Phrynichum, Moerin, Suid. & Th. Magistr. pariter τὸ ε damnautes, ex Diod. Lyfia, Aelian. Longo &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43, ubi η servavimus. REITZ.

ead. l. 15. 'Απωλλύμην) 'Απωλλύμην adscriptum in marg. Basf. 1. deletο ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in edd. ut & Codd. inveniam. 'Απόλετο ὑπὸ τῆς αἰγρας ait quidem supra Tox. c. 14, & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam, quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. REITZ.

Pag. 149. l. 1. Καὶ εὐθὺς ἄλλος) Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐκ ἐπεκολούθει) Et in hoc sinceriores edd. priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integrioribus iterum eadem, καὶ γὰρ φιλήμασιν ἡσπάζοντο καὶ καταλύειν ἐκέλευον &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. IENS.

ead. l. 6. Μαθὼν οὖν ὅτι ἄλλο ἐβόων) 'Αλλως, ματαίως. MARCIL. 'Αλλως & ego praetulissem, si constaret, Pelleti scripturam ex Codice, non ex coniectura, esse. Et quamquam id non

constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini interpretes iam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes, *nihil ergo proficiens rudendo* &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare, *experius autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid* idem sit, atque *aliter clamavi*, scil. quam solebam, volebam; ideoque lectoris arbitrium esto eligendi quid malit. REITZ.

ead. l. 11. Ὅστε ἐστὴν) Os dicit asino fuisse vinculo occlusum, ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet: Ὅστε ἐστὴν τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος, iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret? Lege, Ὅστε ἔβην τότε, tum sic obturato ore procedebam. GRAEV. Ὅστε ἐς τὴν τότε, sc. ἡμέραν, emendabat Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 13, notante cl. B. de Ball. Verissime.

ead. l. 12. Καταλύμεν εἰς) Alias amat καταλύειν ἐν, ut mox, & c. 46, & alibi. Sed conf. ad c. 1, εἰς τὰ ὕπατα. Adde Arabian. IV, 16, p. 174 f. εἰς φυλακὴν εἶχον. REITZ.

ead. l. 15. Καταλύειν) Καὶ hic deesse videtur. Καὶ καταλύειν &c. Placet. GUYET.

ibid. Ἐν τῇ ἐπαύλει) Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. SOLAN. Cur ἐπὶ minus probem, videri potest ex iis, quae notavi ad Tox. c. 20. REITZ. Male adhuc desiderabatur in edd. artic. οἱ ante verba ἐν τῇ ἐπαύλει, quem addidimus ex Mss. Regg. 2954. & 2956. In ed. Reitz. excidit τῇ post ἐν, operarum errore.

Pag. 150. l. 11. Τὰ δὲ — τὰ δ') Consului edd. vet. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam inesse, & ῥόδα ἐκεῖνα frustra repetitum? Et quis ferat, ter ῥόδα sic repeti duobus versibus? Quare posterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 13. Δάφνην) Haec omnia aut miseris modis scripta sunt, aut a librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. SOLAN. Est rhododendron, nerion, rhododaphne, quod Plinius 6, 20, f. 33, describit sempiternum fronde, rosae similitudine, caulibus fruticosum. lumentis, caprisque, & ovibus venenum est. Apuleius l. 4 pr. Hae arbores in lauri faciem prolixè foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum rosas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibis letalis est. Hinc in suspicionem veni, an forte legendum sit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. GESN.

Pag. 151. l. 12. Παλινοδρομῆσαι &c.) Iambus proverbialis; quem Erasmus exponit Tir. Satius. Latine quoque usitatus versiculus: *Est satius regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! REITZ.

Pag. 152. l. 8. Τῷ ἡμῖν) Supra ἔην dixit; quare hic τῷ ἔην scribendum videtur, pro τῷ ἡμῖν. GUYET. ἡμῖν) Quem tamen supra passim *asinum* dixit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδὲν ὑπὲρ) Sic Belgae, adscript. in B. 1.

Pag. 153. l. 6. Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐρχόμενος) Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basilienses, *mors illi attulit laborum finem*, laevissime. Benedictus, *ille vero infra delabatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter, *ille deorsum abibat mortem saltans*. GRON.

ead. l. 8. Ἐγὼν φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ) Ad verbum εὐγενῶς Solan. adscripserat, & sic esse in Fl. An speravit ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων esse *statui, decrevi*, quis dubitet? Conf. mox c. 39, ἔγνων κρεμάσαι ἑαυτὸν. Sic in vita Aristomenis ed. Oxoniensi Corn. Nepotis annexa: Μεσσήνιοι — ἀρίστασθαι πάντος ἐγγίνωσκον, Messenii demigrare constituerunt. Item ἔγνωσαν καλεῖν, Long. Paft. I, pag. 5 ed. Iungerm. Idem III, pag. 115, γνούς, pro stabat ei sententia. Thucyd. I, cap. 120, πολλὰ γὰρ κακῶς γνῶσθόντα — κατορθώθη, multa male consultata — felicem exitum habuere. Τὰ ἐν ποσὶ vero esse praesentia, vid. Nigrin. c. 7, ibique commentatores, & ad Quom. Hist. c. 2. REITZ.

ead. l. 10. Εἰς ἑμαυτὸν ἀνασώσῃσθαι) Mira haec efficacia enuntiavit: sonat enim, *ut inde restituatur in me ipsum*, i. e. ut rursus siam, qui ante fui. REITZ.

ead. l. 12. Δοῖπόν) Et haec ita legi in Fl. notavit idem Noster, meliore paulo iure quam ante; sed commare post καταλύσους posito, quod iam feci, cum in edd. abesset, sensus mihi videtur apertior. REITZ.

Pag. 154. l. 3. Σκενύασα ἔχω) Conferri iussit in marg. Solanus infra Δημ. c. 32. Ibi invenio similiter εἶχον θανμάσας. Item supra Ἄλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonasmō ait, θανμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo est peculiaris ac familiaris, ut nesciam, an facturus sum operae pretium, si plura addidero. Videat qui volet Bud. Comment. pag. 211. Theocr. Eid. XIV, 8, παῖζεις ἔχων. Hesiod. Ἔργ. I, 42, κρύψαντες ἔχουσι, quod vel Scapula habet, licet haud addito

versu. Sic ἀρεῖς ἔχων, & similia multa, profert Maittaire. de Dialect. p. 76 & 79 C. Adde Nostrum Icarom. c. 24 m. παι-
ζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Par. ἐκὼν* habeat pro ἔχων,
hoc inquiremus denuo. REITZ.

ead. l. 16. ἄρτον) Lege ἄρτων. GUYET. Recte corrigit Guyet.
Et vel sic ederem invitis edd. quae ἄρτον miro consensu ha-
bent. Nam et si vulgatam lectionem ita construendo defende-
re possumus, ἡσδίων ἄρτον (scil. τινὰ) τῶν ἐνδοῦ, *comedi unum
ex panibus, qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis, ob
articul. τῶν, & Genitivus Atticismo aptior. Vid. Th. Mag. &
Moer. v. φάγω. REITZ.

Pag. 155. l. 13. Πάντα ἔκλας) Et sic legere Fl. bene notat
Solan. Sed & legitur in *I. P. N.* &c. & recte, atque elegan-
ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i. e. *nihil aliud quam flebat*; ut
μοχ, πάντα καταπίπτοντα. Plura iam notarunt Lexicogra-
phi. Adde Herodian. V, 8, 8, ἔτε — ἀδελφῇ γενομένη, καὶ
τὰ πάντα σὺν αὐτῇ ἐν τοῖς βασιλείοις διατρίψασα, i. e. *perpe-
tuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 31 m. παιδίσκην πάντα
καλῶν, paulo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μα-
κρὰ κλάειν Aristoph. Plut. 612, & alii passim. Sed & ἔκλας sic
apud Lucian. legi notavit Solan. cum tamen μοχ συνέκλαιον,
non συνέκλαιον. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas
me movet. Malim tamen interdum ἔκλασε, quam ἔκλας, scri-
bere, perspicuitatis ergo, ne incidamus in ambiguum, utrum
sit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi, quia se-
quentia satis aperiunt, quale verbum auctor voluerit. Alio-
qui in illo iota subscripto, quod facile ab typothesis omitti-
tur, non satis est praesidii, veluti ap. Long. Pañ. IV, p. 110
ed. Mollii, omittitur, editumque, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι τὸν
δεσπότην ἔκλαιον, quasi aor. 2 esset, quod legentem tamen
falleret, ni statim & ibi sequeretur ἔκλαυσεν. REITZ.

Pag. 156. l. 17. Πάντα καταπίπτοντα) Ἀπ' πάντη; adscri-
psit Guyetus. Bene, si libri addicerent. Iam vero, dum non
addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἔκλας,
ubi vid. quae noto, nihil muto. REITZ.

Pag. 157. l. 3. Ὡς ἀλλοτρίῳ) Alludit, ni fallor, ad Homeri-
cum illud: Ἐνθάμωσιν ὡς ἀλλοτρίοισιν. Thucyd. I, 70 B. τοῖς
μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρώνται. Greg.
Naz. Martyres omnia alacriter perpassos esse, ait, ὥσπερ ἐν ἀλλο-
τρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41 ed. Basf. BC. SOLAN.

ead. l. 4. Γὰρ τοῦ θανάτου) Sic ego ex coniectura, pro δὲ,
quod in omnibus erat. SOLAN. Ὁ δὲ) Solanus γὰρ edi iussit,

non repugno; nec tamen facio: nam & saepe sic positum invenio, ubi usus γὰρ postulare. Vid. supra notata ad Amor. c. 38. Adde mox c. 37, ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. cap. 17 f. τὰ δὲ — τὰ δέ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut iam alibi, ni fallor, ostendi ex Long. Paft. II, p. 48. Adde eund. III, 93. Et Alciphr. II, p. 202 & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ δειπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν· σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ὅπως οὖν ἄλλως ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo eiiciendum esse, bene monuit Bergler. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in Aristotele, I Polit. c. 3 med. Ἐστῶσαν, αἷτ, δ' αὐταὶ τρεῖς, ἅς εἵπομεν. Ἐστὶ δέ τι μέρος, ὃ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μέγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως δ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἰπόμεν. REITZ.

ead. l. 7. Ἀναπεσόντες) In Ev. Marc. VI, 36, καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba I. Elfn. ait: Ἀναπίπτειν, pro accumbere cibi capiendi causa, tantum est. Habet tamen ex Euripidis Cyclope & Alexi Athenaeus I, 19, p. 23. Item Lucian. Asino (h. l.) Scriptor item Apocryphus Tobiae II, 1, ἀνέπεσα τὸν φαγεῖν. Iudith XII, 16, & in his libris passim. Haec ille; cui addo: male ergo Phrynichus p. 92 id hoc sensu damnat, scribens: Ἀναπεσεῖν οὐ καλῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum est, pro ἀδυμῆσαι aliis usurpari, ut vid. Thucyd. I, c. 70, καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσιν, & vixi quam minime animo consternantur. Confer ibi Waffium. Et Philon. L. I de Mose, quem ad partes vocat Hoeschel. qui tamen idem pro discumbere etiam affert ex Ev. Luc. 17, 22, Ioan. 6, & Synes. Ep. 114. Cautius Th. Mag. Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τοῦ ἀδημονῆσαι καὶ ἀδυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιθῆναι. Sic enim postremum verbum necessario legendum, non ἀνακλιθῆναι, ut est in ed. Blancardi. REITZ.

Pag. 158. l. 5. λαμβάνεται μου) Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae με, non μου, hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούρων, ποδῶν, κεράτων, & similia sint obvia; ut recte mox c. seq. λαμβάνονται μου· tamen id minus eleganter videtur procedere, sequente praepositione: nam ut λύκον τῶν ὄτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceret, λύκον τῶν ὄτων; ita difficilior, λύκον ἐκ τῶν &c. At cum λαμβάνειν τιγὸς, & λαμβάνειν οὐράς, item ἐκ τῆς

εὐρῆς, seorsum recte dicatur, nolim his coniunctis controversiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Luciano stilo aptiorem videri; etsi duplex eiusmodi genitivus non est adeo inusitatus sine praepositione, ut Herodian. II, 3, 8, καὶ λαβόμενος τῆς χειρὸς Χλαβρίωνος, & *prehensa manu Chlabrionis*. Ne plura congeram, quae sine praepositione aliter construi possunt, ut Aelian. V. Hist. XII, 46, καὶ ἐκείνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, & *ille apprehendit eius iubam*. REITZ. Dixi, minus commode dici λαμβάνεσθαι λύκου τῶν ὀντων iam vero video sic loqui Eustath. de Ismen. am. I, p. 26, καὶ λαβομένη μου τῶν ποδῶν. IDEM in *Addend.* & *Corrig.*

ead. l. 9. Δίκην κέρκου) Potest intelligi hic locus ita, ut interpretatus sum: nec de emendando in mentem venisset, nisi, dum forte Apuleium confero, invenirem ista, Met. VI, pag. 127, 29 *Pric. de virgine capticia*, ut ipse vocat: *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non taurum sed asino dependentem Dircen aniculam; sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum &c.* Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore huius libelli iudicemus; Apuleius certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κέρκου, ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. GESN. Praeclaram Gesneri emendationem in sua Luciani versione secutus est cl. B. de Ball.

ead. l. 14. Ἦύχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς) Soloece locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ, ut initio eiusdem huius pag. φυγῇ σῶζε σεαυτὸν & c. 34 E. φυγῇ ἐσώζοντο. IENS. Τῇ φυγῇ P. uti Iensius emendandum esset monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34. *Eripe nate fugam*, Virg. Aen. II, 619. SOLAN. Recte emendavit Iensius, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὐτὴν etiam videtur velle mutare, non satis causae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Iam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. REITZ.

Pag. 159. l. 11. Σαρδόνιον) Sic Z. Tr. cap. 16. Vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδά-
νιον & Σαρδάνιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. Homerus metri causa mutavit. Vide Od. γ, 302. SOLAN.

Recte producitur secunda in Σαρδάνιον. Et sic bene editum in Suidae Σαρδάνιος γέλως. De significato eius proverbii vid. Erasmus in *Risus Sardonijs*, & Suidas, ex cuius variis expositionibus hanc addidisse suffecerit, quod dicatur de iis, qui in proprio exitio rident. Sed huc magis convenit Scholiastae Luciani altera interpretatio, de iis, qui, dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Σαρδ. γελ.) Complures huius proverbii interpretationes vid. apud Suid. quem, quia hic prolixior, describere nolum; sed vid. not. ad Lucian. textum. REITZ.

ibid. l. 6. Δὲ φησιν) Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. REITZ.

ibid. l. 7. Ἐτη) Excidit numerus. SOLAN. Suppleatur ergo ex Suida, qui ο, i. e. 70, addit. REITZ.

Pag. 160. l. 2. Τῷ μηρῷ εἶχον) Τὸ μηρὸν in dual. maluissim, ita ut εἶχον tum esset plurale; sed propter adiunctum νοθετούμενος non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut Homer. Iliad. E, 137, Ὅν ῥά τε ποιεῖν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπῆκοις ὀϊεσσι Χραῦσῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam Nigrin. cap. 14 in alia locutione similiter omissum est ἐν, legiturque, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος. Id vero merito suspectum est Hemsterh. REITZ.

ead. l. 15. Ἐδράξατο) Verba illa εἰ τῶν οἶκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur si domum suam aufugisset: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκειν fugio deducendum est, (quid namque διδράσκειν τῶν οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit interpretes; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω pertingo, consequor, assequor, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab Hesychio. Est ergo δράξασθαι τῶν οἶκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud Apollon. Rhod. I, 1130, dicitur Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαῖης, apprehensa terra; ubi vide Scholiasten. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro affectare, studere. Callimachus Epigrammate I: Ταῦτ' ἄτων ὁ ξείνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος. Vertit Vulcanius: His simul amictis maiores quaerere census Desistis, & puerum consilium arripis. LENS. Vide lensium. Conf. infra Φιλοπ. cap. 32. SOLAN.

Non solum infra in Philopatr. loco ab Solano cit. legās, δρα-
 ξάμενός μου τοῦ λάπους· sed & apud Alciphr. III, pag. 426,
 compositum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciscor*: εἰ που τι τῶν
 κέκλων ἐπιδράξασθαι δυνήσῃ, ubi tamen etiam ἐτι δράξα-
 σθαι legi posse Bergl. non male existimat. REITZ.

Pag. 161. l. 10. Ἀνατέμωμεν ἐκ τῆς γαστρὸς) Supra τῷ ξί-
 φει ὑπεκτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν. GUYET.

Pag. 162. l. 13. Ἀφιγμένοι) Sic *H* ed. Reliquae ἀφιγμένον,
 nisi quod *P.* ἀ—ένων fecit. SOLAN. Ἀφιγμένον) Vides variari
 inter ἀφιγμένον, —ένων, & —ένοι. Quae cum singula pos-
 sent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum edd.
 numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbi-
 tror, quod facile imperitus librarius, vel credens, τὸ πλῆθος
 ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, muta-
 rit, ἢ pro ἰ substitutus. Ac vix credo opus fore construccio-
 nem huiusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari.
 Ecce tamen pauca: Noster supra Hermot. c. 72, ὁ πολὺς λεὼς
 πιστεύουσι. Timon. cap. 9 post Ἀττικὴν sequitur eo relatum
 αὐτοῖς. Conf. Hemsterh. ad Nigr. c. 1 pr. Adde Alciphr. III,
 Epist. ult. f. eis αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. Philostr.
 Vit. Sophist. I, XXV, p. 536 pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρίς Ἡρακλεία
 τῶν Ἑλλήνων ἐπαιούντες. Diod. Sic. I, c. 93, v. 4, οὐ δύναται
 ταῦτα προτρέψασθαι — τοὺς ἀνθρώπους — ἀλλὰ χλευαζόμε-
 νοι, pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη
 vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut
 pro Imag. cap. 9, εἰκόνα — ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεα
 ἀναβοῶντες ex Aristoph. Plut. 291, aliaque ad Ver. Hist. a me
 notata. Adde Wessell. ad Diod. Sic. II, c. 19, No. 34. REITZ.

Pag. 163. l. 8. Καὶ μοι τοῖς κεκτημένοις, ἀρίστον παρέκειτο
 μέδιμνος κριθῶν) Aliquid deest. An sic legendum? τῆς κεκτη-
 μένης οὕτω προσταξάσης. GUYET. Quid illud τοῖς κεκτημέ-
 νοις; Unde tertius ille casus? Interpretes vertit, *dominorum iussu*.
 Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis
 video. An excidit παρὰ, legendumque καὶ μοι παρὰ τοῖς κε-
 κτημένοις ἀρίστον παρέκειτο &c. ? Et mihi apud dominos appo-
 nebatur prandium &c. IENS. Τῶν κ—ένων) Ego τῆς κεκτημένης
 coniiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Co-
 dex τῶν κ—ένων & ipsum probum suppeditat. Mallet tamen
 παρὰ τῆς κ—. SOLAN. Τοῖς κεκτημένοις) Nimis violenta est
 Guyeti emendatio. Placeret παρὰ tantum addi: licet enim da-
 tivus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus
 Graecis, aequè ac Latinis, ut supra Tox. c. 25, ἐπεὶ δὲ ἐδδ-

δείπνῃτο αὐτοῖς, & infra hoc Afino c. 39 f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράχεται, item ap. Aristoph. Pac. v. 1260, τούτῳ ὀνήσομαι, pro παρὰ τούτου, iterum apud Nostr. infra Iov. Trag. c. 7 p̄r. ἀρίστα κεκήρυκται σοι, & vel centies alibi: hic tamen propter alterum dativum accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit.) De potestate vero participii κεκτημένος vid. Alciph. III, Epist. 63, Spanh. ad Aristophan. Plut. v. 4, docentem, active & passive accipi, de domino ac de servo. Eundem ad v. 7, ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra huius fabulae c. 11 f. REITZ. ead. l. 12. Τούπτανεῖον) Τοῖπτανεῖον videtur fuisse in l. Sed Solan. ex aliis mutavit in τούπτ. REITZ.

in Schol. Δοχεῖον) Referri haec debent necessario ad vocem τούπτανεῖον, quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. exstat πτανεῖον. SOLAN.

Pag. 164. l. 1. Ταῖς ἀγέλ.) Sic necessario cum P. & S. legendum, aut τοῖς ἀγελαίαις, ut in Fl. ed. est; non vero, ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ) Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ἐν, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. GESN.

ead. l. 8. Τὴν ἀγέλην) Non solum illud eis ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens eis: sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλην catervatim, ut apud Aelian. in Hist. An. non semel. REITZ.

ead. l. 9. Κανδαύλη) Vide Herodot. I. SOLAN. Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae iussu interemti. Sed quid simile huic afino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, obiectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλη; GESN. Forfan & hic Ταυτάλη legend. ut Bis Acc. c. 21, monet I. I. Wetst. In Codd. nil opis invenio. REITZ. Χρῆν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, Herodot. I, 8. Quod imitatum Lucianum scripsisse ὥσπερ Κανδαύλη καμὸν γενέσθαι κακῶς &c. suspicatur cl. B. de Ball.

ead. l. 12. Κριθὰς ὕλας) Hoc & quod sequitur μάζας ἱλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & incite scripta. SOLAN.

Pag. 165. l. 1. Κατέπινεν) V. infra dicenda ad c. 47. REITZ.

ead. l. 4. Ἀρσένων) Ἰππων scil. GUYET.

ead. l. 15. Ἀκάθαρτον) Impurus, i. e. scelestus. Terent. Anus haud impura, non scelesti, non mala, i. e. bona. GUYET. Locutus Terentii est Heaut. IV, 1, 16. Sed nihil hoc novi. Ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32 pr. & alibi. REITZ.

Pag. 166. l. 14. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων) Confer supra notata ad Tox. c. 20, p. 440, & videbis genitivum casum hic interdum praefendum; sed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel δεῖναι tamen non semel significare in, super aliquo loco esse, vel poni; licet Grammatici non satis idonea proferant testimonia. Verum ἐπὶ ταῦταις potius valere post haec, vel propter haec, vid. supr. c. 11 f. & 17 pr. Nam ἐπὶ cum dat. sive ablat. alia potestate esse intra, ut in vulgarissimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῶν, quae sunt in nobis, i. e. in nostra potestate, nemo ignorat: componitur ita cum τὸ ἐν ab Sophocle, ut eidem eodem casu respondeat, in Antigon. v. 327, Ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πρὶ τῇ ψυχῇ δάμνη; In auribusne, an in animo morderis? REITZ.

ead. l. 16. Οὐ γὰρ ἦν καταβ.) Aut excidit aliquid, aut legendum ὃ γὰρ δεῖν. Reinesius putat deesse ἐνκα, ante τοῦ. In L. pro οὐ, legitur οὐ, quod quo valeat, nescio. SOLAN. Οὐ γὰρ ἦν καταβάς) Pridem in mentem venerat, legendum hic non οὐ, sed οὐ, suadente tum re ipsa, tum Apuleiana paraphrasi lib. 7, p. 145 ed. Pric. cum deberet egregius agaso &c. Video autem idem placuisse viro docto Miscell. Obs. Vol. I, p. 148, & Vol. II, p. 373; nisi quod ille vult etiam mutari sequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα. α. τ. λ. quod mihi secus videtur. Nominativum hic ut alias positum arbitror pro Accusativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem persona maneatur. Τοῦ pro τὴν positum, cum semel οὐ in οὐ transiisset. Si quis etiam de lectione dubitet, illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem esse, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. GESN. Οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδόυναι) Video, Anonymum quendam in Miscell. Obs. Brit. mens. Sept. & Oct. 1732, pag. 148, ad haec verba sic commentari: »Οὐ γὰρ ἦν καταβάς τοῦ ἐπιδόυναι non est pura Graeca locutio: & praeterea si repetere eundem sensum circulo unius periodi eadem phrasi & constructione non sit proprie Battologia, fateor me nunquam aliquam vidisse. Οὐκ ἦν καταβάς — ὃ δὲ οὐ κατῴληεν. χεῖρά μοι ἐπιδόυναι — οὐ χεῖρα ἐπέδωκεν. Benedi-

Quis tam perspicuam tautologiam ferre non potuit, & in Latina sua versione luxuriantia verba suppressit, ultimamque clausulam omisit. Ideo legerem, & si non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticis iudicibus, ΟΥ γὰρ ἦν ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα &c. ac si dixisset, *ille, ad quem pertinebat haec officia praestare, ne unum quidem praestitit, sed contrarium prorsus*. Olim mihi scrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν an sit pura phrasis, literatorum iudicio relinquam. Herod. Clio. cap. 80, ταύτας πᾶσας ἀλίσας, (i. e. Camelos) καὶ ἀπὸ τὰ ἀχθαῖα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — Ut mihi videtur, in Luciani loco modo laudato, ὃ δὲ οὔτε κατῆλθεν — non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν καταβάτος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, legendo solummodo ὃδε loco ὃ δέ. n Haec illé. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβάς, πρό κατέβαινε, periphrasis adeo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commostraré. Recte vero alius Anonymus B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque huius participii a Budæo ac Steph. iam satis ostensum ait, additque Aelian. V. H. II, 4, ubi ἦν ἐσπουδακός. Cui addo unum maxime efficax ex Aristot. IV Metaph. cap. 7: Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνων ἐστίν, ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ἐστίν ἢ τέμνων, τοῦ ἀνθρώπου βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis similibus affert frater G. O. Reitz. in Belg. Graec. p. 402 — 3. (qui tamen cum doctiss. Ten Katén aliquantillum differentiae statuit: quod iam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in Quom. Hist. c. 3, ἐν ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52, ἦν διδάξας. Et Gall. c. 19, ἀποσκώψας ἔσθ' & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut Sallust. declam. II, *es habens*. Dein τοῦ ἐπιδούναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τοῦ ἕνεκα, non sexcenties, sed sex millies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut Heliod. Aeth. L. IX, p. 420, (quem ad partes vocat Elfner. sed aliud agens, ad 2 Thess. 2, 2.) τοῦ εἶναι καὶ τεθνᾶναι σάλευον. Immo vel τοῦ solum pro τοῦ ἕνεκα Aristoph. Nub. 22. Terrio, frustra etiam ὃ δέ sollicitatur, quod ἐπανόρθω inservit. Vid. supra Hermot. c. 28 f. "Ὅς, δέον τὴν πηλειάδα κατατοξεύσαι, ὃ δὲ τὴν μύρινθον ἔταμεν &c. Et Herodian. II, c. 8 f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. 33 Videtur asinus, aegerrime se-

rens pueri huius insolentiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene vertitur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret: immo non solum non descendit, vel manum praebeuit, verum a summo capite & auribus incipiens totum me fuisse dedolabat.* » Cum autem Apuleius, (s. potius Apuleius, ut est in Inscript. ap. Reines.) idem agens VII Metam. p. 145, dicat, *CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὲ ἤν' modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba οὐ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro glossemate habere velit, per me licet. Solanus quoque se non expedit, nesciens, quo οὐ, quod L. habet, sit referendum. Sed si οὐ cuius admittere libuerit; id iam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memorem eorum, quae Iens. collegit in Lectt. Luc. p. 71, 73—80. Non minus, inquam, quam in Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi accusativus & nominativus simul infinitivo iunguntur: quae constructio egregie defenditur a Iac. Elshero, ex Aelian. V. Hist. XIII, 23, ubi βληθεὶς & παθὼν praecedente αὐτῷ habemus. Idem ex eodem XIV, 18 &c. Sed quo evado! Plinius tamen erit, si οὐ vel δέον habeamus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον) Χωρίον non est regio, ut putavit interpres; sed fundus, praedium, quemadmodum saepe apud optimos auctores. Plutarch. de sui laude pag. 544, ὡς γὰρ οἰκίαν καὶ χωρίον &c. Div. Luc. in Aët. Apost. IV, 34, ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. L. Bos.

ead. l. 3. κομίσας) Id est, agens, duvens. GUYET. Sic iterum capite sequenti. An satis Graece, addubito. SOLAN. Non satis Graecum arbitratur Solanus, pro deducens, quia pròprie notaret ferens, portans. Verum non modo rursus ita cap. seq. sed & eodem modo bis legi in Long. Past. cuius stilus cum Nostri satis congruit. Ait autem Longus L. 2, p. 74 ed. Iungerm. Κλοὴν εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκβύισαν, Chloën in conspectum adduxere. Et IV, 119 ed. Moll. (errore typogr. est p. 127) ἐπηγγέλλετο (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & Sophocl. Ai. flag. v. 63, Ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. At ne credas, de mortuo pecore domum portato sermonem esse, confer versum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὐ̃ δεσμοῖσι συνδέσας βοῶν, & videbis, de vivis loqui poëtam, nec talia in Lucia po sollicitabis. REITZ.

Pag. 169. l. 4. Ἐαυτὸν) Ecce rursus pro ἑμαυτὸν. Conf. su-

pra ad cap. 13 f. & saepe alibi, ut patebit, spero, ex Indice; quare talia non mutanda. REITZ.

ead. l. 7. Κομίσας) Confer modo notata ad c. 31. REITZ.

ead. l. 10. Αὐτὸν) Lege αὐτοῦ. SOLAN. Neque opus est, ut cum viro docto Britanno in Miscell. Obs. Vol. II, pag. 374, αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque huc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga observator putat l. c. Sed ὁ αὐτὸς est idem: ad eundem suum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad communem dominum. GESN.

ead. l. 15. Αὐτοὺς) Legendum putaram αὐτὰς, sed quia pueros nominavit, nihil mutandum. SOLAN.

Pag. 170. l. 1. Πλησιάζειν) Congredi, coire. GUYET.

ead. l. 6. Γαμῖν ἐβούλετο) Sic γαμνθεῖσαν accipit Kusterus in Schol. ad Aristoph. Plut. 1082. GESN.

ead. l. 12. Τὰ κρά) Vide Reines. Var. Lect. 289. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν ἐρηται) Ὁ δεσπότης deesse videtur. GUYET. Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum, hoc pronomine herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ipse adest ap. Terent. satis crebro. Aristoph. Nub. v. 220, Ἰὸ' οὗτος, ἀναβόησον αὐτὸν μοι μέγα. Quod vel honoris causa fieri, recte ibi monet Scholiast. dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem Socratem intelligi, ex ipso Aristophane satis est apertum. Conf. & Scholiasten eius ad Nub. 195, ubi & ἐκείνος eod. more accipi multis tradit. REITZ.

Pag. 171. l. 13. Ολόκληρος) De potestate huius verbi vid. supra ad Amor. cap. 24. Et hic significari intelliges non castratum. REITZ.

ead. l. 15. Νῦξ βαθεῖα) Sic rursus infra cap. 56. Et βαθεῖα εἰσπέρα, in Quom. Hist. c. 28 m. Βαθεῖα εἰρήνη, Alex. c. 25, Tox. c. 36, Herodian. IV, 10, 1 &c. REITZ.

in Schol. Ἐκ παραλλήλου) Idem legi in C. testatur Solanus. Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄποπον. Ego quidem sensum eius non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ολόκληρος quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τοῦ ολόκληρου, ut, qui integer sit, etiam foret innoxius. REITZ.

Pag. 172. l. 2. Αὐτοὺς) Vide not. ad Θ. Δ. X. SOLAN.

Pag. 173. l. 7. Εὕρισκει) Legendum necessario aut εὕρίσκει, aut εὕρησει. In utraque Veneta εὕρήσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. SOLAN. Qui memi-

nerit, quories ι & η male permulentur, maxime in ed. *Iunt.* facile videbit, eam, dum *εὐρίσκει* scribit, imitratam *Mf.* quod eo ipso *εὐρίσκει* dare voluit, sed bene distantem male excepit: ita eadem *Iunt.* cap. 20 huius Dial. *ξήφει* pro *ξίφει*. Vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova, atque auctores nonnulli, qui de Graeca pronunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur eius vestigia, ut *ἀνέθηκεν* pro *ἀνέθηκεν* in Inscriptt. *Reines.* p. 633, ac non semel alibi apud eundem. Cum *Henninius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde *μῆλα* dictae. At *εὐρίσκει* quoque inde conficerem, quod hic aequè bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inferant. Vulgatum *εὐρίσκει* languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod *εὐρίσκει* scriptum invenirent, & id vitiosum semientes, ita corrigere voluerint. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Τούτων — γάμων) Modo plur. num. efferatur indiscretim, modo sing. Sic *ἄραιον ἢ δὴ γάμων* habuimus supra *Tox. c. 22, 1 Ver. Hist. c. 21 &c.* & infra *Dial. Mer. 2.* Sed plural. *Amor. c. 51 pr. Dial. Mer. VII. Aristoph. Av. 132.* Item ter quater promiscue in *Evang. Matth. XXII, 2* & seqq. *Ὁγαίο* autem per contemptum dici, ut ap. *Terent. And. V, 3, 18, Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile apparet. REITZ.

ead. l. 12. Θεοφόρητος) Illud certum videtur, hic pariter & paulo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu *Deae*, aut entusiasmo adeo asini, sed designari *gerulum Deae*, ut *Apuleius* appellat. Sed utrum hoc significari possit *θεοφόρητος*, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur *ἀληθοφόρητος*, iure suffragii carens, qui non fert suffragium. GESN.

ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλος) *H. e. iibicinum coctus.* Eleganter dictum pro *αὐλητικὸς ὄμιλος*, quemadmodum apud *Comicum* *Pace 692, τὸν δημότην ὄμιλον*, pro *δημοτικόν*. Vid. *ib. Schol. L. BOS.* *Αὐλητὴς ὄμιλος* nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip. Hec. 921: Ναύταν οὐκέθ' ὄρων ὄμιλον.* SOLAN. Adscripserat *Solan.* vid. infra *Παρασ. cap. 43.* Ibi vero nihil aliud invenio, quam *καὶ πᾶς οὗτος ὄμιλος*. turbaque philosophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem? Nec satis indicat, qua de re dubitet, de ipso apparatu musico hoc non pertinente, an quod vitiosa constructio *αὐλητὴς ὄμιλος*. Sed

videamus Euripid. ad quem provocat. Ibi legimus, ναῦται οὐκέθ' ὄρῳν ἤμιλον, *nauticam non amplius videns multitudinem*. Unde iam credebam, eum non dubitare potuisse de substantivo αὐλητῆς pro αὐλητικῆς, quod ναῦται pro ναυτικῶν similiter est in Eurip. quodque ex Aristoph. modo etiam probavit Bos, nosque supra in 2 Ver. Hist. cap. 46, ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus, & aliis etiam augere possemus, ut ex Hesiod. Ἔργ. 191, ὕβριν ἀνέρα &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi Aretaei in ed. Boerhavii p. 358 b. At multo minus de tibiis in sacris hisce adhibitis dubitare potuit. Quare apparet, stilum tragicum ab eo culpatum; frustra tamen, ut ex bene multis aliis, quae lens. ex Nostro aliisque prosaïcis scriptoribus attulit in Lectt. Lucian. loco supra ad Ver. Hist. a me adducto. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπορήσαντες — ἐλίσσοντες) De hac participiorum structura vid. ad Tox. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τοὺς πῆχεις) Non debeo hunc locum inobservatum praetermittere, quia sunt eadem voces in eadem materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. Nec tamen nunc πῆχεις aliter vertunt, quam *lacerios*, quod illic quoque volebamus. Verum nescio, qui intelligantur haec praecedentia, τὴν κεφαλὴν κἀποθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, ubi Basileenses, *caput subtus guttur ligantes*; Benedictus, *depressa cervice caput torquentes*. Nihil horum probari potest, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput versantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. GRON.

Pag. 175. l. 5. Τυρὸν καὶ αἶνον κἀδον) Ridicule prorsus antehac legebatur οἶνον καὶ τυροῦ κἀδον. Quod ex coniectura quidem, sed certissima, emendavimus. SOLAN.

Pag. 176. l. 11. Κακῶς — ἀκούειν) Phrasis Latinis aequae ac Graecis familiaris. Confer supra Nigr. cap. 22, ibique not. Bourd. Item Prometh. c. 1. Philostr. Vit. Soph. I, c. 2, pag. 905. Sic & καλῶς ἀκούειν, Epiet. Sent. VII. Alia similia dedit lens. in Lectt. Luc. p. 272. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι) Quo scilicet in se ipsos furiosi isti saeviebant. Reinesius etiam in servis castigandis adhibita observat ex Plut. advers. Colot. & apparatus ex Apuleii VIII disci posse. SOLAN.

Pag. 177. l. 7. Εἰς) Pro ἐν. confer supra dicta ad c. 1 huius fabulae. REITZ.

ead. l. 14. Ἔγνω) Vid. supra c. 20. REITZ.

Pag. 178. l. 10. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράχεται) Eadem constructio est infra Iov. Trag. cap. 7 pr. Ἄριστα κεκήρυκται σοι. Conf. & supr. c. 24. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ ὕμνος) Ita *Fl. l. Ald. & Fr. At Basf. 2. P. S. & A. οὔμνος. Ven. 2.* vero ὁ ἕμνος: ut omnes libri scribunt cap. 46 & 55. SOLAN. Οὐμνος) Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox cap. 46 & 55 eadem cum ceteris ὁ ἕμνος exhibet. REITZ.

ead. l. 14. Κακίδος) P. & I. ed. κοκίδος. Sed aut genuina hic est vox κακίς, aut scriptum fuit τοῦ κινδύνου. SOLAN. Nisi κοκίδος ex κοκίδος malis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀνατρέπω) L. Bos in Evang. Ioan. c. 2, 15, (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέστρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055, item his Luciani verbis, & Gall. c. 12, ac Dial. Meretr. XV pr. alioque ex eiusd. Demonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατραπέντες τοῦ σκάφους, subversa navi, quoque habemus. Aitque, suae coniecturae non obitare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν: cum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significato plane convenient, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem iam egit I. Gronov. supra (T. IV, Zeux. c. 10, p. hui. ed. 447) ubi ἄρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, currus subversos, cum sit conversos, redeuntes, circumactos. Confer etiam, si lubet, Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 27, ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας, me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisisti. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet, de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφεισας facile tamen intelligi *inversas*, cum & ἀναστροφήν vulgo significet *inversionem*; ego vicissim aio, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando apud LXX, Ierem. XLVI, 26, al. 27, legimus, καὶ ἀναστρέψι Ἰακώβ, quod est, & revertetur Iacob ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀνατρέψι, existeret; quam multum hoc differret? REITZ.

Pag. 179. l. 4. Γὰρ) Illud γὰρ, quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex coniectura addidimus. SOLAN.

ead. l. 13. Καινότερον) Non sperno lectionem Cod. P. ver-
toque, *aliquid maxime mirandum, s. nunquam ante visum audi-*
tumve. Long. Past. IV, p. 124 f. ed. Moll. (per errorem ope-
rarum est p. 132) *Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότερον, εὐρεθεὶς ἀπο-*
λώλει Δάφνης. Quod recte vertit Mollius: *ac fortassis, quod*
maxime mireris, a suis iam inventus perisset Daphnis. Nec ideo
tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur,
quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum
potestas voci interrim maneat eadem: nam & infra hoc Dial.
c. 52, *καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον ἐν ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος.* REITZ.
in Schol. l. 2. Ἀπατέωσιν) Suidas: Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ
ἀπατεῶν. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν. Schol. autem seq.
ἑτερατεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typothetae tan-
tum error est. REITZ.

Pag. 181. l. 10. Ὁθόνῃ) In Coll. & P. ὁθόνῃ τὰ ὄμματά μου
σκεπάσαντες. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡστε με) Sic habere dixi edd. quod verum est,
ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim
ὥστὲ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, &
hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem
saepissime. REITZ.

ibid. Ὑπὸ) Indagavit Solan. num aliae ἀπὸ haberent, quod
alias facile permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ re-
cte hic habet. Sic ὑπὸ τινος πάσχειν habuimus pro Imag. c.
1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari pos-
se, supra monuit Hemsterh. T. I, ad Timon. (p. 332 sq. hu-
ius ed.) Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in
Evang. Luc. VII, 35, ἐδικαιώθη ἀπὸ &c. ubi regulariter fo-
ret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficulta-
tis, testimonia non profundam frustra. REITZ.

ibid. Ὡσπερ στρέμβον ἐξαπίνης στρέφουσαι) Si Erasmus
ad Belgicissimum solummodo attendisset, non vertisset, *ut e*
vestigio more turbinis circumducerem molam; dum contra ipse,
qui plagas patitur, circumagitur instar turbinis. REITZ.

Pag. 182. l. 14. Ἀνυπόδντος) Quia utrumque frequenter
invenitur, ἀνυπόδντος & ἀνυπόδντος hoc loco sic edidi, ut
edd. & Codd. habent, etsi aliter supra cap. 16 &c. ubi vide,
quae Solanus & ego notamus. REITZ.

ibid. Πάλιν) Ex Codice P. est haec scriptura. In reliquis
πάνυ est. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐξόντων) Non satis sanus hic locus est. SOLAN.

Pag. 183. l. 3. Ὅποι ἀπάγει) Sic Mss. Regg. 2956. &c

3011. rectius, quam quod adhuc edebatur, *ἔπει ἀπάγοι*. Fl. quoque *ἔπει*.

ead. l. 11. *Ἀκινδυνότατον*) Grammatici quidam nimis generaliter præcipiunt, comparativos & superlativos *ἄτερος* & *βτατος*, sive *ώτερος* & *ώτατος* facere, quando penultima positivi habet vocalem communem: itaque hic *υ* præcedente, indifferens foret, quam scripturam sequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per se communi præcedente, comparativ. & superl. quoque indifferenter scribi; sed si re vera faciat syllabam communem. At quando *ι* vel *υ* in positivo quodam revera est longum, *βτατος* breve scribendum, & contra. Itaque *ἀκινδυνότατον* hic rectum, quia *υ* in *κίνδυρος* longum; vid. Hom. Batrach. v. 11. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐν ταῖς πληγαῖς*) Solan. in marg. *Iunt.* adscripserat, conferendum cap. 12 in Quom. Hist. At ibi quidem lectum *ἐν ἀκοντίῳ φανεύοντα*. Verum quia ibidem *ἐν* pro *ἐν* est in 2 Codd. idque probabilius, iste locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad Herodot. c. 5, & Dial. Mort. XXIII, abunde sit demonstratum, *ἐν* saepe abundare, ac pro ablativo causae vel instrumenti valere; tamen ne ista quidem defensione hic locus indiget, quod *ἐν* ne quidem commode hic abesset, cum in ipsis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti *ἐν τούτῳ* significare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat fratris optimi Belg. Graecist. pag. 469, & Long. Past. II, p. 59. Et eiusdem L. 2 pr. *πᾶς ἐν ἔργῳ*. Nostr. infra cap. 47 m. *ἐν γέλωτι*. Si tamen & hic ablativo instrumenti opus esse velis, habe tibi eandem locutionem ex Antiphon. supra prolatam T. II, p. 523, *οὐδέ με ἐν ἀφανεί λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι*, & hoc loco τὸ *ἐν* ne sollicita. REITZ.

ead. l. 17. *Ἐπέδωκε*) Mallem *ἀπέδωκε*. Vide tamen c. 45, ubi eadem vox in vulgatis occurrit. SOLAN.

Pag. 184. l. 4. *Οἶκημα ὑπερῶν*) In Aët. Apost. I, 13, habemus, *ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν*. Ibi L. Bos demonstrat, *ὑπερῶν* esse adiectivum; non tamen compositum, ut Scholiastæ & Eustath. voluere; sed ab *ὑπερὸς superus* tantum formatum, ut *πατρώος*, *μητρῶος*, & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adiunctum inveniri, quae apud eund. videre licebit. REITZ.

ead. l. 6. *Τότε*) Lege *πότε*. SOLAN.

Pag. 185. l. 8. *Ἐπέδωκεν*) *Παρέδωκεν* correxerat in *Iunt.* Solanus, quia in P. sic erat, etsi omnes edd. *ἐπέδωκεν* habent. Si illud *παρέδ* — in pluribus Codd. reperiretur, lubens in *Lucian. Vol. VI.*

contextum recepissim. Iam vero, cum & Herodian. ἐπιδιδόναι usurpat, pro *permittere, tradere se alicuius potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2, 1 fin. & 2, 7 pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri, crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est: quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. Ael. XII, 28, ἐπιδόντος αὐτὰς (θύγατέρας) τοῦ Λαῶ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. REITZ. Cum P. faciunt Mss. Regg. 2956. & 3011.

ead. l. 9. Ἄσβεστον ἐγέλων) Hom. II. A, 599, Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐν ὄρωτο γέλωτος μακάρεσσι θεοῖσιν. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου παραλύφως) Vide Zenob. V, 39. SOLAN.

ead. l. 16. Πόλεως τῶν ἐν Μακ.) Supra Zeῦξ. c. 8. SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Ταῖς τέχναις) *Furtis*. GUYET.

Pag. 187. l. 12. Προελθόντες) Ita recte Fl. editio. Reliquae omnes προσελθόντες. SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Καταπίνοντα) Qui nescit, καταπίνειν etiam de cibis solidis usurpari, meminerit, de piscibus hamum deglutientibus non semel dictum supra in Piscar. Adeatque Alciph. I, Ep. 22 pr. ubi καταπίσεις πλακούντων inveniet, ibique Berglerum dicentem: *Conf. Horat. II, Serm. VIII, Ridiculus totas simul absorbere placentas. Ita usurpatur καταπίνειν. Sic κατέπιον τεμάχῃ Aristoph. in Nub. v. 337, & Lucian. in Asino h. l. Ibidem supra c. 28, μᾶζας ὅλας κατέπιεν. Quemadmodum & Teleclides ap. Athenaeum VI, p. 268, μᾶζαι — ἰκετεύουσαι καταπίνειν, mazaе orantes ut sese deglutias. Plato in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ. De eodem Saturno Lucianus in Saturnalibus c. 5, — λῆθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καταπίειν. Sed exemplorum tota agmina possent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καταπίνω. Aristot. Hist. Anim. VIII, 3 pr. σῖτον δὲ, οὐδ' ἐὰν τις ψαμίξῃ, δύναται καταπίειν. Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile apparet vel ex Lucian. Demon. c. 35, ubi pisces dicit καταβρώσκειν τινὰ, i. e. *cadaver hominis devorare, sive depascere*, & καταφαγὼν ἰχθύς, qui pisces comedit: nam hi non possunt adeo subito absorbere, deglutiri, ut alia esculenta. REITZ.*

ead. l. 6. Ἠχθόμεν ἐπὶ τοῦ δεσπότης) Doct. I. Gavel in fin. Obs. ad Ocyp. in Miscell. Obs. T. X, haud inepte emendat ὑπὸ τοῦ δεσπότης. REITZ.

ead. l. 9. Συμπόσιον) *Ad convivium* vertit Erasmus. Sed

hic significat *in triclinium*. Vid. Polluc. I, Segm. 79. REITZ.

ead. l. 10. Παραθεῖναι εἶπε) Hemsterh. in marg. adscripserat, consulendum Dukerum ad Thucyd. p. 462, 80, i. e. L. VII, c. 29, ubi is ex Thucyd. Lucian. ac Theocr. docet, εἶπεῖν saepe valere *κελεύειν*. Ac verbum λέγειν similiter *iubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. REITZ.

ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ) Posses *δεῖναι* coniiicere, nisi nimis prope παραθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatus, vide supra ad Tox. c. 20, & hoc Asin. c. 44 f. ἐπ' ἐμοί. REITZ.

ead. l. 12. Κατακειμένους) Legendum forte κατακεχυμένους, nisi forsan legendum sit, ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κειμένους. GUYET. Lege κατακεχυμένους. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Κατηχεῖν) Rurfus infra Z. Tr. cap. 37 f. & Φιλοπ. c. 17. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Τοῖς ὀφθαλμοῖς) Quod si inverso ordine legas ἥτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. REITZ.

ead. l. 7. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελὲς) Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ *habitus, apparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit apparatus, statim per partes enarratur. REITZ.

ead. l. 8. Πορφυρὰ) Lege πορφυρᾶ. GUYET. Πορφυρὰ scil. habebat S. Sed vett. recte πορφυρᾶ. REITZ.

ibid. Ἐμβάλλομαι) Vulgatam iterum potiore arbitror. Vide, quae notavi ad Amor. cap. 47, γυναῖκας ἐξηρτημένας λίθους &c. REITZ.

ead. l. 12. Δεῦρο) Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. SOLAN.

Pag. 191. l. 16. Τὴν ὄψιν ἱκανὴν) Salmurienfis τὴν ὄψιν ἱκανὴν, *facie impudenti*: quam lectionis varietatem miramur praetermissam a diligentissimo ceteroquin Reitzio.

Pag. 162. l. 7. Εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ) Benedictus, *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*, ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses, *qui parum curans mei iacturam* &c. quos verissime assecutos cenleo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa imminueret ac corrumpere*.

ret, necne. GRON. Plane *diversa Gronovianae explicationi* tradit L. Bos in *Observ. Crit.* pag. 45, ubi propositis Aristophanis verbis (ex eius Plut. v. 194—6.) Ἄλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τριακάδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκακίδεκα. Κἂν ταυτ' ἀνύσῃ, τετταράκοντα βούλεται, ait: Quid hic sit ἀνύειν, cognosci potest ex opposito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum impetrare & obtinere, quod quis cupit & rogat. Elegans usus huius verbi est in hoc significatu, sed ad eum non semper attenderunt interpretes. Occurrit apud Hesiod. in *Erg.* p. 395, — καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, & nihil obtineas, vel impetres. Non satis accurate vertitur, & nihil efficias. Lucian. *Asin.* (h. l.) κακείνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνῃ ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Basileenses* recte ceperunt sensum. *Benedict.* Qui non curans, five aliquid, five nihil ex me facerēt. *Basil.* Qui parum curans mei iacturam &c. *Existimem ego*, ἀνύειν hic etiam obtinendi significatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινός, est impetrare aliquid ab aliquo. Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in *The- sauro* adduxit Steph. ἡνυσάμην τοῦτο ἐκ τῶν Μοιρῶν, haec impetravi a Parcis. *Verterim igitur verba Luciani*: Et ille nihil curans, five etiam obtineret illa aliquid a me, five non, accipit mercedem: Sic perficere *Latinis est* obtinere. *Terent. Eun. Act. I, Sc. 2, (v. 99.)* quam ioco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris? — *Gesnerus recte iam dedit, impetraret*; eique assentiens Gronovium minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro *conficio, consumo* quoque sumtum, *perdere* possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum gloriatur mox ipse. REITZ.

Pag. 193. l. 8. Τῷ χρωτὶ τοῦ μύρου) Mira phrasis; quid est χρὸς μύρου; SOLAN. Ἐρωτὶ legendum omnino. Guyet. Bene, sed mallet *χρίσματι*, ex cuius compendiosa scriptura mon- strum χρωτὶ produsse mihi verosimilius videtur. REITZ.

ead. l. 17. Προσκαλουμένην) Mallet *προκαλουμένην*. SOLAN.

Pag. 194. l. 4. Τὸ φεύγον) Τῷ φεύγοντι legendum videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἐπιδειξόμενος) Veneta utraque recte. In reliquis *ἐπιδειξόμενος*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς) Scribe, *κατεχρή- σατό μου δεινῶς*. GRAEV. Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum viro cl. μου pro μοι, cum passim *καταχρᾶ- σθαι* cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in *De luctu* c. 20; *τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀγοῆς καταχρῶνται* &c in *Mortuor. Dial. XIII, § 5, ὡς δὲ κατεχρήτό μου τῇ περὶ*

παίδων (*παιδείαν* recte edidit Hemst.) φιλοτιμία. In verbis mox insequenibus, καὶ ποτὲ ἐλθὼν ὁ ἐπιστάτης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότη τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, quasi ipse ad me docuisset. IENS. Μοῦ P. & L. uti probe viderat vir clarissimus. Vide Ένυπν. c. 3, & N. Δ. XIII. SOLAN. Quod eruditiss. Solanus ad confirmandum genitivum Somn. c. 3 adducit, plane nihil est: ibi enim legas, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, α κατάρχομαι, non α καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Luci*. ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem, quae lensius ibidem subiecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa affirmat. In Dial. enim Mort. XIII illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco de Luctu nihil quoque varietatis adiecit, neque ibi χορηγῶ καταχρῶνται emendat. Quare lentio assentior, vulgatam omnino esse sanam. Effet aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at cum iidem his alibi quoque μοι cum edd. habeant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis causae foret. Immo vero, quis ait καταχράομαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex χράομαι dativum postulet, ut vel pueris e syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construunt, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae Stephan. iam dedit, vid. & Herodian. VIII, 4, 22, Aelian. III, 13, & IX, 9 pr. Dion. Halic. Ant. VIII, pag. 487 med. ἀλλὰ καταχρῆσθαι μοι &c. Sed καταχρῶνται in libr. Apocryph. Epist. Ieremiae v. 28 iungitur accusativo. Quare eo magis miror Graevii festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. REITZ.

ead. l. 17. Ἦν — διδάξας) De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30 huius Dialogi. REITZ.

Pag. 195. l. 7. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς) An legendum ἐν πάντων; GUYET. Ἐν πάντων ὀφθ.) Inferui hic illud ἐν, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. SOLAN. Καὶ ἐν πάντων merito legit Solanus, cum Guyeto, & parum aberat, quin inferuissem. Sed quia nusquam comparet ἐν, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπὸ χελώνης) Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 6. Sed addit eam etiam Theocr. Eid. V, 95, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, *illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* REITZ.

Pag. 196. l. 12. Φύλλα) I. e. ramos. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ἀνθέων) *A ramis.* GUYET.

Pag. 197. l. 1. Ἐνδόν) *Lege ἐνθεν.* SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ γὰρ δραμὼν πρὸς τὸν ἀρχόντα τῆς ἐπαρχίας, ἐτυχὲ δὲ τῇ θεᾷ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κατῴθεν ὅτι γυνή με Θεσσαλὴ — χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὅσον ποιήσεις) Ridicule interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me a Thessala — ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum, illud κατῴθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quasi Lucius noster, cum ungeretur a venefica, ungi coepisset a calce ad verticem: quod sicut potuit esse verum, (nihil de eo monitum fuit supra) ita ad hunc locum sic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius asinus, quemadmodum denique in theatro propositus, ut ibi cum homine femina congrederetur, visis rosis, iisque comesis, repente pristinae humanae formae fuerit restitutus, non sine spectantium stupore; cum alii eum tanquam praestigiatorem igni cremandum censerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum ego, inquit, accurrens ad provinciae praesidem, aderat enim forte spectaculo, ex inferiori parte (theatri scilicet, unde se ad Praesidem superius confidentem obvertebat) meminavi, feminam Thessalam, Thessalae servam, me venefico unguento delibutum, fecisse asinum.* IENS.

ead. l. 10. Κατῴθεν) Vide Iens. SOLAN.

ead. l. 14. Γεγονός) Frater monet emendandum γεγονός etsi prius edd. REITZ. Haud male Reitzius rescribi iussit γεγονός & sic omnino exaratum videmus in Ms. Reg. 2955.

ead. l. 16. Πατὴρ μὲν — Γάιος) Quomodo ista cohaerent? pater mihi est Lucius, fratri autem meo Caius. Interrogaverat Praeses primo de nomine novi ex asino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque suum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris sui indicare voluisse, satis ipsa structura orationis indicat. Quid enim aliud possunt haec sibi velle, *fratri autem meo Caius*? Itaque in versione ipsum hoc nomen s. praenomen potius, supplevimus. Ceterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, eiusmodi, *πατὴρ μὲν ἔστι μοι* — hic nominavit patrem & avum forte, & perrexit

deinde, ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔστι Λούκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάιος. Patrem & forte avum ab eo appellatum, satis responsio Praefidis indicat: sed quī potuit dissimulare suum? cum tamen suae professionis mentionem faciat &c. Et quanam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα, quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit? Si dicas, ab ipso scriptore detracta, & consilio omīssa, ut seriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret: at ille certe debebat curare, ut melius cohaerent cetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit, ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse! Illud quidem apparet, Photii etiam tempore Λουκίου Πατρίως solum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorē. Vid. Cod. 129, p. 165 Hoeschel. GRSN.

Pag. 198. l. 4. Πατρίς δὲ ἡμῖν Πάτραι) Lucius Patrensis. Phot. Biblioth. GUYET. Hinc apparet, hoc opus esse Lucii Patrensis, sed compendio expressum. LA CROZE.

Pag. 199. l. 12. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ) Lege ἀπ' ἐμοῦ. GUYET. Recte Guyetus ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare iubeat, non potest φθεῖρειν aliud, quam *faceffere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I, Ep. 13, p. 56, τῶν ἀξ' Ἑρμῖονος — εἰς Πειραιᾶ φθαίρτων. Et Ep. 34, p. 142, προφθαίρεται δὲ Ἐρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρα (alias ἀβρα. scribitur.) Habet vero indignationis notam, ut recte Bergler. ad Alciphr. Epist. priorē loco adductam, ex Aristophane, Arriano, & Luciani Dial. Meretr. XV probat; ubi ἐκφθαίρου rursus ita positum videbimus. Quod igitur Bergl. Frischlinum reprehendit, qui illud Aristophanis in Plut. 610, τότε νοστήσεις νῦν δὲ φθείρου, male verterit, *nunc perdaris*, cum sit vertendum, *tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque iniuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula apud Aristoph. excludi potest, sequitur enim, σὲ δὲ ἔαν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν. Ibid. supra v. 598, ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζης, quoque vertitur, *sed pereas*, *nec verbum miffes*. Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati aiunt, *loop voor den koekoek*, quod tamen est apertius, quando sis post imperativum additur. REITZ.

Pag. 200. l. 1. Σύρειν) Caudam trahere. GUYET.

ead. l. 9. Τὴν — συμφορὰν) Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset*. Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam Herod. I, 32 med. πᾶν ἐστὶ ἀνθρώπος (optatim invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὰν. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde Aristophan. Eq. 652, δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσπηγέμεναις Εὐαγγέλια δύνειν. Diferre hic Scholiaftes, μέσον, ait, ὄνομα ἢ συμφορὰ. Etiam Lyfistr. 1288, ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. GESN. Locus Herodoti ab Gelfnero indicatus, in ed. Steph. p. 14 sic legitur: Οὕτω ὢν, ὃ Κροῖστος, πᾶς ἐστὶ ἀνθρώπος συμφορὰν cuius hanc ad verbum interpretationem Steph. apposuit margini, *omnis homo est ipsa calamitas*. At si iam ἀνθρώποις cum Gelfnero legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii: nam πᾶς cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt Aristophanis verba ab eodem prolata. Quae in Equit. tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de Ambiguis p. 87, Tit. casus. Alio sensu συμφορὰ pro collatione ad coenam, habuimus in Lexiph. c. 6. Interim non alienum est, hominem ipsum dici συμφορὰν nam & sic Sophocl. Ai. Flag. v. 68, Θαρσύν δὲ μέμνε, μὴ δὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀνδρα: quod vertitur, *Fortiter vero susline conspectum viri, nec perturbabis*. Proprie: *Ne accipe pro inexpectato ac timendo casu illum virum*. Quo tamen haud contendo, eundem significatum esse in Herodoto; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi, in ed. Herodoti Gronoviana, item Aldina & Camerarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat Clem. Alex. III Strom. p. 432. Et Theodoret. Orat. V ad Graec. p. 71, sicuti & ἀνδραπος, (quod mihi humanissime indicavit P. Wesseling.) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non ausim: etsi relecta Gelfneri nota iam video πᾶν cum ἀνθρώποις posse stare, si ita capias, πᾶν ὃ γίνετασ ἀνθρώποις, συμφορὰ ἐστὶ, & sic πᾶσα locum non habere. Sed recte iam credo Horreum Obf. Crit. p. 42 exponere πᾶς ἀνθρώπος ἐστὶ συμφορὰ, *omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est*, idque exemplis propemodum probat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐξ ὄνου περιεργίας) Non videntur sibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρακτὸς & ὄνου περιεργία, etsi conferas illam supra exclamationem novi asini, c. 15, ὦ τῆς

ἀκαίρου ταύτης περιεργίας: Videbatur tolerabilior sententia esse, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum est, μακροῦ Ἀττις scriptum pro μακρᾶς, ut post initium huius libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur; licet eius rei in hoc nomine exemplum desiderem, cum frequens adeo sit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum potest concoquere, vertat, ex longis atque inanibus ἀσινι laboribus: quibus & me iam defunctum gaudeo. GESN.

IN IOVEM CONFUTATUM.

Pag. 201. l. 1. ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ) Exstat libellus hac inscriptione: *Luciani Samosatensis Ζεὺς ἐλεγχόμενος, ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipsis Dīs, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheismi, Papismi idololatria, praedeterminantismus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore M. Io. Wilhelmo Petersen Lubecensi. Giesiae Hassorum 1674, 4, pag. 136.* Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inspecta imaginetur inesse quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, iuvare possit. Ponit ille quidem totum libellum, sed Latine ex Vincent. Obsopaei versione, sententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione possunt, & controversiis intentus, quas acerbius tractat, quam ab ἀποκαταστάσεως praecone expectares: nempe iuvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventissimis veniebat musteus. GESN.

Pag. 202. l. 3. Εἰ ἀληθῆ) Respicit Homeri locum Iliad. T, 128. SOLAN.

ead. l. 4. ἄφευκτα) Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φευκτὸς dicitur, & ἀνέκφευκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret: tamen rectius est, quod marg. A. 1 W. habet ἄφευκτα, idque Graecorum consuetudini magis consentaneum, & Nostro alibi sic centies effertur, ut supra Deor. Dial. XVII, cap. 1 f. συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτόν. Hermot. cap. 79, ἐς ἄφευκτα ἐμβαλεῖν. Quom. Hist. cap. 62, ubi ἄφευκτα quidem edd. habebant; sed Solan. correxit, ex ipso Luciano complura afferens testimonia. Et sic scribitur hoc T. II non semel, ut mox c. 18, p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ. Item de Gymn. c. 2, ἀφύκτότεροι εἶεν. Ibid. c. 29, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. Rursus c. 32. De luēt. c. 2 f. De Dipl. c. 2 f. &c. Aristot.

phan. Nub. 1043, ἔχω λαβὼν ἀφικτον. Et passim. Sed ἀφικτῶς afferens Stephanus, ἀφεικτος similiter se nondum invenisse faterur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi Solanus, qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis iam in edd. ἀφεικτον (interdum & corrupte ἀφικτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut fit parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γεινομένῳ) Homer. Il. 7, 128. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει) Haud immerito Solan. adscripterat, etiam sic legere *Flor. & Coll.* Quia non in *Odyss.* sed in *Iliad.* 7, 336, hunc versum reperit. REITZ.

in *Schol.* l. 3. Ὁ θεός) Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forſan dedita opera, quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omiſſi. Spiritus tamen appoſiti erant. REITZ.

Pag. 203. l. 9. Οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραι εἰσι, Κλωθὰ, Λάχεσις, ὀΐμαι, καὶ Ἀτρώπος; ΖΕΤΣ. Πάνυ μὲν οὖν) Mutilus simul & vitiosus ad haec verba legitur Scholiastes: Τοῦτο καὶ Ἕλληνας ἠπόρησεν. εἰτ' ἀλλό τι δύναται εἰμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τῆς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διδὼς μεγάλῃς οὐσίης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία — περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Possimus haec ita suppletes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀπορῶντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito, quin haec genuina sit Scholiastae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiasta ita suppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. IENS.

Pag. 204. l. 4. Τὸ περὶ) Ex Mss. Ox. P. & edd. I. & Ven. 2. est illud τὸ, reliqui enim libri habent πότε, quod nihili est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀμήρου ἐπῶν) Hom. Il. Θ, 18 & seqq. SOLAN.

ibid. Ἐν οἷς) Cod. Ox. 2, quod minime spernendum, quamvis repugnent ceteri libri. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀναρτησόμενος) Homer. Il. Θ, 18 — 27. SOLAN. Quia ἀναρτησόμενος. recepi, etiam versionem ad id accommodavi. Gesnerus, vulgatam secutus, dederat, *tanquam qui aurea quadam catena suspensa habeas universa.* At cum mox quoque sequatur futurum καθῆσθαι, manifestum est, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere: cumque posteriore demum loco dicat Iuppiter, se catenam demissurum, non poterat ante narrari, eadem se omnia iam fursum traxisse,

ante quam eam demississet. Non igitur dolebit, spero, vir humanissimus, me hoc mutare ausum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμενος, valentem cum demisero, mixtamque futuro praeteriti significationem habentem, admitti posse, nec exempla desunt, ubi sic futuro iungitur; ut ap. Diod. Sic. init. L. 2, Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράφομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & aor. indic. pro eiusmodi futur. Homer. Il. Δ, 161, — μεγάλην ἀπέτισσαν (ἀπέτισαν Clark. & Barnet.) magno luens, (luerint.) Et Herodot. I, X, p. 5, monente Horreo in Obf. Crit. pag. 19, ἐν τῷ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλα. Ubi Horr. vel nimius est in probandis eiusmodi aorist. infin. Sed cum futurum invenerim, id eo facilius arripui, utpote hic accuratius. In aliis enim exemplis paulo alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἐφης) Quod Fl. hic ἔφησα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra cap. 10 eadem cum ceteris: at cum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil mutò. REITZ.

ibid. Μὲν τὴν) Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in impressis est, τὴν μὲν. SOLAN. Τὴν μὲν) Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum Solano praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκρεμαννύμενος) Ersi probum quoque, quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen Nostro inusitata. Sic supra Tox. c. 6, ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex Thucydid. VII probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. REITZ.

ead. l. 16. Αὐτῇ κε) Homer. Il. Θ, 24. SOLAN.

in Schol. col. 1. Τοῦ Διὸς &c.) Hoc Schol. male relatum ad verba τοῦ λίνου αὐτῶν, in sedem suam restituit Solan. REITZ.

Pag. 205. l. 4. Γούν) Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7, βούλει γούν ἐπαγάγω sed memor, δὲ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra Imag. c. 15 f. ubi bis δ' οὖν sine varietate legitur. REITZ.

ead. l. 6. Θεωροῦσα) Elegantius in veteri Codice scribitur: Δοκεῖ δ' οὖν μοι δικαιότερον ἂν ἢ Κλωθὴν μεγαλυνήσασθαι, ὥς καὶ αὐτὴν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἀλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Mihi videtur longe iustiores causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attritum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati Θεω-

ροῦσα, quod quidem ferri potest; sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. GRAEV. Αἰωροῦσα etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis θεωροῦσα, minus eleganter. SOLAN. Αἰωροῦσα). Lubens arripui, quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Gesner. vulgatum θεωροῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. REITZ.

Pag. 206. l. 14. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἷδ' ὅπως εἰπεῖν προῖδὼν ἡμῖν, εἰς τοῦτο ἀπέβη περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησὶν) Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc ac? Reddendum fuit, *ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* IENS.

ead. l. 15. Ἡμῖν προῖδὼν) Secutus sum scripturam Ms. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. SOLAN.

ead. l. 16. Περιττὰς εἶναι) Et hic in impressis additum erat φησὶν, quod praeunte Cod. Ox. exfulare iussimus. SOLAN.

ibid. φησὶν) Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. GUYET. Deletum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat Iuntinae, ac φησὶν delebat; sine dubio significans, utrumque verbum in eodem abesse, & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. REITZ.

Pag. 207. l. 2. Καὶ ὅπως) Subaudi ὅρα. GUYET.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Utrum οὐ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. REITZ.

ead. l. 9. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω) Hic iam constanter γοῦν, & recte, non δ' οὖν. Conf. supra c. 4 f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa coniunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. cap. 80, θέλεις διηγῆσθαι; Scyth. c. 9 πρ. βούλεσθε οὖν ἐπαγάγω ἥδη. REITZ.

ead. l. 12. Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι) Locus palam corruptus, quem ego sic refingo: ὥσπερ ἀνσύμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἢ τ. ἀ. τ. β. SOLAN. Ego omnino cum O. expungerem illud δέ, vel in τε muta-

rem, ut cum καὶ cohaereat, si ante ἢ velimus μάλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos, aut bona ab ipsis emere, (cum fateatur Iuppiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Iovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat, quomodo verba sint constituenda. Et video, Gesn. τὸ *sed* etiam in versione sua delesse. REITZ.

ead. l. 13. Ἡ τιμῶντες) Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μάλλον, ὅσον, vel simile quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph. Neph. 1420, Εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τε κλάειν. Thucyd. II, 89, Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a causa sacrificiorum χρεῖαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ἀνείσδαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίους. Similis locus est Iov. Trag. c. 46, Οὐκοῦν ἔφερον ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἐρέττοντες. Et in ipso fine eius libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἓνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. GESN. De omisso μάλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. cap. 17 f. REITZ.

Pag. 208. l. 1. Χρηστότητι) Ἰκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ οὐ φῆς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δὲ τινε τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. Hoc satis est, si etiam dicis, nullius utilitatis causa sacra fieri: verum bonitate quodam hominum, quod praestantius est colentium. Sic recte interpres, colentium scil. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. iuberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνώμοσύνη, pro χρηστότητι hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123 idem Codex pro καὶ τιμαῖς γεραιρόντες, scribit θυσίαις γεραιρόντες. GRAEV.

ead. l. 3. Καθ' ὅτι) Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῆς τοὺς θεούς: non καθ' ὅτι, ut vulgo. IENS.

ead. l. 17. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν) Hom. II. Θ, 24. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Τὸν Ἀπόλλω) Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pascuisse dicitur. Virg. — & te memorande canemus Pastor ab Amphryso. COGN. Cum l. mox c. 6 med. item c. 10 in Iov. Trag. & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam eius rationem hic habendam patet. Grammatici quidem aiunt, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνε esse poëticum, per Doricam apocopen;

sed Atticis quoque familiare, Aristophani, Platoni, Xenophonti. Vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 22 B. ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. REITZ.

Pag. 210. l. 5. Χρόνου) Non improbum est illud χρόνου, etsi ab Oxon. Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. Tim. c. 3 & 23. Et Hemst. not. ad locum priorem, ubi id ex Aristid. quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronuntiat. Conf. tamen & Amor. cap. 26, ubi variat scriptura in ἀκαρῇ, ἀκαρῖ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere Alciphro. III, Ep. 25, καὶ τὸν ἀγρὸν οὐδ' ἀκαρῇ θέλεις ὄρῃν. REITZ.

Pag. 211. l. 6. Ἐκείνων) Sic P. & L. melius quam ut in impressis est, ἐκείνη. SOLAN. Ἐκείνη) Solanus iam delebat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit, quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor, ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνος eodem casu iungi amant; vid. Aristoph. Plut. v. 84, ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praeber vulgata, ut patet ex versione Gesneri, nihil eam moverim. Immo accuratius rem consideranti facilius mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ων invenisset, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὦν ὦν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα pro τοιαῦτα recipiendo. REITZ.

ead. l. 9. Τοσαῦτα πρὸς μὲ) O. P. & L. In impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὧν) Iam cett. edd. Florentinae consentiunt, ἔφ' ὧν pro ἔφ' ὧν exhibentes. Conf. supra c. 4 med. REITZ.

ibid. Ἐκτὸς) Sic O. & P. In impressis deest. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Καὶ δυσίαις) Sic etiam Ms. O. & L. In reliquis τιμαῖς. SOLAN.

Pag. 213. l. 14. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῆς) Ita O. & P. Mss. In rel. εἰ μὴ παρὰ τ. φ. prave. SOLAN. Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φ. Marci. Non male; sed post inventum ἐκτὸς iam non utimur. REITZ.

ibid. Ὁ) Ex O. & P. illud δ, ante προμαθόν. In impressis deerat. SOLAN.

Pag. 214. l. 2. Καθεύξας) Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex glossa nata videtur, quam quis καθεύξας minus intelligens, dein assumsit? REITZ.

ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσονται, καὶ παραδῶσι τῇ αἰχμῇ) Perspicuum est & ex sequenti παραδῶσι, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. IENS. Vide Herod. I, pag. 9. SOLAN. Plane assentior Iensio ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim, non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀδραστος) Archivorum rex, unus ex septem ducebibus, qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. COGN.

ead. l. 7. Λαῖου) Eurip. Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes Aristoph. (267 G. F.) quale ab Apolline redditum. SOLAN.

ead. l. 9. Μὴ σπεῖρε) Eurip. Phoen. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιτεῖτε) Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius, quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε, i. e. non video, quo iure mercedem repetere possitis. Quae vera vis optativi est. REITZ. Sed tum scribendum foret ἀνἀπαιτοῖτε, probe monente cl. B. de Ball. Quare nihil mutamus. Vulgatam retinet etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 215. l. 1. Τὸν Ἄλυν) Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. Luc. L III, Ovid. IV de Pont. COGN. Τὸν Ἄλυν — ἀρχὴν ἀταλάσσει) Vid. Herodot. I, p. 13. Notum est oraculum. Vid. Ἐπισκ. cap. 11. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτοῦ) Ita edere nihil sum veritus, cum in edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. REITZ.

ead. l. 5. Ἀργεῖα κρέα) Apud eund. Herod. p. 11. Pro χελώνης autem in O. est χελώνην, in Coll. vero χελώνεια. SOLAN.

ead. l. 6. Χελώνης) In ed. Hag. vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam Herodot. etiam χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quas legas pag. 20 D. ed. Steph. praeter historiam nihil est praesidii; nam hic utrumque substantivè extulit, scribens: χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἔψαε αὐτὸς ἐν λάβητι χαλκῷ. At cum in vulgata Luciani nihil sit difficultatis, cum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam servavi intactam. Deinde tamen Iov. Conf. c. 30; ἀργεῖα κρέα καὶ χελώνη ἔψεται habemus; ubi cum

utrinque nominativus sit, etiam hic utrinque accusativo uteretur: sed quis ait ita servilem in huiusmodi esse filiarationem, ut varietas in hisce nulla admitti debeat? REITZ.

Pag. 216. l. 11. Δρὺν τινα πολλάκις) Lucret. l. VI. MARCIL.

ead. l. 12. Ἰστὸν) Cur ἰστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἰστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quae-nam corpora fulmen disiicere amet. Sensisse id videtur Gernerus, qui sponte *malum* convertit; cum ante, *navis velum* satis frigide, sed ad vulgatum accommodate versum esset. REITZ.

Pag. 217. l. 1. Σέ τε καὶ) Non satis recte abest illud *τε* in O. Euphoniae enim causa hic merito compareret, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. supra ad Tox. cap. 30, & de Merced. cond. c. 26. Sed occurrit millies. REITZ.

ead. l. 4. Ἀριστείδης) Notum est, quod de eo Corn. Nep. in eius vita c. 3 scribit, *Hic qua fuerit abstinentia, nullum est certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuisset, in tanta paupertate decessit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum est, ut filiae eius publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* REITZ..

ibid. Καλλίας) Vide Τιμ. c. 15, & not. Patrimonium dissolvisse & libidinosum fuisse, ait Scholiastes Aristophan. 232 D. eoque nomine a Comicis exagitatum. SOLAN.

ead. l. 6. Μειδίας) De hoc consule Scholia ad Z. Tr. cap. 48. SOLAN.

ead. l. 8. Μέλιτος) Vide Ἀναβ. c. 10, & Δημογ. c. 11, ubi recte Μέλιτος, uti & apud alios auctores scribitur. Diogen. Laërt. p. 42 & 43. Plat. pag. 1 A. & passim in Apol. Socr. In omnibus antea hic, & Δικ. cap. 6, prave legebatur Μέλιτος. SOLAN. Μέλιτος pro vulgato Μέλιτος legendum, etiam Guyetus monuerat. REITZ.

Pag. 218. l. 12. Ἀλλὰ μὴ) Lege μάλλον ἢ. Saltem idem voluisse Lucianum arbitror, ac si ita scriptum foret. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀπὸ) An uxorem aliquis alius fecerit, nescio. Vid. Θυσ. c. 5. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Τινὰς) Studio accentum servavi, qui in edd. aderat, propter emphasin. REITZ.

Pag. 220. l. 9. Ἀφύκτω) Sic iam edd. recte, cum supra c. 1 ἀφύκτω scribebant: quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset. Vide, quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum

Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. REITZ.

ead. l. 14. Σίσυφον) De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege Virg. VI Aen. Ovid. XVI Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* COGN.

Pag. 221. l. 7. Ἐπίτονον) Wessell. coniecit *ἐπίτονον*. Probé. REITZ. At sic iam legitur in ed. S. & B. 4.

ibid. Ἀμοιβον) Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὐμοιβον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam, nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe οὐκ ἀμοιβον τὰς μοίρας βίον βιούν significare, & *Parcas etiam fatalem vitam agere*; sive ad verbum, *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*. Et sic iam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paulo fufius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγαπήσομεν) iam dictum non semel supra. Vid. saltem Tox. c. 3 & 62. REITZ.

IN IOVEM TRAGOEDUM.

Pag. 223. l. 2. ΕΡΜΗΣ) Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τρηγῶδες, κατακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὥς φασί, νῦν παρὰ Ῥωμαίων δέδωκε τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III, pag. m. 217. LA CROZE.

ibid. Ὡ Ζεῦ) Exordium ab attentione & rei magnitudine. COGN.

ibid. Καὶ καταμύνας) Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1) Ὡ Ζεῦ &c. 2) Ὡ χεῖρας. 3) Ἐμοί. 4) Μὴ καταφρονήσης &c. hexametri. 1) Ναί. 2) Γουνοῦμαι. 3) Ἐξαῦδα. 4) Τίς μήτις. 5) Ἡ τί &c. senarii iambici. 1) Οὐκ ἔστιν. 2) Οὐδέ. 3) Ἡς αὖκ. 4) Ἀπολλων. GUYET. Cum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui Guyeto monenti, versusque ex eius praecepto ordinavi, qui in edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec Solanus, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναί πάντες ad Ἡ τί βαρὺ in Par. iam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui iambi non ita divisi erant in eadem. REITZ.

Lucian. Vol. VI.

K k

ead. l. 3. Φιλοσόφου τὸ χρώμα) Socratis scholae obiectus pallor ab Aristophane in Nubibus passim; v. g. v. 104, τοὺς ἀλαζόνους, τοὺς ὀχρῶντας, τοὺς ἀνυποδῆτους λέγεις. Add. 1139 &c. GESN.

ead. l. 4. Ἐμοὶ προσανάθου) Ex Tragico haud dubie desumpta haec sunt. SOLAN. Hemsterh. in marg. adscripserat videndum L. Bos in Ep. ad Gal. I, 16. Is vero ad verba Apostoli, εὐθέως οὐ προσανέθην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te rade gaan*: eleganter enim *προσανατίθεσθαι* τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium*, *exponere alicui arcanum suum*, & *super eo ipsum consulere*. Sic ap. Lucian. in Iov. Trag. h. l. Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων &c. Aliud exemplum ex Diodoro habet Gul. Budaeus in Comment. L. Gr. quem vide. Ex L. Bos. REITZ.

ead. l. 5. Μὴ καταφρονήσης οἰκέτου φλυαρίας) Ex Comico desumpta videntur haec ultima Mercurii verba. SOLAN.

ead. l. 6. Ναὶ πάτερ) Parodia ex variis Homeri locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. SOLAN. Ναὶ πάτερ) Homer. Il. Θ, 31. *Solan.* Nisi quod pro Ναὶ πάτερ ap. Hom. legatur ὦ πάτερ. Sed & in seqq. alia ab Luciano commutata & ad institutum suum accommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαύδα) Homer. Il. A, 363. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀχρος) Scribe, ut in Mf. habetur, ὄχρος δέ σου εἶλε παρείας. Est ex Iliad. Γ, v. 35, ubi est μιν, quod omnium est casuum. Mox scribe ex Euripidis Oreste, ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος. Dein idem Codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκεῖον ἐρεῖς. Mox ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν exponit verus Scholion ineditum ὑποτραγωδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexica annotarunt. Iuppiter ἐπετραγωδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγωδεῖν. GRAEV. Ὀχρός τέ μιν εἶλε παρείας, est in Homeri l. c. τέ etiam edd. Luciani, non δέ. REITZ.

ibid. σου) Cod. Mf. Ox. & utraque Ven. recte. Reliqui libri se. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐκ) Euripidis verba quia mutavit Lucianus, Iovi adaptans, adscribam: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινόν, ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος ἥς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις. Ultimum versum iterum habes in fine Ὀκ. v. 167; ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide Muretum Var. Lect. VIII, 16. SOLAN. Haec omnia ex Euripid. Oreste I & seqq. *Solan.*

Immo mutatis personis. Sic ubi versu tertio Eurip. habet ἀνδρῶν φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. REITZ.

ibid. Ὡς εἰπεῖν) Ὡς alias legitur. GUYET. Nullam invenio ed. quae ὥς habeat, licet inspexerim *Fl. Ald. I. H. Fr. P. B. 1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl. & B. 1.* ᾧδε cum iota subscr. habere, cett. non. Ergo voluit, ὥς εἰπεῖν alios auct. amare. REITZ.

Pag. 224. l. 3. Ἀπολλων) Haec & sequentes parodiae Euripidis ex quibus fabulis desumptae sint, mihi non constat. De κοίμισον vide Rhes. 669. SOLAN.

ibid. Ἀρχὴ λόγων) Incipis. GUYET.

ead. l. 4. Ὡ παγκάκιστοι) Senarii. GUYET. Sed hos *Par.* ed. iam divisit. REITZ.

ead. l. 6. Οἰκείων) Etsi οἰκείων quoque erat in *P.* quam sequimur describendo, (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle Graevius, nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείων, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus sit iambicus, cur trochaicum ei intruderemus? REITZ.

ead. l. 7. Τί [μοι] ῥέξεις;) Versus hexameter est e veteri poeta: τὸ μοι additamentum videtur. Sed forsitan tamen est a Luciano ipso. GUYET. Recte iudicat Guyetus: quare μοι seclusi quidem, ut versus dimensio appareretur, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. REITZ.

ead. l. 9. Ὀργὰν) Quia Euripideum est, pro ὄργην, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 13. Ἦτις ἐστὶ σοί) Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat Davis. ad Cic. De nat. Deor. I, c. 26, p. 65. Quem, indicante in margine Hemsterhusio, consului, exscribere nolo, quia hic notarum habemus satis. Conf. Gall. c. 12. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ οἶσθ') Versus senarius. GUYET.

Pag. 225. l. 6. Σάτυρον) Antiopam decepturus, quam c. 5 nominat: Νυκτεῖ erat filia. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλου του) In vet. quibusdam edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset, velut ὅστις plerumque iunctim scribere amant. Sed του sine accentu pro τινος valere, si quem fugit, adeat nos supra ad Tyran. c. 11; Gesneri. ad Quom. Hist. cap. 51, Hemsterh. ad Prometh. c. 7; addatque Amor. c. 27, & Herodian. II, 3, 12. REITZ.

516 ANNOTATIONES

ead. l. 10. Ὡ μακαρία) Verba Iovis ἑνστιχα videntur, sicque corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις ἐν ἔρωτι, καὶ τοιαύταις παιδιαῖς
Οἷσι δ' ἀμέτερα πράγματ' εἶναι· ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod suppleendum videbatur, supplevimus ex frequentibus. GUYET.

ead. l. 13. Ἐν ἐσχάτοις) Senarii Ἐν ἐσχάτοις δα. Καὶ τοῦτο δα. Ἐστῆκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἐτι.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἀντὶ γῆ, εἴτε κ' ἡμελῆσθαι. GUYET. Non male quidem Guyetus rursus coniecit, & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicunque versus vestigia apparent, nihil de suo adiecisse Lucianum, quod & alibi eum fecitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut eiusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi ipse ait, se hoc vel illud poetæ asferre, ibi ad restituenda metra prohi erimus. REITZ.

ead. l. 14. Συροῦ) Mf. Ox. Συροῦ νῦν, quod nihili est. Vide Iliad. K, 173, — ἐπὶ Συροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & iam in proverbium abierat. SOLAN.

Pag. 226. l. 1. Αὐθις) Ex Mf. Ox. inferuimus. SOLAN. Non diu haesitavi in recipiendo illo αὐθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὐθις clamant, etiam priore loco idem requiri. REITZ.

ead. l. 4. Θάρσει — θεοῖς) Senarius. GUYET. Parodia Euripid. in Phoen. 118: Θάρσει τὰ γ' ἐνδον ἀσφαλῶς ἔχει πάλις. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτε — παραλυπεῖ) Mff. Regg. 2954. 2955. & 3011. Vulg. παραλυποῖ.

ibid. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος) Sunt histriionum nomina, ut infra. COGN. Τῶν τραγωιδιῶν ὑπόκριται fortasse. GUYET. De his vide Men. c. 16, & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, Plut. 1544, 1; 1558, 2; 1579, 2; 621, 1, & 1405 f. diu vixit. Vide etiam A. Gell. VII, 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit. Vide Demosth. p. m. 168 C. cum Aeschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. SOLAN.

ead. l. 8. Τιμοκλῆς — Δάμις) Timoclem Stoicum nullibi, nisi apud Nostrium, invenio. Hetoemoches Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de Merc. cond. librum scribit. Vide not. ad Mf. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Προνοίας περί διαλεγέσθην) Res & cardo totius negotii, prudentia. COGN.

ead. l. 14. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν) Non quidem arbitror huius verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Iac. Ellner. in Ep. ad Rom. XV, 30, ubi συναγωνισαθῆναι μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex Thucyd. II, p. 97, item III, p. 219, tradidisse, id significare primo, *socium esse & adiutorem in belli certamine*; tum, *ad esse periclitanti in iudicio*, docente Biseto ad Aristophan. Theophr. v. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adiu-vare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et Isocr. Orat. ad Philipp. p. 216. Ac Porphyry. de Abst. L. IV, § 13. Adderem Ioseph. Antiq. XII, 1, Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν βιβλιοθη-κῶν τοῦ βασιλέως — συναγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Συνουσίας) Varietas illa inter συν & ξυν nuli-
lius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de
ea monere. Cod. O. plurimum ξυν habet. In edd. Luciani au-
tem ita promiscue se offert, ut nescias, utrum Luciano sit
frequentius. Ita ξυνουσίαις Herm. c. 18. Sed συνουσίαις ibid.
c. 20. Conf. mox c. 6, ubi rurs. ξυνέλθετε & συνέλθετε. Non
repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos
in usus notata. Dicam tantum, in Timone intra 34 paragra-
phos octies συν, quinquies tantum ξυν occurrere, alibi ae-
qualem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero ver-
bis nunquam ξυν, sed semper συν legi, ut in συλλάβοιμι,
nunquam inveni ξυλλαβ. forsitan euphoniae gratia. Si vero
deinde invenero ξυλλαβοιμι, id monebo; non item, quoties
in aliis variatur, nisi Solanus id faciat. REITZ.

ead. l. 3. Μετέωροι πάντες) Eos metaphorice quasi in aëre
suspensos vocari, qui in magna versantur expectatione, si
non satis notum est, conferas mox Icarom. c. 3 f. ὡς ἐγὼ σοι
μετέωρος εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων. Ac Demosth. encom. c. 28, καὶ
δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et
Alciphr. 2, Ep. 4, p. 250, πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ βουλόμενα
ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκούσαι φιλαργύρων &c. adeasque Bergl.
ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum
addo Long. Past. 3, pag. 100, (ed. Moll.) καὶ τὸν Δάφνιν μετέ-
ωρον πρὸς τὴν ἀκὸν καταλαβόν. Idem etiam de navi in altum
evehcta, L. 2, p. 58, τὴν ναῦν ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερεν.
Item 2, 71 Iungerm. ταῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας,
quod Iungermannus convertit, naves in ancoris subreptas con-

situit. Sed & de iis, quae incerta pendent, recte dici, videmus ex Plutarch. Num. p. m. 60 f. μετεώρου τοῦ πολιτεύματος ὄντος, *suspensa sine imperio Republ.* Quod paulo aliter tamen intelligendum ap. Herodian. II, 9, 3, πυνθανόμενος τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἀρπάσαι, nempe, *principatum suspensum ac directui expositum*. Sed de *suspensio* sine incerto animo aequae, si non rectius, quam pendere ex alicuius ore, (ut ibid. II, 13, 8, conversum legimus) verteretur hoc eiusdem: Προεῖρητο γὰρ τῷ τοῦ Σεβήρου στρατῷ, ὅπνῃκα ἂν στῶσιν εἰς τὸν βασιλεῖα ἀποβλέποντες, μετέωρὲν τε γνῶμην ἔχοντες, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμικῷ νόμῳ. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν στενῷ) Supra in Hermor. c. 63, συνεαύνεις εἰς στενόν. Mox infra cap. 30, ἐν τῷ στενῷ ἔχόμενος. Alciph. I, Ep. 24 f. μὴ δὲ περιίδης ἀγαθοὺς γείτονας εἰς στενόν τοῦ καιροῦ φθειρομένους. Ubi Bergl. hoc Luciani quoque affert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀνάγκη — ὀνόματα) Has duas voces delet Ox. Ms. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δόξαντα: valde arrides haec Ms. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. SOLAN.

Pag. 228. l. 2. Ἐπανεργεῖν) Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπεισιν) Edd. praeter Fl. omnes ἀπίοι. Sed in ἀπεισιν conspirant Mss. Ox. Reg. 3011. & marg. A. 1. & sic rescribi iubebat cl. B. de Ball.

ead. l. 9. Ἀγνοήσεται) Rectius Mss. Regg. 2954. & 3011. ἀγνοηθήσεται.

ead. l. 11. Κοινοῦμενος) Conf. infra Icarom. c. 29 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἀπαντες ὁρθῶς γὰρ λέγεις. EPM.) Scripturam, quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praeflantio, quae Mercurio haec verba tribuit. SOLAN.

ead. l. 15. Συνέλθετε) Cum l. etiam haberet συνέλθ. Solan. notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam, eundem Codicem sic saepissime ξ pro σ exhibere, ambigo, an opus sit id ubique in varianti. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo iam notata ad cap. 4 huius Dial. v. συνουσίας. REITZ.

Pag. 229. l. 13. Τὸν Ἀπόλλω) Hoc recte se habere, vid. ad cap. 10. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας) Ἀσαφείας. GUYET. (Idem notarat etiam la Croze. REITZ.) Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto, *quantvis obscuritas multa tegat*. Sic in Gallo χρησμούς ἀσαφεῖς dixit, c. 18 f. ἐν τοῖς ἀσαφείας

τῶν χρησμῶν. L. BOS. Recte emendatum est a Parisiensi editore, quod in edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσφαείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158 f. & 382 inf. cum Menagii not. SOLAN. Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëtos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσφαείας, quod voluisse etiam doctissimum Solanum, ex interpretatione Obsopoei, ab eo interpolata, colligo. GESN. Quod L. Bos monuit, id sic iam editum erat in Par. Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova ed. eius. Ellipseων, brevi forsan proditura. REITZ.

Pag. 230. l. 8. Θήλεια δεδς) Τὸ κῦν hic deest, aut alia particula δίχρανος. GUYET.

ibid. Μῆτε τις οὖν θήλεια δεδς, μήτε τις ἄρσεν) Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce κώνυμοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali poëtae, & qui paulo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. MARCIL. Parodia ex variis Homeri locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγς post θήλεια δεδς, & ὅσσοι. SOLAN. Nihil mirum, si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex Homero ab Solano indicato restituiamus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens, καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensionem, non adeo intellectui satisfiebat. REITZ.

ead. l. 9. Μηδ' αὐτῶν) Homer. II. 7, 7. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσοι — Νώνυμοι) Mercurius iussu Iovis convocaturus concilium Deorum, inter alia, quae βαλφοδεῖ, & hoc ait: — ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαίνοσδ' ἐκατόμβας, ὅσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νώνυμοι, βομοῖσι παρὰ κνίσσῃσι κάθησθε. Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum verbum in voce κώνυμοι claudicare dicat Marcilius pag. 131 ed. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμος producit. Hom. H. M., v. 70: Νωνύμους ἀπολέσσαι ἀπ' Ἀργεὺς ἐνθάδ' Ἀχαιούς. Pro κώνυμοι apud Lucianum in ed. Flor. legitur κώνυμοι. Utrumque usitatum. IENS.

ead. l. 12. Ὅσσοι τ' αὖ) Hom. II. 1, 228, & mox Νώνυμοι II. N., 227. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἄλλ' ἐς Διὸς) Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat, qui arrepta marium feminarumque inter Deos mentione, notam, quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco lectori obtrudit. Vid. Schol. 43 ad Θ. Δ. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Νώνυμοι) Non dubitavi sic dare ex Fl. & Homeri loco ab Solano citato. Item ex Iliad. Ε, 70, ubi plane idem versus, quem Iens. ex M, 70, citat, recurrit, nec tamen νωνύμους, sed νωνύμους scribitur. Quin & M, 70, in ed. optimae notae Oxon. νωνύμους similiter legitur. Et quamvis erudit. Clarke νωνύμους ibi ediderit, faretur tamen, alios νωνύμους habere, aitque: *Nulla ex analogia produci potest illud v. Utrumne vero νωνύμους, quomodo nonnulli ediderunt, an νωνύμους aequae ac νωνύμους pronuntiarint Iones, non liquet.* Non tamen ausim repugnare Iensio, νωνύμους & νωνύμους promiscue inveniri, & prius etiam produci: nam in Odyss. priore modo scribitur A, 222, — θεοὶ νώνυμον ἐπίσσω, in 3 edd. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ε, 182, Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης —, item N, 239, Οὐτὼ νωνύμους ἐστίν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοί· suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano, quod rutilius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio, nimis iam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde lectorum plurimos capturos. REITZ.

ibid. Βωμοῖσι) Lege, ἐν βωμοῖς παρὰ κνίσσαις. GUYET. Recte quidem Guyetus vidit, in vulgaribus edd. deesse aliquid ad numerum. Iam vero, cum pro νωνύμοι, habeamus νωνύμοι, addito ἐν nihil est opus. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς ἐν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ) Indicarat Solanus in marg. conferend. Dial. 1, T. I. Ibi autem § 2 legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχῃ structura satis est obvia. Vid. tamen Tox. cap. 44 f. ὥς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata: nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. REITZ.

ead. l. 8. Εὐφράνορος) Miror, hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum; qui paulo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Iove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Eu-

phranoris inter alia celebrabatur Iuno, cuius & Noster meminit. Habet tamen etiam Laetantius inter statuarios L. II, 4, cum Polycleto & Phidia, p. m. 111 B. SOLAN.

Pag. 232. l. 1. Τῶν χαλκῶν) Sola l. hic γὰρ pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. SOLAN.

ead. l. 6. Πλουτίνδην — Ἀριστ.) Quid haec significant, docebit Aristot. Pol. IV, 157, 17. SOLAN.

ead. l. 10. Χαρίντες) Conf. infra cap. 48, locaque ibi indicata. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφάντινοι) Iuppiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11, & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Μυῶν) Sic Mf. O. Vide Ἀλλ. c. 24, ubi in impressis itidem peccatur: μυῶν enim utrobique habent omnes. SOLAN. Dedi hoc Mf. ac Solano, ut μυῶν ἀγ. murium greges, pro μυῖων muscarum, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, muribus quam muscis melius conveniat. Utrum autem infra Gallo c. 24 f. muscarum grex potior sit grege murium, quod Wessel. Obs. pag. 51 voluit, ibi disquiremus. REITZ.

Pag. 233. l. 1. Βενδῖς) Vide Ἰκαρ. cap. 24, & Strab. X, pag. 471. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ Μῆν) Deus Lunus, qui a Phrygiis praecipue colebatur. Vide c. 42. Eius effigiem in nummis exhibet Spanh. p. 193, quem vide. Sic autem scribitur in O. & Fl. ed. In reliquis Μῆν. Nisi quod in P. Μῆν ὁ ὅλ — scribitur, prave. SOLAN.

ead. l. 3. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.) Cum non satis discrete notasset Solanus, quid Fl. hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ τοῦ τοῦτο, ὃ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens arripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo, quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen eiusdem Fl. mutationes assumere non sum ausus, quod omissionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. de Salt. c. 2 m. Alex. c. 61, Lexiph. c. 22, Amor. c. 48. Ac Bergl. ad Alciph. I, 30 f. Sic in aliis adiecit. Long. Past. III, p. 111, ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτω τῆς Χλῶης. REITZ.

ead. l. 4. Πού) Lege πῶς. In O. deest. SOLAN.

Pag. 234. l. 2. Χρυσῇ) Homero nempe passim. SOLAN.

ead. l. 4. Πεντέληθεν) Πεντέλη locus in Attica. GUYET. Vide notam ad Ἐρωτ. c. 13, ubi aliter traditur. SOLAN.

ead. l. 5. Δόξαν οὕτω Πραξιτέλει) Tale est Horatianum illud: Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum &c. GUYET.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ καὶ) Et si posterius καὶ, quod Fl. omisit, abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. Alex. c. 24, ibid. c. 28 pr. Imag. cap. 6 f. &c. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀπόλλω) Quod Solanus noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id iam dictum recte se habere, ad Iov. Conf. c. 8. Et hoc Iov. Trag. c. 6 eodem modo legebatur. Et sic Diod. Sic. quoque τὸν Ἀπόλλω, L. 2, c. 47, atque alibi. REITZ.

ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον) Dives dicitur Il. 1, 404; sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud Hesiodum epithetum est Veneris passim, ut Ἔργ. 519. SOLAN.

*ead. l. 11. Ἐν τοῖς ζευγίταις) Cum mox τοῦ θητικού, tum πεντακοσιομεδίωνων & ἱππάδος etiam mentio iniiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: faciemus hoc Plutarchi verbis, Solone p. 160 H. Steph. Τοὺς ἐν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas f. quingentas de unoquoque genere) ποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια (trecentas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τοὺτους ἱππάδα τελούντας ἐκάλουν. Ζευγίται δὲ οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομάσθησαν, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul summi trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλούντο θήτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδωκεν ἀρχεῖν, ἀλλὰ τῷ συνεκκλησιάζειν καὶ διακάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *classicos* vel *primi census* homines vocari posse πεντακοσιομεδιμναίους, *equestrem* Atticorum censum esse τὴν ἱππάδα, ζευγίτας f. *ingarios* dictos, quod duo iuncti unum equum publicum alerent, θήτας denique cum *capite census* Romanorum comparari utcunque posse. GESN.*

ead. l. 13. Κόλλοπας) De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. SOLAN. Remittit Solani, ad Deor. Dial. VII, c. ult. Sed ibi ex Codd.

πολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide sis, quae sagacissimus Hemsterh. ibi est commentatus. REITZ.

Pag. 235. l. 1. Τῷ Θητικῷ) Θητικὸν infimae classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat, in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππᾶδας, ζευγίτας καὶ θητικούς. Scholiast. Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. BOURD.

ead. l. 3. ΚΟΛΟΣΣΟΣ) In l. & Fl. non hoc modo nomen, sed & pleraque interlocutorum integra scribuntur; adscriptit Solan. conferend. Quom. Hist. cap. 23. Ibi Colossi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ δ' οὖν μὴ ὑπερφυᾶ) Sententia postulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γούν. Certe in interpretando hoc sum secutus. GESN.

ead. l. 6. Τελείσματος) Primo trecenta talenta ex Demetrii apparatu five machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita sunt. Plin. 34, 7. Neque sufficiente hac summa, collata est praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπεποίητο ἂν) De meo non inseruissim illud ἂν, quia tam brevi intervallo iterum ἂν habemus. Verum quia Solanus noster id fecit, & sensus potius quam euphoniae ratio habenda, obsecundavi. Magis enim iam aperte declaratur, Rhodios non revera sedecim aureos Deos inde fecisse; sed, si voluissent, facere potuisse. Ceterum de praeterito passivo potestate activa usurpato dictum abunde supra. Conf. 1 Ver. Hist. cap. 35, & notam Iensii ad Tyrannic. cap. 12, ubi licet πεπραγμένου frustra active interpreteretur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non semel indicavimus. REITZ.

ibid. *Av) Ex Ms. Ox. ante ὅστις. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ᾧ Ζεῦ) Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare. Consulit de hac re Mercurius Iovem: τί, ᾧ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γούν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ὅφ' ὅπως τάλαντων κεχάλκνυται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππᾶδα ἂν εἴην. Hic locus imperitissime vertitur: Quid factu opus, Iuppiter? Nam hoc iudicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam. Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impen-

fas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῇ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est, tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Atheniensi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητικῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae proletarii & capite censi. Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat, si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομέδιμους καὶ τὴν ἱππᾶδα ἀν εἶν, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππᾶδα scil. τελοῦντες, hoc est, quod tributum equestrem penderent, hoc est, equitem cogerentur alere in usum reipublicae: quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-talentum. Hi erant secundae classis cives. Hanc distinctionem civium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc. VIII, 10, Plurarch in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀφ' ὅπουσαν ταλάντων) Conf. supra Afin. c. 53, ἀπὸ χελώνης πεποιημένη. Aristoph. Nub. 766, ἀφ' ἧς τὸ πνεῦμα πτοῦσι. Sed propius accedit, immo plane respondet hoc Demosthenis, quod Steph. affert, licet haud indicato loco, qui est De Coron. in decreto Chersones. pag. 326 A. ed. Hervag. στεφανούσιν — στεφάνω ὑπὸ ταλάντων ἐξήκοντα. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τοῦς) Cum id a Benedicto conversum esset, plures quam quingentos modios, Guyetus adscripserat, vertendum supra. REITZ.

ibid. Πεντακοσ. — ἀν εἶν) Absurdissima sunt, aut inversa, quae in vulgatis post πεντακ— leguntur, καὶ τὴν ἱππᾶδα.

nam prius esse posteriore maius, quis ignorat? Cod. Ox. & ed. Fl. silente collatione P. omittunt, quod & ego secutus sum. REITZ.

ibid. καὶ τὴν ἰππάδα) Delerat haec verba Solanus in Iuntina, quod non exstarent in O. nec Fl. Et certe glossam sapiunt; quia tamen suspicio est, ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omissione nihil praeterea notatum invenio) & quia Gesner. in versione retinuit, nolui omittere. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Καθίζόντων) Quod Fl. exhibet, frustra est; & καθίζεσθωσαν saltem scribendum fuisset. Atticam vero imperativi formam esse καθίζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non semel. Conf. Zeux. c. 5, & Notam, ἐπαινούντων pro ἐπαινεῖτωσαν. Adde Alciph. II, 1 f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων. Sic III, 30 f. φρογούντων δὲ οἱ πονηροί *ibid.* p. 394, ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθίζόντων malint, quia καθίζω est colloco, καθέζομαι sedeo. Sed nihil opus esse, credo. Nam & sic Long. Past. II, 83, Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον, *Philetas sedens erectus*, quod cum exponi possit, *collocans se erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & sic Hom. II. Γ, 426, ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, *ibi sedebat Helena*, & alibi passim. REITZ.

ead. l. 6. Διανομὰς) Subaudi ποίει, ὦ Ζεῦ. GUYET. Populi Romani tumultuantis sub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. SOLAN.

ibid. Πού τὸ νέκταρ) Non displicet scriptura Cod. O. ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἐκατόμβαι; Festinantibus enim, & perturbatis eiusmodi repetitiones esse proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen, si lubet, Aristoph. Plut. 114, οἶμαι γὰρ οἶμαι, ibique Spanhem. Item v. 643, ταχέως, ταχέως nec non v. 348. Sic apud LXX, Exod. I, 7, καὶ κατίσχυσαν σφόδρα, σφόδρα. REITZ.

ead. l. 7. Κοινὰς τὰς θυσίας) Subintellige ποίει, ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. GUYET.

ead. l. 11. Ἑλλήνων συνῆσιν) Quod φωνὴν inferat O. glossa est. Potest enim satis per ellipsin intelligi, ut ἀπὸ μιᾶς (sc. φωνῆς) in Ev. Luc. XIV, 18, monente L. Bos de Ellipfi. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὴν Δία) Atqui non Iuppiter haec, sed Mercurius, loquitur. SOLAN.

Pag. 238. l. 1. Σοφιστῶν) Corrupta haud dubie haec scriptura: quis enim unquam fando audiit *mutos Sophistas*? Tritum in ea re proverbium postulat ἰχθύων, ut Ἀλ. cap. 1, & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret scriptura. Manuscriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc subsidii. Silent enim

Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen; alicubi me legere *Sophistas* dici Pythagoreos; quo & hic respiciunt volunt. Vide 'Αλ. cap. 4. SOLAN. Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed iocum esse a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophistarum in transitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat: dum enim Iovem ubivis traducit, quidni & falso hoc scommate eum rursus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. Eman. Thesaur. ideam argutae dictionis. REITZ.

ead. l. 8. ὅτε ἡπείλεις) Ita ed. Fl. In Mf. Ox. & P. ὅτε ἀπειλοῖς. In reliquis ὅπῳταν ἡπείλεις. SOLAN.

ibid. ἡπείλεις) ἡπείλεις. GUYET. Hom. Il. Θ, 18. SOLAN. Noli tamen credere, etiam ἡπείλεις ex Homeri loco probari. Vulgatum ἡπείλεις, quod edd. obsedit, non effugit Solani diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Guyeti emendationem vidissem. Quod autem ait, eam etiam ὅτε pro ὅπῳταν habere, fallitur: nam ὅπῳταν etiam exhibet cum cert. Sed error calami est in eius nota, inde natus, quod in collat. in marg. I. instituta tantum signavit ὁ ἡπείλεις Fl. Vulgatam enim plane falsam patebit attendenti, cum subiunctivus augmentum in hoc tempore non admittat, sed ἀπειλῆς dicendum fuisset. Florent. vero lectionem probam esse, testimoniis nihil indiget, alioqui afferrem Hom. Il. O, 179, ἡπείλεις κἀκείνους &c. Forsan tamen optativi forma usus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae se ferunt; sed quia Fl. lectio a vulgata propius abest, eamque minore mutatione corrigit, hanc sum amplexus. In ὅπῳταν vero nihil mutavi: nam & sic rursus deinde cap. 19 m. ὅπῳταν ὁρῶσι τοσαύτην — τὴν ταραχὴν, ubi L. solus etiam ὅτε. REITZ.

Pag. 239. l. 4. Ἀκούσεσθαι) Hic mirari subit Scholiastae tarditatem, qui cum in suo Codice προύσεσθαι legisset, uti & in Ox. scriptum est, neque consulto alio, neque tantillum dubitans scripturam depravatissimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum sit, hinc facile intelligas. SOLAN.

ead. l. 9. Κέλνυτέ μεν) Homer. Il. Θ, 5. Illud μεν ex O. & Fl. est, qui Codd. etiam reiiciunt τε, post πάντες, sed in eo nolui imitari. SOLAN.

ead. l. 10. Πεπαρώδηται) Inquinatissime antehac legebatur πεπαρώνηται, neque in impressis tantum, sed & in O. & Coll. & Excerpt. SOLAN. Quamquam παροινεῖν de iis, qui ebriorum more bacchantur, aliisque molesti sunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ser-

mo sit, & respiciat ad parodias illas tragicas, quas Iuppiter protulit c. 1, 3, 4, ita certa visa mihi Solani emendatio, ex ipso Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam versionem Gesneri, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quasi per ebriam contumeliam effudisti*. Sed obitare videtur sequens *πλὴν*, quod cum pro adversativa coniunctione acceperint interpretes, non potuere cogitare de *παρωδία*. At si, quod revera significat, *πλὴν* reddas, *quod reliquum est*, iam belle procedent omnia. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Προῦσεσσαι) Hoc Scholium, nisi per Ox. Cod. foret, quo referretur non esset. Sed ex eo patet, in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσσαι quod verum esse, locus ipse Scholii fatis confirmat, cum inter εὐ-προσωποτάτη & διαμέλλεις in Voss. Ms. posuit sit. SOLAN.

Pag. 240. l. 1. Ἀρξομαι) Haec verba in quibusdam, uti habent, Mercurio tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἀρξομαι, sit ἀρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut scripturam optimam, secutus sum. Ut autem sui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Iovi suo hoc Demosthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἀνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. SOLAN. Si cum Fl. ἀρξαι legas, recte Mercurii persona praemittitur, & Iovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed cum in ἀρξομαι consentiant ceterae, hoc servavi. Nimis autem earundem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Iovis nomine, cum deinde, c. 18 f. denuo Merc. loquens induceretur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀντὶ πολλῶν &c.) Demosth. Ol. I. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑμᾶς) O. Fr. S. recte. In reliquis ἡμᾶς. SOLAN. Retinuerat Parisinae ed. interpretes ἡμᾶς, ac tamen vos dederat, quod sensus postulat. Quare talia vel sine Codice mutarem. REITZ.

Pag. 241. l. 5. Περιπατήσαιμι τὸ δειλινόν) Sunt verba LXX Interpret. Genes. III, 8. LA CROZE. Verba Genes. I. c. sunt: Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῇ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipsis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur Long. Past. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἴγας) πάνυ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem L. 2, pag. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. Galli sequente, τὸ ὀρθινόν. Quare assentior diligentissimo Bergléro, τὸ ἑωθινόν quoque pro τὸν ἑωθινόν legendum in Al-

ciphr. I, Ep. 34, p. 148, ubi simul haec Luciani afferens ait; haec suppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. REITZ.

ead. l. 8. Λιβανωτοῦ χόδρας τέτταρας εὖ μάλα εὖρ.) Si τέτταρας excipias, plane iidem verbis utitur Alciphr. in describendo pauperrimorum hominum sacrificio. L. III, Ep. 35 f. ὁ δὲ ἐπὶ πένεστερος λιβανωτοῦ χόδρους εὖ μάλα εὖρωτιῶντας. Quo loco Bergler. & hoc Luciani proferre non est oblitus. Gelsnerus in sua correxerat εὖρωτιῶντος, & *mucidi* veterat; bene, ut seq. παρασχόντος respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρασχόντας cum Pell. recipere, quia & Alciphr. l. d. εὖρωτιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παρασχόντος ad λιβανωτοῦ relatum videbatur stare posse. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπισβεσθῆναι) L. optime. In reliquis ἀποσβ—. SOLAN. Ἀποσβεσθῆναι) Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in Alciphronis loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam, Solani aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum eiusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipsi. praeposit. συν, ut *tus statim una cum carbone exstinguere-tur*, qualem ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad 1 Ver. Hist. c. 33 med. Verum videns, aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi Solanum ἐπισβεσθῆναι ideo accuratius existimasse, quoniam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis auclt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgarum satis potest intelligi eo sensu, quo diximus, cumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur, quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum ture exstinctae. REITZ.

ead. l. 10. Ὀσφρᾶσθαι τοῦ καπνοῦ) Cum Iuppiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum Diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana turis, ὥς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῇ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἀκρῇ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρασχόντος, ut in pruna statim exstingerentur, & vix summas nares feriret fumus ex illis natus. Mf. ὀσφρῆσθαι. Sed lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est, quod ὀσφραίνεσθαι sed Grammatici observarunt, malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐκχέμενον) Haec omnia de Caphareo promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. καθρεῦς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ εὐβοεῖς. Nempe καθρεῦς est Graece, quod Καφαρεὺς fuit lingua Phoenicia: nam ut καθαίρειν significat expiare, lustrare apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices Caphar. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant, qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. Bochartum in Canaan lib. I, cap. 13; qui tamen veram huius vocis originem non est affecutus. CLER.

Pag. 242. l. 5. Θάκων) Narrat Iuppiter, se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθήμενους, in cathedris sedentes. Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θάκος est poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed θάκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, confessum; quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. GRAEV. Θάκων) Ira etiam Mf. Ox. & P. vide Schol. Aristoph. 128 E. sed hic sedilia significat, ut apud eundem iuniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι. SOLAN.

ead. l. 8. Νεφέλην) Uti solent apud Homerum passim. Sed verba non sunt Homerica. SOLAN.

ead. l. 9. Πάγων) Atqui Iuppiter barbatus ipse pingitur Θυσ. c. 11. Verum prolixior fuisse videtur barba philosophorum. De ἐπισπασ. vide Pnt. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Παραγκωνισάμενος) Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praestat ω. Alciph. I, p. 26, παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος, ubi Bergler. eodem modo exaratum ex Heliod. & Nostro de Calumn. affert. REITZ.

Pag. 243. l. 1. Ἐξεκέκοπτο) Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam Tox. c. 40 f. edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam sic emendari, Solan. etiam iubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vide, quae de augmento plusquamperfecti omisso iam saepe dixi, pro Imag. c. 3, & 1 Ver. Hist. c. 13 &c. REITZ.

ibid. τὸ Σαρδάνιον) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὕγιει. Sic in Asin. Σαρδάνιον γελῶντες ἔλεγον, i. e. Sardonicè ridentes aiebant. COGN.

ead. l. 6. Οὐδὲν ἄλλα, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων) Obsol. Lucian. Vol. VI. L I

poeus: breviter, nihil aliud, quam in universum nos non esse; quas quidem singula unde colligat, praefertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud, quam nos non esse, dicens*. Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud, quam Deos non esse, dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere locutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut οὐδενείαν Deorum, aut non-providentiam, *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud, quam si penitus non essent. GRON. Locus est corruptus. O. οὐδέν. ἀλλά. Quid reponendum sit, mihi non liquet. SOLAN.

Pag. 244. l. 1. Ἐπεξελεύσασθαι τὸ σκῆμμα) Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τὸν λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. SOLAN.

ead. l. 3. Παρ' αὐτοὺς) In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. SOLAN.

ead. l. 10. Σφῶν αὐτῶν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ἀτιμα) P. ἀτιμῆτα, sed non placet. SOLAN.

Pag. 245. l. 5. Ἐκ τοῦ νόμου) Formula sequitur in concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. SOLAN.

ibid. Ἀνιστάμενοι) De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde coniicere est, non semper ea adhibita, sed stantes tantum conciones habuisse. Vide & Ἐκκλ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 8. Τελείων θεῶν) Alii hoc aliter intelligunt. Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26, Apollinem audio, sententiam sibi, utpote iuniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari norum. Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, p. 133, 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro toga virili usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Ἐκκλ. c. 1 & 15. Faceffivit tamen haec vox negotium viris etiam doctissimis: inter quos S. Petitus de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disiuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed frustra sollicitat scripturam; recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae ius fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad

aetatem virilem nondum pervenisse rite cenferi poterant: Sententiae nostrae firmandae causa unicum hunc amplius Chrysofomi locum addam Homil. XIX ad Pop. Antioch. p. m. 183, 2: οἱ υἱοὶ καὶ εὐγενεῖς ὄσιν, ὥσι δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum, quem vir eruditissimus huic voci tribuit, dum Callimachum enarrat, si lubet, vide. SOLAN.

ead. l. 11. 'Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν) 'Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν. MARCIL. 'Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες) Apud Homerum & in O. πάντες. In omnibus impressis ἅπαντες. SOLAN. Homer. Il. Θ, 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες eriam restituimus Luciano; cum in eius edd. ne Fl. quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. REITZ.

ead. l. 12. Μετὰ παρρησίας &c.) Conf. infra Deor. Concil. sub init. REITZ.

ead. l. 15. τῷ συμφέροντι παρ.) Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti iam antea conteceram, pro vulgato τό. B. 2. & Fr. aliterrem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι π. quin & π—τό—B. 2. haber. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παρρησιαζόμενος. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Τάγ' ἀπὸ καρδίας) Ex Euripidis Erechtr. quae verba a Plut. laudantur p. 63, II ed. Han. de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis ed. Barnesii non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia. Ἐμοὶ γὰρ εἰν πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται Πτωχοῦ κακίαν, ὅστις ἂν εὖνους ἔμοι Φόβον παρελδὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἔρῃ. Nisi proverbialem vocem iam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. SOLAN.

ibid. 'Ἀπὸ καρδίας) Proverbium, de quo dixi ad Petron. BOURD. Saepe ad verbum responder Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & Theocr. Eid. 29, v. 4, dedit frater Gul. Otto, in Belg. Graeciss. pag. 437. Alia de eodem Elfner. ad Ev. Marc. XII, 30. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπότε) Conf. supra c. 19 med. REITZ.

ead. l. 15. Τυμπανιζομένους) Quod damnati ducerentur cum tintinnabulo ad supplicium. Dixi alibi. BOURD. Τυμπανιζομένους quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiaften Aristoph. 50. SOLAN. Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. LA CROZE.

Pag. 247. l. 2. Οὐδὲ) Sic optime Codex O. In reliquis οὐδέν. SOLAN.

ead. l. 4. Διαβὰς τὸν Ἄλυν) Vide Herodotum l. c. Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. Quod a Cicero ne verfum: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 7. Ω θεῖς Σαλαμῖς) Vid. Herod. VII, p. 271, in decantato de muris ligneis oraculo, cuius sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ οὐδενὶ λόγῳ) Καὶ ἐν οὐδενὶ λόγῳ. GUYET. Ἐν οὐδενὶ λόγῳ) Ex Codice Ox. est illud ἐν. SOLAN. Bene divinatur Guyetus; nec ego dubitavi absentem in edd. praepositionem revocare, quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro Imag. c. 17, ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32, ἐν γέλωτι τοιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. REITZ.

Pag. 248. l. 5. Ἐν τῷ συλλόγῳ) Non agnoscunt O. & P. illud ἐν, retinui tamen. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Πιτυκάμπτην) Et sic, non ut est in O. editum Prometh. c. 7 f. ubi omnino vid. notam Hemst. REITZ.

ead. l. 9. Καθήμεθα) Conf. supra de Sacrif. c. 9 pr. SOLAN.

Pag. 250. l. 1. Περι) Servavi scripturam, quam Gesnerus in versione expressit. Nec quisquam obiecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum*, sed in ipsis altaribus: nam περι pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπειδὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὐρίσκωσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν) Quod si, inquit Momus, homines paulo attentius rem considerent, facile deprehendant, nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Graevius in Ms. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti, εἰ δύοιεν ἡμῖν καὶ τὰς πομπὰς πέμποιεν, sit omnino γνήσιος. Voce δύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solemnes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de fanitae dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor, praefertim cum, eam probam esse, doceat nos insignis locus in Demosthenis Or. I contra Philippum p. 50 E. Ait illic orator, Εἰ γὰρ ἔροίτε τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐχ ἡμεῖς γέ, εἴποιτ' ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξίαρχους καὶ στρατηγούς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί οὖν οὗτοι ποιοῦσι, πλὴν

ἐκδὸς ἀνδρὸς δὲ ἂν ἐκπέμψετε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis. Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρία Pammenis aurarii: Ἐκδόντος δέ μοι Δημοσθένους, ὃ μάρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὥστε κατασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον διάχρυσον ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπὴν &c. Cum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἔραν ἔρωτα. Ἀπὸ κρισὶν ἀποκρίνεσθαι. Κινεῖν κίνησιν. Τολμᾶν τόλμημα. Ἐλπίζειν ἐλπίδας. Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι. Γαμεῖν γάμους. Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν. Ὑβρίζειν ὕβριν. Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν. Κινδυνεύειν κινδύνους. Πενθεῖν πένθος. Νίκην νικᾶν. Σιταγωγεῖν σιταγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Ceterum si de σπονδαῖς potius, quam πομπαῖς, voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum iam locutus fuerat in Timone c. 43: Καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus. IENS.

ead. l. 4. Ἀνακύπτοντες) Conferri iusserat Solanus Somn. c. 7, ubi pro λείον. Iunt. quae ἀναλήφων δὲ οὐδέποτε, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ οὐδ'. quod al. edd. habebant; etsi in notis dixerit, utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum divisione ab Hemsterh. facta, iam vid. Somn. § 13, ubi ille editor ἀνακύπτων praetulit, rationemque reddidit; quem vide. REITZ.

ead. l. 5. Πομπὰς) Mss. Gr. Ox. & P. In impressis est σπονδὰς. V. Iens. SOLAN. Σπονδὰς πέμπειν) Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paulo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensa, ac de alimentis Deorum adeo. Mittere etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurparum Virgilio atque Ovidio. GESN. Πομπὰς πέμπειν) Neque tamen im-

probarem σπονδάς. Sed propter Codicum numerum, & viro-
rum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc reci-
pere sum permotus. V. Dion. p. 279 A. Plat. de Rep. I, pag.
571 A. REITZ.

ead. l. 6. Εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄφει καταγελῶντας μὲν τοὺς Ἐπι-
κούρους) Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχεὶ ὄφει καταγελῶν-
τας μὲν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρα-
τουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέ-
ρους συνηγόρους. Benediclus: *Deinde brevi videbis irridentes Epi-
curos, Metrodoros, & Damidas, viscosque & iugulatos ab ipsis pa-
tronos hosce nostros.* Apud Latinos sane iugulare adversarium le-
gitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces
σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nul-
lum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex
Mf. καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν. Patronos hosce nostros vi-
dēs, & os eis obstructum esse. Nam ἀποσφάττειν est os obstruere
adversario, ut ne hiscere possit. Pollux VIII, 15, ἀποστρέφειν
τὴν γλῶτταν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est infe-
rius c. 43, cum Momo intempestiva interpellatione obtunden-
te Deos, Iuppiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶ-
με: quod non est, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes; sed Lati-
ni dicunt, *enecas nos, Mome*: ut Terentius in Andria IV, 1, *Cur
me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando.* Sed
in hoc ipso dialogo c. 52 f. hoc verbum ex Mf. reponendum
est, ἥδη γὰρ σε τοῦτ' ὁστράκῃ ἀποσφάξω, *ergo te hac testa inter-
ficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: τὰ
δ' ἄλλα κατὰ ῥοὴν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἑκάστον παρασυρόμε-
να. Melius Mf. παρασυρόμενον, *ut quaevis forte trahitur*, a vi flu-
minis scilicet. Παρασυρόμενον pertinet ad ἑκάστον. Sed in iis,
quae modo praecefferunt, non probo eiusdem libri scriptu-
ram, quae pro τὰς σπονδάς πέμποιεν, prae se fert τὰς πομ-
πὰς πέμποιεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum ho-
nore instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν nemo dixerit.
Ibidem statim & sic cum Mf. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη,
quare vestrarum esset partium, non ἡμέτερον, sequentia indicant
verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod
in edd. exstat. Non possum tamen non indicare, in vetere
libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, *vobis solis sacrificia
in epulis comedentibus*; cum nunc partem sibi vindicent sacer-
dotes, partem qui sacrificant: & id magis arridet, genioque
Luciani est convenientius. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀποσφαττομένους) Ita optime O. & P. etiam. Quod

enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. SOLAN. Καὶ ἀποσφαττομένους) Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *iugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego, ἀποσφαττομένους esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποσφαττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra: GESN. Ἀποσφαττομένους) Non potui denegare quatuor Codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, Solanique diligentiae satisfacere; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est, ἀποσφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit cap. 43, idem esse, etiam hic vulgatum fervarem: quod si deinde comperiam, fatebor, me huius etiam mutationis poenitere. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν) Quasi dixisset ὑμῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν τιμωμένων ἦν) Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam, quae alibi ex Aristoph. Plut. dixi, εἰ γὰρ τῶν φίλων, & similia. REITZ.

ead. l. 16. Δημοσθένες) Demosthenis verba Olynth. I, p. m. 6 B. sunt: Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, ἵσως φῆσαι τις ἂν, ῥᾶδιον καὶ παντὸς εἶναι. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὃ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι; τοῦτ' εἶναι συμβούλου. SOLAN.

Pag. 251. l. 6. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον) Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τοῦ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur: quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem, quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcaeque, quarum necessitati & se aequae ac Iovem fateretur subiectum, quasi diceret, si modo per fatum fieri potest. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκποδὸν) Iam sic scribitur; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. pro Imag. c. ult. f. Adde Soph. Ai. 1020, ubi ἐκποδὸν quoque exaratum, procul valet. Hic vero e medio vertere malim, cuius exempla vid. supra l. c. Licet fatear, saepe nihil interesse. Ap. Xenoph. autem in edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. Cyrop. L. III sub init. f. ed. Bas. 1555, pag. 43, βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι. Quod & ibi vertitur procul portare. Sed & ibi eodem redibit, utrum e medio, e conspectu, veritas. REITZ.

ead. l. 11. Ἦτοι κεραυνῶ) Ex Ms. legendum, Ἦτοι κεραυνῶ, ἢ ἄλλῃ τινι μηχανῇ, non ut edd. praeferunt, Ἦτοι κεραυνῶ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. GRAEV. Ms. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιέλῃσαι οὐδέν) Legendum videtur, ἐπιέλῃσαι ὅτι οὐδέν &c. GUYET. Bene coniecerat Guyetus, coniunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς οὐδέν) Ex Ms. Ox. est illud ὥς. SOLAN.

Pag. 252. l. 4. Πλοκάμων — ἔλκοντα) Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἔλκοντας. Utrumque probum. SOLAN.

ead. l. 6. Γεραιστῶ) Veram esse hanc scripturam, patet ex Thucyd. III, 3, (quem adeundum Hemsterh. in marg. monuit.) Nam licet Hudson. in variant. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, Waffius tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac Dukerus ex Liv. XXXI, 45, *Geraestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γεραιστὸς pro Γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota editum conspiciatur. REITZ.

ead. l. 9. Ἀποσκευάζεσθαι) Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut I, c. 17, § 3, καὶ λοιποὺς πατέρας φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἔθελεν. Item VII, 1, 7. Quod supra iam exhibuimus. Et Nostro supra Tyrannic. c. 1, atque alibi. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Τίνα ταύτην) Subaudi ὅδον. GUYET. Vid. Bos de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 9. Νέοις) Ante trigesium aetatis annum pro con-
cione dicere leges Atheniensium non finebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide Plut. 1404, 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προ-
κεῖσθαι τὸν λόγον) Horum verborum sensum non sunt asse-
cuti interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed commu-*
nis omnibus boni ratio proponatur. Alter: *ut non aetatis respectu,*
sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit
propositus. Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes*
communiter sententiam suam dicere oporteat. Eodem modo, quo
Mnesiphilus apud Plut. Conviv. 7 Sapient. p. 154: Ἐγὼ τοι

Ἰ Περικλῆς, τὸν λόγον ἀξιοῦ καθάπερ τὸν οἶνον μὴ Πλουτίνην μηδὲ Αριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι καὶ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. pag. 65 habebat L. Bos. REITZ.

Pag. 254. l. 4. Ἀνξιαρχικόν) Subaudi βιβλίον. GUYET.

ead. l. 7. Βαθυπώγωνα) Conf. supra Reviv. c. 6. REITZ.

ead. l. 8. Εὐγένειον) Vid. infra Icarom. c. 10 pr. Ubi iterum de barbato, f. pulchro circa mentum, usurpat; nam quod etiam *generosum* significet, ut Bud. Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενῆς quoque fiat εὐγένεια, nobilitas, non mirarer, si etiam εὐγένειος adiective eod. significatum reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. REITZ.

Pag. 255. l. 4. Ἄλλ' οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Ridiculus est Benedictus, cum ab Obsopoeo, verbum Graecum vertente per Latinum *permittere*, sic abit, ut puter, id nectare *mandata dare* vel *iniungere*, cum in Toxari c. 37, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ipse clare viderit, recte id verbum ab Obsopoeo sumtum esse. GRON.

ibid. τὰ τοιαῦτα ἐφίεναι) Parum hic distant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφίεναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia statim subiungitur, ἢν οὗτος καλέσῃ. Placuit praesertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praefidis potestas commode exprimitur. GESN.

ead. l. 8. Ἔοικε) Aut post ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut restrinxit, aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβής, & μοχ ἠκριβωκὸς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. SOLAN.

ead. l. 12. Πισανός) Sic L. & Ven. 2. Basf. 2. In reliquis πισανῶς, prave. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης) Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur, ἰδιώτας appellari, praeter alios etiam docet Iac. Elsner. ad 2 Ep. ad Corinth. c. XI, 6, p. m. 159. Et Iensf. in Lectr. Lucian. p. 91, de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis iam notum, & vidimus supra in Hermot. in Amor. &c. REITZ.

Pag. 256. l. 2. Συνεῖναι) Συνιέναι alibi dedimus, ut de Salt. versf. fin. Ac Iensius haec verba adducens ad de Salt. § 1, etsi aliud agens, quoque scribit συνεῖναι. Et hoc differentiae causa melius puto: quia tamen iam crebrius συνεῖναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri poruit, ut perperam confunderetur. Quare *dedita* quoque opera Davisium haec Luciani citantem in

Addendis ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 3, συνιέναι scriptuisse arbitrator. Usus autem erat Cicero simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id, quod sentit, polite eloqui non possit: sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero ed. *Amst.* hic male habeat *συνιέναι* — ὅξῃς ἐστὶ, non opus erit monuisse. REITZ.

Pag. 257. l. 1. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς) Id est, in medium proiiciens oracula, ut incertum sit, ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἑκκλ. cap. 3, νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπερρίπται σοὶ ὁ λόγος &c. KUSTER. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a librariis. Vide c. 6, & Ἄλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22 & 49. SOLAN.

ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον) Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam huius loci assequatur, cui similis alter est in δραπέταις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies, iam iam concurrere parantes, interiectus: quidquid est in hoc μεταίχμιῳ, incertum est, cuius sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, proiicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. GESN.

ibid. Ἀσφαλῶς ἀπορρίπτων) Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6 med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pseudol. c. 3 a. m. ἀσαφῆς pro ἀσφαλῆς. GUYET. Etiam supra c. 6 ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, cum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobetur; dubito tamen, an semper sic legendum. Hic certe cum ἀπορρίπτων aequè recte coniungitur ἀσφαλῶς, caute, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam eius respici videtur, qua cavet, ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνη supra c. 6, prudenter respondeas, ne capiare: notumque est vetus verbum ex Eurip. Phoen. 597, Ἀσφαλῆς γὰρ ἐστὶ ἀμείνων ἢ Δρακὺς στρατηλάτης. Ubi cautus miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum seqq. ὥς τοὺς ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe obscuritas, non cautio significatur. REITZ.

ead. l. 11. Δάμιν αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν) Nescio,

utrum Obfopoeus omiferit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim eius, & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aequae praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & maior est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces *δι' αὐτοῦ* eam explicuit. Certe tamen notar, eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio differtaturum, ut *αὐτοπρόσωπον κάλλος* in Timone p. 76 ed. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui *προσωπεῖον* abest. Infra in Gallo simile occurrit, *ὡς περ ποτε ἡ φηγὺς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο*. GRON. *ead.* l. 16. *Ἐπινοήσομεν*) Codex Ox. *ἔπινοήσομεν*, mendose: neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. SOLAN.

Pag. 258. l. 9. *Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος*) Conf. supra dicta ad c. 4 f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevis comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. REITZ.

ead. l. 15. *Κολοφῶνι*) Vide not. ad Δικ. c. 1. SOLAN.

Pag. 259. l. 1. *Ἀπάντων μοι τῶν χρησίμων*) Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide Tatian. 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a Nostro recensetur *Ἡσιόδ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀναδέξασθε δὲ, εἰ καὶ ἑμμετρα λέγοιμι*) Quae accipietis, etiam si sint concepta carmine. *Εἰ καὶ ἑμμετρα* enim legendum videtur, pro *εἰ μὴ ἑμμ.* Excusat se, si, ut ceteri Dii, pedestri sermone non utatur. GUYET. *Ἀνέξασθε*) Ex edd. *Ven.* & *Mf.* Ox. haec scriptura: in reliquis *ἀναδέξασθε*, vel *ἀναδέξα-σθε*, legitur, quod nos repudiamus. SOLAN. *Ἀνέξασθε*) Haec lectio etiam adscripta erat margini ed. meae Hagenoanae; & quia *Iuni.* & *O.* eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36, *ταῦτ' ἀκούοντες, ἀνέχασθε*; quamvis alia occasione. Et si enim *ἀναδέξασθε* hic vertendo *recipietis*, (ut Gesnerus dederat) sensum non malum fundat; ac *δέχασθαι* quoque de oraculis dicatur, ut ap. Aristoph. Pl. 63, *Δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ Θεοῦ* alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. Guyetus vero leviori mutatione pro *ἑμμετρα*, *ἄμμετρα* potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in affirmativam mutare. Non possum tamen, quin addam, quae L. Bos in *Obf. Crit.* p. 66 super hoc loco affert, ait autem: Infulse interpretes, quorum alter, quod

caperetis, nisi carmine responsum darem. Alter: suscipietis vero haud dubie, nisi versculis inclusum oraculum protulero. Sensus est, *recipietis autem in vos, si non metro constant iusto, quae dicam.* q. d. Si iam non pedibus suis constant carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui, me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, ἀναδέξασθε pro ἀναδέξασθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν quemadmodum in Parasito p. 24, ἀναδεχομένης εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis, eo magis impulsus sum ad reiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio & ellipsis: quin etiam ἀναδέξασθε οὐν potius, quam δὲ legat, si ex illa consequentia in alios culpam carminis mali conicere voluerit. REITZ. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδέξασθε, *recipietis, aequi bonique consulitis.* Ἀνέξασθε tamen nec ipsum damnare ausim. GESN.

ead. l. 6. Ἡ ἑρμηνεία) Cum καὶ pro ἢ haberent edd. posterius ex I. recepi, & ex marg. *Hag.* Et si *Iunt.* ἢ καὶ exhibet, possumus tamen illo καὶ satis carere; & ut quis dicat, καὶ simul servandum fuisse, vertendumque cum emphasi, *aut interpretis etiam*, nondum tamen permoveor, ut credam eo opus esse: nam an plus est interpretes, quam patronus, ut iacimenti particula addita requiratur? Verterant iam olim, *aut interpretis*, licet καὶ retinerent; cumque sic adiuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem iure lectionem Graecam iuvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud καὶ satis iam hic & alibi frequentatum, reiciendo? quod si quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni est. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ χελώνη) Et hic secuti sumus auctoritatem Mss. Ox. P. & edd. *Ven.* cum in aliis legeretur ἢ pro καὶ vide Herod. I, 47, p. 11, & Nostrium Z. Ἑλ. c. 14, & Δικ. c. 1. SOLAN. Necessaria erat vel sine Codicum auctoritate mutatio τοῦ ἢ, in καὶ nam vulgata historiae repugnat: simul enim & permixtas testudinis agniquae carnes coctas fuisse, supra iam cap. 14 Iov. Conf. vidimus ex Herodot. I, 47. (al. p. 20.) Et sic Noster de re eadem infra in Bis Acc. sub init. ἄρνεα κρέα, καὶ χελώνας & supra l. c. etiam ἄρνεα κρέα καὶ χελώνης. Nec abhorrerem a ξυνέζεται recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἔζεται. Sed quia non tanta necessitas, vulgatam passus sum retineri. REITZ.

ead. l. 11. Κόμη ἀνασοβουμένη) Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est, *crispata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius, *comarum*

semet erigentium horror. Horrentes enim & iactatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro III dicit *τίντε κόμην διαθείσας καὶ τοὺς κατόχους μιμούμενος.* GRON.

in Schol. col. 2. l. 9. Κορύβαντες) De hisce vid. Strabo lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1) Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, i. e. antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex *ἐνοπλίῳ κινήσει*, quam memorat Strabo. Hebraice *Cheroub* dicitur vir fortis, ut multis probat I. Spencerus de ritualibus Mosis legibus p. 764; unde angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est, fortes, ut alibi dicuntur *Abbirim*, quod idem significat. Indidem Corybantes *δαίμονες* dicti sunt. 2) Confunduntur cum *Καβείροις*, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice *Cheroub* & *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3) Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus Herodoto & Strabone, quibus adiungas licet Spencerum & Bochartum. 4) Iidem dicebantur esse cum Curretibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis *Brichim*, ut ostendit Bochartus. Verum ista *γούματος χάριν*, donec Mythicorum temporum Historiam edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. CLER. De varia *δαιμόνων* opinione, significatione ac denominatione multa Iacob. Odé, in eruditissimo opere de Angelis, p. 172 — 188. Etsi *Corybantes* his non annumerat, quia revera erant homines. REITZ.

Pag. 260. l. 1. Κέκλυτε) Adi Aristoph. *Ἰππ.* 298 B. & 348, unde hoc imitatus est Lucianus. SOLAN.

ead. l. 4. Μύθοισι κορυσσομένοι πυκινοῖσι) *Subtilibus armati sermonibus.* GUYET.

ead. l. 5. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μῦθον) Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μῦθον. MARCIL. Quod Marcil. inferendum monet, id in edd. iam inveni, & Homero familiarissimum est *ἐνθα καὶ ἔνθα*, ut II. B, 462, E, 223, H, 156 &c. REITZ.

ead. l. 6. Ταρφέος ἀκρὰ κορύμβα) Ridiculus fit, si quis se plane interpretari posse dicat, quae Momus ipse obscuritatis nomine effuse ridet. Illa obscuritas ab hoc versu incipit. Singula verba verbis si reddere velimus, *ταρφέος* est densus; ut silva, ut fruges, *κόρυμβα* dici possunt summa, q. d. *κορυφαῖα*, uniuscuiusque rei, ut corymbi plantarum, ut aplustria navium; *ἐχέταλην* stivam esse aratri, constat; poni nunquam etiam pro sulco, monet Hesychius. Igitur vel hic

sensus esse potest, ab hoc tumultu disputantium philosophorum spicas in densis fulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Iovis imprimis, anxietatem & sollicitudinem pertineat, *ταρφέος ἐχέτης ἀκρα κέρυμβα* est absurda, & similis oraculis aliis descriptio coeli, Deorumque. Nam *ἐχέτην*, si serio nugari porro placeat, dixisse potest, per metalepsin pro *ἀμάξῃ* s. plaustrum illo coelesti, (vid. Iliad. Σ, 488) quod polo vicinum est; polum pro coelo, cui *ἀκρα κέρυμβα* tribuere non inepte potuit; coelum pro Diis ipsis. Hoc cum videretur sententiae magis accommodatum, sequi in interpretatione placuit. Porro *ἀκρίς* potest alludere ad *τεττιγοφρίαν* Atheniensium, si, ut videtur, Timocles Atheniensis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! satis est, ne ludibrium debeamus Momo. Quorum pertineant *ἔξυβάαι, κλωγυδς, κορέναι, ὄνοι, ἡμίονοι*, & verba prope omnia, nempe ad iniuriam & irrisionem philosophorum, non est obscurum, si quis velit attendere. GESN.

ead. l. 7. Ἄλλ' ὕταν αἰγ.) Homer. Odyss. X, 302. SOLAN.

ibid. Αἰγυπιδς) Mf. Ox. Αἰγυπτίος, corrupte. Vid. Od. X, 302, & Il. Π, 428. SOLAN.

ead. l. 16. Λέγει) Ex Mf. Reg. 2955. pro vulg. λέγοι.

ead. l. 17. Θεμιστοκλέους) Consule, si non meministi, Corn. Nepotem in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *sefe muris ligneis tutari* Athenienses iuebantur. Vide supra c. 10, & adde Polyaen. Strat. I, p. 40. SOLAN. Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *Guyet*. Idem notum ex Corn. Nep. in vit. Themistoclis c. 2. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Κανθήλιος) Laudantur versus quidam Lyppi, in quibus peius quid asino est *κανθήλιος*. Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ. Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι, ὄνος. Εἰ δ' εὐαρεστών ἀποτρέχεις, κανθήλιος. Haec ex notis Rittershusii ad Porphyry. No. 18. SOLAN.

Pag. 262. l. 1. Βοιωτίον) Sic Horatius: *Βαετοῖον in crasso iurares aëre natum*. SOLAN.

ibid. Συνεπαλάσαι ἐπὶ πονηρῶ τοσούτους) Sic omnes, quos vidi, Codices. Sed non dubito, quin legendum sit *ἐνὶ* pro *ἐπὶ*, ut infra Somn. L. Bos. Mihi non est dubium, legendum esse *ἐνὶ πονηρῶ*. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimendā ductus corruptioni occasionem dedere. GESN. Recte divinarunt L. Bos, & I. M. Gefn. *ἐνὶ* legendum pro *ἐπὶ*. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. REITZ.

ead. l. 2. Αὐτῇ Μαραθῶνι) Pugna enim Marathonica in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, ut in decem praetorum numero prima eius imago poneretur, ipseque hortaretur milites, proeliumque committeret, teste Corn. Nep. in Milt. De Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuum ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Πντ. cap. 18, quem locum ipse inspicito. SOLAN.

ead. l. 4. Τὴν μεγίστην — ὑπέβαινεν) Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud causabatur, se non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet iusiurandum illud Demosthenis, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit Longinus f. 16, ubi omnia, quae hic dici possent, viri docti, praesertim Tollius. Add. tamen Spanhem. ad Aristophan. Neq. 982. GESN.

ead. l. 6. ἴσως) Ex Mf. Ox. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκοῦν καὶ ὅποτε) Ducibus Mff. Regg. 2955. & 3011. inseruimus illud καὶ inter οὐκοῦν & ὅποτε, quod ignorabant edd.

Pag. 263. l. 5. Ὁ κωμικὸς) Aristophanes, sed locus non succurrit. V. Συγγρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς) Solet auctor dicere μακρὰ, idque videtur convenientius. In Asino: καὶ γὰρ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In Gallo: ὁ Ἀχιλλεύς ἵππος μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229: μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. GRON. Μακρὰ χαίρειν) Quia sic supra Asin. cap. 46, infra Gall. c. 2, atque alibi apud Nostrium invenitur, & Cod. P. id suppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & Aristoph. Pl. 612, μακρὰ κλάειν. Item Ecel. 425, & passim, non μακρὰν. Gronov. recte quidem notat, infra tamen in Bis accusato, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi, (v. eius Dial. cap. 21 post med.) sed cum ibi Iuntina quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco sic edere; nam sic verius videtur. Licet μακρὰν non omnino damnare ausim; quid prohibet id assumere, quod manifesto probum est? REITZ.

ead. l. 7. Καὶ κνίσσῃ) Homer. Odyss. A, 606. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐγὺς) Εἰρηνικῶς. GUYET.

ibid. Οἶκοθεν ὁ μάρτυς) Testis domesticus. Dixi de hoc pro-

verbio alibi. Cetera huius Dialogi sunt centones Homericī & Euripidei. BOURD. Οἰκοθεν) Id est: Tu, o Hercules fili, testis domesticus es, cuius testimonium contra nos valiturum est. GUYET.

ibid. Ἀπέσσωσας) Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. Damidi vero, subintellige & aliis ἀθέοις. GUYET.

ead. l. 12. Ταῦτα) Id est, superiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. GUYET.

ead. l. 15. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ) Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῇ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριανοποιῶν. Sic scribitur in antiquo Codice: pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio. Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilē est. Itaque pice est refertus, cum quovis a statuariis exprimitur, sc. eius forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, Mercurius ad portulam, cuius crebra apud veteres mentio. Vide Harpocrationem, & quae ad illum notat Valesius, nec non Meursii Athenas Atticas lib. 1, cap. 5. Verba mox sequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· δῶραξ δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθεὶς παρήρρητο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπούμενος· vertunt, cum ad porticum iam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo appenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur balthus. Illepidē sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt versus alicuius Tragici, quamvis in responsione Iovis pro παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγωδῶν legatur in Ms. ἰαμβίζων. Μιμηλὴ τέχνη, est ars, quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a love voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. GRAEV.

ibid. Ὁ ἀγοραῖος) Ὁ Ἑρμῆς ἀγ. GUYET. Pausan. Att. p. 27, 22: Ἰοῦσι πρὸς τὴν στοᾶν, ἣν Ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἐστὶν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. GESN.

Pag. 264. l. 2. Ἐκματτόμενος). Sic etiam P. & L. Propria

huius rei vox. Vide Plat. Πολ. Γ. p. ed. Ald. 35 P. SOLAN. Alciphron. III, Ep. 64, p. 434: 'Ο δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactissime expressit magistrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cuius glossa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. REITZ.

ead. l. 9. Ἐτύχανον μὲν ἀρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρενον) Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac locutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam cum vertunt *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque, *eram fabricans vel fingens aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo*. Quod cum de se iacet hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praeber, id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris caelaturam impressum habens.* GRON. Ἐτύχανον μὲν ἀρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετὰφρενον· δῶρα δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλάσσεις, παρηώρητο μιμητὴ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος. ὅρῳ δ' ὄχλον καὶ τινὰς δύο ὠχρούς κεκράκτας, πυγμαίους σοφισμάτων, δάμιν τε, καί. ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Iovem, cuius Hermagorae statua erat ad Poecilen, ut praecessit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος; Interpres vertit, *cum ad porticum iam fabricarer aeneus*. Λῆροι. An χαλκουργῶν est aeneus? an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer*? Deinde in Salmuriensi ed. unde nos haec descripsimus, desideratur vox *στείχοντα* post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος per anastrophēn praepositionis usitatissimam, praecipue poetis. Sic Euripides in Phoenissis v. 299: Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὑπο. *Meorum dominorum, a quibus missa sum.* Aeschylus in Prometheus v. 367: Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὑπο. *Ubi torretur sub Aetnae radicibus.* Idem fit in aliis praepositionibus, *περί, ἐπὶ, ἀνὰ*, frequentissime. Saepē quoque Lucianus prosae orationis scriptor *περί* per anastrophēn.

strophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, cum a fabris aëriis pice lineret. Ceterum sunt omnes iambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumpsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poematum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Iuppiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, αἰτ, Παύου, ὃ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγωδούμενος. Legendum quoque μιμητὴ τέχνη, eiecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut iam in textu curavimus.) IENS. Iambi septem sic distinguendi &c. Guyet. Eodem modo Guyetus distinxit, ut Ienius. Idem fecerat la Croze; quare eadem iam non repetam. REITZ.

ibid. Χαλκουργῶν ὑποπιτ.) Vide Iensf. Parodia est Euripidis Orest. 867 & 872. SOLAN.

ead. l. 14. Στείχοντα) Cur Iensf. dicat στείχοντα in *Salmur.* ed. deesse, nescio; nam omnino adest in illa, aequè ac in *Amst. B.* 1. ceterisque. Alias στείχοντα non signif. *tumultuantem*, sed *euntem*, immo ordine ire, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, Homero frequens. Item στίχος, unde distichon. Hom. Od. 1, 418. De Cyclope: Εἰ τι νῆα που μετ' ὄεσσι λάβοι στείχοντα δῦραζε. Si qua quendam prehendere possit cum ovibus foras exeuntem. Sed cum ὄχλον addatur, eodem iure veritas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando δῦραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in prael. pro στείχω, non repetam ex I. Horrei Observationibus Criticis pag. 13. REITZ.

Pag. 265. l. 1. Δάμιν τε καὶ) Ἰαμβικὴ διποδία. GUYET.

ead. l. 2. Ἑρμαγόρα) Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖος scribendum videtur. GUYET.

ibid. Τραγωδῶν) In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 7. Τὶ οὖν ἔτι) Senarius, sed ita scribendus: Τί οὖν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπόν, ὃ θεοί. GUYET. Facilis & plana videtur emendatio Guyeti versum restituere conantis: nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia Guyetus quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus seqq. liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno eiusmodi restituendo esse nolim. REITZ.

Pag. 266. l. 1. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων) Parodia est ex Homero de Jovis, quem vide Il. H, 194. SOLAN.

ead. l. 4. ΔΑΜ. Οὐκ) I. e. οὐκ εἰσι θεοὶ, οὐ προνοοῦσι. GUYET.

ead. l. 9. Εὐφρονότερον) Depravate, ut arbitror. Scripserat, credo, εὐτονώτερον. SOLAN.

ibid. Ἐπῆχει) Legend. videtur ἐπῆχει pro ἐπῆχει. GUYET.

Ἐπῆχει L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c. 22, & Πητ. c. 16. In omnibus impressis ἐπῆχει. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπιστομίζων) Cum Pricaeus arbitraretur, in Ep. ad Tit. I, v. 11, οὐς δ' αἶ ἐπιστομίζειν, non significare *os obturare*, sed *freno coercere*, recte ab I. Elsn. p. 321, Observ. T. II, hoc Luciani testimonio, item alio ex Aristoph. Eq. 840, nec non Heliod. ac Plutarch. refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen Pollux p. 972. Forsan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide coniectarum supra pro Imag. c. 10. REITZ.

Pag. 267. col. 2. l. 3. Κανθάριμον) Adscripserat Hemsterh. Lege: ἐν Π. δῆπου'στι κἀνθαρος λιμήν. REITZ.

Pag. 268. l. 9. ὦν — τῶν ἄλλων) Subaudi ἔνεκα, vel ἀντί. GUYET.

ead. l. 14. Μετ' ἀμύμονας Αἰθ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Ἀνεπαγγέλτοις) Ἀντεπαγγέλτοις legendum videtur. GUYET. Dicit, Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire, καὶ ἀνεπαγγέλτους, etiam invocatos. Sed Mf. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invitiant, qui condicunt. Hoc enim Latinis est *condicere* alicui, ut apud Cic. 1 ad fam. 9 alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπαγγέλτος, sed illud tamen exquisitius. GRAEV. Recte coniecit Guyetus, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. REITZ.

ead. l. 14. Τὸ ζητούμενον) Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, Aristot. GUYET.

Pag. 270. l. 2. Ἐν γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα) Contingit enim, ut haec incepta sint, Benedictus: iam enim alias incepta sunt, Ob- sopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: Potest enim esse, ut aliter (quam scilicet munere providentiae) vel temere & fortuito incepta &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτὸ που τὸ ζητούμενον συναρπάξεις interprete aut cum Benedicto tu quidem quaestionem corripis, vel cum Obsopoeo tu quidem quaestionem discerpis, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum, quod quaeritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit, eumque sic exponen-

dum putavit, Henr. Valesius in postumis ad Harpocratio-
nem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in
versione καὶ ἐπαινοῦντι at recte Obsopoeus, ac laudibus effe-
ras. GRON.

ead. l. 8. Διαλλάττεσθαι) Manifestum mendum est in his
verbis Epicurei philosophi, quibus dixerat, Stoicos ipsos τά-
ξιν vocare ἀνάγκην. Εἴτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἰ τις σοι
μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅποιά ἐστι, καταριθμουμέ-
νω καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀπὸδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ
προνοία διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: Deinde
scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea, quae sunt,
qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum
unumquodque immutari providentia. Atqui non permutantur,
sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum
vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut
est in Ms. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic
paulo ante Timocles quaerebat, οὐδ' ὑπὸ τινι οὖν θεῷ τάττε-
ται ἢ τῶν ὕλων ἐπιμέλεια; Hoc igitur univrsum nullane provi-
dentia regitur? GRAEV. Διατάττεσθαι) Ex Ms. Gr. P. & L. In-
fra iterum δίσταττες ἕκαστα. SOLAN. Διατάττεσθαι praeu-
li vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. iubebant,
& melius videtur; versionem Gesneri tamen non attigi, quae
non multum abest ab restituta lectione. REITZ.

ibid. τὸν κομικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄλλο — μοι) Inter duas haec voces insertum erat
δὲ, quod exfulare, duce Fl. ed. iussimus. SOLAN.

Pag. 271. l. 3. Μέλει) Sic Ven. utraque. O. μέλλει. Reliqui
libri μέλει, minus eleganter. SOLAN. Μέλει etiam Ms. Reg.
3011. quod cur reddere Luciano dubitarit Reitzius, cau-
sam non videmus.

ead. l. 7. Ὀμήρου) Vide eum Iliad. A, 399. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα) Hom. Iliad. B, 6 &
seqq. SOLAN.

Pag. 272. l. 3. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην) Ho-
mer. Il. E, 335. SOLAN.

ibid. Εἴτα τὸν Ἄρην) Iliad. E, 855. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμονομάχουν ἀναμίζ &c.) Homer. Iliad. Γ, 70;
75. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπτοῖ δ' ἀντέστη) Homer. Iliad. XX. MARCIL. Id
est, Il. Γ, 72. REITZ.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδος — μεμψ.) Hom. Il. I, 529. SOLAN.

Pag. 273. l. 2. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα) Clypeum abiicere

dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relinquere. Desperat enim, quisquis in bello arma abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat. Graeci simplici vocabulo *φιλάσπιδας* vocant timidos. Id cognominis Demosthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud Aristoph. in Fuc. *ἀσπίδαπρόβλης* appellatur. Plato libro de Leg. XII declarat, *φιλάσπιδος* nomen multo probrosissimum esse.

COGN.

ead. l. 10. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.) Τοὺς ὑποκριτάς. GUYET. Vide supra not. ad Men. cap. 16, & hoc ipso opusculo cap. 3. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐμβάδας) Sic P. Sed *ἐμβάτας* l. B. 1. H. S. Ergo sic iam lego, notamque ad Scholion eiusdem verbi plane deleo. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6, & Saturn. cap. 19. REITZ. in *Addend. & Corrig.* Nota ad Scholion sic habebat: Ἐμβάτας) Sic bis scriptum in Schol. cum *ἐμβάδας* recte in textu Luciani. Sed utrovis modo scribitur, *ἐμβας, ἄδος, & οἱ ἐμβάται*. Vid. Poll.

ead. l. 13. Προγαστρίδια) Cum *προγαστῶρ* sit, cui venter prominēt, possis *προγαστρίδια* putare pulvillos assimulando ventri prominulo aptos. Sed etiam possit vestis esse ante ventrem suspendi solita &c. GESN.

ead. l. 14. Σομάτια) Bis ad scenae apparatus & vestimenta histrionica refert Pollux. Quid si origo inde Gallici *corset*, eodem modo formati, & Germanici *Leibgen*? quibus nominibus notari vestem, muliebrem praesertim, qua arctius corpus stringitur, notum est. GESN.

Pag. 274. l. 1. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὀπόταν ὁ Εὐριπίδης) Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὀπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούσας αὐτοῦ τότε παρήσιαζομένου. Sic lege & interpunge. Ἀκούσας pro vulgato ἀκούση, quod tamen cum in hac, tum in Salmurienfi ed. typographorum vitio est omissum, & τότε ex Mf. reposui. Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsus, quae ipsi videntur, profert, audi tunc libere loquentem. GRAEV. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὀπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγει, ἀκούση (hanc vocem miserum sequiores editores) αὐτοῦ ποτε παρήσιαζομένου. Sic locum hunc interponendum esse, recte monuit Graevius pag. 874 ed. Amst. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui sit sincerissimus. Disputant Dæmis & Timocles, ille, non esse eos, qui vulgo ferantur,

Deos; hic, vere eos esse, contententes. Post varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil sani iudicet dicere Euripidem, cum Deos in scenam inducens, eos faciat heroum servatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, si hoc modo tibi, o bone, persuaferint Tragicci, oportet ut Deos censeas vel ipsos hypocritas, (qui nempe partes in scena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευήν, quibus illi Tragoediae maiestatem augment. Si ita existimas, id vero maxime ridiculum iudico; cum (sic verito Graeca verba, quae proposui) ubi per se Euripides, nulla fabularum necessitate id exigente, ea, quae sibi videantur, dicit, audieris eum aliquando libere pronuntiantem, 'Ὅρᾳς τὸν ὕψου, τὸν δ' ἄπειρον αἰθέρα, καὶ γῆν περίξ' ἔχονθ' ὕγραῖς ἐν ἀγκάλαῖς, τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τὸν δ' ἡγού Σεβν. Vides supernum simul, & immensum aethera, Terram humidis circumplectentem brachiis, Illum Iovem arbitrare; hunc esse puta Deum. 'Ακούση est secunda persona Aor. 1. Subi. Medii. In quo hallucinatus est interpres, vertens audies, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, cum sit ab ἀκούσσομαι. IENS.

ead. l. 2. 'Ακούση αὐτοῦ ποτε) In Ox. ἀκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. SOLAN. 'Ακούση & ἄπειρον') Cum in marg. Ald. ἀμουσον sine signo, quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούση, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἀκουσον pro ἀκούση notare voluisse, quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἀμουσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & rudem notat, id in variantt. eo apponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adiectivo sic sensit; nam hic ἄπειρον' esse a nominativo ἀπείρων, immensus, nimis est apertum: ideoque apostrophum in edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρωνα. REITZ.

ead. l. 4. 'Ὅρᾳς &c.) Inter Euripidis fragmenta, quorum ignorantur fabulae, v. 1. Cic. de Nat. Deor. II; & Plut. 1066 f. 1397, & 1695, 2, meminere horum versuum, apud quos omnes ὕγραῖς legitur. Vid. etiam Clem. Alex. p. m. 12, 2. P. tamen etiam Σερμαῖς agnoscit, & Athenaeus p. 53 D. SOLAN. Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum Euripidis Tragoediarum posuit Barnesius. Dedimus, quam & ipse servavit, versionem H. Grotii, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὕγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *avidis*; quod puto potius est, ut

reposuimus, *mollibus*. Paulo licentius Cicero de N. D. 2, 25: *Vides sublime fufum, immoderatum aethera, Qui terram tenero circumiectu amplectitur? Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Iovem*. Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, Davifius. Adde Euseb. Praep. Evang. 13, 13, & auctorem Philopatridis Luciani c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in Sublimem, cum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem*, quod iam vidit Nic. Loëns. Epiphyl. 5, 14; qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum, quem tractamus, locum esse desumptum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur, & cum superioribus coniungitur ab Athenagora Legat. c. 6, p. 23 Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. GESN.

ead. l. 5. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλας) In versu Euripidis pro ὕγραῖς ἐν ἀγκάλας Ms. θερμαῖς ἐν ἀγκάλας. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte, *quicumque Iuppiter sit*. GRAEV. Servavi vulgatam ὕγραῖς, quia coelum tellurem ambiens recte dicit solet *humidum*. Nec tamen diffiteor, θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus*, quod Gesnerus dedit, satisfacit utrique. REITZ.

ead. l. 8. Ζεὺς — κλύων) Ultimam vocem non agnoscit Fl. Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non existant in O. Vide etiam Hec. 488, Or. 418. SOLAN.

ead. l. 15. Πῶς) Cum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset. Est quidem eius pleonasmus haud infrequens. Sic Icarom. c. 1, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμειτρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. Bud. Comment. p. 290, ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Ἀκινάκη δύνοντας) Vide supra Toξ. cap. 38. SOLAN. De hoc ritu nonnihil habet Brod. Misc. p. 533, Thefaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut Tox. c. 38, atque ante. REITZ.

ibid. Ζαμέλξις) Consule Herod. IV, pag. 159, ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest ὅρατος. Certe a Scythis celebratur Σκυ. c. 1. An etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique ἱστ. β, cap. 17, vocatur. SOLAN.

ead. l. 3. Μηνι) Vide supra c. 18. *Clem. Alex. 12, 2, προσ-
εκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἴνδοι, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες.* In Ox. scri-
bitur Μηνι, quod rectius, quam quod in omnibus impressis
est Μήνη· ideoque in textum recepi. SOLAN. Ego nihil muto.
Vid. Hesych. & Hom. Il. Ψ, 455. REITZ.

ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι) Quis sit Phales, cui sacra faciant
Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui do-
cuerit. Interim dedi in versione Phanerem, notum ex Orphi-
cis versibus, ab Athenagora Legat. c. 16, p. 72, servatis,
itemque aliis, quos debemus Macrobio Sat. I, 18. Qui etiam
docet tum l. c. tum c. 17, Solem esse Phaneta. Si quis dicat,
tum demum aliquid verosimile habituram coniecturam no-
stram, si a Cyllenii sic cultum constet Apollinem, ut notum
est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde haesit: huic ego
respondeam, eodem Macrobio auctore c. 19, Mercurii ipsum
numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia Eschenbachius
in Epigene. GESN. Principio notae Gesneri adscripsit Wessel.
V. Hesych. Φάλητις, & Dion. Chrysost. p. 412 D. REITZ.

ead. l. 4. Φάλητι) Quis hic sit nescio. SOLAN.

ibid. Περιστερᾷ) Vide infra. SOLAN.

ead. l. 5. Τῆατι) An Nilo? GUYET. Quidni animalia in
aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per merop-
nymiam? Vid. Davif. (cuius Hemsterh. in marg. admonuit)
ad Cic. I De nat. Deor. c. 29, p. m. 72. (Hemsterhusio 68.)
Ubi inter alia huc facientia etiam haec affert ex Ioseph. in
Apion. I, c. 71: Οἱ δὲ ἴπποι οἱ ποτάμιοι νόμῳ μὲν τῷ Παπρη-
μίτη ἱπποῖ εἰσιν, τοῖσι δὲ ἄλλοις Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱπποῖ. REITZ.

ead. l. 8. Κροκίδειλος) Spanhem. 178; & confer cum his
omnibus ea, quae habentur Έκκλ. c. 10. SOLAN.

ibid. Κυνοκεφαλος) Anubis. GUYET.

ead. l. 11. Ποτήριον) Vide Pignorii mensam Isiacam p. 31.
Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. SOLAN.

Pag. 276. l. 9. Τῷ Ἀνδῶ) Confer Έπισκ. c. 11, Z. έλ. c. 14,
& hoc ipso opusculo c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιοι, πρὸς) Sic *Fl.* In rel. inter has voces erat
καὶ prave. Eadem *Fl.* έπιστραφῆς sed vulgata proba. SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Σαρδιανὸς εκείνος ὀλεθρος) Croesum perni-
ciem Sardoniam vocat, a Sardibus eius regia, unde & Ho-
rat. I Ep. Quid Croesi regia Sardis? Et patet ex hac locutione,
non temere ὀλεθροι sine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι su-
pra, Pseudom. c. 11, ubi habuimus ὀλεθροι εκείνοι Παφλαγό-
νες· nam exis pluralis ibi sit, & ὀλέθριοι deinde dicat adiecti-

ve; tamen & substantive de Salt. c. 5, ὁλέθρω τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut iam perquirere, ubi etiam ὁλεθροὶ legitur amplius, operae non videatur. REITZ.

ead. l. 5. Κιβάρῳ δδς) Apollo, an Mercurius? GUYET.

ead. l. 7. Ἐπισφάττεις) Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. SOLAN. *Maſtas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est *ἐπισφάττεις*. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένου in var. Lectr. c. 22. REITZ. Ἀποσφάττεις Mf. Reg. 2955.

Pag. 278. l. 3. Κακὸν ἐπηχεῖ) Τοῦτ' ἴσθ' ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπηχεῖ; Mf. τοῦτ' ἴσθ' ἡμῖν τὸ ἀμαχὸν κακὸν ἐπῆλθεν; GRAEV. Ἐπῆλθεν Mff. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius, quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In Coll. tamen Scholii tantum vicem obtinet. SOLAN.

ead. l. 6. Μάρπτει) Vide Homer. Il. O, 137. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος) Ἀπὸ ἀν' ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Bas.* habet *περὶ*, quae lectio non placet: verus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκείθεν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. GUYET. Post inventum *παρὰ* non iam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas auferem, ubi aliud, quod probum est, invenio. Bene tamen olsecit Guyetus, *περὶ* & *ἐπὶ* falsum esse. REITZ.

ead. l. 15. Τάφον) Vide Lactantium haec fusius differentem I, 11, & Nostrium Tim. c. 4. SOLAN.

Pag. 279. l. 9. Ἀναδυσάμενος τῶν ὄτων) Hercules Gallicus haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit. SOLAN.

ead. l. 11. Σειρὴν χρυσεῖν) Hom. Il. Θ, 18. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐμπιπλὰς) Recte rursus edd. nec opus ἐμπιπλὰς inserto *μ* semper scribere, ut alibi voluit Solanus. Vid. notata ad Amor. c. 24. REITZ.

ibid. Τὰ ἀκάτια) Id est, ἰστία, Hesych. GUYET.

ibid. Ἡ οἱ ἐρέττοντες) Omissa ante ἡ vox μάλλον. Vide ad Iov. Conf. c. 7, & finem huius ipsius libelli. GESN.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) Ex coniectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Iuppiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori ceterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὁ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλυσιτελὲς δέ) Ἀλυσιτελὲς δέ, οὐδὲ ἀλογον οὐ-

δέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρῆσῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mf. hic adduntur nonnullae voces: ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς, quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem. GRAEV.

ead. l. 13. Ὁ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν) Haec etiam Ox. Codex, & quod miror, ed. P. unde nata, nescio: raro enim in textu quidquam mutare consuevit. SOLAN. Verba Parisinae ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata ceterarum edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando, οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρῆσῶδες ἦν αὐτοῖς: quod Gesnerus verterat, nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui. Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis editionis aut unius Codicis omisso facile transire solet ad posteriores edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Gesnerus, me versionem etiam sex verbis auxisse. REITZ.

Pag. 281. l. 1. Ὁ μὲν πρότονος) Προτόνους & πρότονα explicant Homeri interpretes ad Il. A, 434, & Od. B, 425, itemque Hesychius, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppentos. Sed in ea, quae hic describitur, navi, πρότονος vim nominis sui servare debet, & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cuius ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, nec versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat deiici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura Schefferi de mil. nav. ad p. 168, in qua protonus non est protonus, sed epitonus: i. e. navis Schefferi similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. GESN.

ead. l. 2. Οἱ πύδες δ' ἐς τὴν πρῶραν) Nempe πύδες, h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti necessario esse versus puppim. Melius hic respondet figura Schefferi. Ed. Scheff. p. 158 seq. De chenisco nihil opus est monere, cum vel ipse noster eum aliis locis satis declaret. GESN.

ead. l. 7. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην) Duplicarium aut tripliciarium. Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona &c. GUYET. De his silent, qui de re nautica veterum scripsere: nec alibi temere posterius invenias. Sed duplicarios etiam norat Livius, quem vide L. II. Consule Turneb. Adv. XXI, 28. Stipendium autem simplex diurnum Athenis tres oboli, seu dimidia drachma. SOLAN. Cum ex contrario appareat, hic

non tam de stipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc sequi, quod & Scholia ad h. l. primum ponunt, & e Suida probari potest, & confirmatur ex Aelianī Taſticis, apud quem pag. 20 Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur; deinde dicitur p. 21, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοίριαν, καὶ τὸν ἡγούμενον τούτων διμοίριτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet, praefecturae cuiusdam nomen apud Aelianum διμοίριτην potius esse, quam commodi. GESN.

ead. l. 8. Δεινόν) Ἀσκνον, quod edd. omnes praeter Iunt. habebant, videtur fuisse interpretatio τοῦ δεινόν, & sic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus testibus firmatum. Maiorem enim vim habet, si mirabilem & quasi terribilem natando dicas, quam impigrum, quod vulgata lectio exhibet. In qua strenuum tamen edi passus sum, quia δεινός usitato Latino vocabulo vix tamen satis ἐνεργητικῶς reddi poterit; nec potens, terribilis satisfaceret lectori Latina sola intelligenti. Exemplā vero phraseos δεινός ποιεῖν τι sunt obvia. Alciph. I, Ep. 10, pag. 38, οἱ τὰ μετέωρα δεινοί i. e. Ἀστρονομί. Aelian. V. Hist. III, 1, κατὰ χειρουργίαν δεινός. Adde Suid. v. κλεισόφος. Et Interpret. ad Ael. I, 1, ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινός λέγειν, Aristoph. Ach. 428; quod recte tamen ibi vertitur *dicax*, in malam fere partem. Nam δεινός proprie *malum* quid esse, recte quidem ex Plat. in Protag. pag. 206, ait Horreus in Obs. Crit. ad Herodot. pag. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησί, καλὸν ἐστίν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὥς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin ususetiam ad res bonas transtulerit: nam & ipse Plato, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστίν ἀνὴρ, dicit. Rursus Aristoph. Nub. 242, νόσος — ἰππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis, quam ad simplicem narrationem, hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 6. Ἀρετὴν τέλειος) Aut errat Scholiastes, aut corruptus est a librariis. At vero sic etiam legitur in Exc. G. & in margine C. SOLAN.

Pag. 282. l. 2. Χαρίεντας) Pro eruditis ac politis habuimus supra, Quom. Hist. c. 16, ἀλλὰ δὲ τινὶ χαρίεντι, καὶ δυνήσομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. Ubi vid. not. Graevii meamque. Gesnerus illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Barnes. ad Anacr. v. 894 & 1192. Nostrium supra c. 8, ubi χαρίεντες καὶ εὐπρόσωποι iunguntur, adeoque prius ibi certe *venustum* significat, i. e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. REITZ. ead. l. 9. Ἐντροφῶντες, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς καταπτύοντες) Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. GUYET. Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se maiores erant, contumeliose habuerunt? Immo eos, qui sibi subiecti erant, (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. IENS. Ὑφ' αὐτοῖς Mf. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτοῖς. Iensius ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καταπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καταπατώντες, uti supra dixerat πατουμένους. Certe aliter solet construi καταπτύω vel καταπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. SOLAN. (Immo recte genitivo iungitur.) Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Iensii & Guyeri coniecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam, quoque cum Iensio hic fere praeferrem, satius tamen duxi Codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοῖς, ab Gesnero conversum, & *multum se praestantiores viros despicientes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significato occurrat; tamen rem propius intuenti parebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeſo, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumeliose tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse. At hoc ipsum iam non excluditur: nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbaetum Sardanapalus, sed meliorem, (vid. Iustin. I, 2.) ambigue tamen nimis eius virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeterendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Gesnerus in Praefat. me castigabit; lector autem vulgatam potiore existimans, eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii

In verbis praemissis, *χαρίστας πολλούς* — ὑπὸ χειρόνων πα-
 τουμένων, quibus similiter conqueritur, praestantiores ab in-
 ferioribus ludibrio haberi. Sed melius Sardanapalus iam dici-
 tur eodem more, quo superiores in navi collocati (licet in-
 digni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se
 positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta
 lectio sic accuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe
 haec sunt aptanda. REITZ. Bonum factum puto, quod rece-
 ptum in contextum & interpretationem illud ὑφ' αὐτοῖς. GESN.

Pag. 283. l. 8. Πρώτας ἐπιμελητῆς) Πρωτεύς hic vulgo au-
 diebat. 'Ετ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas pro-
 ximus. *Famulum gubernatoris* vocat Xenophon Οἰκονομ. Post
 hunc τοῖχου ἀρχων, de cuius officio disceperatur. Vide Plut.
 1458, initio fere vitae Agidis, & Xenoph. 'Αναβ. V, p. 217,
 25: ὅταν δὲ χειμὼν ᾗ, οὐχ ὁρᾷτε, ὅτι καὶ νεύματος μένου ἐνε-
 κα χαλεπαίνει μὲν πρωτεύς τοῖς ἐν πρώρα, χαλεπαίνει δὲ κυ-
 βερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ. SOLAN.

ibid. Τοῖχου ἀρχων) Hic vulgo dicebatur τοῖχαρχος. Vide
 Suidam voce Τοῖχαρχος. KUSTER.

ead. l. 14. Ροῦν) Ven. utraque νοῦν. Reliquae edd. & Ox.
 ροῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. Plato
 enim κ. νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην scripsit, ed. Basf. p. 1 f. SOLAN.

Pag. 284. l. 1. Οὐδὲν ἰσχυρὸν) At, inquires, laudantem pau-
 lo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ri-
 dicule haec dicuntur a Iove. Nec verbum commutatu-
 ros sat scio, quibus vis Comica nota est. Haestenus de Luciani men-
 te: rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae
 in voculis emendandis, elegantis restituendis, obscuris illu-
 strandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & mo-
 mentosissima; personae mutae partes agere, nedum ut cum
 Iove Luciano risum spectatorum adaugeam, quod multi ho-
 die faciunt, homines γέλωτος ἀκρατέστατοι, Luciano, ut in-
 genio minores, ita scelestiores multo, cum in tanta Christia-
 nae veritatis luce non caecutiant modo, sed, quod nefariae
 impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti com-
 periantur, ut religionis fundamenta aut convellant, aut ludi-
 brio sui similium, summo conatu, exponant. Sic, ut alios
 omittam, repertus nuper apud Anglos nostros, qui immorta-
 litatem animarum, totamque adeo religionem Christianam,
 nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coe-
 lum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut aiunt us-
 que ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde &

in Anglia tandem notatus. Sed his missis, quae dolor extorsit, ad Lucianum iam redeamus. Damidis adversus providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta, aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti iudices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non iam regeram. At ut facilis dem, bonos esse, in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil, ob quod petantur, habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima fors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt . . . Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & observata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum, quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu coniuncta est: ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opr. Max. cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima, dare decet. Unde iam satis liquet, *et non statim male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala, inopia, contemptus, iniuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint, vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex revelatione penitus perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis

ex hac vira solum expectes, ut de beatitudine eius pronunties; sed, quid hanc vitam sequatur, respice, & in rationes refer, quicumque de providentia iudicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas, tum patientia, quae, ut resipiscant, invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis feras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii De Providentia librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. de Div. Prov. Non vides, quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari iubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrimas excutiant. Lactantius V, 22: Si quis autem volet scire plenius, cur malos & iniustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros, inopes esse patiatur: sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidunt, cum sit providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac paene divinitus elocutus est &c. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαντλεῖ) Vid. infra not. Iensii ad Mort. Peregr. c. 5 m. qui *ἐπαντλεῖν* (λόγους) exemplis probat atque illustrat. REITZ.

ead. l. 6. Δὴ) *Οὐκ ἔτι*. Sed nondum a me impetrare valeo; ut illud *δὴ* repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. SOLAN.

Pag. 285. l. 12. Τυμβωρύχε) Deservi scripturam editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & Aristoph. Ran. 1180, *Οὕτω γ' ἀνείη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος*. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ ὥς) *Οὐκ*. & *Fl.* ed. In reliquis *ὥς καὶ*, prave; nisi quod *B. 2. δὲ καὶ* fecit, minus apte. SOLAN.

Pag. 286. l. 2. Πληγὰς λαβὼν) Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicissimo Graeco comparat frater consultiff. G. O. Reitz. in Belg. Graeciff. pag. 495. Conf. Somn. cap. 2. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποθραύσω) Etsi supra c. 43 f. *ἐπισφάττεις* non plane signif. mactas, iugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui au-

tem hic ἀποσφάττειν, quod Graev. illic, vel ad c. 22 monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video: nam ut recte per iocum procedit oratio, ne fugito, antequam verbera tuleris; ita nimis ridiculum videtur, addere, mane, donec te occidero, deinde fugies. Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτω captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen, cum in oppido nobis vicino maleficus iudicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac fortan in lucem emittet ampliss. van Bynkershoek. Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per iocum imitari liceat? Verum cum facilioris intellectus verbum habeant edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάττειν, cui lubet. Interim. *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπεισιν) *Erst* abit, discedit, recte se hic habet; tamen dixerit quis, ἀποτρέχει maiorem hic vim habere, quia fugere iussus est. Sed cum ridens discedat, patet eum alterius minas pro ioco accepisse, & contempsisse; unde consequitur, vulgatum ἀπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam eius esse. REITZ.

ead. l. 8. Κωμικός) Menander, teste Plut. Π. εὐθυμ. 844, 2, & 1064, 1. V. Stob. γνομ. pag. 315, & Grot. Flor. 457, (f. Stob. Flor. CVIII) ubi μηδέν pro Nostri οὐδέν. In nupera frag. Men. editione adduntur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252, & Em. p. 93. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰσιν) Fere adducor, ut credam potiore esse Fl. lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. REITZ.

ead. l. 14. Δαρείου) Vide Herodot. III. SOLAN.

ead. l. 15. Ζωπύρου) Vid. Herodot. fin. lib. III. REITZ.

IN SOMNIUM SEU GALLUM.

Pag. 288. l. 3. Ὁ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει Alciph. III, Ep. 10, eadem fere habet, quae Ep. sic incipit: Ἐπιτρίβειν, καὶ κακὸς κακῶς ἀπλόιστο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυών καὶ μιαιώτατος, ὅς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβόησας, ἐξήγειρεν. ἐδώκουν γὰρ — λαμπρὸς τις εἶναι, καὶ βαθυπλουτος &c. Ad quae quid notarit Bergler. adscribere hic non dubito: Haec epistola, & Luciani Somnium sive Gallus initio,

adeo inter se conveniunt, sicut & alia quaedam, partim iam notata, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fontibus sua hauserint: vel, quod potius credo, alter ab altero: & forte Lucianus a Nostro: ac ferme iam credo, Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud Lucianum. REITZ.

ead. l. 6. Διάτορον) *Perçant*. GUYET. Διάτορον τι καὶ γεγωνὸς) Hoc loco uri poterat Iac. Gronovius ad defendendum Aelianum V. H. 2, 44, ab importuna correctione Perizonii; ubi eadem verba occurrunt, διάτορον τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipse agnovit errorem suum Perizonius, & ulum verbi declaravit ex Aristot. Probl. 11, 25, διὰ τι ὅταν ἀχυνθῶσιν αἱ ὀρχήστραι, ἥττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diss. de morte Iudae cap. 10, p. 76. Nec dissimulavit nuperus editor, Abr. Gronovius. GESN. Adscripseram & ego nonnihil de loco Aeliani 2, 44. Sed videns, Gesnerum idem agere, mea exsulare iussi. Hoc tamen addam, male in ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, cum Kuhniana rectius γεγωνός dederit. Nam γεγωνός est natus; γεγωνός, quod aures ferit. Et sic Alciphr. III, Ep. 48, τοῦ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρῆσάμενος (sic enim, pro φωνήματι, cum Bergl. legendum) ad quae verba Bergler. haec Luciani aequae ac Aeliani afferre haud neglexit. Adde Homer. Il. Θ, 227, Ἡῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνός, vociferatus autem est intense, Danaos inclamans. Ne plura ap. eund. obvia accumulem. REITZ.

Pag. 289. l. 3. εὐθύς σε) Recte hic edd. εὐθύς, etsi σ sequitur; nam ita scribendum, quando tempus significatur, εὐθύ vero, quando locus, monent Phrynichus & Ammonius, non prorsus immerito: licet enim exempla non desint, ubi confundantur εὐθύ & εὐθύς, ut supra Amor. c. 53, οὐκ εὐθύ περίεργον, non statim nimis curiosum illud: ibid. c. 8, εὐθύ γὰρ μου — προσεῖρήνουν, statim ad me — confluebant: item c. 42, εὐθύ τὰ μακρὰ λούτρα &c. tamen ibi fretus Luciani edd. aliisque exemplis, quae notata habebam, per festinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae esse inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confusa invenero, hoc disputabo accuratius, & exempla complura subiungam. ubi distinguatur, ubi confundatur. REITZ. Pro εὐθύς cl. Bel. de Ball. ex Ms. Reg. 3611. reponi iuber ἀμέλει, propter vicinum nimis alterum εὐθύς, paucis interiectis antecedens. Sed condonanda forte ista repetitio indignationi Micylli. Admodum tamen blanditur etiam nobis illud ἀμέλει.

ibid. Συτρίβων τῇ βακτηρίᾳ.) Celeb. D'Ablandcourt haec
Lucian. Vol. VI.

Gallice reddens, *je lui tordrai le cou*, ait, hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. REITZ.

ead. l. 4. Νῦν γὰρ μοι) Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia iam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur; vid. Alex. c. 44 & 46, ubi δὲ fere pro γὰρ, & Am̃r. c. 38, ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & Hermot. cap. 29 f. Quo ipso discrimen maximum has inter coniunctiones non tollo, sed esse aio, ubi utraque sensui satisfaciatur: aequae enim dixeris, non iam puniam te, *nam cras* potius id fiet; quam, non iam puniam te, *sed cras*, vel *cras vero*, potius id fiet. Conf. Stephan. ad Scholiast. Thucyd. pag. 602, N°. 11, ubi Scholiastae adversatur, δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eund. p. 611, ubi assentitur eidem Scholiastae, δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum affirmanti. Sunt autem Thucydidis verba L. I, c. 77 m. Ἐκείνους δὲ οὐδ' ἂν αὐτοῖς ἀντέλεγον, illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent. Iterum ibid. c. 102, ubi rursus Schol. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac bis, ter, alibi. REITZ.

ibid. Μοι πράγματα παρέξεις) Casaub. ad Suet. Sic p. 811. (i. e. de Luc. c. 16.) BOURD.

ead. l. 5. Μεταπηδῶν) Sic P. & L. melius, quam ut est in reliquis ἀναπηδῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅποσον ἂν δυναίμην) Omissum in edd. ἂν inseruimus ex Mss. Regg. 2955 & 3011.

ead. l. 8. Ἦν γοῦν πρὶν) In Gallo, ἦν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Mf. ἦν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο. Leg. ἀνίσχειν. Sed perinde est, siue sequaris editos, siue Mf. Sic & inferius idem Codex pag. 160, ὅπῃτε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, προ φαίνοι. GRAEY.

ead. l. 9. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἀλφίτα) Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἢ ἐσθίης τὰ ἀλφίτα. BOURD. Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam edd. Non deerunt, qui προσόδου maliant, neque iis adversarer: nam id *vestigal* signif. ap. Diod. Sic. L. 2, c. 48, ἐκ βαλσάμου πρόσδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaeustum, ut ap. Nostr. Somn. c. 9, εὐτελὲς δὲ τὴν πρόσδον ante lectum, iam vero πρόσδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τοῦ προσόδου satis notus est aliunde. Vid. Afin. c. 50 pr. πρόσδον εὐρεν ἐξ ἐμοῦ. Et Herodian. III, 1, 11, πρόσδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — θηλείτο.

Nam cum sit construendum, ἔση πεπονηκὸς τοῦτο προσόδου, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum, luctum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet operae pretium veritas, prae altero languet. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἰς τὸ αὐτὸ) Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. SOLAN.

ibid. l. 8. Ὅς κρις) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν Heraclitus de incredibilibus c. 24. CLER.

ibid. l. 13. Ἐφ' ὧτε) Leg. ἐφοίτα. REITZ. Wesseling. melius ἐφ' ᾧ τε. IDEM in Addend.

ibid. col. 2. l. 5. Δύνη) Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. SOLAN.

ibid. l. 21. Σύν τε δ') Ex II. K, 224. SOLAN.

Pag. 290. l. 2. Ἀφωρότερος — ἰχθύων) Arist. 2 de an. adimit omnibus piscibus vocem, excepto scaphro & porco fluviali. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλασσα, quod vocem edere non posset. Unde Plut. in Symp. & Athen. existimant, Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχθυμυθίαν. COG.

ead. l. 3. Ὅναρ πλουτίων) Simile protulit Cic. in Sallust. Paftor quidam apud Theocr. in Ecl. IX: — — ἔχω δέ τοι ὄναρ' ἐν ὄνειρῳ φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς πολλὰς δ' ἐχμαίρας. Possideo, quaecumque solent sub nocte videri In somnis, vim magnam onium, multasque capellas. COGN. Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. REITZ.

ead. l. 5. Ζεῦ τεράστιος) Τεράστιος Ζεὺς Sophocl. in Oedip. Oed. Colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρεσβύς; Hesych. ait, Τεραστίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. COGN.

ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακος) Alciph. III, Ep. 47 pr. Ἐμὴ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακος Ἡράκλεις, ἀπεσώθη. Ubi Bergl. hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h. l. Aristoph. Schol. & Apoll. Rhod. docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀχιλλέως ἵππος) Hom. II. T, in fine. COGN. i. e. v. 404. SOLAN.

ibid. Ἐάνθος) Iunone suggerente: αὐδ' ἔνετα δ' εἴηκε δῖα λυγρὸν κώλονος Ἥρη. LEED.

ibid. Μακρὰ χαίρων) Conf. supr. Iov. Conf. c. 32 f. Et infra c. 23. REITZ.

Pag. 291. l. 6. Ἀργεῖς) Dicitur fuisse prima navis, in qua Iason cum 54 heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab eiusdem nominis artifice;

alii ab ἄργον, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Iovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde poëtae finxerunt, hanc navem fuisse vocalem. Apoll. L. IV Argon. COGN.

ead. l. 7. Φηγὸς) Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγὸς. Nec id mirum: species enim τῆς δρῦς ἢ φηγὸς, si Pausaniae credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγούς καλοῦσι. Sophocles etiam *sagum* appellat, Trach. 175; versu autem 1175, δρύν. LEED.

ibid. Αὐτόφωτος) Quid hoc sit, & quando oracula dici coeperint αὐτόφωτα, ex Nostro discas Ἀλεξ. cap. 26: vix enim apud alium invenies. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας &c.) Nihil ad hunc locum Gilb. Cognatus commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M: Τοῖσιν δ' αὐτῶν ἔπειτα θεὸς τέρατα προῦφαινον, Εἶρπον μὲν ῥίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμμεμύκει, Ὀπταλέα τε καὶ ὀμὰ. βοῶν δ' ὅς γινέτο φωνή. Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis specii fame coacti solis boves mactaverat. PALM. Homer. Od. M, 395. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐχρημύθισεν) Alciph. III, p. 406, τὴν ἐχρημύθιαν ὑποσημαίνων, silentium Pythagoricum subindicans. Noster Le-xiphan. c. 9. REITZ.

Pag. 292. l. 10. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω) In Flor. Cod. deest λόγον. Sed similibus originationibus gaudere Lucianum supra monui. BOURD. Vid. de his cognatorum verborum additionibus Iensf. ad Iov. Conf. ubi πομπὰς πέμπαι, & sexcenta similia. Quare & hic λόγον ante λέγω non eiicio cum Fl. REITZ.

Pag. 293. l. 13. Μεμηχανήτο) Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus esse augmento addito, saltem in his temporibus, plus satis inculcatum ad Alex. c. 22, pro Ἰντιάγ. c. 3 & 19, & 1 Ver. Hist. c. 13, ubi exemplorum dedi assatim; quae si non sufficiant, adde Wessel: ad Diod. Sic. L. 2, cap. 8, N°. 63, qui duodecim etiam testimonia neglecti augmenti afferens, ad Iungerman. ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non satis assequor ex annotatione eiusdem Solani, in inferiore marg. *Iustiniae* sic adscripta: ἐμεμ — L. ἐπεποιήτο. Nam praeter consuetudinem sic iam literam Codicis inter duo verba inserit. Interim, eum omnino voluisse ἐμεμηχάνη-

τῇ legi, certum est, quod praeterea et ipsi etiam textui apposerit. Coniicio tamen, in L. prius verbum cum augmento fuisse scriptum, eiusque glossam ἐπεποίητο vel margini eiusdem adscriptam, vel ipsi quoque contextui infartam. REITZ.

ibid. Ἀφέντα δὲ, ὡς ἀφείδη, τὸν Ἄρην ἀγανακτήσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρύονος) Mirum, ni illud ὡς ἀφείδη sit glossema τοῦ ἀφέντα. Ego certe ita existimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue studiosum fuisse; in cuius gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, si vel Sol, vel alius quisquam accederet, somno fuisse oppressum, atque ita concumbentes illos a Sole fuisse Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis esset solutus, quibus a Vulcano cum Venere esset comprehensus, prae indignatione mutasse Gallum in avem. IENS. Ὡς ἀφείδη) Tam manifesta haec est explicatio praemissi participii ἀφέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra edd. omnes eiecissem. Sed ne temerarius videar, uncis ut suspectum seclusi. REITZ.

ead. l. 14. τὸν Ἄρην) Utrovis more dici Ἄρην & Ἄρην, ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένην & Δημοσθένην, ad Demosth. Encom. cap. 2 & 9. Ideoque a vulgata non recessi. REITZ.

Pag. 294. l. 8. Πυθαγόραν Μνησ.) Addidit ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum existimo, quia mox a Micyllo Μνησαρχοῦ παῖς vocatur. In eodem Codice pro οἶδα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. SOLAN.

ibid. Μνησαρχίδην Σάμιον) Samii Mnesarchi annulorum sculptoris, de quo Laërt. COGN.

ead. l. 10. Ὅς ἐνομοθέτει) De disciplina Pythagorica Gell. L. I, c. 9; L. IV, 11. Ovid. XV Metam. COGN.

ead. l. 11. Μῆτε κρεῶν γένεσθαι) Senec. Ep. 19. COGN. Aristoxenus apud Laërtium p. 219 A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίσειν ἡμψυχα, μόνον δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροσῆρος βοδὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? LEED.

ead. l. 12. τοῦν — ἀποφαίνων) Non agnoscit ἄπονον Fl. ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. SOLAN.

ibid. Ἐκτράπεζον ἄπονον) Legendum videtur ἄπονον ἐκτράπεζον. GUYET. Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis

habui lectionem *Fl.* revocare, sensum optimum exhibentis. Interpres Parisinae, intellectui consulturus, *ἄπωνον* reddiderat *salubre & parabile*. REITZ.

ibid. *ἄπωνον ἀποφαίνων*) Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ ἄπωνον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex ed. Florentina, quae hac voce omnino caret, didici, eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typhothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, lector, opinatus eram ego, pro ἄπωνον legendum esse ἀπόρρητον. Ἀπόρρητα scilicet ea sunt, quae religionis causa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. seq. eosdem hos κύαμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόρρητον τροφήν. Sic οὐρανός apud Nostrum de Sacrificiis c. 9 f. dicitur ἄβατος καὶ ἀπόρρητος τῶ συντηῶν γένει. Nimirum vox ἀπόρρητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικά, & vulgo enuntiari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόρρητοι apud Nostrum in Amoribus c. 42, & ἐξεργασθεὶν ἀπόρρητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enuntiabant. Vide Nostrum in Reviv. c. 33. Sed, ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄπωνον, vel pro eo quodcunque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. IENS. Duas habeo de hoc loco coniecturas: unam, ut ἄπωνον transponamus, & adiiciamus copulam, hoc modo, ἡδιστον ἐμοὶ γούνηλον καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄπωνον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμιν, etiam illi non negant, qui statulentum esse aiunt. Altera coniectura nostra est, an forte legendum sit ἄπωνον, qua ratione locum servare posset suum, & iungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπωνον significare puto contrarium nominis εὖωνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed coniectura utraque est: qua melius quid afferri opto. GESN.

ead. l. 15. Εὐφορβος) Nobilis Troianus, Iliaco in bello a Menelao occisus, cuius animam Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. L. XV Meram. COGN. Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibusex Ovidio aliisque nota. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. καὶ τι) Corrupta haec. Lege ὅτι pro καὶ τι. SOLAN. καὶ τοι rectius legit I. I. Wetstenius. REITZ.

Pag. 295. l. 3. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Paraphrasis est huius versus: Ἐκεῖνος οὗτος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί. BOURD.

ead. l. 6. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τερατ.) In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἑ. τερατὸς τέτρα. BOURD.

ead. l. 7. Μνηστάρχῃ συπατῇ) Herodot. IV, 159 f. & supra initio huius capituli. SOLAN.

ead. l. 9. Ταναγραῖος) A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua Ptolem. L. III, c. 5, Plin. L. X, cap. 2. COGN. Varro de R. R. III, 9, & Colum. VIII, 2. LEED. Vide Plinium X, 21, de gallis Tanagraeis, quos fortissimos fuisse ait. Et adde, quae Noster habet de certaminibus gallorum apud Athenienses Γυμν. cap. 37. SOLAN. Nimirum *Tanagram galli patriam suam non minus ac Rhodum nobilitarunt*. Plin. X, 21, 24. Add. Colum. VIII, 2, 4 & 13. GESN.

Pag. 296. l. 1. Ἦκον) Quod Solanus ἦκα coniecerit, eius rei causam aliam non video, quam euphoniā. REITZ.

ead. l. 3. Ἀλλῶ) Antea legebatur ἄλλο. Mutavit Par. merito, sed sola. SOLAN. Servavi quidem Parisinae ed. lectionem, & Solano monenti parui; licet suspicer & eius editorem tamen ἄλλο legisse, cum in versione dederit, *cum aliud quiddam sit*. Credoque, eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat: eademque ratio me movit, ut meliora sequeretur; alioqui vulgata facile defendi posset. REITZ.

ibid. Ἡ Πυθαγόρα) Ἡ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηκῆναι καὶ τὸ ἴσον πρὸς βηκῆναι κύαμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδύκει. Aut si Pythagoras, peccasse, & aequè impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagorei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Ὅς μόνον, ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γάρ, ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκῶν ἐνθάδε. Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim, hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. Ubi nescio, cur interpretes vertant κεφαλαὶ testiculos: quamvis non ignorem, alios hanc quoque tradere causam, cur Pythagoras fabis abstineret, quia virides fabae similes sint ἀνδρῶσις μαρτίσις, ut loquitur Lucianus in βίῳν πρᾶσι. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom. Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπεικασταὶ κύαμος κατὰ τὸ ἐπίλλυν, ἴσον τοι κύαμους τρώγων, κεφαλὰς τς τε-

κῆρον. Fabas, inquit, prohibuisse Pythagoram, quod sit legumini flatus excitans, non quod parentis capiti sit simile, ut vellet ille versus, Idem est, fabas atque caput patris edere. GRAEV.

ead. l. 4. Φαγόντα) Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera sunt, quae huius farinae admisit. SOLAN. Paulo inclementius Solanus pronuntiat; quasi per errorem ita scripserit Noster, pro φαγόντι. Immo cum dativo absurdus sensus erit, qui fabas edit, fabas edenti similis est; & dativus quidem convenit cum praemissis, accusativus vero ad infinitivum ἡσέβηκεναι respicit, pro ὡς φαγὼν ἡσέβηκας. Et si innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio constructioque satis apparet, id linguae genio proprium esse statuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, si nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc Dial. c. 26, ubi similiter praecedente dativo sequitur accusat. cum infin. κίνδυνος, ἐμοὶ μὲν — ἀμάξαι ἐντεμόντα. REITZ.

ead. l. 5. Κεφαλήν) Vide N. Δ. XX, Clem. Alex. Strom. III, Ovid. Met. XV, v. 2, A. Gell. XI, 4. LEED.

ead. l. 11. Ἐν ὅσοις — ἐβίβτευσα βίοις) Blos generaliter de vitae genere visusque quaerendi ratione etiam Alciphro. I, 29, p. 120, χρηστότερόν γάρ ἔστι κέχρησθαι τοῦ βίου, probionibus enim moribus, quam pro isto (scil. meretricio) vitae genere, uteris. Plura ibi similia affert Bergler. Alias ὁ βίος etiam homines vertendum, vid. apud Nostrium Amor. 20 & cap. 33, & Tim. § 25 &c. De usitata autem repetitione verbi cognati satis dictum alibi, ut ad Alex. c. 32. Et paulo ante Iov. Trag. c. 22. Sed haec adeo sunt frequentia, ut postea silentio praeterire sit animus, nisi qua obiter eodem lectorem ablegare necessitas cogat. REITZ.

Pag. 297. l. 8. Ἀμενηνὴν) Homer. Od. K, 521 &c. SOLAN. Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα, imbecilla capita. Adde Odys. T, 560, — ἀμενηνῶν εἰσιν ὄνειρον. Ac saepe alibi. REITZ.

ead. l. 15. Γάργυλον) Adscripserat Noster, V. Th. M. Eius autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ sunt: Γαργαλισμὸς μὴ εἶπης, γάργυλος δέ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Μικυλλος, ἡ ἀλεκτρυὼν τοιοῦτον γάργυλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡράκλεις, δειρόν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν &c.) Pater voci οὐδ' αὖτε adscripsit ὄνειρον, cum manifestissime appareat ex sequentibus, auctorem scripserisse, vel in animo habuisse scribere masculino genere: nec tamen sequentia talia sunt, ut ad τὸν ἔρωτα referri possint, sed debeant ad ipsum ὄνειρον. Equidem hic locus similis

mus est Livianis illis XXVII, 27: *L. Caelius triplicem rei gestae ordinem edit: unam traditam fama, alteram scriptam, tertiam quam ipse pro inquisita ac sibi comperta affert.* Ubi possem suspicari, τὸ ὄρινον venisse ex permutatis & contractis literis pro *rationem*. Sed simile existare video in Varrone lib. 1 R. R. c. 12: *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum, ne adversum eum ponas, quasi putasset se scripsisse fluvium vel amnem.* Item in Vitruvii praefatione libri VII: *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expositionibus exponam.* Ceterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον imprudenter & inepte vertunt, metasque volandi praescriptas habeat *somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. GRON. Ἐνυπνίου) Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae huiuscemodi sunt frequentes, de quibus supra non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2 Ver. Hist. c. 37, Tyran. c. 8, Imag. c. 9, aliaque, quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc Theocriti Eid. XX, 31, Καὶ πᾶσαι με φιλεῦντι τὰ δ' ἄστυκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν, *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκας versu proximo praemissum: ἄστυκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. REITZ.

ead. l. 2. Εἶγε πτηνὸς ὄν) Ὑποσβολικόν, ut etiam mox illa, μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργὲς φαινόμενος &c. Neque dixeris, haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis, quam dictione, cogitantis παρόραμα. MARCIL. Πτανὸν ὄνειρον vocat Eurip. Phoenis. 1539, & iterum Iph. Taur. p. 416 C. Virg. etiam Aen. VI f. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα) Vid. Zenod. qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. Mercur. de Gymn. II, 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant. . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα vocatum.) Vide Plat. Κρατύλῳ, ed. Baf. p. 58 B. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐνδιατρίβει ἀναργῶσι τοῖς ὁσθ.) Thom. Mag. haec eodem modo habet in ANEOTEN. REITZ.

ead. l. 6. Τριπτόητος) Habuimus etiam in Quom. Hist. cap. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. REITZ.

ead. l. 7. Ἐτοιμος λέγειν) Additamentum videtur. GUYET.

ibid. Τὸ μεμνήσθαι, καὶ διεξιέναι τι) Praeuntibus Mff. Regg. 2955. & 3011. eiecimus illud *τι*, quod male vulgo legebatur post *μεμνήσθαι*. Non agnoscit etiam *B. 4.*

ead. l. 11. Τὸ νῦν) Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9 eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet) ut articulum abicerem, qui adest in cert. & mox cap. 20 f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est, adverbii temporis aequae ac adiectivis adverbialiter positae sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aequae ac τὸ παλαιόν, ὀλίγ, τὸ ἑωθινόν, παρὲ, & simil. quae ante vidimus, Iov. Trag. c. 15; facile colliges ex Diod. Sic. L. II, c. 1, τὸ τῆνικαῦτα. Item L. I, cap. ult. v. 43. Vid. plura in not. Wessell. Adde Aët. Apost. IV, 29, καὶ τὰ νῦν Κύρις ἐπιδεῖ ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. Alciphr. III, p. 318 f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. Theocr. Eid. I, 15, Οὐδέ μιν — τὸ μεσαμβρινόν — Συρίσδεν, non licet circa meridiem cantare. Τὸ τελευταῖον tandem, bis in c. 55, L. III Diod. Sic. Item τὸ πρῶτον ibidem & apud alios. REITZ.

ead. l. 12. Ἐλεφαντίνων πυλῶν) Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. Virgil. Homeri somnia imitantem. Aen. VI, 894: *Sunt geminae somni portae* &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὑπὲρ) Περὶ editum, correxit Solan. Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen ascuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum Suida (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φάυλος. REITZ. Cl. Wesseling. monuit videndum Zenob. VI, 23, & ibi Schott. IDEM in *Addend.*

ibid. l. 6. ν' πύδας) Forfan x' scribendum. Certe non ν'. SOLAN.

Pag. 299. l. 1. Πυθαγόρα) Atqui duas Hom. Od. T. Δοιὰ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὄνειρον. Virg. VL Aen. *Sunt geminae somni portae* &c. COGN.

ead. l. 2. Ὀμηρος) Od. T, 560. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκείνου) Τοῦ χρυσοῦ scil. GUYET.

ibid. Καὶ μέταλλα ἕλα χρυσοῦ κεκομίσθαι μοι Δοκεῖς) In:

terpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse*. Μέταλλα ὅ-
λα χρύσεια, totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla
Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effo-
diuntur. Iustinus de Philippo VIII, 2: *Auraria in Thessalia, ar-
genti metalla in Thracia occupat*. Sic damnari ad metalla. GRAEV.
ead. l. 11. Κεκοιμῆσθαι) Ita Fl. & L. nisi quod in hoc men-
dose scriptum est κεκοιμῆσθαι. Vide Ikar. c. 1 extremo. In re-
liquis κεκοιμῆσθαι. SOLAN.

ead. l. 300. l. 6. Ἀριστον μὲν ὕδωρ) Pind. Ol. 1, 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς περ τοῦ τοῦ μόν) Ὡς περ οὖν τοῦ μόν. MARCIL.
Recte quidem lectionem, quam invenit, malam, corrigit
Marcil. Sed cum pro illo του iam γὰρ habeamus, mutatione
nihil amplius opus erit. REITZ.

ead. l. 13. Εὐκράτης) Verum fuisse nomen, ob infanda, quae
in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοφ.
c. 5, ubi nomen idem occurrit. SOLAN.

ead. l. 14. Λουσάμενον) Vera hic observatur verbi medii po-
testas, i. e. cum laverim me; quam in hoc verbo praeclare ab
activo distinguit Long. Past. I, p. 35 f. (p. vero 27 ed. Moll.)
λούει τὸν Δάφνιν ἢ Χλόην — καὶ αὐτὴ ἐλούσατο τὸ σῶμα. No-
ster supra c. 3, ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἀρεί. Quod & me-
dia & passiva formā potest exponi. Sed post Kutteri de ver-
bis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias
occafio ostendendi, in multis verbis promiscue usurpari me-
dium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. REITZ.

ibid. Ἦκειν ἐκέλευε τὴν ὄραν) Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὄραν,
ut in Ev. Ioan. IV, 52, χθές ἐβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.
Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὄραν dici,
quod Gronov. demonstrat ad Arr. 2, 2, No. 10. REITZ.

ead. l. 4. Ἀθλητῇ) Sub Pythagorae ipsius persona:
primum enim fuisse aiunt, qui πυγμῇ secundum artem O-
lympiae certavit & vicit Ol. XLVII. Diog. Laërt. in Pyth.
p. 225 E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura.
Eius victricem ad Ol. LI refert Syncellus. Haec ex Loydio
de Olympionicis &c. Confule de ea re R. Bentleii, & Henr.
Dodwelli controversiam; illum dissertatione de Phalar. Epist.
52, hunc de aetate Pyth. p. 153. Prior de philosopho intelli-
git; posterior de alio. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμηρον ἀμβροσίην) Hom. Il. B, 56. SOLAN.

ead. l. 13. Προάγοντα) Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτὸς σε δειπνεῖν,
ὥς περ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνοῦ ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμνη-
ρῶνός σου τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: Nihil

enim prohibet, quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est *reducere*? immo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo Codice, ἀναπλάττοντα, si veluti coenae illius somnium imagineris, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari*, animo *deformare*. GRAEV.

Pag. 302. l. 6. Ἑστιῶ γενέθλια) Sic ἑστιῶν γάμους, epulas nuptiales celebrare, Aristoph. Av. v. 131, & Ael. V. H. VIII, 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Μαλακῶς ἔχοντα) Phrasi eadem utitur Alciph. III, Ep. 19, p. 318: Ὁ δὲ σύργαστρος μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν, subulcus vero iam aegrotat. REITZ.

ead. l. 11. Προσκυνήσας) In Flor. Cod. deest προσκυνήσας. BOURD. Προσκυνήσας non agnoscit Fl. ed. neque in P. existisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra cap. 14. dicit, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος, sed in maius haud dubie rem extollens. SOLAN. Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενος, me non adeo offendunt, cum similia dederim ad Tox. c. 2; quam verbum ipsum προσκυνήσας, de quo recte Solan. sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. Ael. I, 21, qui Persarum regem adorare nolens, ne in patrios mores peccaret, humi proiecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. Sed & Liban. Ep. 78, ἐκείνοις δὲ πανταχοῦ προσκυνεῖν. Conf. not. Wolfii no. 11. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens ad morem antiquum. REITZ. Verbum προσκυνεῖν hic me non offendit. Actum iam erat tempore huius scenae de illa libertate Graeca. Vid. Lucian. Nigrin. c. 21. GESN.

ead. l. 12. Ἠπιάλον) Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore, qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, Alciph. III, pag. ult. καὶ ἡπιάλῳ συσχεθεῖς, εἰς τὴν αὖ ἀπέψυξ. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingeretur aeger. Vulgatum ἐπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Bergler. l. c. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφεδρος) Vid. Spanh. ad Ioseph. Ant. XVI, c. 3, § 3, ubi Iosephus ait: διδὲ καὶ καθάπερ ἑφεδρόν τινα τὸν Ἀντί;

πατρον εισήγαγεν. Ad quae verba ille: *Apposite hic ἑφελος Antipater, quasi tertarius in duorum fratrum vicem subsidiarius, iuxta Scholiast. ad Aiad. Soph. v. 618: ἑφελος δὲ παρεσκευασμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαιούσι, παλαιεὶν τῷ νικησαντι. Hinc Lucian. in Gallo &c. Vide plura, quae noto de hac voce ad Aeschyl. Choeph. v. 861, μόνος ἦν ἑφελος Δίσσοις μάλλει θεός Ὀρέστης. Idem vero hic Zonaras pag. 245 B. ὡς ἑφελόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. Infra ἄλωσ. L. 1, c. 42, ὡς περ ἐπιτείχισμα τοῖς νιοῖς. Addo Aristoph. Ran. v. 804: — ἔμελλαν — ἑφελος καθεδεῖσθαι καὶ μὴ μὲν Αἰσχυλὸς κρατῇ, ἔξῃν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης διαγωνισθεὶς ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. REITZ.*

ead. l. 15. Συνεχὲς ἐπισκοπῶν, ἐποσάπουι τὸ στοιχεῖον εἶναι Subinde respiciens, quot pedum esset solarium umbra. Recte sic Salmurienensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. VI, c. 8: τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ ἢν καὶ στοιχεῖον ἐκάλου. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπουι τὸ στοιχεῖον εἶναι. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicabant; quam & στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἔδει σπένδειν, propinquandum erat ad coenam, cum umbra decem pedum esset; quia tunc erat legitimus coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exerc. Plin. Aristophanes in Ἑκκλῆσ. (v. 648) Σοὶ δὲ μελήσει ὅταν ἡ δεκάπουι τὸ στοιχεῖον λιπαρὸς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον. Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Σὺν τριβακῶν Verum Scholion fuit ἐπ' — τριβακῶν) Σὺν τριβακῶν. SOLAN.

ibid. l. 2. Ἠπιάλον) Hoc Scholion antea ad πλαυρίτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse, quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. SOLAN. Tamen & Hesych. Ἠπιάλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ αὐτὸ καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλον, ῥίγος, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος Ἠπιάλον φασιν. Cui & assensit Galenus. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. qui recte docet, & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro febre mihi accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febre ipsa hic valet generaliter; vid. not. ad textum Luciani. REITZ.

ibid. col. 2. l. 4. Εἰσερχόμενος) Vid. Lucian. Ἑρμ. cap. 40. SOLAN.

Pag. 303. l. 1. Ὀποσάπουν) Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicuius solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit Schronerus in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores, iuxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum sol facit. LEED. Vide Κρονος. c. 8, & Δεξ. c. 4. Salmas. Plin. Ex. 446 B. & 455, quem consultavit Dion. Peravius Diff. Var. VII, 7. Poll. I, 72; VI, 48 &c. Suid. δεκάπουν. & Arist. pag. 744, & Athen. 8 C. & Casaub. ad eius lib. VI, c. 10. SOLAN.

ibid. τὸ στοιχείον) *Litera* redditum erat in *Par.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit. Ego literam recte quidem verti agnosco; sed numerum tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est.* REITZ.

ead. l. 3. Ἀπορρίψας) Quia de balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτειν apud Plut. dicitur, (v. p. 868 B.) emendandum putaram, & legendum ἀπορρίψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster, ἴστ. α', cap. 30, mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam Polyae. Strat. IV, pag. 237 C. Adde Iambl. No. 74, & 77 A. — σπίλους. SOLAN. Ἀπορρίψας pro celeriter proripio positum esse, non modo exempla ab Solano adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo, qui de lecto subito desilit, *se deiicit*, habuimus Asin. cap. 54. REITZ.

ead. l. 5. Ἀναβολή) Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέφας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut, quae esset parte purissimum, ea videretur. Sic interpretes. Nec reprehendo, nec hic audio veterem Codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μεταβολή. Sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολή, amictus, amiculum. Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est, qui incedit pallio decore composito. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀρχιβίου) Nomen videtur fictitium. SOLAN. Alciph. III, Ep. 55, p. 406: Ἀρχιβίος ὁ Πυθαγορικὸς ὄχλον ἐπὶ

τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine Suidae commemoretur, huc nihil facere arbitror. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Οὕτως δὲ) Consuetudo postulareτ οὕτω, sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis auđt. interdum sic scribi video, ut Diod. Sic. II, cap. 50 sub init. οὕτως φλογάδης. Item Alciphro. III, p. 348, οὕτως τήν. Et vicissim οὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. REITZ.

Pag. 304. l. 1. τὰ καθήκοντα) Officia; & sic recte idem interpretes in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόντες, qui officia norunt. BOURD.

ead. l. 4. Πρὸς ἡμῶν) Flor. πρὸς ἡμᾶς. BOURD.

ead. l. 6. Ἐθέλω) Ita correximus ex Mss. Regg. 1428. & 3011. cum vulg. legeretur ἐθέλωις.

ead. l. 10. Θεσμόπολιν) Verum nomen. Stoicus is philosophus, de quo Noster nominatim Μισθ. c. 33 & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀμα λέγων) Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Confer μεταξὺ eadem structura Iov. Conf. c. 4. Et de Salt. c. 11 pr. REITZ.

ibid. Χείρας ὀρέγων αὐτῷ) Hanc scripturam secutus est interpretes. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπεριδύμενον τ. οἶκ. BOURD.

Pag. 305. l. 1. Κελεύσω) Flor. κελεύω. BOURD.

ead. l. 2. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἐστιαθῆναι) Angl. ἐστιαθῆσαι. De hoc loco Heinf. ad Hesiod. BOURD.

ead. l. 3. Χώραν ἔχης) Sic fere supra pro Imag. c. 9, κατὰ χώραν ἔαν, suo loco relinquere. Et Long. Past. II, pag. 75, κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) REITZ.

ibid. Λύκος χανὼν) Fab. Aesopi. SOLAN. Qui nescit, videat fabulam eius 138, inscriptam Λύκος καὶ γράυς. vel Avian. F. I. REITZ.

ead. l. 7. Νὴ Δία) Erunt, qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. rescribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adiuncta dici amat, vid. notas ad Dial. Mort. XX fin. immo per se fere negat; cum νὰ Δία affirmantis sit. Distinxit Aristoph. Ran. 790, — κ' οὐκ ἐβάλλετο Μὰ Δί' item v. 800, Μὰ Δί' οὐκ ἐκαίνος dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, v. 793, — Νὴ Δί' οὐράνιον γ' ἔσον affirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri possunt, quia frequen-

tissime omnium hac formula utitur. Idem obiter Ienius monuit ad Abdic. cap. 2. Et non opus est probare, Nā affirmantis tantum esse. Sed *μα* tamen etiam cum affirmatione legas, ita ut simpliciter notet, *per Iovem*. Sic apud Alciph. L. II, 4 pr. *μα τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗ (ἧς) νῦν εἰμι, κατέχαιρον*. Ad quae Bergl. *Alias usitate negantis particula iurandi; hic in affirmatione, quod raro fit. Non desunt tamen exempla. Apud Aristae. I, Ep. 10. Apud eund. I, Ep. 14. — Ita & Plutarch. in Alcib. pag. 206, ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μα Δία, τειχομαχεῖν. Ubi alius posuisset νῆ πρό μα &c. Addo Aristoph. Plut. 187, καὶ ναὶ μα Δία, τούτων γε πολλὰ πλείονα. Verum cum contra, etiam semel, quod sciam, Aristoph. νῆ addat negationi, Thesm. v. 647, καὶ νῆ Δία, τίτ- τούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει* apud Nostm vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνας, non sine molestia, revera sit affirmatio id factum esse cum molestia; tanto minus vulgatum damnare sum ausus. REITZ.

ead. l. 8. Περιβύσαντες) Adscriptit Solanus, vidend. supra Quom. Hist. c. 22. Sed ibi legas *πολλὰ παρεβέβυστο*. Quid tum? REITZ.

ead. l. 11. Κατακλίνουσι) Εἶτα μηδένδε ἀνεχόμενου πλησίον κατακλίσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὃς ὁμοτράπεζοι εἴμεν. In Ms. ὑποκατακλίνουσι quod minime dammandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere iuxta eum, *me* ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto iaceremus. Sic hic locus interpretandus. Ὀμοτράπεζοι sunt, qui in eodem lecto triclīnari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos, nemo humanior paulo nescire potest. GRAEV.

ead. l. 12. Ὀμοτράπεζοι) Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto attubuisse: *ὁμοκλινον* enim dicturus erat, vel *ὁμοκλινῶν*. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor supellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est Virgilianum illud Aen. VII, 115, *Heus etiam mensas consumimus*; ubi apparet e locis Dionysii Hal. atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci *τράπεζα*. Firmantur his ea, quae ad Petron. c. 34, p. 137, de prīvis id genus mensis dedit Burmannus. GESN.

Pag. 306. l. 1. Ἀρετὴν τινα) Supra Tim. c. 9. Infra de Mort. Peregr. c. 3. Bis Accuf. c. 11, & passim. REITZ.

ead. l. 4. Κέρτα) Conf. Dial. Mort. I. SOLAN. Ibi autem;

c. 2, habemus, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοισι deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. Cognati, Vorfii, ac Solani nostri. REITZ.

ead. l. 6. Σύνειρε) Σύνειρε. GUYET. Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. REITZ.

ead. l. 11. Ἄκουε) Scribendum, ἀκουε δὲ ἥδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. Sic Mf. GRAEV.

ibid. Δὲ) Conf. supra lov. Conf. c. 51 pr. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀέναον) Sine dubio Solan. quaesivit, num quae ἀέναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras edd. excussi, & cum in ἀέναον consentire viderem, ita dedi; licet Steph. id poëticum dicat, cum in prosa ἀένναος dicatur. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ἐπὶ λευκοῦ ζείγους) Conf. supra de Merc. cond. c. 3. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ πρόθεον πολλοί) Alciphrr. paulo aliter III, p. 300, εἴτα οἰκετὼν ἐρεπεσθαί μοι στίφος (ἐδόκουν) &c. REITZ.

ead. l. 6. Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα) Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annulli enim plerumque octo in digitis, ut inferius Icaromenippo. MARCIL. Alciphrr. l. c. Ἐφκειν δὲ καὶ τὸ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυτάλαντους λίθους περιφέρειν. Ubi Bergl. Lucianeā comparans ait: Videtur Lucian. πολυτάλαντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in Amoribus c. 41, ubi alium Alciphronis locum (qui est Epist. XI, L. III) imitatur, ubi de inauribus, quarum πολυτάλαντον βρῖθος dicit, multorum talentorum pondus, satis hyperbolice. Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. Τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? REITZ.

ead. l. 7. Ἐξημμένος) Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis, vere Lucianeum esse, quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένους τῶν βοστρυχῶν de Euphorbo diceret, c. 13. Consule Συμπ. c. 42, & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, efferrī ut dicantur, non sinunt veterum mores. SOLAN. Ἐξημμένους) Ne Solani diligentiam defraudem, dicam, ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένος, optime, ut mox cap. 13 pr. Et Catapl. c. 3, τίνα, καὶ πῆραν ἐξημμένον, non — μένην. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάσθαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hyp-

allage, quod indicavi ad Amor. c. 41. Sic Afri. c. 48, ἐπὶ βάλλομαι στρώματα πορφύρᾳ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. REITZ. Quod Solanus probe divinarat legendum ἐξημμένος, id iam Luciano reddidimus auctoritate Mf. Reg. 3011.

ead. l. 9. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο) Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitatiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum Hefychii descriptio docet, πρόποσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας, tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicuratae poculo, apud Aelianum V. H. I, 16, & XII, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent Ald. 2. & Hag. utraque ἐκκομιζομένου. GESN.

ead. l. 10. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο) Ut in Nigrin. BOURD. At Scholiast. τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra 1 Ver. Hist. c. 23, ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστὶν &c. ubi idem ex Ceb. tab. quoque probavi. Adde infra Icar. c. 7 f. Et Diod. Sic. L. III, c. 33, v. 89, ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis iam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque auct. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, Ammonius quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert, scribens: Πότος βαρυτόνος, καὶ ποτός ὀξύτονος διαφέρει. Πότος μὲν γὰρ ἐστὶ βαρυτόνος τὸ συμπόσιον ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς; κύβοι. ὀξύτονος δὲ αὐτὸ τὸ ἐκπομαῖ ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic iam πότος & ποτός, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur, non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adiectivi ποτός potabilis; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. REITZ.

ead. l. 11. Φιλοτησίας προπίνοντα) Vide Iul. Capitol. in Vero, quem ait convivas ita donasse. SOLAN.

ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις) Sic bibere IN poculo, pro ex, habuimus supra, Deor. Dial. VI, § 2, ἐν ἐκπόματι πίνειν. Item de Merc. cond. cap. 26 f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in libello de Ambiguis. Sic etiam Athenaeus XI, pag. 483, cap. 10, πίνουσιν ἐν πιθάκταις cum duobus ante versibus dixisset, πίνουσιν ἐκ κερα-

μαίων ποτηρίων. Sed in Graecis ibi frequentius, quam ἐκ. REITZ.

· ead. l. 12. Εἰσκομιζομένου) Veterem scripturam ἐκκομ—
mutavit editor Salmurienſis in εἰσκομ—. Recte. SOLAN.

· ead. l. 14. Ἀνέτρεψας) Vid. ſupra de hoc verbo, ad Aſin.
cap. 40. Et conf. rurfum, ſi lubet, Alciphronem, fatiſ iam
indicatum, qui dulce ſomnium galli cantu ſimiliter interrump-
tum ait. REITZ.

· Pag. 308. l. 5. Τὸ πολὺ) Ita Mſ. Reg. 2955. In edd. de-
eſt artic.

· ead. l. 8. Ἐξήκεις πολομήσαν) Hom. Il. P, 51. SOLAN.

· ead. l. 11. Διαδεδεμένους) Ἀναδεδεμένους L. Utrumque
probum. SOLAN.

· ead. l. 12. Χαρίτεσσιν ὁμοίας) Parvae ſunt duae labeſ, quae
videntur a typographiſ profectae, ſed quae tamen omnes
inquinant editioneſ, in quibuſ ſcribitur χαρίτεσσιν ὁμοίαι,
pro χαρίτεσσιν ὁμοίαι & ὅτι χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἐσφόνκον-
το, pro ἐσφόνκοντο. Sic enim apud Homerum Il. P, v. 51, cu-
iuſ ſunt, ut liquet, verba. GRAEV. Χαρίτεσσιν antea legeba-
tur, quod verſuſ reſpuit, ideoque Homerum ſecutus mutavi.
Vid. Il. P, 16. Et ad verba ſeq. vid. eund. ibid. v. 52. SOLAN.

· ead. l. 14. Ἐσφόνκοντο) Mendoſe in multiſ, iſſque recentio-
ribuſ, legebatur, ἐσφόνκοντο. At Fl. Ven. utraque Ald. & Fr.
& ipſe Homeruſ, uti reſtituimus, habent. SOLAN.

· Pag. 309. l. 2. Ὡς ποτε) Omneſ praeter P. 55 (P. autem ὁ-
πότε.) Atqui meliue & ad ſcripturam propiue ὥſ ποτε. SO-
LAN. Scripturam ed. P. ὁπότε exhibentiſ non ſperno, neque
ab ea diſceſſiſſem, niſi iuſta ſuſpicio eſſet, eam ex coniectu-
ra ſic emendaſſe ceteraruſ ὥſ ποτε. REITZ.

· ead. l. 13. Ἡφουν) Ὅτε τὸ ἔτνοſ Ἡφουν τοῖſ Κρογίοιſ, δύο τῶ-
μουſ τοῦ ἀλλᾶντοſ ἐμβαλόν. Cum duobuſ extoruſ fruſtiſ inie-
ciſ legumen coquerem Saturnaliſ. Ἐφω quidem mutuatur ſua
tempora ab ἐφω, ſed quod dudum repudiabant Atticoruſ
aureſ, ut οἱ γραμματικῶν παῖδεſ docuerunt. Itaque pro Ἡ-
φουν malebam olim Ἡφον, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legen-
dum eſſe Ἡφουſα, & pro τῶμουſ, τεμάχη. Sed ἀλλᾶντεſ ſunt
bouli, ſarcimina, non inteſtina. GRAEV. Ἐφω rarum eſſe
Grammatici aiunt, non plane damnant: ideoque imperf. inde
formatum ſervavi quidem, facile tamen permittent, ut Ἡφου-
ſα cum duobuſ Codd. legat, cui libuerit. Utitur praef. inf.
ἐφω ab ἐφω Aret. Cappad. L. 2 Morb. Acut. c. 2, p. m. 97
A. Verum iſ Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe
aliquiſ contendat. Sed poteſtate praefentis tamen ibi uſurpa-

tur. Ἐλεῖν vero dici de eo, qui quid coquendum curat, ait Casaub. ad Athen. L. IV animadv. cap. 15 versus fin. In ipso vero Athen. sub init. eiusd. cap. ἔλεῖν quoque praesens est, φαλὴν ἔλεῖν — μεμαθήκειν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud Diodor. Sic. I, cap. 84, prael. ἐλόντες legitur, quasi foret ab ἐλάω, ideoque Wessel. N°. 29 ἐλούντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Casaub. dicat ἔλω esse, coqui curo, id ita verum credo, ut saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et sic *lentes coquere* dicitur dominus, qui id servus imperat. Nam ἔλω per se esse coquo, probarem, si quid opus foret, ex Pind. Ol. A, — ἐν σκότρῳ καθήμενος ἔλοι (γῆρας), & ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Σιμὼν) In P. & I. Σίμωνε, prave. SOLAN.

ibid. Κραμεοῦν τρύβλιον) Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus, qualia Numae fictilia: & ita videtur interpretari τρύβλιον Hesych. ποτήριον μυστηρίου. BOURD.

eod. l. 7. Ἀνιζομένους ἡμᾶς) Active & passive usurpari ἀνιζομαί vid. Duker. ad Thucyd. III, cap. 85, quem adeundum monebat Hemsterh. REITZ.

eod. l. 13. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶτον, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῇ καὶ ὑσγίνοβαφῇ ἀμπεχόμενος) Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est, unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmuriensis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias iuxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus. Ποῦ κεῖνται in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείπων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus iuxta leges Simon ille, qui coria patria, qui patellam circum lungebat, gaudens purpura ostroque circumiectus. In his nulla sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio libreriorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit: ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ nihil habent, unde*

pendeant, & nihil significant. Sed ex Mf. haec iactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in veteri Codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλουργῇ καὶ ὕσγινοβαρῇ ἀμπεχόμενος. Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. Ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi: ἐλαύνειν est, subaudito ἵππον, equitare. Ut apud Latinos vehere sc. se equo, pro vehi, frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. Herodot. ἐξήλαυνε ἐς ἠθεα τὰ ἑαυτοῦ, equitavit ad suam domum. Ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uitriiden. Hyginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hyginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmast. exercitat. Plinian. GRAEV. Puto ego, Graevii Codicem, ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum eat, non nosse virum videatur: ostenderunt copiose viri docti ad Nεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in futuri praesertim semidocti sermone familiari, & ad sapientiam ostendendam abrupto) iungi videntur ista ἅπαντα ἐκεῖνα ἐξελαύνει. Quae absconderat Drimylus, quae attingere ausus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conspectum iubet, dum illis quae domi, qua in publico, utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat solemnem illam, in equo vel curru procedendi significationem servare: tunc ἄσμενος illud iungendum cum περιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae sequuntur, verbum ἔχει. GESN. Non improbamus cum cl. Bel. de Ball. scripturam Mff. Regg. 2955. & 3011. sic exhibentium: ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμωνός ἐστι καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων (περιέλων vult idem vir cl. sine causa.) ἄσμενος ἐξελαύνει. Nihil tamen vul-

gatam mutavimus, ex qua sensum haud absurdum elicit Gesnerus.

ead. l. 14. Τὰ πιναρὰ) Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἡμφισμένος, aut simile quid. GUYET. Immo intelligitur, ut bene monet Gesner. Exempla dedere Iensf. aliiue ad Mort. Dial. X, § 4. Conf. infr. Bis Acc. c. 14, ὁ τὴν σύριγγα. REITZ.

ibid. Τὸ τρυβλίον) Quia & paulo supra, & infr. c. 29, & alibi hoc accentu in edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum Iung. ad Poll. VI, Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva trisyllaba solent esse paroxytona. REITZ.

ead. l. 15. ἄσμενος) Pone comma post ἄσμενος. KUSTER. Ego in περιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. SOLAN.

ibid. Ἐξελαύνει) *Curtu vestus in publicum prodit &c.* Male interpretes. GUYET. Vidit igitur iam Guyetus idem, quod Graev. Ita simplex ἐλαύνειν pro *proficisci*, Thucyd. VIII, cap. 108, ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας, *solvens (navim) properabat in Ioniam.* Aelian. V. H. I, 31 pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, *cum rex in Persidem equitat.* Ibid. cap. 33, Ἀρταξέρξης ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα, *Artaxerxi per Persidem equitanti.* Quae constructio ne durior videatur, confer Lucian. Rhet. praec. c. 5, ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et Alex. c. 46 f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in Quom. Hist. c. 3. Ἐξελαύνειν autem rursus hoc Dial. c. 25, ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον — ἀρχοντα. REITZ.

ibid. Ὑσγινοβαφῇ) Ὑσγινον, plantae genus, cuius succus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea sit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glastum, non convenit inter auctores. Sunt, qui dicunt, Ὑσγην esse plantam, & Ὑσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, sed rubram esse: magis congrue forsitan huic loco; nam differunt, opinor, inter se ἀλουργές, καὶ τὸ Ὑσγινοβαφές. LEED. Aelian. V. H. III, cap. 9, Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ Ὑσγινοβαφῇ. Ubi Periz. ex Salmas. Exerc. Plin. p. 272 docet, colorem Ὑσγινοβαφῇ medium fuisse inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura Salmas. p. m. 193. REITZ.

Pag. 311. l. 3. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα) An non προΐοντα; Ut infra in hoc libello, ὥστε ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν. GRON.

ead. l. 9. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς) Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς: sed magis tamen

probo libri veteris scripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνηρ-
τήσιν αὐτὰς, minantur se ipsas suspensuras. Hae sunt & minae
& facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Lucia-
no non unum est exemplum. GRAEV.

ead. l. 14. Ω χρυσὲ) Homer. Il. Ξ, 214. Eur. fr. Belleroph.
70, v. 6, Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. Pro βροτοῖς autem
legitur hic κτέρας, quod observandum. Apud Athenag. legi-
tur ἀξίωμα pro δ —. Leopard. 44. Apud Grotium δεξ —. SO-
LAN. Deditus interpretationem prioris versiculi Euripidei
apud Senecam Ep. 115, servati etiam a Barnesio fragm. Bel-
leroph. v. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non po-
nit κτέρας, sed βροτοῖς, quam substituere fortasse, qui inso-
lentiam illius vitarent. Est ceteroqui κτέρας apud Hesychium
κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum versiculum & ad
Incerta retulit Barnesius v. 387, & in Add. Belleroph. v. 6,
ubi etiam ita vertit, *Aurum est, quod homines vincit imperio suo.*
GESN.

ibid. Κάλλιστον κτέρας) In Euripide κ. βροτοῖς. BOURD.

ibid. Κτέρας) Κτέρας hic locum habere non videtur. GUYET.
Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex Eurip. vertaturque: *Aurum*
res iucundissima mortalibus. REITZ.

Pag. 312. l. 12. Λοιδορεῖσθαι σοι) Suspecta videtur Solano
haec fuisse lectio, quod asterisco apposito significavit. Sed
λοιδορεῖσθαι videtur passivum esse, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet,
q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ sive ἵνα σοι
λοιδοροῦμαι. Quid causae lateat, cur igitur improbarit, non
fatis assequor. An quia λοιδοροῦμαι plerumque medium esse
solet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινι activa pote-
state dici solet, hic vero λοιδορεῖσθαι μὲ dici visum fuerit?
Vix credo, quia μὲ ad προάγειν pertinere, fatis videre po-
tuit. Sed melior occasio erit hoc discutiendi ad Icarom. c. 30
f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accusativo iungitur, ma-
nifesto construebatur cum dativo in edd. REITZ.

Pag. 313. l. 1. Ἀπέλλωνος) Pythagorae animam ab Apolli-
ne ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδὲς ἀν-
ἀμφισβητήσει, affirmat Iamblichus in vita Pythag. c. 2. *Prio-
rem esse corpore* a Pythag. docuit Plato Tim. ed. Bas. 1556, p.
478, l. 40. *Alatam esse*, Phaëdone p. 204, l. 33. LEED. Vide
N. Δ. XX, & Diog. Laërt. post pag. 507 B. SOLAN. Servat
decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homi-
nes inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem.
Vid. Iamblichus f. 177, & Porphyry. f. 28. GESN.

cad. l. 3. Καταδίκην) Memorat Clem. Alex. Strom. III; Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντις, ὡς διὰ τινὰς τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τοῦτο τέθαπται. Huius sententiae Orpheum esse auctorem, tradit Plato Cratyl. p. 55, l. penult. LEED.

cad. l. 12. Μύρμηξ Ἰνδικὸς) De qua Prop. III, 13: *Inda co-vis aurum mittit formica metallis*. Et mira de eadem narrat Plin. XI, 31, cui non multum abfimile narrat etiam Herodotus in Thalia. LEED. Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex Aeliano discas de anim. III, 4. De his etiam Philostr. 229, ubi in nota habes auctorum loca de iis, quae nos, ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad 'Εν. δ. ultimum. SOLAN.

cad. l. 14. Εἴτα ὠκνοῦν ὁ καλοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἥκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος) Salmurientis: *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alitus*. Sed ἥκειν ψήγματα ἐς βίον significatne frustra importare in vitam? In ed. Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκειν. Constat sane, ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὐ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives*. Εὐ ἥκω φρενῶν apud eundem, *sum prudens*. Sed tum semper εὐ aut πόρρω, adiunctum habet. Quod concise dicunt εὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, εὐ ἥκειν ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Ml. Flor. Ald. ceterisque edd. In Florentina vero ed. scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi, excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκειν φέροντα, *omisi ferre in vitam*. Est loquendi genus, ut multa huius generis alia, Graecis peculiare: ἥκω φέρων est fero. Isaeus, οὐ γενόμενας διαθήκας ἥκει φέρων, *non affert factas testamenti tabulas*. Apud poëtas vero, inprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla. GRAEV. Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Ceterum verba haec ita verba vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frustra in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικόν, ex iis, qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde frustis pro commatu mecum sumtis?* IENS. Nihil deest ad sensum, modo aliter constuantur verba.

quam adhuc factum, aut levissima transpositione iuventur, ad quam Gesneri versio pronum iter monstrat. Quod enim Graevius φέροντα ingerit, concederem, si plane opus esset, & si φέρον dixisset, bene haberet, idque voluit, credo, sed non attendit ad sequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. supr. Alex. c. 6, ἐπισιτισαντὸ τε τὰ ἀρκούντα. Arrian. L. III, cap. 20 f. ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόβι, ὅτι ἔρημον τὴν πρὸς αὐτὸν χώραν ἤκουον. Nostrium infra Icar. c. 11, & Bis Accus. c. 28 pr. ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισιτίσαστο. Unde videbis, non esse *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, sed *in viaticum capio*, s. de frumento mihi prospicio. REITZ.

ead. l. 15. ἥκειν — ἐπισιτισάμενος) Supple partic. ἄγων, aut φέρον. LEED. Vide N. Δ. I, Ἐπισκ. c. 20, & Eurip. Orch. 1323. De ἐπισιτ — vide Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Τόρδς) Admisimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 314. l. 5. Ἐπ' Ἰλίου) Omnes edd. praeter Venetas, ἐν Ἰλίου, quod & ferri poterat, quia Troianus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. SOLAN. Ἐν Ἰλίου) Non ausus sum ἐπ' recipere, quia mox post versum hinc sextum eodem respiciens ἐν Ἰλίου rursus ait; & quamvis pugna revera non *intra*, sed ad Ilium gesta sit, tamen & ἐν sic utitur Homer. quem indicavi ad Quom. Hist. c. 28. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐρώπῃ, & c. 38, ἐν Ὀλύμπῳ pro ἐπὶ. REITZ.

ibid. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.) Hom. Il. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 6. Χρήσθ' ὕστερον) Diog. Laërtius Hermorimum & Pyrrhum piscatorem Delium fuisse, antequam Pythagoras esset, tradit p. 215 B. A. Gellius post Pythagoram Pyrandrum fuisse, deinde Callicleam Deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce. IV, 11. (Vide Menag. ad Diog. Laërt. l. c. p. 26 D. E.) Aethalidem praeter alios inserit Porphy. N°. 45, & Tertullianus de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide Iambl. N°. 63, & 134, & Diog. Laërt. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 3. Κασίγνητοί τε ἔτας τε) Hom. Iliad. Π, 456. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον) Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτον σοι φημι ὑπερφυῶς μὴδ' ἐν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes edd. Graecae μὴδ'. GRAEV. Μὴδ' ἐν P. & L. uti emendare iusserat Graevius. In impr. μὴδ', aut disiunctim μὴ δέ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφιδρᾶς) Diodor. Siculus habet in singulari Ἀ-

φίδναν IV : φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφιδναν, τῶν Ἀττικῶν πόλεων. LEED.

ead. l. 9. Τοὺς τότε) Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. SOLAN.

Pag. 316. l. 2. Πάτροκλον) Hom. II. Π, 808. SOLAN.

ibid. Ἀπέκτεινα) Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum: Hector peremit, v. 818 & seqq. LEED.

ead. l. 4. Ὁ Μενέλαος &c.) Hom. II. P, 47 seqq. SOLAN.

ead. l. 11. Βίβλους τὰς Ὠρου) Orum aiunt regem Aegypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Gilb. Cognatus eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi Pierii Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Aegyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. Iſidis autem librorum meminit Plato in II Dial. de Legumlatione, vocatque τῆς Ἰσίδος ποιήματα, τὰ τὸν πολλὸν τοῦτον σισωσμένα χρόνον μέλη. LEED.

ibid. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν) Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέβηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἑλληνας, ὥστε θεὸν ἰδεῖν με. Interpolator: Et cum in Italiam rursus vela fecissem, eo affectu Graecos eius temporis imbui, ut me Deum praedicarent. Palmerius cum vidisset, in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata literula vidi puer fere, scribendum esse, ὥστε θεὸν ἡγόν με, ut me pro Deo ducerent, seu haberent. Et vere me vidisse, Mf. postea declaravit, qui eandem servavit scripturam. GRAEV.

ead. l. 12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα) Τὰ χαρία· ut Aristoph. Nub. II, 1, οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, non alia sunt praeter haec loca. LEED. Κατ' ἐκεῖνα Ἑλληνας) L. Bos de Ellipsi. p. 93 super hoc loco ait. perperam interpretem haec Luciani vertisse, Graecos eius temporis; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum, Graecos, qui isthic erant. Id quod pluribus demonstratum videas ibid. REITZ.

ead. l. 13. ὥστε θεὸν ἰδεῖν με) Lego, ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. PALM.

ead. l. 14. Ἀναβεβιωμένοι). Diog. Laërtius p. 219 A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ἔδον, atque ibi vidisse Hesiodi & Homeri animas, nescio quas poenas luentes. LEED.

ead. l. 15. Χρυσοῦν τὸν μηρὸν) Iambl. in vita Pythag. N°. 92, & Diog. Laërt. p. 216 E. λέγεται δὲ αὐτοῦ περὶ γυμνα-

δέντος τὸν μηρὸν ὀρθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti, ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. LEED.

Pag. 317. l. 6. Περὶ αὐτῶν) Sic *Fl.* ed. melius, quam ut in reliquis est ὑπέρ. SOLAN. Ὑπέρ αὐτῶν) Lubens admitterem περὶ cum *Fl.* si plures addicerem. Sed ὑπέρ nondum reiicio cum Solano, qui id iam delerat: nam etsi norim, qui differat ὑπέρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπέρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aequae ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex Virg. Aen. I fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectorē multa.* Ita Diogen. Laërt. videtur τῷ περὶ substituuisse ὑπέρ, in prooem. pag. 8, Segm. 10 pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης, i. e. *philosophiam de Dīs & iustitia.* Aelian. XII, 52 pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. REITZ.

ead. l. 9. Οὐδὲν ὑγίερ) Vide Iambl. N°. 105 & 227, ubi fateatur, ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι) Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad Dial. pro Laps. c. 12, Quom. Hist. c. 17, & Phal. I, 1; item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8, ibique notata. Pro Imag. c. 17 &c. Anacr. Od. XI, 11, Ὅσῳ πέλας τὰ μοῖρας, quo magis potius appropinquat. Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adiectivi post ὅσον intelligendus in Long. Past. III, 118, ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο, *sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde Hippocr. S. 2, aph. 10, Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁπόσῳ ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁπόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distingo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. Alciphr. III, Ep. 70, p. 444, Ἀττικῆς στομυλίας καὶ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτους ἐπαίων. Plura Gesner. ad Iov. Conf. c. 7, ubi inter exempla, quae affert, aptissimum hoc ex eiusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχαι — ἢ μυρίας μοι βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? cum posterioris huius ellipseos tot iam produxerit testimonia L. Bos de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus Meibomium in Epicteto, (supra pro Laps. c. 12) ita ad alteram non attendisse videtur interpres Hero-

diani I, 17, 16, dum haec verba, *συρτίθενται φάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid*. Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim, eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo magis vel potius omittere, haud infrequens. Tacit. de mor. Germ. c. 6 f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur*. Sallust. Catil. 48, 5, *Tanta vis hominis leniunda quam exagitan-da videbatur*, ubi plura Cort. Adde Gron. Duker. ac Drakenb. ad Liv. I, XXV, § 13, Iens. Lect. Luc. p. 278—9, & Wopkens Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi *ξενίζομαι*, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Iac. Elsner. ad Ep. Divi Petri IV, 4, ubi ἐν ᾧ *ξενίζονται* hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. REITZ.

Pag. 318. l. 1. Ἐν τῷ μέρει) Similis locutio est apud Aristoph. Ran. I, ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἰσῷ μέρει & II, 1, Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, ex altera parte, vel vicissim. LEED.

ead. l. 5. Ἀποδυσάμενος) γ & η toties male confunduntur in edd. vet. ut vix opus sit monuisse, aut ad edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπασίαν) Meretricem etiam factam tradit A. Gellius, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV, 11. SOLAN.

ead. l. 15. Καίκευς) Vid. Ant. Liberalem Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. SOLAN.

Pag. 319. l. 4. ὦπνευ) Forſan ὄπνευ. GUYET. ὦπνευ) Vox non inhonestae significationis. Hesychius exponit ἐγόμεναι. LEED. Sic Fl. sola. In reliquis ὄπνευ. SOLAN. ὦπνευ & scribi curavi supra, Eun. cap. 12, ubi itidem edd. vulgo i medium omiserant. In l. hic est ὄπνευ, iota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignisſce, lector, Crenianae huic diligentiae. Interim ὄπνω sine i est ap. Aristoph. Ach. v. 254, — ὡς μακάριος ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam sylvabam. REITZ.

ead. l. 5. Ὀρῶς) Sic melius P. & L. quam in impr. οἶδας. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐριπίδης) Locus est Medae v. 250: Ὄς τρις ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλωμι' ἂν μάλλον, ἢ τεκεῖν ἄπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii, *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere*. GESN.

ead. l. 9. Στῆναι) Τοι excidisse videtur, *στῆναι τοι, ἢ ἀπαξ* &c. GUYET. Non male olfecit Guyet. aliquid ad versum deesse; at cum in Eurip. legatur, *Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἀπαξ τεκεῖν*, patet, non ipsum versum, sed sententiam tantum eius ab Luciano esse excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὀδίνουσαν) Inscite vertunt: immo praemonito te, paulo post puerperam fore. Sensus enim est: equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies: id faris liquet, tum ex iis, quae antecedunt, tum ex iis, quae sequuntur. L. BOS.

ead. l. 11. Ὀδίνουσαν) Ὀδίνουσαν legendum, ut sit futuri temporis. GUYET. Assentior Guyeto, nil tamen mutavi. Amat futurum *εἰς μακρὰν*, vid. Aristoph. Thesm. 389, & Vesp. 452. Alciph. I, Epist. 35 f. *οὐκ εἰς μακρὰν ἀνισομένοις*. Sed praesens hic nil habet incommodi. REITZ.

Pag. 320. l. 1. Σὲ οὖν) Unde habeat, haud facile dictu est: neque tamen adeo absurde sua solet comminisci, ut nihil prorsus veri subsit. De Pythagora autem quid vere senserit Noëster, serio in Alex. exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cuius aetate vixisse traditur. Vide Iambl. N°. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. Diog. Laërt. pag. 214 D. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ) Iac. Elfner. haec Luciani verba, ad illustranda Apostoli illa ad Roman. VII, 3, afferens vertit, *Aspasia nupsisse tyranno*, atque idem significare putat, quod Apostolo *εἰς γέννηται ἀνδρὶ ἐτέρῳ*. Sed minus profecto accurate. Nam primo non videtur attendisse, quod Lucian. haud ira multo ante Aspasia vocet meretricem, ut erat; neque esse confundendam cum Aspasia, quam Cyrus sibi iunxit, de qua Aelian. XII, 1, quamque probe distinxit Loydus in Lex. Hist. Geogr. Deinde, aliam esse verborum Luciani structuram, qui vult, *tunc, galle, exstitisti Aspasia tyranno*? unde minime consequitur, verbum *γενέσθαι* *τινὶ* hic significare, *nubere alicui*, etsi casu accidat, ut de coniunctione cum viro hic etiam sermo sit: nam si illud *σε* modo praepositum & omnino cum *γενέσθαι* cohaerens considerasset, vidisset sane, vulgarem *τοῦ γενέσθαι* hic esse significationem. Interim alia Elfnerus habet testimonia, unde nubendi sensus probatur. REITZ.

ead. l. 3. Τίς δὲ δὴ) Scripturam hanc suppedirarunt Mss.

Regg. 2955. & 3011. Edd. non consentiunt, quarum pars tantum *τίς δὲ*, aliae *τίς δὴ* habent.

ead. l. 6. Διοσκόρω) Ita impr. In Coll. Διοσκούρω, uti & 'Ετ. Δ. XIV scribitur. SOLAN. Infra Dial. Mer. XIV f. iterum τὸ Διοσκόρω. At in Merc. Cond. c. 1, & alibi, Διοσκούρους, & sic fere perpetuo scribitur; vid. exempla compluria in praelonga illa, sed pererudita nota Hemsterhusii, ad Deor. Dial. XXVI, § 1, de ovo Castoris & Pollucis agente. Steph. fatetur, etiam Δίοσκοροι scribi, licet nullum afferat exemplum. Sed Δίοσκουροι tantum habent Suid. Hesych. Poll. REITZ.

ead. l. 10. Μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμῆσαι ἕκαστα. GRAEV.

ead. l. 12. ἥσδην γὰρ τῷ βίῳ) Refert gallus, se, cum primum fuisset Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigrasse: hinc enim se fuisse Pythagoran, dein Aspasiam, Philosophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique saepe gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, galli nempe. Veram itaque huius loci scripturam opinor esse, ἥσδην γὰρ τοῦτῳ τῷ βίῳ. Neque enim, quamvis magnam saepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic sic simpliciter sufficere. IENS. Mfl. Regg. 2955. & 3011. ἥσδην γὰρ τοιοῦτῳ τῷ βίῳ, quod recepimus.

Pag. 321. l. 2. αὐτῶν) Duce *Fl.* expunxerat Solanus hoc αὐτῶν, & fateor, recte posse abesse. Interim quia non insolitum simili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab scribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum edd. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex Diod. Sic. dedit Wesseling. in nott. ad lib. I, c. 97, ubi miserabilis pleonasmus in verbis, πίθον εἶναι τετραμήνον, εἰς δὲ — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia sunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita, retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; sed hoc firmatum ex Davisio vid. ad Iov. Trag. cap. 2, cuius verba cum ibi non addiderim, pauca hic subiiciam. Ex Soph. Ai. Flag. 18 affert: Ὀρέας, Ὀδυσσεύ, τῶν Θεῶν ἰσχὺν, ὅση; Electr. v. 954: Παρουσίαν μὲν οἶσδα καὶ σύ που φίλων, ὧς οὐ- τις ἡμῖν ἐστίν &c. Polyaen. Strat. VIII, c. 8: Τὸν βασιλέα τὸν Περσίαν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. Iov. Trag. l. c. τὴν αἰτίαν τῆς λύπης ἥτις ἐστὶ σοι &c. quae apud Davis. ad Cic. Nat. D. I, c. 26, videre licet. Abundat & alio modo pronomen apud Nostrum de Merc. Cond. cap. 19 pr. ταῦτο μὲν ἥδιστον

ἔπειτο δὲ πνον. Alii pleonasmī norabuntur infra Icar. cap. 1, ubi διοπετής ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonasmō notas ad Dial. Mar. III. (Vol. II, pag. 354 sqq. h. ed.) REITZ.

ead. l. 10. Τὸν νῦν). Conf. supra huius Dial. c. 6 m. REITZ.

Pag. 322. l. 5. Τὸν ἄγρον τέμνωσιν) Respicietur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. Thucyd. VI, 7, τῆς τε γῆς ἔτεμον οὐ πολλὴν, καὶ σίτον ἀνεκόμισαν. REITZ.

ead. l. 6. Ἐμβαλόντες) Intellecto ἑαυτοῦς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. iniicere sē aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. Thucyd. II, cap. 84 pr. δόκωσιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν, *opinionem praebentes invadendi*, quod Schol. ibi recte exponit, προσπτεσεῖν. Idem VI, 70, καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὀπλίτας. Et saepissime alibi. Arr. I, c. 2 m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλόνταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. Ibid. ὥς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. Idem V, 16 f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδῇ ποιούμενος. Et sic alterius fere paginis. Horodian. VI, 5, 11, τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV, 16, ἐπάγειν, & similia passim obvia. Thucyd. I, 49 pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, *in se mutuo irruere*, proelium committere. Adde Nostr. de Salt. c. 76, προσβαλεῖν τείχεσι. Liban. Ep. 12, p. 3 f. προσβάλλοντα νοσήματα, *morbi, quibus infestor*. Sed desino congerere, quae inveniuntur ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 12. Εἰσφέρειν) Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ut Plutarchus in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est, quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλοςμα, *tributum*. LEED.

ead. l. 14. Οἰσύνην) Vide Thucyd. IV, 8, & Virgil. VII, 632, — *stetuntque salignas Umbonum crates*. Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud Tacitum etiam Ann. II, 27, scuta Germanorum dicuntur fuisse *viminum textus*. SOLAN.

Pag. 323. l. 8. Οὐδὲ λόγου μεταδιδούς) Ad ostracismum, puto, & tacita illa testarum, ut Romae tabellarum, suffragia respicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. GESN.

ead. l. 13. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος) Vertunt: *neque supputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum sceleratis dispensatoribus consiliaris*,

neque curis distraheris. Sed cui persuadebit, πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι esse curis distrahi? ne dicam, τὸ λογίζεσθαι esse in eadem περικοπῇ repetitum inscite, & in ultimis verbis esse ἀπροσδιόνυσον. Optime Mf. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μερίζομενος, & talibus curis distractus, talibus curis pressus. Μερίζεσθαι πρὸς τι est alicuius rei participem fieri. Obvia sunt exempla. GRAEV.

ead. l. 15. Τοσαύτας φροντίδας μερίζ.) P. L. & P. ed. τοσαύτας. P. & L. μερ—. In impressis reliquis τὰς φ. λογίζ— Conf. Δικ. C. 2, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος. SOLAN.

Pag. 324. l. 1. Ἐπαναστὰς περὶ δείλην ἑψίαν, λουσάμενος ἦν δοκῇ) Vertunt: Sero surgis crepusculo, &, si libuerit, lavaris. Praestat sera vespere. Duplex enim erat vespere, prior, & senior. Vespere prior statim erat a prandio, posterior, cum sol occideret, Atticis, δείλη, πρωία, καὶ ἑψία. Suidas: Δείλη ἑψία ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωία, ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἢ μετὰ τὸ ἀρίστον. Sera vespere circa solis occasum. Vespere prior, quae est a prandio. Nam verba ἢ πρὸ ἀρίστου ὥρα, sunt tanquam insulsa delenda. Hesych. δείλη πρωία, ἢ μετ' ἀρίστον ὥρα. δείλη ἑψία, ἢ περὶ δύσιν ἡλίου. Vespere prior est tempus a prandio. Vespere senior, quod est circa solis occasum. Hinc & serus vesper Latinis. Varro: Nescis, quid serus vesper vehat. GRAEV.

ead. l. 2. Σαπέρην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας) Cum sic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui sunt interpretes, qui eum non sequuntur, ut facit sane & Erasmus, vertens, & maenide pisciculo, & Benedictus vel maenide; cum Lucianus clare ista numeri varietate subindiceret, unam maenida ad coenam satis non esse, sed saperdae non nisi maenidas pares esse. Unde & brevem maenam dixit Martialis. GRON.

ead. l. 11. Ἐπιλάβηται) Sic supra Nigr. § 29 f. ἡ ἐππομαμία — ἐπέληπται. Ubi Solanus huius verbi potestatem, quae hic & illic est, corrigi morbo, recte contra Gronov. afferit. Vid. Foef. Oecon. Hipp. ex quo vel solo hic significatus satis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem Bergler. ad Alciph. I, pag. 9, activa & med. forma; nam Alciph. εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. Thucyd. vero ἀσθὶν καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε, oppressit. Herodot. VIII, 115, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἐφθψε. Dio Chrys. de Regno II, διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν νόσον. Adderem Herodian. 2, ἡμέρας ἐπιλαβοῦσης, die ingruente; item Diod. Sic. alioque, si quid opus crederem. REITZ.

Pag. 325. l. 1. Μακρὰ οἰμώζειν) Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeunte Cod. mutare non dubitavi, quia usus sic postulat. Vid. supra Iov. Conf. c. 32. Et hoc Dial. c. 2, ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακράν. REITZ.

ibid. ταῖς ἱατρικαῖς περιόδοις) Conf. supra Nigr. § 22 f. ἱατροῖς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων, ibique notam Bourdelotii. REITZ.

ead. l. 6. Ὁ Ἰκαρος) Conf. Imag. c. 21. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Δαίδαλον) Supra Imagin. cap. 21 p. med. SOLAN.

Pag. 326. l. 1. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος) Affert eodem modo Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει) Salmurienfis: Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet. Latinis abdicare magistratum dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: abrogatur vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur, abrogata tyrannide, aut exutus tyrannide. Sed Mf. non inscite, ἡ Διονύσιος καταδύσης τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Aut Dionysius, postquam exstincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperiam pueros syllabas connectere cogens. Γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices: Grammatici vero, qui poetas & alios scriptores interpretabantur. Pro ἀναγκάζων idem Codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίου πότε ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quam in vulgatis ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, quale illud vitae genus esse olim expertus es. Nam τινὸς ἐκείνου non bene iunguntur. GRAEV.

Pag. 327. l. 1. Ἐν ταῖς μάλιστα) Conf. infra Ἀποφρ. cap. 14 f. SOLAN. Immo vide notam Hemsterh. ad T. I, Somn. § 2. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς) Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subiicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη. Vertunt: reliqua quoque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens. Quid sit tragoedia principatus ingens, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum, reliquisque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγωδία ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant

Lucian. Vol. VI.

P p

potentiam. Amat hoc vocábulum Lucianus, ut superius notavimus. GRAEV.

ead. l. 10. Τὰ τέγῃ) De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide, si lubet, Casaubon. ad Athen. IV, 12; indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, disces. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὺς προπέμποντας) Alios consensu tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπικμένους, *anteambulones, & a tergo sequentes*. Optime Mf. τοὺς προπομπέοντας, qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes*. GRAEV.

Pag. 328. l. 1. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.) Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος

Χρυσῷ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένος. GUYET.

ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστὶ) Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, aut Iuppiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus. Sed unde pendet χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος; Mf. ἐκ χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος. Quis dubitet sic scribendum? GRAEV.

ibid. Χρυσῷ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος) Mf. Graevii p. 879 ed. Amst. ἐκ χρυσῷ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἑλλειπτικῶς, id liber Mf. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπὸ. Sic supra in Pro Imag. c. 23 dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in Philopof. cap. 17, σιδήρου πεποιημένος & saepius alibi. Aelianus IX Ποικιλ. 14, μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri Hermot. c. 39 pr. ὁ δὲ φιάλην, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσῷ. pag. praecedenti simpliciter dixerat, ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ οἱ δὲ ἀργύρου οἱ δὲ χρυσῷ οἱ δὲ κασιπέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. In Dial. Mort. XI, c. 3, εἶχεν δὲ πᾶν καρτερὰν (βακτηρίαν) ἐκ κοτίνου ποιησάμενος. Aeschylus in Prometheus v. 239: Σιδηρόφρον τε καὶ πέτρας εἰργασμένος. Per ἀπὸ dixit Lucianus supra in Afino c. 53 pr. κλίνη ἢ μεγάλη, ἀπὸ χελώνης ἢ δελφίνος πεποιημένη. IENS. Conf. supra de Sacrif. c. 11, & passim. SOLAN. Quamquam recte ἐκ possit addi, ut Diod. Sic. I, c. 64 m. ἐκ λίθου κατασκευάζειν & ἐκκληροῦν, tamen secutus sum numerum Codd. & edd. longe maiorem, qui ἐκ omittunt: est enim genitivus materiae, quem usitatissima ellipsis praepos. ἐκ & ἀπὸ solere efferri, no-

tissimum. Vide 1 Ver. Hist. cap. 7, & L. 2, c. 33, ἡ δὲ κεράμιον πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam satis superque est exemplorum in nota Iensii & L. Bos de Ellipsi, p. 277. Et ex solo Luciano plus quinquaginta proferre possem. Miror itaque, qui Graev. interroget, unde pendet χρυσού; & necessario ἐκ addendum esse credat. Solanus vero, cum ad Dial. de Sacrif. remittit, id ideo non facit, ut ἐκ insertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit: sed tantum, ut luxum hunc simili ratione ibi descriptum commonstret. Nemo autem redarguet, spero, me verum ex Guyeto non restituisse, cum nec ex praemisso versu pateret, Lucianum senarios proferre voluisse. Nam Ζεὺς ἐστὶ σpondeum facit male. REITZ.

ead. l. 4. Μοχλοῦς) Audi, quid de Colosso omnium longe maximo Plin. XXXIV, 7: Spectantur intus magnae molis saxa, quorum pondere illud stabiliverat constituens. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ πίτταν ὑπόπνηλον) Sequitur pervenusta comparatio tyrannorum cum Colossis & statuis affabre factis a praestantissimis artificibus, sed in quibus intus nihil videamus, nisi vestes, clavos, stipites, καὶ πίτταν ὑπόπνηλον, hoc est, si fides interpretibus, *picemque sublitam* Sed Ms. καὶ πίτταν, καὶ πηλόν, & *picem*, & *lutum*. ὑπόπνηλος est vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuisset πῆλινος. Sed quid moramur vera lectione inventa? Sic se scripsisse paulo post ostendit quoque, ubi Micyllus dicit, οὐδέ τω ἐφ' ἑσδα τὸν πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοῦς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς. *Nondum ostendisti lutum, & clavos, & vestes regni.* GRAEV.

ead. l. 7. Μυῶν πλῆθος) Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, id est, *foricum & murium araneorum copia*. Nam forices & mures aranei melius conveniunt, quam muscae. PALM. Μυῶν) Vide supra ad Z. Tr. cap. 8. Hirundines etiam infestasse statuas Deorum, narrat Clem. Alexandr. p. 21 B. SOLAN. Cur μυῶν legam, vid. omnino supra Ion. Trag. c. 8, ἔτι καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur hoc loco, quae mures maiores dicuntur, earum focii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Wessel. Obs. p. 51, qui haud aegre feret ab se discedi De *muribus* in templis Hom. Batr. 174, Plut. Syll. p. 455. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξελάυνειν) Conf. supra notata ad cap. 14 huius Dial. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ προσκυνούμενον) Confer supra huius Dial. cap. 9 med. ibique notata. Sed adde Wolf. ad Liban. Epist. 78. REITZ.

ead. l. 14. Ἔοικεν οὕτως) Lege ὅτως. GUYET.

ibid. Κολοσσιαίῳ) Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra Imag. c. 17, atque alibi, scribitur. REITZ.

Pag. 329. l. 2. Δείγματα) P. δήματα. Veneta utraque δείγματα, unde coniicio scriptum fuisse δείματα. SOLAN. Cum in I. esset δείγματα, Solanus deletο γ. δείματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. A. 1. W, sed & marg. Hag. ex quo Solan. id accipere potuit, quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed cum Gesnerus vulgatam servans dederit *μορς*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δείματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorē faciet sermonem; nam *pavor* plus est, quam *metus*: adeoque metus ac pavores, suspiciones & odia, sese consequentur iusto ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμέ.) Ποιμένα λαῶν, aut quid simile hic deesse videtur. GUYET. Hom. II. K, 3. SOLAN. Ubi cum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inferere, quiquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis arroganter factum foret, nec sensus id requirit. REITZ.

ead. l. 14. Λυδῶν) Croesum. Vid. Xenoph. Cyrop. VII, p. 108, 14, & Herodotum, & Nostrum T. εἰκ. c. 20. SOLAN.

ibid. Τὶς πωφὸς ὦν) Dixi ad ὑπὲρ τῶν εἰκόνων, sive ad Apolog. pro Imaginibus. (c. 20.) MARCIL.

ibid. Πέρσῃν) Xerxem. Vid. Xenoph. Ἀναβ. SOLAN.

ead. l. 15. Δίων) Dionysium. SOLAN.

Pag. 330. l. 1. Κοινολογούμενος) Conf. supra Nigr. cap. 14 med. (iam est c. 24.) Et Dear. Iudic. c. 2. SOLAN.

ibid. Πωριμενίων) Alexandrum ipsum. Confule Curtium VII, 2, & Diodor. Sic. XVII. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖον) Non eundem Ptolemaeum, nam Ptolemaeus Lagus erat, qui Perdiccae molestiam creavit: cui autem Seleucus? Ptolemaeus Ceraunius. V. Iust. XXVII, 2. LEED.

ead. l. 8. Ἐλπίζειν) Sic Virgil. Aen. I, 547, IV, 419. Aristoteles Rhet. 5 opponit θάρσος τῷ φόβῳ, non ἐλπίδα. LEED. De mali expectatione ἐλπίδα vidimus supra Tyran. c. 3, & alibi. Ἐλπίζω vero Long. Paft. I, pag. 7, (al. 5 f.) de quavis expectatione: οὐδὲν εἶδεν, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὴν μὲν διδούσαν πᾶν ἀνθρώπινως τὴν θῆλιν εἰς ἀφθονον. REITZ.

ibid. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν) Sic fere Imag. c. 1, ὑπὸ τινὸς πάσχειν. Diod. Sic. p. 297 f. (ed. Baf.) θανάτῳ περιέπεσαν ἂν, ὑπὸ τοῦ πλῆθους. Aelian. XII, 55, τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀποθανόντας. At hoc posset intelligi, quod ipsorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obstat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ designari, quia caesus ordinario succumbit. Et ita Homerus milles ait, *sub* meis manibus domabitur, cadet. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ὁ δὲ κίνδυνος) Adscripserat Solanus, conf. Συγγρ. p. 413, i. e. Quom. Hist. c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. REITZ.

ibid. Εἰ παρολισδοῖ) Εἰ παρολισδοῖ forsan. GUYET. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed cum & ab ὀλισθέω possit, nihil in accentu muto. Vid. Scoti Grammat. p. 489, atque alibi. REITZ.

ead. l. 3. Αἰμάξαι) In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris Codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισδοῖ τὸ σμῖλιον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐδῷ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paululum aberret *smilion*, deflellatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine. Αἰμάσσειν non construitur cum secundo casu. Sed legendum ex Ms. αἰμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι & vertendus totus locus, mihi enim hoc unum periculum est, ut si scalpellum aberret, deflellatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret. GRAEV. Assentior quidem Graevio δακτύλους scribi posse, aequae ac supra Tox. c. 37, licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, αἰμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἰμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi, eoque minus iam immuto, quod his scriptis video, Gesner. etiam sic vertisse. Neque quicquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοι, qui meminerit ἐντεμόντα αἰμάξαι nihil aliud esse, quam αἶς vel ἕτι ἐντεμὼν αἰμάξαι, usitata accusativi cum infinitivo structura, cuius exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4 f. ἐ-ψεύσθαι σοι ἀνάγκη. — καὶ ἡσυχκέναι φαγόντα quod frustra improbabat Solanus noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum,

non licet mihi otiosum esse, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι, quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. Luc. VI, 4. Vid. nos ad de Sacrif. c. ult. f. Addo Aelian. XIV, 18, ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur: nam πολλῶν αἶτ, γὰρ ᾤετο πικροτέρων, ὥς τὸ εἶδος, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενος — ὀπταῖσθαι, ἢ ἀλκιν μύλην παραδοθέντα. Noster Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρηῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi δὲ ἀθανάτους εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia, quae annotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulat. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide apud Kusterum ad Aristoph. Plut. v. 55, & 220, & 531. REITZ.

ead. l. 8. Σίφη ἐλεφαντόκωπα) Heliod. lib. 2. BOURD. Regi scenico tribuit Micyllus Σίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κῆμιν, *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpret. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κῆμιν ἐπίσειστος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. Pollux IV, 19, ubi agit de personis Comicis: τῶν δὲ ἐπίσειστον στρατιῶν ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χοροῖαν μέλανι, καὶ τὴν κῆμιν, ἐπίσεινται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma dicebatur ἐπίσειστος, & iactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli. Philostratus in imaginibus describit Cyclopem, χαίτην ἀνασειόντα ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφεῖ πέντε δίκην, iactantem rectos crines & multos instar quercus. Talis ἐπίσειστος κῆμιν mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum Iacobus Sponius nuperius attulit in Antiquitatibus curiosis Gallice editis. GRAEV.

ead. l. 10. Προσκρούσας — παρείχῃ) De histrionibus regis personam gerentibus, ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὲ παρείχῃ τοῖς θεαταῖς. Quod si, qualia plerumque accidunt, ipsum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus. Sic interpretantur. In Mf. pro προσκρούσας habetur κενεμβατήσας, & pro παρείχῃ, παρέχοι. Vocabulorum est κενεμβατεῖν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum, ut si quis paret se per scalas, illis ablati, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plurarchus in Flaminio, cum narrasset, Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem, qua liberos illos esse iusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam huius rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις. ἔταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη

φέρηται, διασπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομέ-
νοις, ἀλλ' ὁλοσθημα ποιεῖ, καθάπερ κένεμβατοῦσιν. *Causa est*
divisio aëris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea
non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire, qui
in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistant, ubi
est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana
illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore
loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia,
ubi totum corpus gravi illorum κενοβατούντων lapsu vulνα-
rari, & violari ait. Huius vocabuli vim cum non caperent
scioli, supposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse ve-
ro in theatris non unum locum, ubi histriones poterant prae-
cipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquo-
rum locis, tum ex Pollucis lib. IV, cap. 19, ubi agit de thea-
tri partibus. GRAEV.

ead. l. 13. Αὐτῷ διαδήματι) Τὸ σὺν ἐλλείπει. GUYET. Bene
Guyet. ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra
1 Ver. Hist. cap. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est
obvium, nisi incideret, Perizonium ad Aelian. I, cap. 3, fru-
stra σὺν addere iubere, cum recte in Aeliani textu sit κα-
ταπίειν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλᾷ. Ellipsi prorsus eadem. Tria
similia dedit Bergl. ad Alciph. pag. 12. Addo igitur, (quia &
Spanhemium in eo errasse observat ille) ex Nostro T. I, Tim.
§ 22, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ. Soph. Ai. 56, λείας ἀπά-
σας καὶ κατηναρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Hom.
Il. Θ, 24, Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι. — Arrian. II, c. 2 f. ὁκτὰ
μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo Icar. c. 27, κα-
πὸν αὐτῇ κνίσσῃ. Et cap. 33, ἐπιτρίβονται αὐτῇ διαλεκτικῇ.
Ne plura iam congeram. Nam vel centies in Luciano occur-
rit. REITZ.

ead. l. 16. Ῥάκια δύστηνα) Tangit scenicas vestes servo-
rum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut pa-
ter apud I. Polluc. c. 13, l. 7. Eorum, qui servos fingeant,
vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic p. 1029, αἱ τραγικὰ
ἑσθῆτες ἐκ βακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc centu-
culum mimi; apud Apul. Apol. 1. Hinc iocus ille Plautinus:
Consutus tunicis huc advenio, non dolis. BOURD.

ibid. Ἐμβάδων) Ex glossa natum κοθόρων. Ἐμβάδων supra
habuimus Iov. Trag. cap. 41 m. atque alibi. Vid. Indicem.
REITZ. Anne & hic ἐμβάτων leg. quia de tragicis sermo? Vid.
Adv. Indoct. c. 6. IDEM in Addend.

Pag. 332. l. 7. Τῷ κεφάλαιον) Supra Nigr. c. 1, ἐν κεφα-
P p 4

καίω *summatim* est. Vid. ibi Bourdel. In Quom. Hist. c. 28 f. αὐτὰ δὲ τὰ κεφάλαια, *ipsa capita & summaria*. Item Char. c. 2, τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. Asin. cap. 29 pr. κεφαλαίον τῶν κακῶν, *summa, cumulus malorum*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐμμεμετρημένος) Dicit Alectryon, nullam vitam humana tranquilliorē esse, si modo sit *μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεαῖς* ἔμμεμετρημένος, *naturalibus dumtaxat cupiditatibus & usibus circumscripta*. Sed quis dixit ἔμμετρώ, aut ubi legitur ἔμμεμετρημένος; Nusquam, quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mf. noster scribit *ξυμμεμετρημένος*. Optime. Thucydides lib. II, ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαι τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι *ξυνεμετρήθη*, *quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est, qui vivi & morientes fuerunt felices. GRAEV. Simplex *μεμετρημένος* quod *Fl.* habet, non displicet; & sic supra de Merc. cond. c. 30 pr. καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Hemsterh. ad Nigr. c. 15. Conf. & pro Imag. cap. 21 f. REITZ.

Pag. 333. l. 2. Ἐκ παίδων) Modo plurali numero efferri, est de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra Tox. c. 27. Plural. tamen fere frequentior. Diod. Sic. L. II, cap. 55 pr. ἐκ παίδων ἦν ἐξηλωκός. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter Alciph. ibi adductum, etiam est apud Nostrium, Tox. c. 57 med. ἑταῖρος ἐκ παιδὸς ὢν. Ac rursus apud Diod. Sic. III, cap. 32 f. ἐκ νηπίου — ἀποτέμνονται, pro ἐκ νηπίων. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγὼ σε ἰάσομαι) In Evang. Matth. XIII, 15, καὶ ἰάσομαι αὐτούς legimus, ubi I. Elsner. haec Luciani afferens monet, id in genere esse, *iuuabo, malo liberabo*, (immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in Fugit. & Catapl. Vid. igitur Fug. c. 5, & Cat. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν) Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν. MARCIL. Laborare hunc locum vidit Marcilius; sed remedium praesentius nobis Mf. offert, in quo legitur, εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν γε σύ με ἀναγκάσεις; Num tu me compelles parietes perfodere? Praecedentia verò verba sic distinguenda sunt: πὺς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?* GRAEV. Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν etiam P. & L. Ceterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συνα— quae his mutatis satis iam commode habent; ideoque servavi. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπικαμπές ἐστὶ) Post τὸ ἐστὶ reponendum vide-

tur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλοι, quod excidit librario. GUYET. Non credo excidisse ἀποτίλλοι. Sed medium galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus: continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσαι &c. Exempla eiusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. Icarom. cap. 11 fin. REITZ.

Pag. 334. L. 8. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα) Locus est, qui me diu torfit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse, nullus dubitabam. Quis enim haec interpreteretur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις περιτρώζεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Verrunt, at ille rursus coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. Serice aut Scythice si interpres locutus esset, aequè intelligeretur ac nunc intelligitur. Quid enim ebibet? quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria calceis assuenda? καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινούν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem. Πινώ est sordibus inquino, maculo, ἀποπινώ est sordibus purgo, emaculo. Hesych. ἀποπινούται, ἀπορυπούται. πῖνος γὰρ ὁ ῥυπός. Ἀποπινούται est sordibus purgatur. Πῖνος enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim H. Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπινούται & recte Stephanum legisse, hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur Graecorum Luciani verborum haec est: at ille rursus soleas obrodens sordibus purgat. Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundasse videntur. GRAEV. Sermo est de homine, qui cum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo ille iterum, inquit, circumprodet, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum viro magno I. G. Graevio. Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύματα; At sagacitas eiusdem viri cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum huius loci genuinum pervestigavit, eruto ex Hesychio ἀποπινούται, ἀπορυπούται, sordibus purgatur, lectoque ἀποπινούν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινούν pro ἀποπινών scriptum esse in viri cl. Animadversioibus. Nam ἀποπινών requiritur, sordibus purgans. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito

modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa viri cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. IENS. Lege ἀποτείνων. Guyet. Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve, sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. Martialis de suture, quem Simonis huius Lucianei archetypum dicas, adeo similis est, IX, 74: *Dentibus antiquas solitus producere pelles, Et mordere luto putre vetusque solium. Praenestina tenes &c.* Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποτείνων τὰ κατῴματα, quod inter dictantem & scribentem, iotacistaе ut sunt Graeci a pluribus inde seculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. GESN. Iensii emendatio ἀποπίνων legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποτείνων quoque apprimе appositum est. Graevii ἀποπινούν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσῶν, in Grammatica Verweiana χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adiecta, idque in edd. duabus tribusve. REITZ. Haud male divinavit Gesnerus ἀποτείνων legendum pro vulg. ἀποπίνων, quod minime erat ferendum. Quare cum Mss. Regg. 1428. & 3011. etiam id habeant, sic rescribere non dubitavimus.

ead. l. 12. Καταφωρᾶσαι) Th. Mag. v. φωρῶ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπῶτιλον) V. Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

Pag. 335. l. 6. Παρὰ τὸν Σίμωνα) Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Casaubonus ad Athen. c. 14, lib. 5. Mercer. ad Arist. pag. 241. BOURD. Παρὰ τὸν Σίμωνα Fl. ed. & V. 2. Bened. ἐπὶ. Reliqui impressi περὶ. SOLAN. Recte indicavit. Confuse Bourd. REITZ.

ead. l. 10. Κλειῖθρον) Cum nihil variant edd. cur id apposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non assequor. Sed forsan suspicatus est κλειῖστρον in quibusdam esse, ut supra Tox. c. 57, quod ibi recte in κλειῖθρον mutatum. REITZ.

ead. l. 15. Ἀμαύραν γε) Sic impressi plerique; recte. Ven. utraque τῶ. SOLAN.

Pag. 336. l. 6. Τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε Σωσύλος) Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est, τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος, at sedecim vidis, opinor, Sosylus. Nam se dubitare, non certo scire num vide-

rit, ex sequentibus licet cognoscere. Paulo inferius: σιώησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace, Micylle, ne nos praesentes prodas in furto.* Quis furabatur? Atqui iam gallus praedixerat, furari non licere, nec quidquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est, *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere. GRAEV.

ead. l. 7. Ὅλως γοῦν) Si quis Cod. ὅλος haberet, non spernerem: causam vid. ex not. nostra sequ. Satis tamen tolerabile est ὅλος. REITZ.

ead. l. 8. Περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν &c.) Typographi vitium esse ducerem, nisi in omnibus edd. inveniretur. Scribendum enim περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν &c. GRAEV.

ibid. Ἐπιμελὲς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὢν) Delendum τ' & sic interpungendum, ut vides, ne in sensum delabaris absurdum, quem secutus prior interpretes est. SOLAN. Quia nimis brevis est Solani nota, sed ad veritatem faciem praefereus, nonnulla addam. Versio, quam ille absurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens.* Graeca enim sic legébantur: ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν οὐ πᾶν ἐπιμελὲς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν. Gesnerus sic: *Etenim circa equile non valde iam diligens est, qui neque alias laboriosus sit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, distinctione mutata, & τὸ εἰς-εἶς, nunc in sensum plane contrarium converti: rem enim ipsam flagitare puto, ut servus alias negligens stabuli, nunc thesaurum in stabulo latentem sciens, plurimum in eo versetur, ut sub diligentiae praetextu occasionem caperet subinde aliquid inde auferendi; nec enim simul & semel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata hero furti suspicio, & insolitae rei admiratio, quod equisonem olim parum curiosum sui stabuli, iam adeo frequentem atque in purgando eo sollicitum cerneret. Qui sensus ex versione iam satis patet, prae quo pristina lectio sponte iam corruiet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti suspicione cohaeret, nisi dixeris, *quia ex furto iam dives factus est, negligit stabulum.* At ut hoc per se nihili est, ita magis friget, si nova negatio subsequitur, *neque alias solet esse diligens:* quid ergo sic praeter solitum facit? REITZ. Recte administratam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. GESN.

ead. l. 10. Ὁ Τίβιος) Vid. supra Tim. c. 14 m. SOLAN. I. e. huius ed. c. 22. Servi nomen. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ μὲν — τοῦ κακοδαίμοντος) *Sic nostros vidisti sensus ocellis.* LEED.

Pag. 337. l. 3. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω) *Elegantius & ἀττικωτέρως* Mf. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paulo ante monui GRAEV.

ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης) Alludit ad furtum Simonis, de quo supra cap. 14, ὃς τὸ τρύβλιον κοραμοῦν ὑφελθίμενος ἔχετο ὑπὸ μάλης ἔχων. GUYET. Malletm τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπειμι ἔχων) P. etiam. Pro quibus in impressis tantum ἔχω. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀριθμήσω αὐθις) Theophrastus in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιοκ numerantem pecuniam suam facit p. 51. SOLAN.

Pag. 338. l. 7. Γνίφωνα) Conf. supra Tim. c. ult. Λάχης, καὶ Γνίφον. Alciph. III, Ep. 34 f. Φαίδωνος καὶ Γνίφωνος μικροπρεπέστεροι, ut recte Bergl. legit, nostrumque etiam citat in Vit. Auct. cap. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι καὶ τοκογλύφον. Et ubi iam malletm edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. REITZ.

ead. l. 9. Ὁρᾶς — τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Ὁρᾶς ἐπαγρυπνεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τῶκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους κατεσκληκῶς, non est contortis digitis, sed cuius digiti contabuerunt. Sic paulo ante de Simonide: καὶ κατέσκηκεν ὅλος ἐκτετυκῶς ὑπὸ φροντίδων, & totus contabuit, & extenuatus est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & eius digitos contabuisse*, ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. Posses etiam vertere, *digitos eius occalluisse, callo fuisse obductos, sive callo induruisse assidua supputatione; & hoc malo.* Mox nescio, cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paulo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. GRAEV.

ibid. Ἐπὶ φροντίδων) Sic omnes libri nostri. Ego malletm ὑπό. SOLAN. Et ego cum Solan. malim ὑπὸ, ut supra cap. 29 paulo ante med. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶτα) Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & iam est,

hic Gaipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἢ διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους καὶ τοὺς δακτύλους. Nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. GESN.

ead. l. 12. Σίλφην) Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. SOLAN.

Pag. 339. l. 4. Ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον) Supra Dial. Mort. V f. etiam passive, τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. Long. Paf. IV, pag. 129, (137) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου) Subaudi παραγόμενον. GUYET.

ead. l. 14. Ἔστι) Ex l. ἔστο Solan. noster ἔστω fecerat, ut cum χαίρω conveniret. Concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἔμοι δέ, quo indicaretur haec sibi respondere. Iam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti apparet, illud ἔστο propius accedere ad reliquarum ἔστι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἔστο, accentu retracto, eadem aequae exhibet ac ceterae, adeoque editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare: quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent, REITZ.

Erratum

p. 260. l. 5. Ἐτερχλέϊ, leg. Ἐτερχλέϊ.